

Közösségi Könyvek Projekt

FELÁLLNI, MENNI TOVÁBB

Jobb agyféltekés kreatív írók
újabb jobb agyféltekés történetei

RitArt Academy
2019

Írták: A RitArt Academy jobb agyféltekés kreatív írói

Főszerkesztő: Vidi Rita

Lektorálás: Zilaji Krisztina

Dramaturgiai instrukciók: Teller Ágnes

Kiadó: Tóthné Vidi Rita – RitArt Academy

Felállni, menni tovább

ISBN 978-615-00-7043-8

<https://ritartacademy.com>

Felállni, menni tovább

Fájdalom, veszteség, bánat, csalódás, betegség, sokk, gyász, kudarcok, félelmek, túl gyors és hihetetlennek tűnő sikerek, és az ezekből következő megtorpanások, megrekedések, visszafordulások, majd az újult erővel, előre történő továbblépés történeteit tartja kezében a kedves Olvasó.

Azért írtuk meg ezeket a sztorikat, meséket, elbeszéléseket, hogy példát és utat mutassunk azoknak, akik éppen egy gödör alján üldögélnek, és még nem látják, merre van az előre; továbbá, hogy visszaigazolást adjunk a helyes lépésre azoknak, akik már elkezdték a kilábalást, sőt, akár már maguk mögött is hagyták az elszenvedett gondokat-bajokat, de még bátortalanul pislognak csak hátra...

A „Felállni, menni tovább” című kötetünk jobb agyféltekés történeteivel harmincegy különböző utat, lehetőséget, apropót és mintát mutatunk a továbblépéshez, melyek mindegyike tartalmaz saját életből vett morzsákat, mint ahogyan a fantáziavilágból is jócskán merítettek íróink.

Szeretettel írtuk, szeretettel rendeztük könyvvé, és szeretettel gondolunk mindenkire, aki olvassa. Köszönjük!

Vidi Rita

RitArt Academy szakmai vezető

Timár Anikó

Szerethettél volna így is

A mi történtünk lehetett volna akár egy tündérmese is. Kevésen múlt, nagyon kevésen...

Onnan indult volna, amikor megláttalak, ott a metrón, négy év után. Szívbookmarkolóan fájdalmas volt. Belém hasított, hogy miért is engedtelek el? De régen, első szerelmünk idején még csak 16 éves voltam, te már majdnem húsz, és alig beszéltél magyarul. Nagy beszélgetések nélkül hogyan szülessen meg a szerelem?

Akkoriban imponált nekem, hogy a nagymenő egyetemista motorral várt a gimi előtt, de leginkább az imponált, ahogyan a lányok irigykedtek rám.

– Nocsak, a rút kiskacának milyen menő lovagja van! – pusmogták mindenfelé.

Egy német milliomos csemete, vadító kék szemekkel, hófehér fogai közt egy szál virágot tartva megérkezik, és minden csaj elolvad azonnal. De neked én kellettem, nem ők.

Nekem hiányzott az, hogy órákat csacsogjak a karjaidban, hogy te vezess be a felnőttek világába, de egyikünk sem beszélt a másik nyelvét jól. Szerettem volna, ha tanítasz, mert annyi mindent nem tudtam még!

Ötödikes koromban szerelmesek voltunk egymásba a Csabival, vele csókolóztam életemben először. A második te voltál, bár nem terveztem, hogy te kapod a “Csók 2” sorszámot. Amikor egy esős szerda délután majdnem elütöttél a motoroddal, és utána ijedten ugráltál körül, hogy ugye nem lett semmi

bajom, azt hittem, hogy csak udvariasságból kísérsz haza. Mielőtt bezáródott volna a lépcsőház ajtaja, randira hívtál, és én igent mondtam, pedig a józan ész azt mondattna velem, hogy ezt csak a történetek hatására teszed, nem lehetek az eseted. Mindenki elhitetted, hogy az vagyok, még velem is.

Elkezdtem német nyelvkönyveket bújni, hogy egy szép nyári este meglepjelek azzal, hogy már az anyanyelveden tudlak faggatni a családotról, a gyökereidről, és belevágunk végre a közös jövő tervezésébe. A mi családukban minden nő az első szerelméhez ment férjhez, így nekem hozzád kellett volna. Mióta megismertelek, már nem bántam, hogy az osztályban a lányok közül egyedül én vagyok szűz. Neked akartam adni az ártatlanságomat, de te nem vártad meg, hogy megtanuljam a nyelvedet, sem azt, hogy érett legyek a szexre. Neked az hiányzott a leginkább, azt hiszem. A beszélgetéseket könnyedén nélkülözni tudtad volna.

Azon a péntek délutánon azt hittem, azért viszel ki a parkba, hogy kettesben legyünk, fura keverékszótárunkkal elmutogassunk egymásnak néhány titkot, és talán hagytam volna, hogy újra megcsókolj. Helyette hozzám sem értél, csak néztél a nagy szemeiddel, és ma már úgy szeretnék emlékezni, hogy könnyezettél kicsit, mert fájt, amit ki akartál mondani. Hogy vége, többé nem jössz értem. Most még persze hazaviszel, nem hagysz egyedül a Margit szigeten, de holnap már ne várjak rád.

Nem tudtam mondani semmit, mert nem akartam zokogni előtted. Nyilván nem érdekelt, mit érzek, csak túl akartál lenni az egészen. Nem volt gyakorlatom a szakításban, és még azt sem

fogtam fel, hogy járok valakivel, nemhogy azt, hogy éppen elhagynak.

Azt hihetted, ez könnyen ment, mert nem mutattam, hogy rohadatul fájt. Integtettem a lépcsőházból, te visszamosolyogtál, és kimotoroztál a tinédzserkoromból.

Másnap suliba sem tudtam menni, mert égett a szemem és nehezen kaptam levegőt. Anyának elmondtam, hogy rútul eldobtál magadtól, mire ő vigasztalt, és mesélt valami Jenőről még apa előttről, akiről eddig sosem halottam, és aki megcsalta őt egy idősebb nővel, és ő mégis megtanult újra szeretni, hát nézzem csak meg apát meg a házasságukat. Azt gondoltam, csak kitalálta az egészet, hogy ne sírjak, de nekem Thomas szerelem volt, olyan, mint anyának apa, és nem egy Jenő, akin csak túllép az ember.

Pár napig otthon maradhattam, anya falazott nekem, csak a következő hét közepén mentem újra iskolába. Addigra már volt egy tervem arra nézve is, hogyan hallgattassam el a lányok kegyetlen kórusát, a “na ugye, hogy nem is kellett neki!”-t, mert azt nem bírtam volna hallgatni. Inkább elcsábítottam Petit, aki nem volt olyan magas és csak autószerelőnek tanult, de egy év múlva eljegyzett, és amint leérettségiztem, feleségül vett. Erre már a lányok is csak annyit tudtak mondani:

– Azta!

El is múlhatott volna bennem az az első szerelem, és egészen addig a júniusi találkozásig a metrón azt hittem, eltemettelek már. Büszke feleség voltam, a hasamban egy hat hónapos kislánnyal. Azt hittem, minden rendben van körülöttem és bennem is.

De elég volt rád néznom, hogy tudjam: hazudtam magamnak. Megérezted, hogy nézlek. Felém fordultál, és először nem ismertél fel, tudom. Kellett pár másodperc, hogy a mosoly megszűlessen szépséges ajkaidon és elindulj felém.

Kicsit olyan volt, mint valami nyálas lávsztoriban, hogy szétnyílt a köztünk álló tömeg, és villogtak a fények, de azok gyakran szoktak a kettes metrón, különösen a Pillangó utcai megálló előtt.

A tekinteteden minden benne volt. Az is, hogy nem felejtettél el.

Nem köszöntünk egymásnak, csak megfogtad a kezem, magadhoz húztál, olyan féloldalasan, ahogy egy nagy pocakú kismamát lehet, és megcsókoltál. Utána azt mondtad:

– Gyertek velem!

Kérdezhettem volna, hogy hová, meg hogy minek, de tudtam, hogy örökre gondolod, hogy akarod a kislányomat, akarod azt a beszélgetős, boldog életet, amit négy éve félbehagytunk. Most már furcsa volt, hogy eddig azt hittem, elfejtettél. Hogy benned nem maradt meg az a néhány boldog hét, és könnyedén továbbléptél.

Aznap még otthon aludtunk Emmával, a kislányommal. A férjem éjszakás volt, így nyugodtan tervezgethettem. Reggel úgy csináltam, mintha még aludnék, hagytam, hogy átöleljen, úgy aludjon el. Óvatosan kibújtam a karjaiból, felöltöztem, összepakoltam Emma cuccait, és nem köszöntem el tőle, csak csendben behúztam az ajtót magunk után. Hagy pihenje ki magát. Meg minek magyarázkodjak? Lebeszélni úgysem tudott volna, hiszen a döntést, hogy veled megyünk, azonnal meghoztam.

Berlinben még állt a fal. Mi messze laktunk tőle, a kertvárosban, a nyugati oldalon. A válást apád ügyvédei intézték, nekem haza se kellett jönnöm, soha többé nem találkoztam a férjemmel. Könnyen hagytam ott mindent érted. Anyám zokogását, apám szemében a félelmet, hogy végleg elveszít, nem drámának éltem meg, csak egy szükséges kellemetlenségnek. Tudtam, hogy hiányozni fogunk egymásnak, de csak ezért nem maradhattam Peti mellett. Nem választhattam a kényelmet a szerelem helyett.

Amikor a szüleim először jártak kint nálunk, az otthonunkban, megértették, hogy révbe értem, boldog vagyok, most már minden rendben van.

Apa készült erre az útra, hetekig intenzíven németül tanult. Nem sok eredménnyel, de te értékelted az erőfeszítéseit, amire amúgy már nem volt szükség, mert majdnem tökéletesen tudtál magyarul.

Te is készültél arra, hogy egyszer újra együtt leszünk.

A lányomat imádtad, és nem tettél különbséget a gyerekek között. Született két fiunk és még egy lányunk, viharos gyorsasággal. Szinte örökké terhes voltam. A másodiktól kezdve nem kellett elmondanom neked, hogy állapotos vagyok, te hamarabb láttad rajtam, minthogy észrevehessem magamon. Lassan kinőttük a kertvárosi házat, és elfogadtuk végre apád ajánlatát. Beköltöztünk a családi kastélyba.

Sokáig zavart, hogy apád mérhetetlenül gazdag gyáros, de aztán megszoktam. Nemzedékek óta jólétben éltetek, én meg egy kelet-magyarországi kisvárosban születtem. A családkat bányász nagyapám alapította, bár hallottam az ő szülei-ről is, de velük sosem találkoztam, meghaltak még a születé-

sem előtt. Számomra a családunk csak három generációs volt, a tiéd 400 évre nyúlt vissza.

A gyerekkorom nyarai apai nagymamámnál teltek vidéken. Az unokatestvéreimmel a patakparton bandáztunk a többi eleven kis kölyökkel, akiket a városi szülők ugyanúgy lepasszoltak, mint minket.

Rád egy „neni” vigyázott és a házi tanítód. A szünidőket Európa nagyvárosaiban utazgatva töltötted. Apád a személyzetre bízott, ő sosem ért rá, édesanyád meg nyaranta inkább kipihen-te magát valamelyik barátnője birtokán.

Mégis megtanultad, hogyan kell engem szeretni.

A kultúrát magadba szívtad, mint az anyatejet. Négy nyelven beszéltél, a magyar lett az ötödik. Eközben az én fejembe hiába tömték az oroszot meg a latint, érettségi után egy pohár vizet sem tudtam volna kérni egyik nyelven sem. Te kellettél ahhoz, hogy tisztességesen megtanuljak németül és angolul.

Te európai egyetemeken tanultál építészetet, én leérettségiztem és még azon a nyáron férjhez is mentem. Persze, hogy mindenki azt gondolta, nem vagyunk veled egymáshoz való.

De azok voltunk. Mindketten alig vártuk, hogy este legyen, magunkra zárjuk a hálószoa ajtaját, és a végtelenségig gyönyörű szerelmeskedéseink után mohón kielégítsük azt a vágyunkat is, hogy egymás minden gondolatát ismerjük. Éjszakákat beszélünk át végre. És a köztünk lévő kulturális különbség csökkenni kezdett, mert mindent megtanítottál nekem. Pont úgy, ahogy a Margit-sziget előtt reméltem.

Egyszer elmeséltem neked, milyen az a krumplis derelye, amit a nagymamám gyakran csinált, és ami miatt mindig perpatvar volt, mert Gáborral, az unokatesómmal csentünk a töltelékből,

mama meg a konyharonggyal kergetett, hogy hagyjuk abba, nem lesz elég a derelyébe. Tejfölt süített rá, és te el sem tudtad képzelni, hogy milyen az.

Másnap lementem a konyhába, hogy Frau Elke engedélyével levezényeljem a krumplis derelye készítését. Megleptelek vele. Két tányérral ettél, annyira ízlett. Apád is megkóstolta, csak anyád fanyalgott, neki már a szaga sem tetszett. De ő egy kicsit sem kedvelt engem. Csak a második fiunk megszületése után vette tudomásul, hogy létezem, és a kislányunk kellett ahhoz, hogy megszeressen.

Egészen rendes nagymama lett belőle, főleg ahhoz képest, mennyire nemtörődöm anya volt. Nem mesélt esti mesét a gyerekeknek és nem adott gyógypuszit a sebeikre, inkább az én anyám volt az, aki így szerette őket. De ő vett zongorát Emmának, ő vitte a fiúkat vitorlázni tanulni a Boden-tóra és az ő barátnőjének ajánlására jutottak be a gyerekek az Oxfordi Egyetemre. Nem szólíthattam mamának, de Sophia születése után engedélyezte, hogy tegezzem. Innen tudtam, hogy már szeret egy kicsit.

Egyszer arról meséltél nekem, hogy van egy könyvtár Rio de Janeiroban, aminek türkizkék falai vannak és hatalmas, sötétbarna könyvespolcai, csipkeszerűen faragott galériákkal. Csak ámultam, még sosem mesélted, hogy jártál Braziliában, de tudtam, hogy vannak még elmesélésre váró történeteid.

Másnap este azt mondtad, öleljem meg a gyerekeket, pár napra elutazunk nélkűlűk. Nem kérted, hogy csomagoljak be, csak azt mondtad, valami könnyedebb ruhát vegyek a télikabát alá. És apád gépével elrepítettél a világ másik felére, hogy megmu-

tasd Rio de Janeiróban azt a portugál, türkizkék könyvtárat. Meseszép volt, álltam a magas kupola alatt és csak folytak a könnyeim. Meghatott a szépség, a könyvek hihetetlen színekavalkádja a türkiz falak között, de leginkább az indított meg, hogy micsoda remek férjem van.

Szépen éltünk. Szeretetben, olyan meseszerűen. A gyerekeinket úgy neveltük, hogy mindazt egyszerre megkapják, amit mi külön-külön gyűjtöttünk össze. Nyaranta egy hónapra a szüleimnél voltak Budapesten, egy hónapig pedig a világot jártuk velük. Megismerték a híres műalkotásokat, épületeket, a nagyvárosokat, a hegyeket, a tavakat és a tengereket. De nem lettek nagyképűek. Csendben vették tudomásul a vagyont, amibe beleszülettek. Éppen úgy, ahogyan te.

Sophia, a mi csodás kislányunk Kenyában fogant meg. Tudtam, azon a füledt éjszakán azonnal tudtam, hogy terhes lettem, és azt is, hogy ismét egy lányom lesz. Egy lányunk. Olyan biztos voltam benne, hogy az éjszaka közepén felébredtettem, hogy elmondjam neked, és azt akartam, hogy válasszunk neki nevet. Kétszer kellett belekezdenem, mert nehezen hagytad oda az alvást, de másodszorra már fülig ért a szád, öleltél, csókoltál, és nem mondtad, hogy ez hülyeség, honnan is tudhatnám. Csak azt mondtad, kérdezzük meg a gyerekeket is, hogyan nevezzük el a hógukat. Ezzel azért még vártunk néhány hónapot, és mivel a fiúk szuperhősökről, a lányom meg Disney hercegnőkről akarta elnevezni őt, mégis inkább mi döntöttük el, hogy Sophia lesz, a nagymamád után.

Thomas, az elsőszülött fiad Milánóban eltörte a lábát. A Basilica Sant Ambrogio-t fényképezte, hátrálva kereste a tökéletes perspektívát. Nem vette észre a lépcsőt, de te néhány pil-

lanattal előbb megláttad a veszélyt, és rohantál. Nem értél oda időben. Felnyaláboltad a riadt gyereket, aki kiterülve feküdt, fejjel lefelé, a lépcső közepén. A lába furán kitekeredett. Lekfektetted a térre, és hívtad a mentőket.

Különösen szerettem benned azt, hogy mindig tudtad, mit kell tenni. És hogy hogyan. Mindegy, hogy aranylakodalmat szervezel ezer kilométerről a szüleimnek, hogy pizzát rendelsz egy francia hotelszobába, vagy mentőt hívsz a hat éves fiunknak egy idegen országban, te tudod, hogyan kell.

Tanulom ezt tőled, és fejlődök is, különösen amióta megszelídítettem az internetet. Azóta sok fal leomlott előttem, de mindig megmarad a különbség: te ilyen vagy, a véred hordozza a tudást, én meg kullogok utánad.

Hobbiból belevágtam a blogolásba. Az életünkről írok, persze kicsit elferdítve a valóságot, mert a von Müllerek életét mégsem lehet kiteregetni, nem igaz? De szeretik az emberek, hogy nálunk mindig történik valami. A legkedveltebb bejegyzésem az lett, amit arról írtam, hogy a kislányunk elkapott egy irtó csúnya vírust. Kórházba került, s mi mind ott aggódtunk érte éjszakákon át. Egy esős délelőttön végre magához tért, s te azt mondtad neki, hogy bármilyen kérését teljesíted, ha siet meggyógyulni. Ő azt kérte, hogy vidd el őt vacsorázni magaddal a klubodba, ahová nők be sem léphetnek. Egy este frakkot öltve öledbe vetted a négyéves királykisasszonyt, és a kedvéért metróval mentetek az apa-lánya randira. Az a gyanúm, hogy a klub helyett valami impozáns hotelbe vihetted vagy az operába, mert a gyerek este a jóéjtpuszinál suhogó uszályos nénikről mesélt, meg egy bácsiról, aki szívszorítóan énekelt, de nem

kérdeztem rá. Minek egy ilyen szép történetet az igazsággal tönkretenni, na, nem?

Büszke voltál rám, amikor úgy döntöttem, továbbtanulok. Űrhajós akartam lenni, vadászgép pilótája vagy autóversenyző. Nevettél, mikor ezeket előhoztam, de közben szorosan öleltél. Szeretem, ahogyan ölelsz.

Az anyósom szerint tanuljak virágkötészetet, az is lefoglal. Apósom azt akarta, építész legyek, mint te. De nem akartam az árnyékodban kullogni. Sosem szárnyalt úgy a fantáziám, mint a tiéd, és még vonalzóval is valahogy görbe egyenest húzok.

32 évesen, négy gyerekes anyukaként számvitelt kezdtem el tanulni. Mindig vonzottak a számok, és szerettem a statisztikát. Nekem egy grafikon olyan, mint másnak egy festmény, egy műalkotás. Vagy mint egy regény. Beszédes.

Egyedül akartam boldogulni, nem akartam, hogy apád aláim toljon egy kényelmes fotelt valamelyik gyárában. Persze arra azért felhasználtam a neveteket, hogy egy menő irodában helyezkedjek el. Három év alatt vezető adótanácsadó lettem, de azért már én dolgoztam meg, nem a von Müllerek, és tetszett nekem ez a karrier-dolog, és akkor hirtelen meghalt az apád.

Neked ott kellett hagyni az építészetet, hogy gyárakat igazgass, de erre is fel voltál készülve. Neked ez is zsigerből ment. Elfogadtam az állásajánlatodat. Nem volt kérdés, hogy nem hagylak magadra, veled dolgozom, melletted.

Igyekeztünk olyan időbeosztást kialakítani, hogy a gyerekekkel is megmaradjon a törődés. Húzos évek voltak, de eredményesek. A gyárakat sem tettük tönkre és a családjunkat sem.

Mire eljött a visszavonulás ideje, Mathias, a kisebbik fiunk készen állt, hogy átvegye a helyed. Ő akarta, nem te jelölted ki neki feladatul. Ő erre született, ahogy anyósom mondta volna. Mi pedig élveztük, hogy újra csak egymásnak vagyunk, meg a sorban érkező unokáknak. Jó volt most őket kényeztetni, újra felfedezni velük a világot. Szerettem volna, ha úgy nőnek fel, hogy ha bármelyikük űrhajós akar lenni, vadászgép pilóta vagy autóversenyző, megtehesse. Fontos volt, hogy megélhesék az álmaikat, ne nyomja agyon őket a származás kényszere. Nem mintha te szenvedtél volna attól, hogy át kellett vened az örökségedet, hiszen mindig is tudtad, hogy mint egyetlen fiúnak, ez a kötelességed, erre készültél, mióta az eszedet tudtad, de én meg azt tudom, hogy hiányzott az építész. Ha vártál valakire a telefonnál, az odakészített jegyzetömbre mindig felhőkarcolókat rajzoltál meg múzeumokat, vasúti pályaudvarokat, ilyeneket. Tökéletesen eligazgattad a Müller Műveket, de mindig is építész maradtál. Kiváló építész, akinek megtiltották, hogy tovább rajzolja az álmait.

Az jutott ma az eszembe, hogy így is szerethettél volna, kedvesem, ha akkor, 1984 nyarán felismersz a metrón. De csak úgy mosolyogtál rám, mikor észrevetted, hogy nézlek, mint egy kedves idegenre.

Te nem ismertél fel, én pedig már nem voltam férjnél. Még februárban megözyegyültem, két nappal azelőtt, hogy megtudtam, kisbabám lesz. Egy kislány, akit nélküled neveltem fel.

El is temethettem volna ezt a találkozást, de nem tettem. Szerettem az emlékedet. Megóvott attól, hogy újra férjhez menjek.

Most hajnali négy van, a Hotel Berlin teraszán ülök az Alexander Platz-on. Nem tudok elaludni. Felkavartál tegnap este, amikor lányom bemutatta a leendő vejem édesapját. Most sem ismertél fel.

Remélem, a gyermekeinknek sikerül így szeretni egymást...

Timár Anikó

Kislányként tanító néni akartam lenni, aztán orvos. Később hangmérnök, a húszas éveimben pedig turista. Azóta is örökké úton vagyok, és azokat az álmaimat, amiket megvalósítani nem tudok, megírom. Szinte egész felnőtt életemben emberek történeteit hallgatom, ez a munkám. Este aztán elmerengek sorsaink különbözőségén, és olykor meglódul a fantáziám és tovább színezem a nappal hallott történeteket.

Bár történeteket szerintem jobban tudok szőni, mint bemutatkozást írni...

Kristóf Benjamin

Gyémántsív

Kopp! – Hangosan csattant a lezuhant bábu.

– Felveszem – sóhajtott az ügyetlen kezű, tizenhárom éves Kazuya. Ahogy lehajolt a japán sakksfiguráért, most tűnt fel neki először megmunkáltsága. A leesett futót egy pillanatig tanulmányozta, ahogy kezébe vette. A fiú nem tudta, milyen fából van, de selymes tapintású, formás kis fehér bábunak tetszett.

– Türelem – csillapította a heves mozgású gyereket a vele szemben lótuszülésben ülő aggastyán. A bácsi, apja helyett apja volt, Kazuya-t örökbe fogadta, amikor szülei meghaltak a polgárháborúban.

– Elnézést kérek – szabadkozott a gyermek. A futó felkerült a kotatsun¹ fekvő táblára. Mindketten meghajoltak.

– Yoroshiku onegaishimasu² – mondták a sógi³ elkezdésekor.

– Még mindig elhamarkodottan döntesz. Nem áldozhatsz fel senkit csakúgy – jegyezte meg az öreg úr, a meccs végeztével.

– Sensei, mégis, hogy döntssem el, mit üssek le?

– Senki nem mondta, hogy bábuk leütésével kell győzni. Bárki képes arra, hogy levegye a figurákat a tábláról, a matt adás a lényeg. Arra törekszem, hogy mindenkit védjek, és finoman haladjak előre.

– Le fogom tudni győzni magát bármikor is?

– Egyszer eljön ennek is az ideje, ha kitartóan gyakorolsz.

A nap bőven lemenőben járt, mire a játékosok befejezték, megköszönték a meccseket. A mester lánya, a középkorú

Chinatsu gőzölgő teát hozott be nekik. Néha ő is sakkozott a fiúval, de ő inkább a ház körül tevékenykedett. Ők hárman éltek abban a nemzedékről nemzedékre szálló földbirtokos házban. A hölgy férje ugyanott halt meg, ahol az árva szülei. Sokáig élt a hit benne, hogy férje talán mégis túlélte a háborút, és együtt nevelik majd fel szíve alatt hordott gyermeküket. Bánatát azonban fokozta, hogy elvetélt, ezzel mélységes reményvesztettség lett úrrá rajta. A gyász alatt bukkant fel számára az egyéves Kazuya, akit sebesült édesanyja egy kosárba tett, hogy megmenekítse a babát. Így a falu legbiztonságosabb, legtávolibb pontján élő Sakamotoék magukhoz vették. Olyannyira vigyázni kívántak az egykére, hogy otthon taníttatták, nem ment iskolába. A fiú már öt éves korában kezdett sógizni, de eddig még sosem sikerült nyernie az öt örökbe fogadó Sakamoto-sensei ellen.

Tíz évesen kitalálta, hogy többé nem ül le az öreggel játszani, s a nagybirtok belső kertjében kedvenc időtöltésévé vált egy elszáradt, terebélyes barackfára mászni. Először leesett, de aztán néhány próbálkozás után mindig magasabbra mert kapaszkodni. Az őt nevelő idős úr a legnagyobb nyugalommal figyelte a fiú törekvéseit, bár valahol mélyen elszomorította őt a gyermek döntése.

Ekkoriban régi barátja, Takuya-san járt arrafelé délutánonként, s mivel látta, hogy a sensei hangulata borongósabb a megszokottnál, kihívta egy sógi meccsre, s attól kezdve haláláig minden nap ugyanakkor játszottak. Hamarosan Sakamoto egy esős napon ködöt kezdett látni ott is, ahol nem volt. Szeme romlott, de a bábukat épp oly ügyességgel mozgatta, mint azelőtt.

Yotta faluban, ahol éltek, azt rebesgették, hogy a sensei már csupán azért él, hogy legyőzze valaki őt sógiban.

– Mi tart még életben Sakamoto vén barátom? – bökte ki a furcsa kérdést régi barátja, Takuya-san.

– A létezés maga – felelte.

– Meddig?

– Ameddig kell, barátom.

– És ha megvakulsz? – az öreg vállat vont.

– Ezzel sem egyedül fogok szembenézni. No meg – kihúzta magát büszkén – a bábukat már megjegyeztem, mi mikor hol van. Ha megnémulnék, vagy elveszteném mindenem, amíg ez a tábla megvan, addig én is megvagyok.

– Mindig is makacs voltál – mosolygott elismerően Takuya-san.

A következő tél egyik estéjén Kazuya csúnyán lezuhant a barackfa legmagasabb pontjáról, meg is ütötte magát. Felállt, ránehezedett a megfájdult lábára, felszisszent és mérgesen hazasántikált. Bosszúsan szakadt ki belőle az esés fájdalma.

– Sensei, miért nem vágja ki már azt az elszáradt barackfát?

– Mert egy másik földön ő is örökké virágzik. Ha megtenném, nem csupán itt szűnne meg a léte. – A gyermek ezt a választ nem értette, inkább elment lefeküdni.

Sakamoto szemének romlása elérte azt a szintet, hogy emlékezetből tájékozódott otthon, és csak lassan tudott ismeretlen helyen közlekedni emiatt. Életükben így elérkezett a pillanat, hogy az úr ráébredt, hogy többé nem képes állapota miatt a földeken dolgozni. Kazuyára így több feladat hárult, miközben az öreg csupán figyelte az eseményeket maga körül.

Takuya-san halála megrázta Sakamotoékat, a temetésén minden ismerőse jelen volt, köztük a Kazuyanál kicsit idősebb

unokái is. Az öreg halála előtt kijelentette, hogy nem szeretne szomorú gyászt, a szertartások után inkább menjenek, és érez-
zék jól magukat. Talán egyszer majd újjászületik, és közöttük
fog ismét játszadozni. Így fordulhatott elő, hogy Kazuya aztán
találkozott a fiatalokkal, akik szeretettel hívták ki őt sógizni,
hiszen nagyapjuk kedvenc játéka volt. A fiú mindhármuk ellen
könnyűszerrel győzött. Ennyi idő eltelte után mégis úgy dön-
tött, hogy fejlődni szeretne a játékban, hogy egyszer legyőzze
Sakamoto mestert. Aztán minden délután játszottak, ahogy
végeztek a kertben a napi munkával.

Sem a falu, sem a tizenöt évvessé cseperedett Kazuya nem néz-
te jó szemmel, ahogy a rendőrség egész Yotta falut felbolygat-
ta. Kiért, s miért jöttek, az nem derült ki. Ám kerestek valamit.
Sok helyről foglaltak le dolgokat, mondván, hátha a keresé-
sükben segít, no meg az állam igényt tart a termény meghatá-
rozott százalékára.

A kormányváltás mélyen érintette a falubelieket, hiszen az
előző rendszer békén hagyta őket. Kiépítették a megfelelő köz-
lekedést, köves út váltotta fel a földes utakat. A lakosok ennek
még örültek eleinte, de annak már nem, hogy a rendőrség
rendfenntartás címén vámot szedett, emellett minden ki- és
bemenetelnél fizetni kellett néhány yent, „csak a formalitás
kedvéért”.

– Felkelést szervezek! – dördült el Kazuya mérgében, akit
csukott szemmel hallgatott az öreg. Természetes nyugalma
megrendíthetetlen volt.

– Pár ember, a világ ellen?

– Tűrhetetlen, hogy fosztogatnak, elvisznek tőlünk mindent.

– Valóban? Mi az a minden?

- Sok pénzt, terményt elvisznek tőlünk, és a daimjó⁴ földjein kell dolgoznunk.
- Netán éhezel, fiam?
- Nem.
- Bántalmaznak?
- Nem.
- A Sárkány leszámol majd vele, ha eljön – az idős úr ráncolta homlokát. – Egyébként, mit szeretnél annyi pénzzel?
- Utazni. Akár, sógi bajnok lehetnék Edoban⁵.
- Emiatt felkerekednél egy saknyi emberrel, és gyalogként bátyákat akarnál leütni?
- A Sárkány úgy se jön, miért látogatna épp ide? Majd én szerzek fegyvert.
- Akkor is csak to⁶ leszel. Miért akarnál kockáztatni, és embereket áldozni egy ködös célért? – Kazuya lerogyott az öreg mellé, beletörődően morgott. – Ne aggódj, Manato daimjó bűnei le lesznek leplezve. – Ekkor a rendőrség kopogott az ajtón. Chinatsu ajtót nyitott.
- Tessék. Miben segíthetek?
- Hachigiri Kazuya nevű emberről terjeng a hír, hogy lázadást kíván szítani. Úgy hallottam, itt lakik.
- Istenem... – szörnyülködött a nő. Nagy robajjal csörtetett be a parancsnok és két kísérője Sakamoto szobájába, aki ekkorra már elbújtatta a fiatalembert egy kiüresedett, néhány kabátot tartalmazó szekrénybe. Az idős úr rájuk nézett, és észlelte, hogy ezek nem ismerik még a helybelieket. A parancsnok vörös arccal, forgó szemekkel tekintett a vénemberre, mintha valami bikát akarna legyőzni.
- Hol van Kazuya? – szólalt meg. Sakamoto hideg nyugalommal, rezzenéstelen arccal az érkezett ember szemébe nézett.

– Én vagyok Hachigiri Kazuya.

– Bolond vénember! – förmedt rá dühösen, mégis csalódottan a katona. – Maga már az ingyen robotot se bírná ki. Bírjon a szabadlelkűségével! – A fiatal rejtőzködő látta, ahogy nevelőapját megverik, ki akart ugrani, hogy szíve szerint megverekedjen az egész osztaggal, de amikor megpróbálta kitárni a szekrényt, azt zárva találta. Így inkább behunyta szemét, és elfordult a sarokba.

Talán egy óra telt el, mikor Chinatsu kinyitotta a szekrényt. Amikor a fiú kilépett, kérdően, megbotráncozva nézett Sakamotora, aki ekkorra már ugyanúgy nyugodtan ült lótuszülésben a sógi előtt, mintha mi sem történt volna. Egyedül a véraláfutásai árulkodtak a korábbi eseményekről. Kazuya értetlenül ült a sakk tábla másik oldalára.

– Miért tette?

– Azért, amiért a játékainkat megnyerem. Több lépés előnnyel lehet legyőzni bárkit is.

– De hát megverték!

– Akkor is én nyertem.

– Hogy?

– Nem vittek el téged. Én meggyógyulok, de te nem bírtad volna a kényszermunkát, neked nem az az utad. A neved pedig biztonságban marad.

– Hogyan tovább most?

– Ha túl hamar ellenkezel, akkor véged. Ha vársz, egy idő után elég szövetségest találsz. A világ hamarosan megváltozik. Most el fog terjedni a faluban, hogy Manato emberei megaláztak egy szerencsétlen, félvak vénembert. Helyre áll minden, mi ugyanúgy éljük az életünket, mint eddig. Dolgozol nekik, dolgozol itthon, és sógizunk, amikor tudsz.

Játék közben elmélyültek a lépésekben. Sakamoto a tapintására hagyatkozott, s nem a látására. Már a második játékot vesztette el Kazuya, amikor kitartóan nekikezdett a harmadik meccsnek. Az öreg elmosolyodott.

– Tudod fiam, az élet olyan, mint a sógi.

– Minél több mindent előre kell látnom a győzelemhez?

– Nem csak az. Ha elvernek ezerszer is, az élet értelme: felállni, menni tovább.

Ismét csend következett.

Az idős ember sebei lassan gyógyultak, jött a nyár, és megsza-
porodott a munka kint. A kis család érezte, már nem tudják
megművelni az egész birtokot, így évről évre kevesebbet siker-
ült. A fiút egyre jobban megfigyelte Manato daimjó, aki egész
hamar megjegyezte az efféle lobogó szívű fiatalokat. Kazuya
huszadik életévének betöltésekor ez a nagyúr tett egy látoga-
tást a családnál.

Manato, a többi előkelőnél különlegesebbnek tetszett az embe-
reknek, hiszen komoly arcvonásai, és nagy hatalma ellenére
mosolygós volt. Azt beszélték róla, a polgárháború idején tá-
bornokként szolgált közvetlenül a Sárkány alatt, és csupán
azért van itt, mert keres valamit. A falu bölcsei ekkorra már
rég kihaltak, így Sakamoto-sant emelték erre a tiszteletre, bár
elmondása szerint, ő nem rendelkezett annyi tudással, mint a
régiek. Így következhetett be az, hogy a csoport, ami korábban
a legjobban bántotta családját, s aki ellen maga Kazuya is fel-
kívánt kelni, lett a pártfogója, élén Manato úrral: Ő, aki mon-
dák szerint még a shogunnak⁷ sem, csupán a Sárkánynak hí-
vott tábornoknak hajtott fejet.

Érkezésekor kedvesen meghajolt Chinatsu előtt, majd belépett. A családot eme gesztus nagyon meglepte.

– De hiszen a mende-mondák... – kezdte a hölgy magyarázni zavartságának okát.

– Azok csak buta ködösítések – horkant fel Manato.

– És az a gyűrű az égett mutatóujján? – érdeklődött a szülinapos. Nevelő anyja viszont elkerekedett szemmel kétségbeesetten próbálta a fiút leállítani.

– Nem illik ilyet kérdezni fiam! – száraz torkán semmi több nem jött ki, ez is erőtlenül, pánikszerűen. A daimjó azonban továbbra is mosolygott, és legyintett.

– Úgy hallottam, a szóbeszéd azt állítja, maga a Sárkány adta nekem ezt a smaragd köves arany gyűrűt, és ereje miatt megégette az ujjam. Az eleje igaz, valóban tőle kaptam, ám az égési sérülés gyerekkorom óta jelen van, mert kiborítottam a forró teát. – Kazuya felnevetett, ahogy kezdte magát jól érezni az úr társaságában, meg talán az ünnepi sakénak⁸ köszönhetően. A nevelt fiú komolytalansága kínos félelemmel töltötte el a Chinatsut, aki ijedtében felszisszent, hallva a nevetést, mégis, látta, hogy a legendás férfi továbbra is mosolyog. Kezdte úgy érezni, mintha a daimjó csupán mosolyával képes lenne az ördögöt is térdre kényszeríteni. Nem kívánta felbőszíteni őt nevelt fiának kíváncsiságával, de rettegése elkeseredett indulatot hozott ki a nőből.

– Elég a sakéból! Mélységes elnézését kérem a gyermek konoksága miatt! – Manato szelíden nézett a nőre.

– Ma őt ünnepeljük. Ne bántsa. Szeretnék vele négyszemközt beszélni.

– Értem. – Chinatsu kihátrált a szobából, hajlongások közepette, szinte bennakadt lélegzete az utolsó mondatától. Sakamoto

eddig némán, lóbuszülésben pihent, figyelt behunyt szemmel. Az úr kérése után tiszteletteljesen előre döntötte fájó törzsét, majd nehezen felegyenesedve, ügyetlenül botja után kutatott, amit még nem szokott meg az elmúlt pár hét alatt, a fiú adta a kezébe, s immár arra támaszkodva csoszogott ki.

A két ember ott maradt a fogadó helyiségben, az ajtó becsukódott mögöttük. A fiú izgatottá vált, ahogy szemben ült a daimjóval, akinek arcáról lehervadt a mosoly, és hivatalos hangot vett fel.

– Szükségem van emberekre, hamar.

– Tessék? – Kazuya döbbenete miatt nem tudott kinyögni semmi értelmeset.

– Jól hallotta. Azért jöttem a faluba pont én, mert Sárkánynak a fülébe jutott, hogy valami hihetetlen értékes dolog van itt.

– Mi?

– Egy tárgy, én sem tudom pontosan mi. A falu bölcsei sem tudtak róla túl sokat, de alátámasztották, hogy igen, lehet itt valami. Figyeltem az elmúlt időben, és szeretném, ha a csapat tagja lenne.

– A hadseregé?

– Mondjuk úgy, egy elité, amiről kevesen tudnak. Holnap összeülünk ebéd után a városházán.

– Megtisztel.

– Számítok önre.

A férfiak felálltak, meghajoltak, majd Manato távozott. A család másik két tagja ismét beléphetett a fogadó szobába, melyben csukott szemmel szoborként ült Kazuya, ahogy nevelő nagypapjától látta mindig. Sakamoto kényelmes tempóban helyet foglalt ott, ahol legutóbb, ám Chinatsu inkább sürgött-forgott, kényszeres portörlésbe kezdett. A nő kérdezgetett, de a

fiú némán pihent, ahogy az öreg. *„Biztos teletömté a fejét minden zagyvasággal.”* sopánkodott az asszony magában.

A másnapi megbeszélésen egyetlen ismerőse sem vett részt, pedig az örökbefogadott Kazuyát az egész falu ismerte. A fiú érkezésekor Manato még nem volt a helyszínen. Teljes csend, nyomott hangulat uralkodott a teremben. A daimjó megérkezésekor a társaság fellélegzett. Bejelentette, hogy az egész falut átkutatják, ám egyre homályosabbá vált, mit is keresnek pontosan. A több magyarázat csak legendásabbá tette azt a valamit, míg a végére Gyémántszívnek kezdték hívni.

– Hiszen mi értékesebb a gyémántnál, és egy tiszta szívnél? – tette fel a költői kérdést Manato.

– Semmi, uram – felelték a többiek. Mindenkinek kiosztották, mikor, hova menjen. Kazuya csupán annyi feladatot kapott, hogy otthon nézzen körül, mivel házuk nagyon ősi alapon nyugszik, s érdemes lenne minden rejtett zugát átnézni.

– De hát ott nőttem fel! Csak ismerem úgy, mint a tenyere-met... – húzta el a száját a fiú kissé csalódottan. Úgy érezte, nem veszik elég komolyan, hiszen a nagykorúság betöltésének ellenére még gyerek mindenki szemében. Meghajoltak, majd távoztak a teremből. A daimjó megállította kifele menet Kazuyát.

– Az ön feladata tényleg komoly. Bármilyen szokatlant tapasztal, kérem, jelentse! Nem tudjuk, mire képes ez a valami.

– Elnézést uram, de ha nem tudjuk, mit keresünk, annak hogy álljak neki?

– Ha megtalálja, tudni fogja, hogy az. Mielőtt a Sárkány eljönne, örülnék, ha megtalálnánk. – A szokatlanul sürgető ügy miatt néhányan bizonytalanul néztek rá. – Természetesen nem

akarunk csalódást okozni a tábornok úrnak – zárták a tárgyalást, és távoztak a helyszínről.

Kazuya bizonyos szempontból örült, mert legalább nem kellett a földeken dolgoznia. Aznap délutántól kezdve játszott Sakamotoval estig.

– Holnap láss neki a keresésnek, fiam – szólalt meg az öreg, az utolsó meccsben.

– Sensei, de hát mi több bújhat ebben a házban még előlem? Itt nőttem fel.

– Talán a Gyémántsív maga – kacsintott az öreg. A fiú fáradtan sóhajtott.

– Inkább hátra megyek, a birtokra Úgyse kell most elmennem hazulról, segítetek gyomlálni.

– Ott találja meg az ember a csodát, ahol nem keresi. Ha meg is találja, akkor sem biztos, hogy felismeri, hogy *az* a csoda. – Az idős ember betett egy bátyát a játékba, s könnyedén jelentette ki: – Matt.

– Még egy?

– Inkább aludjunk most. Jó éjt.

Másnap szorgalmas munkával telt Kazuya napja, március ellenére kellemes melegben. Most az egész család együtt ebédelhetett. Kiültek a teraszra, s ott beszélgettek. Sakamoto behunyt szemmel pihent, mint mindig.

– Áprilisban virágoznak majd a cseresznyefák – tűnődött az aggastyán.

– Valóban – bólintott Kazuya.

– Szoktál bennük gyönyörködni?

– Nem igazán. Minden évben ugyanolyan.

– Miért hiszed ezt? Mindig más virágok nyílnak, és még csak nem is ugyanúgy.

– Igen? – lepődött meg a fiú, az öreg folytatta.
– Ha nem figyelted még, akkor honnan is tudnád? Nem létezik két egyforma szírom sem. Talán eddig olyasmiket sem vettél észre, amik a természetességbe olvadnak, de valójában sosem láttad. Okkal mondta Manato, hogy nézz körül itthon. – Sakamoto kinyitotta szemét, s ujjával mutatott a kert egyik pontjára. – Nézd azt a gigantikus fát! Az egy mágikus fa.
– Az? – nézett megvetően a fiatalember a kéz irányába. – Már nem vagyok gyerek, sensei.
– Az a fa addig nem mutatja meg magát olyannak, amilyennek én látom, míg nem hiszel varázslatában. – A nevelő ismét becsukta szemét. – Jártál már egyáltalán a közelében?
– Hát, biztos, de miért pont az olyan különleges?
– Minden fa különleges, de megértenéd, ha odamennél. Talán mégse véletlenül választottak meg a falu utolsó bölcsének – mosolygott az öreg. – Gyere, megmutatom.

A legutóbbi hideg tél után lassabban ébredt a természet, még a fű sem nőtt magasra, de a mostani jó idő hamar előhozta a fák rügyeit. A belső kert szépen művelt volt, nagyjá pedig Kazuya érdeme. Chinatsu a metszésben teljesedett ki, ahogy kreativitását a természetben kiélhette. Alakokat varázsolt a fákból, mértani pontosságú formákat a bokrokból.

Egy kövecses út vezetett végig a gigantikus cseresznyefa felé, amely körbevette azt, s más felé is elágazott. Egy kiszáradt tómeder felé, amelyben télen van egy kevés jég, nyáron semmi, a barackfához, amelyen kis gyermekként mászott, és egy kerítéshez, amely a megművelt szántó felé nyílt. A cseresznyefa úgy tűnt, még téli álmod alszik, alig indult zöldnek. Sakamoto egyik kezében botját tartotta, másik kezével pedig a

fiú vállát érintette, hogy mindenképp azon az úton haladjon, ahol ő. Kazuyában már elveszett a gyermeki csodák iránti kíváncsiság, és kissé frusztrálta, hogy a nagy tudású sensei most ennyi idősen ilyesmiket mond, és csinál. Ahogy mindketten megérkeztek az említett fához, elindultak jobbra, tettek egy kört, majd balra, s ismét visszaértek a csomópontba. Az aggastyán intett, hogy most már közel mehetnek cseresznyefához. Leléptek a kövecses útról, és megérintették a fát. Ekkor Kazuyának leesett az álla a döbbenettől.

Az ég színe élettélivé vált, a gigantikus fa gyönyörűen virágzott, a barackfa is teljes pompáját mutatta, a kis tavacska is megtelt vízzel, apróska halacska ficáncoltak benne, madarak vidáman csicseregtek.

– Sensei, hát ez? De hiszen itt megállt az idő! Virágzik minden.

– Úgy bizony. Itt mindig minden virágzik. Ha eltávolodsz tőle, vagy nem ugyanúgy teszed meg a köröket, ahogy most mi tettük, akkor mind ez láthatatlanná válik, beleolvad a környezetbe.

– Ezt hogy? – A meghökkent fiatal nem igazán tudott szóhoz jutni, azonban az aggastyán arcát ismét a fiatalság színe, ereje töltötte meg, s magyarázni kezdett.

– A jobb oldali út a jövő tisztos jó befogadását jelentette, a bal oldali pedig a múltat. A kör maga pedig az idő végtelenségét, s egy pontban létezését fejezte ki. Világunk tele van csodákkal, ha figyelsz. Ám, ez egy *másik* világ.

– Bámulatos!

– Üdvözöllek a Csodák Szigetén! Itt láthatod mindazt, ami ez a hely volt, még mielőtt az ember hozzányúlt volna. Az ősök ezzel a mágikus körrel elzárták az idő elől, így megmaradhat

örökre. Ezért is fontos, hogy ne vágjunk ki semmit, különben megszűnik a varázslat. Ezt a helyet a fennmaradt utolsó kék madár is kiválasztotta, hallgasd énekét. Meggyógyít minden bajt, nyugtatja a lelket, és teljesít egy kívánságot, ha érdemes rá az ember. De csak egyet.

– Tehát, ő a *Gyémántszív*, amit keresünk.

– Valóban. Nézd, ott egy asztal, és egy sakktábla.

– A semmiből... – pislogott Kazuya. – Te kívántál már valamit, sensei?

– Igen nagyon régen, és hamarosan teljesül.

– Uram, jelentem, hogy láttam, ahogy a szemem előtt tűnt el a megfigyelt Kazuya-kun, és Sakamoto-san! – jelentette vigyázban állva egy tiszt Manato daimjó-nak. Megszokott mosolya lehervadt arcáról, szeme lángolni kezdett.

– Tehát igazam volt! A falu bölcsei tudták, hogy itt van az a hely, amiért a Sárkány engem küldött. – Ekkor egy másik tiszt berontott a szobába kopogást, tisztelgést mellőzve.

– Uram! Most jött a hír, hogy a Sárkány ma érkezik ide Yottába.

– Meglepő fordulat. Azonnal induljunk Sakamoto házához. Meg kell szereznünk a Gyémántsívet, mielőtt a Sárkány ideér. – Az egyik férfi meglepetten vette észre vezetője ujjának vibrálását.

– Manato daimjó, izzik a smaragd gyűrűje!

– Majd elmúlik, amint megkaparintom azt a valamit. Akkor pedig az a tábornok sem fog felettem állni többé.

A varázslatos sakkbábukon a jelek zölden foszforeszkáltak. Ahogy egy gyalog belépett az ellenfél mezejébe, nem kellett a bábút megfordítani, a jel bíborszínűvé vált magától, és más-hogy foszforeszkált.

– Bámulatos! – jegyezte meg Kazuya játék közben.

– Igen, az. Ezen a helyen bármi megtörténhet – mosolygott Sakamoto. A játék már jó ideje tartott, de eddig még nem kellett egyetlen bábút sem leütniük. A tanítvány most először volt biztos lépéseiben, és sokkal gyorsabban pörgött elméje, mint eddig bármikor máskor.

– Én hogy kívánhatok?

– A játékunk után a madár ide fog szállni. Szólítsd majd meg bátran. – A játék még sokáig tartott, de ezen az időtlen helyen egyikük sem tudta volna megmondani, hogy órákig, vagy csupán percekig tartott a mérkőzés. Az aggastyán egyre hevesebben játszott, bólogatott, mégis nyugtalanná vált, míg a végén felsóhajtott. – Matt. – Kazuyának egy hirtelen gondolat villant be, kezébe vette egyik bábuját, s erőteljesen, magabiztosan szólt.

– Még nem! Nem adom fel. – S a kezébe vett bástyával, mint-ha a semmiből került volna oda, ütötte le Sakamoto ezüsttábornokát, akinek a szeme ezen elkerelkedett. A játék néhány lépés múlva aztán ténylegesen véget ért.

– Sakk–matt, sensei. – Sakamoto döbbenten ismerte fel, hogy veszített.

– Gratulálok!

– Arigato gozaimasu⁹ – hajoltak meg mindketten a köszönetnyilvánítás után.

A kék madár valóban oda szállt a játékot követően. A fiú kíváncsian nézett az aggastyánra, aki bár mosolygott, s teljes elégedettség sugárzott belőle, mégis kezdett elhalványodni.

– Köszönöm.

– Honnan tudta, hogy most ide fog szállni?

– Mert teljesült a *száz évvel* ezelőtt kért kívánságom.

– Bár csak apám is láthatta volna ezt a mérkőzést!

– A többit fogja. Hamarosan meglátod. – Mindketten felálltak, meghajoltak a fa előtt, s kiléptek a Csodák Szigetéről. Az aggastyán teljesen elszürkült, s a fiúra támaszkodva tudott csak menni.

Manato megérkezett két másik tisztjével, kérdés nélkül léptek be, s indultak el a kertben. Sakamotoék szembe találkoztak velük.

– Miben segíthetek, mélyen tisztelt daimjó? – Az öreg tekintete üressé vált ekkorra.

– Tudja miért jöttem, és itt van, tudom.

– Az egész hely *az*, amit keres.

– Mutassa meg, hol van!

– Nekem már csak az emlékemben, ennek a fiúnak pedig a szívében van. – Sakamoto-sensei lerogyott. Behunyta szemét, teste cseresznyeszirmokká vált, s elfújta a szél.

Chinatsu kétségbeesetten rohant oda a férfiakhoz, hogy jelezze egy új vendég érkezését. Egy pillanatra körülnézett, s könnyezni kezdett, látva a tovaszálló szirmokat.

– Akkor a legenda igaz, és beteljesült a kívánsága – mondta a nő halkán. Manato frusztráltan bámult maga elé.

– Elkéstem. A falu utolsó bölcse sincs többé. A Gyémántszív örökre elveszett! – harapdálta a száját a férfi.

– Elnézést a bejelentés nélküli érkezésemért – szólt egy hang a távolból.

– Üdvözlöm Sárkány! A körülmények miatt pedig bocsánatot kérek – hajolt meg mélyen Manato daimjó a kertbe lépő előtt. Hiába volt jó színész, vörösén izzó arcát, és dühös remegését mégsem tudta elrejteni.

– Hachigiri Ryuu, alig ismertem meg. Azt hittem, meghalt a polgárháborúban! – csapta össze tenyerét Chinatsu.

– El akartam tűnni a nyilvánosság elől a polgárháború alatt. Manato, már sok helyen áthágott szabályokat, mindnyájunk ellen. – Kellemes hangtónusú úr volt a *Sárkány*, amikor megszólalt. – Én azt az utasítást adtam neki, hogy óvja meg azt ebben a faluban, ami a legértékesebb számomra, a fiamat. Nem hittem volna, hogy igazak a szóbeszéddek a kapzsiságáról, így ideje volt személyesen megjelennem itt. Ezennel letartóztatom. – fordult Manato felé, és ahogy a daimjóra nézett, annak gyűrűje ketté tört, s lehullott a földre. Kazuya elkerekedett szemekkel vizsgálta a férfit.

– Mélységes tiszteletem önnek uram! – A jövevény mosollyal fordult a fiú felé.

– Rég láttalak, kedves fiam.

Csak kérni kell, s megkapod – szokták mondani a bölcsek. A kétszínű daimjót börtönbe zárták, Ryuu néhány napig Yottában tartózkodott. Kazuya határtalan örömmel töltötte vele azt az időt, és lehetőséget kapott arra, hogy soha nem látott apja megnézze néhány sógi játékát nevelő anyjával. Az

elszalasztott tizenkilenc év mellett a fiatal ígéretessége is közrejátszott abban, hogy felköltözzenek végül Edoba.

Egy hónap telt el Sakamoto szimbolikus temetése óta; a kertben a tó mellé készítették egy műemléket a tiszteletére, melyen ez a felirat állt: „*Felállni, menni tovább.*” Kazuya legközelebbi látogatásakor kiment nosztalgiázni a gyerekkorán. A Chinatsu örökölte föld nagy részét a kormány bérelte tőle, és szívességből a munkások még a házat is rendbe tették. A fiú a különös eseményeknek köszönhetően, ahogy telt az idő, lassacskán átvette a nyugalmat, derűt, amit nevelő apja sugárzott. Most mégis, ahogy szeme megakadt az udvar egy pontján, gyermeki meglepettség uralkodott rajta.

– Virágzik a *barackfa* – mosolyodott el Hachigiri Kazuya.

Lábjegyzetek

1. kotatsu: Egy alacsony, fából készült asztal, aminek a keretét futonnal vagy nehéz takaróval borítják.
2. yoroshiku onegaishimasu: Játék elején szokás mondani, a közös játék lehetőségét köszönik meg.
3. sógi: 9×9-es táblán játszott Japán sakk.
4. daimjó: tartományúr
5. Edo: Tokyo régi neve
6. to:=*tokin*: A japán sakkbán előléptetett gyalog, melynek több mozgástere van a sima gyalognál, mégsem olyan értékes.
7. shogun: Közvetlenül a császár által kinevezett nagyzvezér.
8. saké: Japán rizs bor.
9. arigato gozaimasu: Tiszteletteljes megköszönés.

Kristóf Benjamin

Kristóf Benjamin, 1994-es születésű fiatal mozgásszervi fogyatékos vagyok. Ma az ELTE BTK-ra járok, bár egy Somogy megyei faluban, Kaposfőn nőttem fel. Gyermekként nem tudtam játszani a többiekkel az udvaron, így nekem a gondolataim szabadsága, az alkotás öröme maradt. Mindig szerettem a misztikumot és a csodákat, ennek köszönhetően írtam meg a Gyémántszív című novellámat.

Danicska Rita

Meddig kell futnod, hogy önmagad utolérdd?

Tap-tap. Tap-tap. Tap-tap. Tap-tap. Tap-tap. Tap-tap. Tap-tap. Tap-tap. Susog a nád. Tap-tap. Tap-tap. Még két kilométer az első ellenőrző pontig. Szomjas vagyok. Tompán lüktet a fejem. Sapkát azért hozhattam volna. Tap-tap. Tap-tap. Tap-tap. Tap-tap. Hihetetlen, hogy még kétszázötvenöt kilométeren keresztül a cipőtálpam kopogása lesz szinte az egyetlen társam. Eddig kilencet futottam le...

...az huszonkét óra út. Hol van még Köveskál... Aztán Salföld, kilencvennél, azt szeretem. Viszont sok benne az emelkedő. Tap-tap, tap, tap, tap, tap. Madárcsapat. Autó. Elöttem, mögöttem futók.

Szeretek futni. Semmi más, extra indokom nem volt, amiért elkezdtem. Sokan mondják, hogy azért választották ezt a sportot, hogy megoldjanak vele valami problémát. Súlyfelesleget leadni, feszültséget levezetni, egészséget visszanyerni, depressziót elmulasztani. Én egyszerűen szeretek futni, és kész. Gyerekkorom óta. Mondjuk, gyerekként mindenki örömmel futkározik. Hát én is ilyen voltam: cuki kislány, akkor még hosszú hajam két copfban lobogott mögöttem, ahogy száguldoztam. Emlékszem, mindig lovackásat játszottunk, a söprű volt a ló, azon trappoltunk körbe-körbe az udvaron, hangosan nyihaházva, Bogi nővérkémmel... Aztán ő hamarabb megunta, és fölmászott az öreg diófa tetejébe, ott olvasott magában.

Megígértem neki, hogy felhívom a verseny után. Otthon drukkol nekem.

Huszonegynél járok. Még kétszáz van hátra. Lesz olyan is, mikor kétszáznál járok, és huszonegy lesz hátra. Talán. Ha támogatnak az istenek is. Miért csinálom?

Most rövid a hajam, és mivel nincs se sapkám, se fejkendőm, az izzadság szabadon csordogál le a fejemem. Mindig megállapítom, hogy milyen jól van kitalálva az emberi lény. Mert nem a szemembe folyik, hanem a szemöldököm íve szépen elvezeti a halántékom irányába, hogy ott találjon utat magának. Csodálatos a test amúgy is, na... Mindent megcsinál, amire csak utasítást kap. Most például fut.

Ez már a fürredi váltó, negyvennégy megtett kilométernél. Pitty, köszí. Nekem nincs kivel váltanom. Banán egy pár falat, mazsola. És víz, sótabletta. Minden oké, indulhatok tovább. Hajrá, bébi. Aszófőn pihenőt tartok.

Tap-tap, tap-tap... Hát vele mi történt...

– Jól vagy?

– Lenyeltem egy bogarat... Nincs egy korty vized?

– Nem elég, hogy jóllaktál, most még inni is akarsz rá?!

Meglepődve rám néz, aztán veszi a lapot. Röhögünk. Közben átnyújtom neki a vizes kulacsom. Iszik, kicsit még köhécse, visszaadja. Egy ideig egymás mellett kocogunk a helyes, fiatal, szőke copfos, fehér baseball sapkás lánnyal, aztán mindketten kezdünk visszatérni a saját tempónkhoz. Hálás tekintettel int utánam, mikor elválunk.

Orvos vagyok. Betegeket gyógyítok. Be-bevillannak képek, ahogy szikével a kezemben állok a fertőtlenített, meleg test előtt. Pontosan tudom, hogy hová kell illesztenem, mit kell csinálnom. Mielőtt a borotvaéles eszközzel a testet érinteném,

egy pillanatra megállítom a kezem a levegőben. Akkor folytatom csak a mozdulatot, ha a Teremtő támogató figyelmét érzem megjelenni a lámpák vakító fénye alatt. Én vágok, de ő vezeti a kezem. Minden mozdulatom. A különös nyugalmat, ami ilyenkor úrrá lesz rajtam, az ő jelenlétének tulajdonítom. A betegek gyakran mondják önmaguk bátorítására a beavatkozások előtt: „mindannyian Isten kezében vagyunk”. Tökéletesen egyetértek velük. Én megtehetem, és meg is teszem legjobb tudásom szerint, ami tőlem telik, de élet és halál ura ettől nem vagyok. Én egy szegedi sebészorvos vagyok, és ennyi. Amikor futok, egy idő után ugyanaz a könnyed nyugalom lesz úrrá rajtam, mint a műtőben. Érzem, hogy fáradok, a szomjúságot, hogy fáj a lábam, és hogy lihegek. De kitűztem egy célt, és nem szűnök meg haladni felé.

Kiszívok egy zselét. Ilyen melegben nem kívánok mást. Ráfordulok a vászolyi emelkedőre. Ég a tüdőm. Lüktet a fejem a forróságtól. Kezdenek összefolyni bennem a történések. Mint ha minden egy üvegbúrán keresztül érkezne el hozzám. Itt a lejtő. Az érzés, ahogy lendületet kapok, eufóriával tölt el. Kinyílik előttem a táj, most szeretem az egész világot. Nagyon könnyűnek érzem magam. Ez az a pillanat, amikor elhiszem, hogy meg tudom csinálni. Nem a fáradságot érzem, hanem az erőt, mely nálam hatalmasabb, és röpít a cél felé. Egyedül vagyok, és változatos, most épp csodálatos tájon át visz az út a finisbe.

Szoktam azon gondolkodni, hogy honnan jön ez az erős készítés a futásra, de semmi komoly indok nem jut eszembe. A gyerekkorom tényleg nyugisan telt, a szüleim nem támasztottak túl nagy elvárásokat velem szemben, tehát akkor nem alakulhatott ki nálam a készítés: extra teljesítményre kell sar-

kallnom magam, csak hogy elnyerjem szeretetüket. Enélkül is éreztem, most is érzem. Inkább kímélnének, nem értik ők sem, miért indulok el most már negyedszer, egyéniben az Ultrán. Mi vitt rá először? Öt éve, hogy elváltam. Szabolcs addigra elégelte meg, hogy nem vagyok a házi üdvöskéje, és elhagyott. Ildikó... A kis töltött galamb, a bodorított, szőkésbarna, lebegő fürtjeivel, ahogy folyamatosan Szabolcs körül forgolódik. Sütfőz, a lakásuk ragyog. Mielőtt megismertem, nem gondoltam, hogy létezik valaki, akinek a házimunka a hobbija. Hát neki az. De végső soron nála ez valahol érthető is: harminchét évesen igencsak igyekeznie kellett, hogy „rendes” legyen, ha végre férjet akart fogni magának. Mondjuk, hogy miért épp az enyémet???

Szabolcs ugyanolyan megszállott, mint én. Kutató. Az egyetemen ismerkedtünk meg. Hogy aztán miért gondolta, hogy megváltozom? Hogy MEG KÉNE változnom?! Számomra teljesen érthetetlen volt ez az elvárás a részéről. Mindegy most már. Ha ez kell a boldogságához, tőlem aztán...

Elrontottam valamit? Van, hogy ezt gondolom. De hogyan lehettem volna háziasabb, ha egyszer napi tíz-tizenkét órát dolgoztam, sokat túlóráztam? Azóta sincs ez másképp egyébként. Akkor vagyok boldog, ha dolgozom. Mint ahogy Szabi is, csodálnám, ha Ildikó azóta nem jött volna rá, hogy sosem lehet nála az első... Szabolcs is a munkájának él. Szabadidejében konferenciákra jár. Hetente háromszor úszik. Biztos vagyok benne, hogy nem változtatott a szokásain az új házassága miatt sem. Ildikó napi három órát sürgöhet-foroghat körülötte este, másfelet reggel. Plusz az éjszakák, plusz a hétvégék. Már amikor Szabolcs ezt az időt is nem azzal tölti inkább, hogy a monitor előtt ülve valami tudományos tanulmányt olvas, és a

már említett konferenciák... Na, mindegy. Ez már nem az én dolgom. Főleg most, mikor előttem van még százhuszonegy kilométer. Huh. Meleg van... Innom kell. Valahol Balatongyörök előtt leszek a táv felénél.

Egyszer bedugva felejtettem a vasalót, úgy mentem el dolgozni. Szabolcs akkor költözött el egy hete, már árultuk a házat. Hazaérve lezsibbadtam arra a gondolatra, hogy mi lett volna, ha porig ég minden. Nem az bántott, hogy az egész vagyónunk semmisült volna meg, az bántott, hogy titokban erre vágytam. Fel akartam égetni magam mögött minden hidat. Kihúztam a vasalót, sportcipőt vettem fel, és újra az utcára léptem. Aznap este futottam először maratoni távot.

Miért kell a nyomás, a megmérettetés ahhoz, hogy valakinek érezzem magam? Szabi sosem értette ezt bennem. Egyébként én talán tudom rá a választ?

Néha azt hiszem, az életemért futok. Nem azért, mint mások, hogy azt érezzem, élek, hanem azért, hogy ÉLETBEN MARADJAK. Van egy olyan képzetem, hogy nekem kell komoly próbatételek elé állítanom magam, vagy a Jóisten fog. Akkor már inkább én...

A veseköves néni jut eszembe, ahogy barack színű köntösében, mamuszban a kórház udvarán sétál, le-lehajol, és a nárciszokat szagolgatja. Égszínkék szemeiből a fájdalom sem tudta kitörölni a felülmúlhatatlan derűt. Mosolyogni kezdett, amint meglátott, barátságosan intett felém. Mikor mellé léptem, a tyúkjairól beszélt, akik hazavárják Ópusztaszeren. Az unokáiról. Hogy csikósokat lát az udvaráról, lovakat hajtani, sötétkék ruhában. Nem érdekel, hogy álmodja-e őket, vagy valóban ott vannak. Az érdekel, hogy sosem vesztette el a bizalmát abban, hogy haza fog térni, és újra saját kezével etetgeti majd a tyúk-

jait. Miért is ne? Néhány kis vesekő még nem a világ – ezt mondta ő is. Nem beszélt műhibákról, amiket másoktól hallani, tekintetében nem tükröződött félelem. Igen... Most értettem meg. Ahogy békét kötött az élettel, békét kötött a halál gondolatával is. Tulajdonképpen leszámolt annak a jelentőségével, hogy ott marad-e a műtőasztalon, vagy hazakerül. És nem csak amiatt, mert mondjuk nem pacemaker-t kellett beültetni neki, még csak nem is azért, mert egy-két, korából származó gyengeséget, érzékenységet leszámítva makkegészséges volt. Épp ellenkezőleg: azért volt makkegészséges, mert nem volt benne ítélet az élettel szemben. Még ő vigasztalt engem... *„A doktornő túl szigorú magához, már bocsássa meg, hogy ezt mondom. Legyen egy kicsit megengedőbb magával. Csoda ez, hogy itt élhetünk, higgye el nekem, csoda.”* És közben nézett rám a derűs, kék szemeivel.

Na, most ez nem olyan jó, hogy eszembe jutott. Lassulok. A torkomban meg gombóc van. Tulajdonképpen pontosan tudom, miről beszélt. Csak hogy én pont ilyenkor, futás közben érzem, hogy jelentőségüket veszítik a dolgok – az egyébként fontosnak tűnő kérdések is súlytalanná válnak. Még jó, hogy nem jött elő a gyerek témával. Ez a halálom. Amolyan klasszikus öreg néni szófordulat. *„Aztán gyerekek vannak-e?”* Páciensek mondjuk ritkábban engedik meg maguknak ezt a fajta személyeskedést, nem úgy anyám testvérei, vagy az utcabeliek. Apám szerencsére egyke, de a barátai nem ritkán találják meg ezzel. *„Mikor dajkálhatjuk már a legifjabb Ménesit?”* Roland Ménesi. Felvettem a nevét, miután összeházasodtunk. Azóta dr. Ménesi Emília néven futok. Már nem úgy értem, hogy futok, na... Hanem így ismer mindenki.

Roland... Direkt megkértem, hogy ne kísérjen. Jönni akart velem végig biciklivel. Nem kell. Megszoktam, hogy egyedül teljesítem a távot. Minek szenvedjen itt velem? Csak elvonná a figyelmem. Eleinte nehezen fogadta el a hozzáállásomat. Teljesen más, mint Szabolcs. Jönni akart velem, tűzön-vízen át. Nem értette, hogy ő hiába szeretné tartani bennem a lelket, ha nálam már elfogyott a spiritusz. Most már megérti. Mióta ő is jár kocogni, elfogadóbb, és akként igyekszik támogatni, ahogy kérem. Most például azt beszéltük meg, hogy csak majd a befutóban találkozunk, Aligán.

Hát ott még nem tartunk, ez Keszthely. Fölveszem, bekapcsolom a fejlámpámat. Kezdek álmosodni. Legyőz a testem? Hagyom? Dehogy hagyom. Elő az izo-val. Ásítok azért. Mindjárt jobb lesz tőle. Ivás közben jobb kezemmel tarkómon a hajamat simogatom. Milyen puha... Mióta levágattam róla a festett részt, visszanyerte eredeti puhaságát. Mondjuk a színét is, de hát ez van. Azóta, ha kérdezik, hogy miért nem festetem, azt válaszolom – szerintem frappánsan –, hogy „*minek fáradjak vele én? Színezi azt a Jóisten kedve szerint!*” És tényleg. Rozsdabarna hajam a halántékomon őszül. Ez van, vállalom. Nincs túl nagy jelentősége. Azért is tüsi, mert így egykettőre rendbe tudom hozni, a lehető legkevesebb energia befektetéssel. Nem azt mondom, hogy nem szeretem a hosszú haját, ellenkezőleg, nagyon tetszik. Magamon is tetszene, de amikor testmozgás után gyakorlatilag öt perc alatt tudom átvarázsolni csapzottból igényessé a fejem, örülök, hogy nincs dús, nagy hajkoronám.

Mi lesz itt, most elalszom???

Oké. Kezd hatni az izo.

Százötven kilométer, Balatonmárfürdő, váltópont. Itt megpihenek. Látok egy szürke macskát felkapaszkodni egy kerítésen. Erről eszembe jut Margit néni, a szomszédunk. Ő eteti a cicáimat, amíg távol vagyunk. Hogy milyen nagy ügyet csinál belőle! Egyem is meg... Mindent részletesen el fog mesélni, mikor hazaérünk: hányszor, mit ettek, mit nem ettek, merre jártak, hol henyéltek. Mirci és Nebu pedig királyi méltósággal túri a gondoskodást. Mirci... Nebuló... Kis kedvenceim. Rolandtól kaptam őket megismerkedésünk első évfordulóján. Két hónaposak voltak, játékos kis gombócok.

Mindig fehér trikóban futok. Néha azt érzem, az orvosi pálya is azért vonzott, mert fehér a munkaruha színe. Makulátlan tisztasága sokat jelent nekem. Ezt se tudom megmagyarázni. De futás közben is, ötven kilométerenként pólót váltok. Négy ellenőrző pontra küldtem előre ruhát, többek között ide, Márfürdőre. A sildes sapkám szintén fehér – amit most nem hoztam el. A sortom halványszürke. Egyedül a cipőm világító rózsaszín. Jó cipő. Van benne már pár kilométer. Most belekerül még kétszázhuszonegy. A lábamba is. A szívembe.

Most meg honnan ugrott be ez a szó: druidák? Nem ők laknak az oázisokban? Fogalmam sincs. A druidák valami varázslók, nem? Jól nézünk ki... Ménesi doktornőnek hiányosságai vannak az okkult keleti tudományok terén... Hát, Istenem, ez van. Rosszabb lenne, ha a májtranszplantáció terén lennének hiányosságaim. Bár még olyat sose csináltam.

Óriáskerék. Múlt éjjel azt álmodtam, hogy egy óriáskeréken ülök, ami megy föl velem, és nem vagyok bekötve. Kapaszkodnom kell, nehogy kizuhanjak. Álmomban féltem, de nem olyan irtózatosan, inkább csak tudatában voltam, hogy ez a helyzet akár még veszélyes is lehet. Aztán lefelé menet érez-

tem a vágyat, hogy elengedjem a kapaszkodót, közben biztosan tudtam: nem lezuhanni fogok, hanem szabadon szárnyalni. Egy mandulaműtét: ez volt az utolsó elvégzendő feladatom, mielőtt ide indultunk. Roland vezetett, sokat beszélgettünk, amikor meg éppen nem, Stinget hallgattunk. Biztos kézzel fogja a kormányt, szeretem nézni a profilját. Ha észreveszi, hogy rajta felejtettem a szemem, hirtelen pózolni kezd: vezetés közben kihúzza magát, és fölszegi a fejét. Kidülszti a mellkasát, bicepszét befeszíti, hogy megmutassa, milyen izmos. Aztán, mikor elnevetem magam, ő is rám vigyorog. Szeretem. Most is, ahogy eszembe jut, mosolyogni kezdek.

Roland...

A cipősarkam kopogását hallgatom a betonon. Tap, tap, tap tap, tap, tap. Csönd van. Elzúg mellettem egy-egy autó, utána megint a csönd. Lassan beérek egy férfit, félmeztelen fut. Mögötte bicajon egy nő, fehér napkalapban. A sorompónál megáll egy fekete Ford, a benne ülők kiabálnak, szurkolnak. Kipattan egy hatalmas mellű lány, odafut a férfihoz, ölelgeti, rövid ideig együtt haladnak. A férfi ettől nem hogy erőre kap, hanem kiesik a ritmusából. Egész lelassul, utolérem. Érzem magamon a tekintetüket, de nem szólunk egymáshoz. Ő is magányos futó, úgy érzem. Talán még a biciklis kísérő sem kellene mellé. Közében telefon, azon méri a teljesítményét. Hajrá tovább. Hajrá mi!

El kell mennem WC-re. Kibírom Alsóbélatelepig? Meglátjuk... Így vagy úgy: lassan, de biztosan fogy az út a lábam alatt. Marci jut eszembe, szombatonként szoktam rá vigyázni, amíg anyja, a nővérem bevásárol a piacon. Valamikor csak úgy ott-hon maradunk, vagy lesétálunk a Tisza-partra. Van egy sötét-kék futóbicaja, ha azzal jön, mellette kocogok. Aztán csak

nézzük a folyót, kavicsokat dobálunk a sodrásba. Ott, a vízparton különös érzés kerít olykor hatalmába: kísértés, hogy elinduljak a part mentén, lefussak egész a Fekete-tengerig. Elképzelem, ahogy állok, és előttem a nagy, sós kékség. Sirályok. Halászhajók. Morajlás. Csönd, ott is csönd.

...vagy a Kínai Nagy fal, ahhoz is különös vonzódást érzek. Vágyat, hogy elszaladjak egyik őrtoronyból a másikba. Mintha valami sürgős üzenetet vinnék. Előző életes emlékfoszlányok ezek? Nem tudom. Nem szoktam ezzel foglalkozni. Csak néha azt érzem, hogy amikor futok, feladatom van. Lehet, egyszer utána járok... Szegeden van egy jósnő, vagy „látó”, vagy mi, hozzá jár, akinek bizonytalan természetű problémája van. Roland csak nevet rajtuk, a nőt kuruzslónak tartja. Látásból én is ismerem, nincs a megjelenésében semmi szokatlan. A tekintete viszont komoly, átható. Nekem speciel összeszorul a torkom, amikor találkozunk, és a szemembe néz. Miért? Mert nincs számára mondanivalóm? Vagy pont azért, mert van? Na, jó, lapozzunk. Nincsenek bizonytalan eredetű problémáim. Az egész testem síkos az izzadságtól annak ellenére, hogy már régen lement a nap. Nekem vékony a combom, kicsi a mellem, nem fenyeget a kidörzsölődés veszélye. Tavaly láttam egy férfit, akinek vér csorgott végig a belső combján, annyira kikezdte a súrlódás. Mégis futott tovább. Aztán hogy célba érte? Többet nem találkoztam vele. Hosszú hajú, robosztus férfi volt. Tetőtől talpig szőrös. Egy másik, a váltóponton vastag krémet kent a mellbimbóira. Megdöbbsentem a látványtól. Egész addig azt hittem, csak nőket érint ez a probléma. Erre kiderül, a férfiaknak még rosszabb, hiszen ők melltartót se vehetnek fel. Én nem is tudom, mit csinálnék, ha izmos mellű férfi lennék. Leragasztanám? Igen, talán. Vajon a farkukkal is

van bajuk ennyi ütemes mozgás közben? Erről még nem hallottam beszámolót. Majd megkérdezem Rolandot, neki mik a tapasztalatai. Mindenesetre örülök, hogy én nő vagyok. Basszus, most majdnem elbuktam egy kőben. Váá, utálok megijedni. Kimegy az erő a lábaimból. Koncentrálj, Emili, hova figyelsz? Igen, kicsit elragadott a belső mozi.

„Eddig Itália földjén termettek csak a könyvek,

S most Pannónia is ontja a szép dalokat.

Sokra becsülnek már, a hazám is büszke lehet rám,

Szellemem egyre dicsőbb, általa híres e föld!”

Skandálok. „Szellemem egyre dicsőbb, általa híres e föld...”

Ezzel is elleszek egy darabig. Áhá, itt a váltópont. Mondjuk a zenét már hallom egy ideje, ami innen áradt felém. Könnyebb úgy tartani egy ritmust, ha zene szól mellé. Mégse hoztam fülest, valahogy kell a fülem a tájékozódáshoz. Minden érzékszervemre maximálisan szükségem van. Így aztán hallom a madarakat, a békákat is az autók zaja mellett. A drónt, ami épp most ér fölém. Egy pillanatra felülről, az ő szemszögéből látom magam. Mennyire látszik, hogy fáradok? Jócskán érzem már a lábaimat, a karjaimat.

Bicikliúton haladok tovább, mindkét oldalon magas fák sorakoznak. Leelőzők egy srácot, a bicajos kísérője elektronikus zenét játszik le neki. Angolul beszélgetnek. Ahogy elhagyom őket, rázendít a békák kórusa. Nyomasztó érzés kezd eluralkodni rajtam a sötétben, mintha valaki követne. Meggyorsítom lépteimet, pedig már nagyon fáradt vagyok. Még csak most megyünk bele igazán az éjszakába. A hajnali fél hat, Aliga most elérhetetlenül távolinak tűnik. Hátranézek. Messze, mögöttem, fejlámpák imbolyognak a sötétben. Nem nyugszom meg. Nagyon hangosan huhognak a békák, ahogy párjukat

hívják. Amelyik brekeg, az meg olyan, mintha kinevetne. Hehehehehe. Sípól a lélegzetem, hajtom magam. Csak ki ebből az erdőből. Mi van velem? Homlokomon jeges izzadság folyik. Kézfejemmel letörlöm, ahogy a kezemre pillantok, sötétnek látom. Mi ez? Vér?! Szemem elé emelem az ujjaimat, a lámpa fényébe. Dehogy vér, Emili, nyugi...

Rohanok, és bevillan egy kép, amint hosszú törrel hasba szúrok valakit. Atyaúristen, mi ez? Megrázom a fejem. Rohanok tovább. A kép visszatér, a férfi szürke, régies ruhában van. Mandulavágású szemében megtörik a fény, ahogy előttem a földre hanyatlik. Eldobom a tört, véres kezeimmel elveszem tőle az összegöngyölt papírtekercset. Mögöttem kiabálás, nem értem a szavakat, de tudom, hogy menekülnöm kell. Lélekszakadva futni kezdek. Lábamon különös, puha cipő, fűzője magasan a lábszáramra tekerve. Nesztelenül surranok. Végtelen utakon, hatalmas fal oltalmában suhanok, a távolban fények lobognak, tudom, hogy földúlt falvak égnek. Ez megkettőzi az erőmet. Aztán látom magam, hogy az iratot lehajtott fejjel, földre borulva, egy szigorú tekintetű, hadúrnak látszó valakinek átnyújtom.

Mi történik velem?! Hallucinálok? Kezd eluralkodni rajtam a pánik. Hirtelen kiérek a fák közül, szemből világít a hold. Megállok, a térdemre támaszkodva próbálok levegőhöz jutni. Vissza-visszanézek az úton, de semmit nem látok, ami magyarázatot adna az előbbi képekre. Mi volt ez? Kijött rajtam valami mocsárláz? Remegő kezeimet dörzsölöm. Rájuk meredek, még mindig alig hiszem el, hogy tiszták. AZT érzem, hogy véresek! Jézus, Atyaúristen, mi van velem? Megőrültem? Nagyot lélegzem. Iszom egy kortyot. Bizonytalanul próbálom összeszedni magam, bátorításképp fennhangon kimondom:

– Ez itt az Ultra Balaton, oké? Lefutottad már párszor. Biztos elaludtál futás közben, megesett már máskor is ilyen. Sétálva indulok tovább, majd nagyon lassan, szinte támo­lyog­va érek be Lellére. Az üdítő­kkel megrakott asztalra támaszko­dom. Előtör belőlem a zokogás. Egy férfi, aki a túloldalon áll, megkerülve az asztalt hozzám lép. Magához ölel.

– Jól van, nincsen semmi baj... Nyugodj meg. Minden rendben lesz! – Az arcomba néz. – Úgy festesz, mint aki kísértetet látott. Na, gyere, ülj ide... Meg tudod csinálni, tavaly is meg­csináltad, és ez a lényeg! Pihensz egy kicsit?

Egy székhez vezet. Merev, kinyújtott lábbal próbálok leülni, de a férfi erősen tart, finoman enged le rá. A kezembe nyom egy pohár energiatalt. Fölhajtom. Ahogy a cukor bekerül a vérembe, lassan magamhoz térek. Még mindig nem tudom hova tenni az előbbi eseményeket, de azért sikerül újra a jelenre koncentrálnom. Lassan felfogom, hogy ez az a váltóhely, ahová ruhát küldtem előre magamnak. A srác visszatér hozzám, ételt tesz műanyag tányéron az ölembe. Egy másik előttem guggol, leveszi a cipőmet, a vádlimat masszírozza. Az egyik segítő­­t elküldöm a cuccomért. Ott öltözöm át, ülve, nem fáradok vele, hogy alkalmasabb helyet keressek. Hosszú ujjú, fehér felsőbe bújok. Aztán behunyom a szemem. Arra riadok, hogy lehanyatlik a fejem. Ettől magamhoz térek. A masször erre újra hozzám lép, rám adja a cipőimet. Nehezen állok fel. Tekintetem már újra az utat keresi. Ha most nem indulok el, vége van. Ez erőt ad, hogy lassan megtegyem az első lépést futva. Majd még egyet. Még egyet. Ez az... Nem gondolok bele, hogy van-e értelme, vagy sem. Ott az út előtttem, én meg rajta vagyok megint, bár már fogalmam sincs, mi hajt tovább. Eljutottam abba az állapotba, amikor súlytalanná válnak a dol-

gok – egyetlen kapcsolódásom a külvilággal a cipőtalpam, amint a betonhoz ér ritmikusan. Tap. Tap. Tap. Tap. Az utolsó negyvenhárom kilométert félálomban teszem meg. Megállok, ha a szükség rávisz. Iszom, sokat iszom. Ha elfogy az erőm, pótolom az energiaveszteséget. Ha kérdezik, hogy jól vagyok-e, válaszolok. Szakadozottak a gondolataim. Mégis, egy-egy kép élesen vésődik be az emlékezetembe. Egy utcasarok a hajnali szürkületben, ahová befordulva hirtelen kinyílik előttem a táj, meglátom közvetlenül magam mellett a hullámozó Balatont. Egy kertjéből kilépő, kipihent, kopaszodó férfi. Az autója felé menet megáll, mikor észrevesz. A kávéillat, amit még a házból hozott magával, összekeveredik a virágzó fák illatával. Szöszöket kerget körülöttem a szél, miközben a hangos zeneszó, és a bemondó szövegelése mellett magamhoz veszek egy pohár italt Világoson. „*Már csak öt kilométer van hátra, ez már az, igen, a célegyenes! Hajrá, gyerekek, meg tudjátok csinálni! Hajrá, gyerünk, tartsatok ki!...*” Hajrá... Nem vagyok egyéb, mint egy eszköz, mely kapott feladatának elvégzéséhez közeledik. Én vagyok a nyílhegy, mely a céltábla közepe felé tart – nem saját akaratából, hanem mert bekerült a cél vonzaskörzetébe. Más nem létezik, csak ez a vonzás, elemi erővel. Mozog a lábam, mozognak a karjaim, lélegzem. Még négy kilométer.

Három.

Kettő és fél.

Ez már Aliga.

Hallom a bemondó hangját, az ünneplő tömeg morajlását. Az utolsó ötszáz méteren elerednek a könnyeim. Mikor átlépek a célvonalat, megállíthatatlan zokogás tör elő belőlem. Roland a túloldalon vár, szorosan öleljük egymást, de aztán

sétálnom kell, az izmaim kérik, hogy ne legyen így vége, tegyek még pár lépést. A célban. A férjem támogat, frissítővel itat. Tompán érzékelem, ahogy megszorítják a kezem, nyakamba emlékérmeket akasztanak. Ekkor jut el a tudatomig, hogy vége van. Tekintetemmel ülőhelyet keresek. Roland látja, segítségért int. Ketten emelnek egy székre. Nincs tovább semmi, csak a patakozó könnyek az arcomon. Aztán azok is elfogynak. Roland mellkasára hajtom a fejem, és megengedem magamnak azt a jutalmat, hogy így találjon rám az álom.

Danicska Rita

Mit érint meg bennem a külvilág? Figyelek. Hagyom, hogy a megnyilvánulni vágyó érzések és gondolatok szavakat, formát találjanak maguknak: az üzeneteket szorgalmasan papírra vetem. Ami elkészült, elolvasom, újra és újra átszűröm magamon, mígnem a szándék és a mű összecsengenek. Akkor az egészet elengedem. Mindez mély, csöndes, örömteli békét szül bennem.

Szabó Ágnes

Mégis, merre tovább?

Tisztelt Kollégák! Kedves Angyaltársadalom!

Szeretettel köszöntök minden itt megjelent vendéget, munkatársat és érdeklődőt, valamint leendő kollégát. Konferenciánk szükségessége egyre inkább indokolt a mai felgyorsult és egyre kaoszosabb világban. Mi angyalok és természetesen védenceink, az emberek, egyre gyakrabban és egyre sürgetőbben érezzük, hogy valami nagyon megváltozott világainkban és ebből kifolyólag a kapcsolattrendszereinkben is, amin változtatni kell. Mielőtt belevágnánk a részletekbe az előadások meghallgatásaival, ragadjuk meg a pillanatot, hogy egyet érezhessünk, egyként gondolkodhassunk!

Kérem, csukja be mindenki a szemét, s engedje el a feszültségeit, minden kapkodó és betolakodó gondolattüremkedéseit! Lazítsunk, s engedjük meg magunknak, hogy a legutóbbi konferenciánk óta eltelt pár hónap legsikeresebb együttműködését elevenítse fel tudatalattink. Engedjük, hogy csillogva fényeskedjen munkánk sikere és eredménye képzeletünk mozivásznán. Halljátok ezt a csendes megnyugtató zenét? Érzitek bőrötökön a bennünket körülvevő lágy fuvallatot? Szippantsatok nagyokat ebből a tiszta és serkentő illatból, amely kacéran körülvesz mindannyiunkat! Lássátok lelki szemeitekkel, hogy milyen nagyszerűek vagytok, s hogy mennyire fontos a munkánk! Rögzüljön lelketekben az a kézfogás vagy ölelés, amit az elvégzett munkátok után kaptatok...

Ő csak nézett maga elé, s nem értette, hogy mi az a furkáló, piszkáló érzés ott, nagyon mélyen a belsejében. Csinosan felöltözött a konferenciára. Tudta, szólítani fogják az emelvényre, hogy elmesélhesse azt a történetet, ami ugyan teljes sikerrel járt, de mégis nagyon megviselt embert és angyalt egyaránt. Díjat is kapott érte, szép színes és hatalmas méretű kitüntetést. Azóta sem tudta eldönteni, hogy mire jó ez a külsőség... Most hallja a bevezető szöveget a főangyal briliáns előadásában. Hallja és csinálja is felszólításait, de minek is? Izgul. Remeg a lelke. Hogyan mondhatná el, amit átélt az elmúlt 4 évben? Hogyan értethetné meg az itt jelenlévőkkel, hogy nem ő segített a számára kirendelt emberen, hanem az őrajta? Nem hazudhat. Le fog bukni. Már izzadt is, aztán a hideg verejték kezdett csillogni a bőrén. És ez hogy lehet? Minden emberit produkál! Segítsen már valaki!

Nagyszerű, köszönöm! Nyissuk ki újra szemeinket, térjünk vissza a jelenbe, hogy megerősödvé múltbéli sikereinkkel, nyitott szívvel és lélekkel hallgathassuk társaink beszámolóit! A programfüzet tartalmazza az előadók sorrendjét. Kérek mindenkit, hogy a megadott témától ne térjen el, s az időkorlátokat tartsa be! Köszönöm még egyszer, hogy így együtt vagyunk, együtt gondolkodunk, és érezzük felelősségünket munkánk és egymás iránt!

Belenézett az ölében fekvő programkalauzba. Láta, hogy csak délután kerül rá a sor. Ettől még idegesebb lett, hogy addig

még nagyon sokat aggódhat... Körülnézett, s megdöbbenette, hogy mindenki milyen vidám, mindenki mennyire nyitott és élénk tekintettel figyeli az eseményeket. Vajon ő miért nem képes átélni a konferencia megnyugtató és egyben doppingoló légkörét?

Tudta a választ, de még magának sem akarta megfogalmazni. Nehéz és fájdalmas négy éven van túl. Tudott segíteni, jó őrzőangyala volt annak a férfinak, de mégis megviselte. Nem szabadott volna elfelejteni az angyali törvény első paragrafusát: „Ne keress, és ne is találj hasonlóságot a megsegítésre kirendelt személy élete és a te valaha volt emberi életed között!”

Kérem a színpadra a bevezető utáni első előadónkat, aki...

Ütötte meg újra fülét a jelen hangja. Összerázkódott, de már nem tudta teljes mértékben visszavinni magát a konferenciahangulatba. Érezte, ahogy ráborul az a védelmező burok, ami mindig is megmentette minden mentális és fizikai veszélytől. Talán ezért is választották be földi-emberi halála után már egy évvel az angyalprogramba. Talán túl korán. Nem volt ideje megérteni, feldolgozni saját elmúlt életét. Ez azonban nem lehet akadálya a beszámolójának. Már sok „helyes útra segítő” küldetést csinált végig, kivétel nélkül sikerrel. Azt is persze, amiről beszámolni készül. Mindegyik érdekes és nehéz volt, de ez az utolsó valahogy különleges is. Megkapta, végigvitte, lezárta, de mintha egy kicsit továbbélne benne valahogy. Nem értette, hogyan. Hasonló helyzetről nem tudott mások praxisá-

ban, pedig tudakolózott kollégáitól. A többség a kérdést sem értette. Valami baj lehet vele?

*Nagyszerű! Köszönjük szépen ezt a nagyszerű prezentációt!
Érdekes és megható volt! Jöjjön a következő, aki...*

Már csak fél füle hallotta meg a konferencia zajait. Remélte, hogy ha őt szólítják, teljes éberséggel fogja érzékelni. Szóval baj lenne vele? Nem, ezt nem igazán hitte. Viszont teljes mértékben magával ragadta annak a fiatalembernek a sorspillanata, amiben megkapta feladatnak a segítséget. Izgalmasnak tűnt a probléma, hogy egy valaha szép napokat megélt házasság megfáradt jelenéből, az amúgy tettere kész férj hogyan tud új életszakaszt nyitni.

Nem akarta unalmasra, elcsépelte szervezni a segítséget, például lottónyeremény vagy hirtelen örökölt vagyon formájában. Láta embere képességeit, s azt is, hogy alig a felét használta addigi életében. Különlegesen akart, példaértékűt angyalkollégái számára is. Tudta, hogy minden ember életében a múlt nagyon fontos, arra is emlékezett, hogy mindenkinek van olyan helyzet, amit nem élt meg teljes mélységekben, így nem is számíthatott az eredménye a további útjára nézve mérföldkőként. Hát ez az! Érezte most az újragondoláskor is, hogy milyen zseniális megoldást talált akkor a feladata kezdetén. Igen, zseniálisat, csak valahogy a folyamat ellenőrzése kicsúszott a kezéből.

Az osztálytalálkozó, s ott a régi szerelem megjelenése csak a kezdet volt. Az órákig tartó beszélgetés múltból, jelenről, ter-

vezett jövőről, s persze a valaha volt pár szakításának okairól, s végül a közel harminc év eltelte után újra elcsattanó csók mindent elsöprő és felrázó ereje még a tervei szerint alakultak. A már angyalvédelem alatt álló férfi hazatérve szülővárosából, vissza az évtizedek óta élt életébe, rádöbbsent, hogy nem azt az életet éli, amit tervezett. Bár vannak gyönyörű gyermekei, barátai, jó munkája, nagyszerű eredményei, de a mindent elsöprő szerelem, a hétköznapiakat is csillogóvá tevő, az hiányzik bizony. A régi szerelmes felbukkanása hát, megvilágosította: egy méterrel a föld fölött járt attól fogva. Munkahelyén is érzékelték a változást, de mindenben többet és még jobbat teljesített, így a magyarázat, az okok az új viselkedésre, senkit nem érdekeltek igazán. Emlékszik, védenca három napig még enni is elfelejtett az osztálytalálkozó után, teste csak a vizet bírta haszonnal befogadni. Törvényes párja egy hét után meg is dicsérte, hogy végre kezd fogyni, s újra sportosan néz ki. Szegény asszony nem sejtette, hogy a látványos külső változás nem az oka, csak a következménye egy mindent szétvetni kívánó belső harc kezdetének.

Nagy köszönet a történetért ismét! Hiába, nincs könnyű...

Érzékelté ismét a konferencia taps-zaját. Fogalma sem volt, hogy az kit és miért üdvözölt. Lelkében már folyamatosan a saját mozija pergett. Hol volt az az első pont, amikor védenca nem az angylterv szerint döntött? Egy furcsa hang kezdett suttogni benne. Nem értette még, de ismerte magát, s nem

nyomta el. Tudta, hogy a válasz a kérdésére ettől a hangtól függ.

Agya továbbpörgött az események elemzésében. Lassan juttatta el akkor a változás szükségességét megértő közel ötvenes férfit az életmódváltáshoz. Megcsillogtatott előtte több gondolatlehetőséget is: titkos viszony a régi-új szerelemmel, gyors és kíméletes egyezkedés a feleséggel, hogy a gyerekeknek egyelőre ne kelljen semmit mondani, vagy a válás a maga dermesztő valóságával, amiről konkrét fogalma nem volt, hisz nem csinálta még – nem úgy a feleség, aki egyszer már megszenvedte a dolgot... Egyik lehetőség sem volt elfogadható, így emlékszik vissza embere vergődésére.

Kicsit mocorgott, aztán büszkén kihúzta magát az angyalszékben, mert amit akkor védencének újként kínált, valóban nagyszerű lehetőség volt, valódi angyalbravúr: féléves külföldi munka, hogy itthon közben megérjen a legjobb megoldás férjnek, feleségnek és a harmadiknak. Álmodni sem mertte volna, hogy embere a maga új útját járva, használva felébresztett vagy teljesen új képességeit, alkotva nagyszerű tetteket, új barátokat és munkatársakat szerezve, a szerelemben ragaszkodik a megcsillant, valósnak tűnő régi szerelem újrakezdéséhez. Nem vette ezt észre akkor, s ez súlyos hiba volt. Most már látja, de ennek már nincs jelentősége. Tulajdonképpen valódi baj nincs, csak maga előtt szégyenkezik. Túl sokáig nem találta a lezáró angyaltippet, így nagyon mélyről kellett visszahoznia a férfit, akire akkor már mindennél jobban vigyázott – talán túlságosan is.

A felismeréstől megremegett, s fájdalmasan hajtotta fejét a két kezébe a konferencián ülve, s nem törődött azzal sem, hogy a mellette ülők furcsa pillantásokkal illetik. Azt sem vette észre,

hogy mindenki szeme fénylik az új és gazdagító sikertörténetek hallatán. Az ő szemei is csillogtak, de a könnyektől. Még mindig fáj, ha belegondolt, hogy mekkora rózsaszín lufit fújt védenre a mindent elsőpró szerelem nevében.

Hölgyeim és uraim! Nagy tapsot kérek az...

Felkapta fejét a váratlan tapsorkánra, s gyors mozdulatokkal törölte meg arcát, nem kímélve gondosan elkészített sminkjét sem. Gúnyt és nevetségességet hallott ki az ütemesen összecsapódó kezekből. Megérdemli, hibázott! Akkor ott nem figyelmeztette ügyfelét, hogy „Vedd le a rózsaszín szemüveget a szemedről! Gyáva az a másik, aki a múltadból visszajött! Nem kellesz neki, nem mer vállalni, még ha szeretett is valaha! Nem fogja elhagyni az élettársát, a gyerekeit, nem fog vedled új kapcsolatot kezdeni, csak hiteget! Lemondja a találkozásaitokat, aztán eltűnik hetekre. Nem hív, csak üzeneteket ír.”

Érezte, hogy pillanatokon belül szétrobban a feje a száguldó emlékektől. Egyre hangosabban hallotta azt a korábban még suttogó hangot: „Te adtad alá a lovat! Olyan szép lett volna, ha beteljesül az a szerelem, s te bábáskodhatsz felette! A te hibád, ha felelőst keresel!”

Nem keresett, csak nem értett valamit. Még mindig nem. Körülötte az ebéd előtti utolsó előadót szólították. Ismét taps, ismét boldog várakozás szomszédjai arcán. Ismét egy sikertörténetet hallhatnak, amiből minden angyalsegítő csak profitálni fog további munkája során.

És ő? Nem figyelt eddig az előadókra, csak a magáéval foglalkozott. Hol is tart? Sehol. Pedig mindjárt itt az idő, és szólítják. Még jó, hogy lesz egy ebédszünet előtte. Egyre zavarosabbnak érezte az amúgy kitüntetett munkáját. Hogyan fogja elmondani a színpadon, ha maga sem érti a miérteket és a hogyanokat? Na, most kezdett csak igazán nem figyelni a jelenére.

Lássuk, hol is tartott az újragondolásban? A férfi, aki mellé anygalsegítőnek rendelték közel ötven éves volt akkor, belefáradva a házasságába, családi szokásrendekbe, munkába és szerelembe. Eddig átlagos a történet. Klasszikus kapuzárási pánik egy férfi életében. De azért esett mégis őrá a választás, mert nagyon jó képességekkel megáldott ember volt, akinek élete és munkája példa lehet másoknak. Ezért választották ki az anygalprogramba kiemelt figyelemmel. És őt állították mellé segítőnek, mert volt hasonló tapasztalata.

Minden jól is ment az első évben, de komoly figyelmeztető jeleket nem vett észre anygalszeme: védenca hajlamos az illúzióteremtésre, sajnos ok nélkül. Érezte, hogy mindezt azért nem vette észre, mert amúgy minden más élethelyzetben dopingolta ez a vélt szerelem. Gondolt egy nagyot akkor, s kockáztatott, ami elég furán hangzik egy anygallal kapcsolatban, akinek a feladata a segítség. Szóval, úgy döntött, hogy a kirobbanó élményt ismételteti meg védencével, s a második évre megszerveztette az osztálytalálkozás szituációt újra, hátha meglátja volt szerelmén a férfi az árulkodó hibákat, a gyávaság jeleit, hogy anno húsz évesen nem véletlenül nem kötötték össze az életüket. Kapóra jött hát az aktuális érettségi találkozó lehetősége, harminc eltelt év, nagy önreflexiók ideje, de embe-
re egyre mélyebbre süllyedt a vélt szerelembe. Megtette ugyan

az angyal sugallta kilábaló terveket: külföldi munka, válás, gyerekekkel jó viszony, munkában újabb sikerek, de a szerelemben nem jutott előre, csak egyre lejjebb. Nem kérdezte szerelmét, nem kért számon tőle semmit, nem várt konkrétumokat, csak szerette, hogy gondolhat rá, s tulajdonképpen nem is beszéltek, nem is találkoztak, csak nagy ritkán kezdeményezett egy-egy üzenetet, amire hol jött válasz, hol nem.

Hát ez nagyon bosszantó – kezdte angyalaggyal meglátni a múltat. S ő, mint angyal mit tett, amire azt mondja bárki is, hogy ez már aztán segítség? Hagyta, hogy embere ringatózzon ebben a különös szerelemben. Mire volt ez jó?

S hirtelen tisztulni kezdett anyagsága. Érezte, hogy fontos dolgok törnek a felszínre lelkéből. Sosem gondolta volna, hogy egy angyalnak is van tudatalattija. Ezt valahogy mindig az emberekhez kötötte. Felkacagott, miközben társai az aktuális előadást hallgatták és élvezték. Számukra semmi nem volt vicces vagy humoros. Suttogva kért elnézést, inkább csak magának mondva, s agya új fordulatszámra kapcsolt.

Hát persze! – sikkantott fel abszolút nem leendő angylelőadóhoz méltón, s szemei kezdtek kitisztulni a belső megértéstől vezérelve. Láta maga előtt azt a múltbéli fájdalmas hazaérkezést egy újabb külföldi munkából, mely alatt embere tovább fújta még és még hatalmasabbra rózsaszín lufiját, szerelme képzeteként.

S akkor csúnya tette szánta el anyagságát, tehetetlenségéből. Egy képet mutatott védencének, melyen egy fiatal férfi mellett mosolyog fáradt, de félreérthetetlen pózban szerelme. Sajnálta emberét, hogy ilyen drasztikus megdöbbenéssel kell észhez térítenie, de nem tehetett mást. Kifutottak az időből. Egy angylasegítő projekt intenzív időszaka maximum három év. Ő

meg már a negyediket is elhasználta, pedig azt már az utánkövető programra kell minden segítőnek fordítani.

És igen, használt a szembesítés végre. A férfi hosszú üzenetben tisztázta a helyzetet, s lépett ki a nem létező szerelmi kapcsolatból.

Az utánkövetésre viszont nagyon büszke, felsegítette tehetséges emberét, hogy menni tudjon tovább. Megszenvedte az illúziót, de talpra állt, s erőt tudott meríteni a fájdalomából harag és bosszúállás nélkül. Meghagyta szép emléknek a szerelmet, de a fájdalmat, a hitegetést, az illúziót üvegfal mögé zárta védenice lelkében, hogy lássa, de ne érinthesse soha többé.

Kedves Vendégeink! Köszönöm a tapsot az elhangzott előadásért ismét. Most kaptuk a hírt, hogy az ebéd szállításával valami kis gond van, így megkérem nagy tisztelettel a következő előadónkat, hogy mesélje el történetét most!

Megdöbbenve hallotta a nevét, hogy a színpadra szólítják. Végigfutott rajta, hogy még nincs kész, de közben felállt, s megérezte a tiszteletet szomszédjaitól, hogy az eddig furán viselkedő angyaltárs egy díjazott segítő, nem akárki! Körülnézett, majd méltóságteljesen a színpad felé indult. Járása rugalmas és elegáns volt. Kisugárzása minden szemet maga felé fordított. A mikrofonhoz lépve mosoly jelent meg szépen sminkelt arcán.

A nyugalom körbeölelte, és ő kristálytisztán értette már, hogy miért is tartott olyan sokáig ez a kérdéses angyalprogramja. Határozottan és boldogon kezdte mondandóját angyalsegítő-

ként felvállalva korábbi csodálatos emberi életét, s a velejáró szerelmeket! Érezte, hogy megértette: szerelmes lett a megsegitendő férfiba, ez hátráltatta munkáját egy darabig, aztán meglegezte mindkettejük szabadulását a képtelen helyzetből, hogy új utakon indulhassanak tovább! Zengett a hangja tisztán a mikrofonból messze... messze...

Szerelem! Gyönyörű, inspiráló, hegyeket megmozgató emberi érzés, ami nélkül nem élhetünk a földön még akkor sem, ha csupán az illúziójával van éppen dolgunk...

Szabó Ágnes

Tanár vagyok, ekként is dolgozom több évtizede. Így kicsik és nagyok által is rálátok a világra. Hogy tetszik-e? Nem mindig, de kezemben a tanárságom, így a szó erejével és hatásával lehetőségem van terelgetni az általam járt „Sárgaköves Út”-ra kíváncsi Kék Madár-keresőket! Talán az interjúköteteimet és novelláimat olvasók között is lelek utitársra!

Léner Szilvia Mária

A napfény íze

Vajon, ha egy éppen járni tanuló kisgyermek is feladná az első esésnél, akkor megtanulna valaha is járni? Mennyi életet kell leélni úgy, hogy az ember csak vágyik valamire, ami sosem lesz az övé, és egészen mást csinál, mint amit valójában tennie kellene? Hány elcsesztett életet kell végigszenvedned úgy, hogy közben teljesen megfeledkezel önmagadról, és arról, hogy mi végre vagy itt? A körülmények nem mindig úgy alakulnak, ahogy azokat eltervezzük. De alakulhatnak úgy is, ha nem hátrálunk meg az akadályoktól.

Amióta az eszemet tudom, mindig is szabadságra vágytam. De ha alaposan belegondolok, akkor igazán abban sem vagyok biztos, hogy tudom egyáltalán, mi az a szabadság. Oda mész, ahova akarsz? Azt teszed, amit akarsz? Kis srácként szerettem nézni a repülőgépet, amint távolodik a földtől, hogy egy másik földrészen landoljon. Elképzeltem, amint az utas megpillantja maga alatt a fentről apró mozaik-darabkáknak látszódó falvakat, városokat, és országokat. Vágytam rá, hogy érezzem azt, milyen lehet széleseben szállni a széllel, versenyre kelni a madarakkal. Oda menni, ahol nem kell majd szembenézni a múltammal.

Már az oviban is a sas volt a kedvenc állatom. De aztán egy csapásra változott meg minden. Az élet teljesen mást tartogatott számomra, mint amit elterveztem.

Mert, hogy a valóság egészen más lett, mint gondolataim álmoképei.

Tizenkettő voltam, amikor intézetbe kerültem. Megöltem apámat. Ezt mondták. Pedig csak anyámat védtem. Árván maradtam, és amikor tizennyolc évesen utamra bocsájtottak, megjártam a börtönt is. Nem azért ültem, amit elkövettem, hanem azért, amit rám akartak bizonyítani.

Tizenegy évet kaptam lopásért, pedig csak az éhségemet akartam csillapítani. De apám miatt visszaesőnek számítottam, ám jó magaviseletemért elengedtek korábban. Nem tudom, már ki vagyok, hiszen életem több mint felét rácsok mögött töltöttem. Sokáig próbáltam tagadni az igazságot, de nem hittek nekem. Szerencsére sosem derült ki, mi történt akkoriban. Valószínűleg még mindig ülnék. A jó viselkedésem kevés lett volna ahhoz, hogy újra szabadon láthassam a napfényt.

Az első szabadon töltött év maga volt a pokol. Rettegtem, hogy visszaesek. Nem találtam a helyem. Aki a fél életét bezárva tölti, az nehezen leli meg a fényt az alagút végén. Az várja, hogy kinyissák előtte az ajtót, majd visszazárják. Megelégszik azzal, hogy időpontja van a fürdőszobába. Reggeli meghitt kávézgatás helyett macsóskodik a cellatársakkal, és cigarettát hozat be a túlélésért. Fogalmazunk úgy, megtanultam magam megvédeni, dohány hiányában.

Aztán egy kilátástalannak tűnő napon úgy döntöttem, hogy segítséget kérek. Azt mondják, nem szégyen az. Az iroda – ahova időpontom volt –, tágas volt és hűvös a légkondi által felkavart levegőtől. Nem léptem be azonnal. Az ajtóra hatalmas betűkkel volt kiírva Dr. Almádi Kázmér neve. A lélekbú-

vár. Egy régi rabtársam szerint, ezt kötelezővé kéne tenni azoknak, akik hosszú időt töltenek béklyók között, és jó magaviselet miatt elnéznek nekik néhányat. Ő küldött ide. Azt mondta, ennek a figurának bátran kiönthetem a szívemet, köti a titoktartás. Hát, remélem is, mert ha kiderül az igazság – amit ennyi időn keresztül sikerült eltitkolnom –, akkor nekem annyi. Ha nem sítire, akkor diliházba visznek.

Leültem a váróban, még volt néhány percem az időpontig. Korábban érkeztem, szerencsére erről a fogságban sem tudtak leszoktatni. Bár ott esélytelen volt bárhonnán is elkészni.

Pontosan kettőkor nyílt az ajtó, ahonnan kilépett egy kissé molett, széles vigyorú hölgy. Nem az én ízlésemnek volt kitálálva, ezt azonnal megállapítottam. Haja kontyba volt rendezve, de kis, éppen csak kibújó hajszálai kócosan az égnek meredtek és túlságosan elegánsan nézett ki a kis mályva-lila kosztümjében. Hozzá voltam szokva a csíkos ruhához.

– Pálmai Aladár? – kérdezte udvariasan.

Bólintottam.

– Jöjjön, a doktor úr már várja önt – mutatott rá egy ajtóra még mindig a széles mosollyal az arcán. Kezdttem aggódni, hogy sosem tudja majd levakarni magáról.

– Köszönöm – szólaltam meg először, és óvatosan bekopogtam a hófehérre meszelt ajtón, amely aranyátlán hirdette leendő beszélgetőpartnerem nevét.

– Tessék, fáradjon be! – hangzott el bentről a felelet.

A számomra fontos helyre nyíló ajtó mögötti terület pontosan úgy nézett ki, mint egy könyvtári szoba, a polcok roskadásig voltak megtöltve könyvekkel. Az illat érezhetően olyan volt, mint egy indiai boltban, bár a füstölőt kicsit túlzónak éreztem a komoly csevegéshez. Dr. Almádi éppen dolgozott hatalmas

asztala mögött, de azonnal abbahagyta, amint beléptem. Olyan ötvenes lehetett, kissé rendezetlen, szétszórt külsővel, de nem mosolygott, mint az előző hölgy, és öltözködési stílusa sem asszisztense eleganciáját tükrözte. Az ing a doki mellkasán félig kigombolva terült el, hosszú haja összegumizva, első nekifutásra inkább rockzenésznek néztem volna, mint lélekdokinak. Az asztalán megbontott whiskysüveg pedig megerősítette ezt a gyanúmat. Be kell vallanom, ezt cseppet sem bántam. Elvetettem azt a régi szokásomat, hogy belehelyezem egy dobozba az embereket, és megítéljem őket a foglalkozásukról, vagy éppen az öltözkükről anélkül, hogy bármi többet is tudnék róluk. Igyekeztem alaposan szemügyre venni a néma véleményezés helyett, hiszen ezzel az emberrel fogom megosztani az összes féltve őrzött titkomat. Orrát vastag keretes szemüveg díszítette, amit feltolt egészen a homlokáig, amíg vizslató tekintettel meredt rám.

– Maga nagyon fiatal – állapította meg, és ezzel nem igen tudtam vitatkozni. Bár reméltem, ennél tartalmasabb beszélgetésre is sort kerítünk majd.

– Attól függ, honnan nézzük. Harmincegy vagyok.

– És már megélte a poklok poklát – folytatta.

– Ki lehetett bírni, uram – válaszoltam –, felállni sokkal nehezebb.

– Azt sejtem. De higgye el, az első lépést már megtette azzal, hogy itt van – biztatott orvosom.

Hát persze – gondoltam. Hamarosan más lesz erről a véleménye.

– A telefonban említette, hogy képtelen továbblépni. Mikor is szabadult? – kezdte az orvos.

– Hat éve, doktor úr – sóhajtottam.

- Nem siette el a segítségkérést – állapította meg.
- Eddig tudtam kezelni a helyzetet – válaszoltam. – De most fogva tart a múltam, és valakinek el kell mondanom. Hellyel kínált, de nem ültem le azonnal. A bőrüléssel fotelt nem az én pénztárcámhoz tervezték, elképesztő gazdagságra utalt, és bár lehet, hogy ez is része volt annak, de valójában nem tudtam, miért érzem teljesen idegennek ezt a helyet magamtól. A szoba tele volt iratokkal és kacatokkal, legalábbis szerintem felesleges dolgok heverték egymás tetején a szekrények polcain.
- Miért tette? – kérdezte a lélekgyógyász. Nem titkoltam előtte a múltamat a telefonban, így tisztában volt velem, honnan jöttem.
- Ha a gyilkosságra gondol, ártatlan vagyok – mondtam. – Csak az apámat öltem meg. Önvédelem volt. A többi tragédiához semmi közöm, legalábbis közvetlenül nem.
- Értem – mondta bátorítólag, de nem voltam benne biztos, hogy valóban érti. – Hát akkor miért volt szüksége megvédenie magát?
- Bántotta az anyámat, aztán engem is. Ez mindennapos volt nálunk, túl sok whiskyt ivott – mondtam, és mindketten ránézünk az asztalon álló italra. – Felkaptam egy konyhakést és szúrtam. Gondolkodás nélkül. Nem volt más választásom.
- Mindig van más választásunk – mondta a doki. – Megbánta?
- Újra megtenném – válaszoltam, és látszott az orvoson, hogy díjazza az őszinteségem. A szemüvege alól kibukkanó mosolyból erre engedtem következtetni.
- És mi lett aztán? – kérdezte.
- Intézetbe vittek – válaszoltam.

– Szóval, visszaeső? – folytatta a faggatózást. Nem bántam, a börtönévek alatt hozzászoktam, hogy a nekem szegezett kérdésekre illik válaszolnom. Fürkésztem a tekintetét, hogy milyen gondolatok lehetnek a fejében, de semmit nem tudtam kiolvasni belőle. – Mesélje el, mi történt.

Vártam egy pillanatig, mert hirtelen azt sem tudtam, mivel kezdjem, és lehuppantam a fotelbe. Kényelmes, állapítottam meg magamban, és elhelyezkedtem, mintha itt akarnék maradni örökre. Hiába is próbáltam el számtalanszor a tükör előtt, hogy mit fogok mondani, nem ment egyszerűen a felidézése az évekkal ezelőtti eseményeknek. Aztán mégis nekiálltam beszélni, mintha gyóntató pap előtt ülnék. Szinte levegővételnélkül osztottam meg a velem szemben ülő idegennel fiatalkori emlékeimet.

– Kemény gyermekkorom volt – kezdtem. – Apám keze mindig hamarabb járt el, mint kellett volna, és mindketten kaptunk anyámmal.

Azokban az időkben nem voltam erős és bátor. Apám megkéselése után tudtam meg, hogy anyám is belehalt a sérüléseibe, így nem lesz hová mennem. Nem mondanám, hogy megviselt. Nem volt jó a gyermekkorom, állandóak voltak a harcok ott-hon – álltam meg egy rövid percre. A doki szorgalmasan jegyzetelt, mint egy titkárnő.

– Az intézetben, ahova beraktak, volt mit ennem mindennap, és lettek barátaim is. Legalábbis olyanok, akikkel szívesen elcsaptuk az időt, és bőven benne voltunk a csínyekben is. Tudja, doktor úr, milyenek a gyerekek. Csúfolódnak és összeszövetkeznek a gyengébbek ellen – helyeslően bólintott, de hagyta, hogy folytassam. – Emília csendes lány volt, pont

megfelelt annak, hogy a céltáblánk legyen. Piszkáltuk mindennért. Meghúztuk derékig érő haját, ijesztgettük, békát dugtunk a szekrényébe. Válaszként csak csendben sírdogált egy sarokban. Vastag, vörös szemüveg mögé rejtette szomorú, de bájos tekintetét. Vékony, törekeny teremtés volt, de ez nem meglepő, az intézetben nem volt jellemző a terülj, terülj asztalkám.

Aztán egy szép napon minden megváltozott. Abigél egy másik intézetből hozták át, ott nem tudtak vele mit kezdeni. Beszélték akkoriban, hogy felgyújtotta a szertárat, ezért kicsapták. Hozzánk került, és akárcsak a gyengék védőszentje, felkarolta Emíliát. A mai napig nem tudom, kettejük közül melyik volt az ördög, de egyik sem tűnt annak első ránézésre. Abigél mindig fekete ruhát viselt, és az arca inkább csúnya volt, mint szép. Sosem mosolygott, és Emílián kívül senkivel nem beszélgetett az intézetben, vagy ha mégis, azt olyan lekezelően tette, hogy azt kellett hinnünk, titkol valamit. Szigorú, démoni tekintete, kiábrándult arckifejezése és hűvös mosolya mindnyájunkat megijesztett. Mégis – ahogy most felidézem –, éreztem benne egy számomra addig ismeretlen erőt, ami halovány parázsból képes volt hirtelen lánggra lobbanni, valahányszor tett valamit.

Az igazság az, hogy furcsa dolgok kezdtek történni, amint belépett az intézetbe, és ezek mindennaposakká váltak.

– Például? – kérdezte a pszichiáter.

– Abigél szájalmasan nézett ránk minden egyes alkalommal, amikor csak elment mellettünk, és a tekintetében volt valami, amitől még most is rettegek, amint felidézem. Egy napon az étkezőben megállt a székemnél, és mormolt valamit. Alig hallhatóan. Nem értettem egyetlen szót sem, nem magyarul mondta. Belenéztem a szemébe, és láttam, hogy az villámokat szór

és vörösen izzik. Hatalmasnak és vérfagyasztónak tűnt, és inentől kezdve valami megváltozott. Nagyon megváltozott... Ez után különös hangokat kezdtem el hallani, és erős látomásaim lettek. Egy kimondatlan szövetség alakult ki köztünk. Egy közös titok. Egészen addig, amíg a kis Bedői Tomi a csapatunkból...

– Miféle csapatból? – vágott a szavaimba.

– Négyen alkottuk azt a bandát, ami a gyengébbek ellen irányult. Bedői Tomi, Patai Fecó, Sugár Béci, és jómagam – adtam választ a kérdésre.

– Ott hagytuk abba, hogy Bedői Tomi. Mi történt vele? – kérdezte a doki.

– Rohamot kapott – mondtam. – Hasonlított az epilepsiára, de az orvos megállapította, hogy nem az volt. Beszélt valami lepelbe öltözött lila ruhás nőről, de nem láttunk senkit, és ő maga sem tudta elmondani, amit pontosan látott a látomásában. Vérzett több helyen is, pedig nem volt rajta vágás. Olyan dolgokat mondott, amit senki nem értett. Aztán hirtelen ráncos lett a teste és meghalt.

– Hogyan? – kérdezte a doki.

– Sosem derült ki – válaszoltam. – Felboncolták, de teljesen egészségesnek tűnt, azt leszámítva, hogy meghalt. Nem tudta senki, mi áll a háttérben, a teste olyanná vált, mint azé az emberé, aki már leélte élete nagyobbik részét. Amikor rátaláltak, akkor Abigél és Emília állt a közelében, ők viszont hallgattak. Biztosra vettem, a lányoknak közük van ahhoz, ami történt.

– Éppen hogy csak megfélekedtünk erről az esetről, történt más is. Egy szép napon a fiúvécéből furcsa hangokat hallottam kiszűrődni. Patai Fecóé volt, a legjobb barátom az intézetben. Fájdalmas nyöszörgés hagyta el a száját, és én bementem, se-

gíteni neki. De már nem tudtam. Összevissza beszélt, és rázkódott a teste. Ő is zagyvált valamit egy lila ruhás nőről, és vérezni kezdett több helyen is. Kiszaladtam, segítséget hívni, de a folyosón Abigélbe és Emíliába ütköztem. Úgy néztek ki, mintha idegen bolygóról érkeztek volna, és biztos voltam benne, hogy tudják, mi történt. Fecó is meghalt. Ez a rejtély sem oldódott meg. És a hangok, a hangok egyre csak jöttek... Nálam a többi tünet elmaradt, pedig biztosra vettem, én leszek a következő. Tennem kellett valamit. De velem nem csináltak semmit, csak bebútoroztak a gondolataimba. Szükségük volt rám. Úgy éreztem magam, mint akit irányítanak, mint akit húznak egy madzagon, és arra kell haladnom, amerre a vezetőm tart.

– Mit ért ez alatt? – állított meg az orvos.

– Nem tudom pontosan megfogalmazni, doktor úr. – Láttam a tekintetén, hogy ezzel nem űztem messzire a kíváncsiságát, így hát megpróbáltam összeszedni a gondolataimat. – Úgy éreztem, mintha hívnának, és pórázon vezetnének egy úton. Mintha viselnék egy jelet, ami olyan, akár egy nyomkövető, és a segítségével mindig tudni fogják, merre járok. A fájdalom pedig, amit minden egyes hívás alkalmával éreztem, minden másnál erősebb volt. Nem tudtam, merre tartok, de mentem, szaladtam a semmibe, siettem a hang irányába, mint egy vad, akit fegyverrel űztek ki odújából. És ilyenkor mindig erős remegés jött rám, és rázott a hideg, ugyanakkor úgy meg voltam izzadva, mintha órák óta valamiféle küzdősportot végeztem volna. És ez a hang napról-napra erősebb volt.

– Mire vették rá a lányok? – kérdezte az orvos.

– Lopásra – mondtam csendesen, erőt gyűjtve a többi bűnöm említésére. – És verekedésre... – és igen, az utolsót nagyon nehéz volt kimondanom: – Gyilkolásra.

– Megölt valakit? – kérdezte az orvos.

Vártam némi pillanatot, amíg folytatni tudtam. Valakinek el kellett mondanom, akit köt a nekem tett ígérete. – Haláluk előtt én magam csaltam el a barátaimat a hívás hatására. Oda, ahol valami misztikus nyavalya végzett velük – folytattam, de olyan halkán, hogy nem voltam benne biztos, az orvos meghallotta.

– Vagy úgy – mondta rám nézve, és ezúttal nem jegyzetelt.

– Nem volt bizonyítékom ellenük, és különben is mit mondhattam volna, ha valaki faggatott volna az ügyről. Hiszen nem tudom, mi történt – siettem gyorsan a válasszal. – Én is menni akartam minden alkalommal, amikor a hang hívott, de egy láthatatlan kéz mintha visszarántott volna. Pedig tudtam, társaim a vesztükbe rohannak.

– És mi történt aztán? – kérdezte az orvos.

– Hivatalosan is felnőtté váltam, és elhagyhattam az intézetet – mondtam. – Eldöntöttem, új életet kezdek. Egy olyan úton megyek tovább, ami előre visz. Ha feledni nem is tudom, de elfogadom a múltat és előre nézek. Fényes jövő állt előttem, és bebizonyítom, hogy innen is van felállás.

– És mi akadályozta meg ezt a szép tervet? – kérdezte az orvos.

– A rendőrség. Az intézetből egyenesen a rendőrségre vittek – mondtam. – Állítólag elloptam egy nyakláncot. Egy nagyon értékes, több karátos arany nyakláncot. Ugyan már, kinek lehetett azon a koldus helyen ekkora értéke? És ha el is loptam volna, mit kezdhettem volna vele? Keményen megfizettem

ezért, doktor úr, nekem elhiheti. – Nem tudtam folytatni, és egy pillanatra megálltam. Vízze kínált, én pedig hálásan elfogadtam. Az isten szerelmére, hát egész eddigi életemben nem beszéltem ennyit senkivel. Főként nem magamról.

– Viszont nem lennék itt doktor úr, ha nem történt volna még valami – folytattam.

– Mondja el, Aladár – kért az orvos.

– Összefutottam Bécivel néhány hete, szinte alig ismertem rá. A bőre ráncossá vált az elmúlt évek alatt, pedig annyi idős, mint én. Botra támaszkodva tudott csak közlekedni, és mondta, hogy orvosról-orvosra jár, de senki nem tudja, mi baja lehet. Már csak én vagyok, aki hiányzik a listájukról. Meg kell állítanom őket!

– Kit akar megállítani, Pálmai úr? – kérdezte az orvos. – Hiszen azt sem tudja, kikkel áll szemben. – Hallgattam, ezért az orvos folytatta: – Rendszerben, tettek velük ezt-azt, de azért az mégiscsak különös, és kissé misztikus, hogy két kiskorú lány gyilkosságot kövessen el azért, mert az egyik elégtételt akar venni gyerekcsínyek miatt. Nem gondolja? Hogyan lehetnének erre képesek?

– Higgye el nekem, doktor úr, sokat gondolkodtam ezen én magam is. Aztán komoly döntésre jutottam.

– Éspedig? – faggatott az orvos.

– Elhatároztam, felkeresem a lányokat. Magyarázatot akartam kapni arra, ami történt – mondtam.

– Megkapta? – kérdezte türelmetlenül orvosom.

– Akkor nem – folytattam. – De évekkel később... talán pont került az ügy végére.

– Nem biztos benne? – kérdezte az orvos.

– Béci halála után felkerestem Emíliát – hagytam figyelmen kívül az orvos kérdését. – Ígéretet tett nekem arra, hogy beszél Abigéllal, és nyélbe ütünk egy találkozást. Így is történt, már másnap egyeztettünk időpontot. Abigél feketében volt, mint mindig, és vastag nyakláncot viselt a nyakában, hatalmas medallionnal rajta, ami egy lila ruhás nőt ábrázolt. Nem emlékszem, hogy láttam volna előtte. Az volt a gyanúm, hogy a megoldás itt van elásva. Leültünk egy csendes kis sarokba, és percekig csak bámultunk a semmibe. Néztam a medált, és úgy tűnt, mintha megmozdult volna rajta a nő. Abigélnek is feltűnt érdeklődő tekintetem.

– Az anyám. Tőle maradt rám – mondta. – Szép, ugye?

– Hol van most? – kérdeztem.

– Már elment. Nem olyan rég.

Az égantha világon semmit nem tudtam meg tőlük. Soha többé nem láttam egyiküket sem. Viszont rövid nyomozás után megtudtam, hogy Abigélt ott hagyták születésekor a kórházban, tehát ha volt is anyja, nem ismerhette. Hónapok elteltével Abigél autóbalesetben életét vesztette, és utána éjszakánként megjelent előttem. Hosszú, lila lepellel volt fedve az egész teste, és nem tudtam eldönteni, hogy szellemet, vagy embert látok. Felém hajolt, hogy mondjon valamit, de nem értettem.

– Azóta látta még? – kérdezte az orvos.

– Minden egyes éjszaka, amikor nyugovóra tér a nap, belép a szobámba – mondtam. – Pár hét elteltével Emília öngyilkos lett.

– Tartotta vele a kapcsolatot? Vagy honnan értesült róla? – kérdezte a pszichiáter.

– Egy ügyvéd keresett meg – válaszoltam orvosomnak. – Felhívott, hogy Emília rám hagyott valamit. Meglepett a tény.

Beléptem az ügyvéd irodájába, és egy borítékot nyújtott át nekem. Kinyitottam, és először nem láttam benne semmit.

– Mit rejtett a boríték? – kérdezte a doki.

– A borítékban Abigél medalionja volt, és rajta a lila ruhás nő.

– Van sejtése, mit akarhatott ezzel üzeni? – kérdezte az orvos néhány másodperc csend után.

– Ha ugyan üzeni akart volna vele... – mondtam.

Az orvos a tekintetemet kereste, de én igyekeztem elkerülni az övét.

– Nézze, Pálmai úr, ami történt, az egy tragikus sztori – válaszolta orvosom. – Talán nem ott kell keresni a megoldást, hanem saját magában.

– Mit ért ez alatt, doktor úr? – kérdeztem.

– Valamiért úgy gondolta, segítségre szorul, és ebből a misztikus helyzetből nem tud egyedül kilábalni – felelte az orvos. – Ezért jött el ide. Így van?

Válaszként bólintottam, habár fogalmam nem volt, mire is akar kilyukadni. Hagytam hát, hogy folytassa.

– A félelme hozta el ide hozzám – mondta az orvos. – Fél a múltjától, hogy utoléri, és ami ráadásul olyan sötét, mint a távoli jövő. Fél a jövőjétől, ami lehet, hogy sosem lesz. De leginkább a jelenétől fél, amit úgysem kerülhet el. Legfeljebb csak nem vesz tudomást róla. Feloldozást vár tőlem, de azt én adni nem tudok.

– Akkor mit tanácsol, doktor úr, mit tegyek? – kérdeztem kíváncsian.

– A döntést magának kell meghoznia – mondta az orvos. – Azt tudnia kell, hogy mindig van döntési lehetőség. Dönthet úgy is, hogy elveszteget még néhány évtizedet, vagy akár a teljes életét egy rejtély megfejtésével. De dönthet úgy is, hogy to-

váblép, hátrahagyva a múltját. Nem foglalkozva azzal, hogy mi volt és mi van. Feláll, és megy tovább!

– Ha az olyan egyszerű volna, doktor úr – mondtam.

– Ön évtizedeket töltött el azzal, hogy önmagát és két lányt vádoljon olyan misztikus gyilkosságért, ami talán meg sem történt – mondta az orvos.

– És ha megtörtént? – kérdeztem.

– Talán megtörtént. Talán nem. Fontos ez most? – érdeklődött az orvos. – Az életben vannak olyan kérdések, amikre sosem kapjuk meg a választ. Talán azért, mert nincs is rájuk válasz. – Belenéztem orvosom szemébe, és egy pillanatra mintha láttam volna ugyanazt a villámló vörös tekintetet, mint Abigélnél. Elhessegettem magamtól a gondolatot.

Az orvos levette a szemüvegét és az asztalon játszott vele. A negyvenöt perc, amit rám szánt észrevétlenül telt el.

Emlékszem, korábban szerettem volna csak egyszer úgy végigmenni a Nyugatitól az Oktogonig, hogy az emberek tekintetén ne érezzem, hogy megbámulnak. Kiszemelni egy csinos ifjú hölgyet, és elképzelni azt, hogy úgy lépek vele kapcsolatba, hogy fogalma nincs a múltamról, és így el sem ítélné miattam. Többször éreztem magányt tömegben, és szárnyaló boldogságot egyedül.

Kilépve az orvosi szobából, mintha egy lila ruhás nőről készült festményt láttam volna a falon. Elsötétült előttem a jelen, és zúgó fejjel indultam el. Magam sem tudtam, hová tartok. Oda-kint minden arra emlékeztetett, hogy nem állt meg az élet. Mindenki szalad a saját dolgára, mert mindenkinek van gondja és boldogsága bőven. Az én gyötrelmem csak egy kicsiny pont az univerzum hatalmas gömbjében. Elindultam hát magabizto-

san, mint még soha, hogy elvegyüljek a tömegben, és a Duna felé vettem az irányt. A víz szépen hullámzott a lágy szellőben, és talán még sosem láttam ennyire tisztának, és közelinek. Csak néztem, már kitudja mióta, és a háborgó habok között egy apró reménysugár csillant fel.

Belenyúltam a zsebembe, és két kezembe vettem a medalliont. Az egyetlen olyan tárgyat, ami még a múltamhoz kötött. Néztem a lila ruhás nőt, aki végigkísért egész gyermekkoromon, és aki odaláncolt egy idegen világhoz, noha azt sosem sikerült megfejtennem, hogy ki is ő valójában. Mégis hatalma volt felettem. Már tudtam, hogy mit kell tennem. Behunytam a szemem, és messzire hajítottam a medalliont, ami egyetlen csobbanással süllyedt a folyó mélyére. Hangosan kacagtam, akár egy gyermek, aki előtt ott áll a hosszú, boldog élete. A szívembe békesség költözött, és tudtam: az első lépést megtettem a felszabadulásom felé.

Évek teltek el, és amikor ezeket a sorokat írom, már hatvan is elmúltam. Abigél a medallion elhajításának éjszakáján jött el a szobámba utoljára. Akkor először láttam mosolyt az arcán. Sosem feledem azokat az éveket, de már nem szenvedésem éveinek fogom fel.

Már észreveszem, ahogyan éled a természet, amint nyílnak a virágok, és a kopár, szürke utak színekbe öltöznek. Érzem az apró városi kertekből áradó illatfelhőt, amint betölti a levegőt és valamennyire elnyomja a fővárosi szmog szagát. És nemrégiben még repültem is. Láttam apró mozaik-darabkáknak lát-

szódó falvakat, városokat, és országokat. Versenyre keltünk a madarakkal. Hiszen sasnak születtem, és már aszerint is élek.

Fél úton a felnőtté válásom kihívásain keresztül lépkedve megfeledkeztem önmagamról, és leragadtam valahol a múltamban. Rá kellett, hogy ébredjek arra, a szabadulásom után voltam igazán rab, nem akkor, amikor be voltam zárva. Minden biztonnyal másként csinálnék sok mindent, de lenne, ami megmaradna úgy az életemben, ahogy volt. Mert ki tudja, lehet, hogy az volt a jó, akkor, abban a pillanatban legalábbis.

Bár idővel megkoptak kissé az emlékek, de megfeledkezni nem fogok gyermekkori éveimről soha. Igazság szerint ezt már nem is akarom. Megházasodtam, és most igazán boldog az életem. Saját vállalkozásom van, de a legbüszkébb mégis nagyszerű családomra vagyok. Olyan életem van, amilyenről álmodni sem mertem, mert nem hittem el, hogy nekem is lehet.

Már nem keresem a választ a régi kérdésekre. Hiszen, ahogy a lélekdokim mondta: *Az életben vannak olyan kérdések, amikre sosem kapjuk meg a választ.* És talán jobb is, hogy nem tudtam meg, mi történt akkor ott, az intézet hátborzongató falai között.

Vajon gondolhatta-e bárki is azt, hogy egy kisfiú, aki élete felét nehéz körülmények között élte meg, valaha is feláll és megy tovább? Márpedig így történt. Akárcsak egy kisgyermek. Mert, ha egy kisgyermek akadályba ütközik, és elesik első lépései megtétele után, azonnal minden félelem nélkül folytatja az útját.

Így hát kedves Sorstársam, aki olvasod-e sorokat, bárhol is tartasz most: ÁLLJ FEL, ÉS MENJ TOVÁBB!!!

Léner Mária Szilvia

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy Nő, akinek egy Író Születik tanfolyam teljesen felforgatta az életét. Azóta mindenben történetet „lát”, és bizony gyakran megesik, hogy a bal agyféltekéjét a jobbal összehangolva még egy hétköznapi esetről is eszébe jut egy horror-sztori, vagy egy utazás egy fantasztikus világban különös idegenekkel.

Zilaji Krisztina

Virágokkal suttogó

Julcsi belenézett a tükörbe. Apró szarkalábakra lett figyelmes az arcán, a szeme körül. Nem volt még elég idős a ráncokhoz, talán a lelke ráncosodott be az utóbbi időben. A haláleset óta, hogy Zoli elment abban a motorbalesetben... Amit azóta sem sikerült feldolgoznia, már 3 éve. Épp az esküvőjükre készültek, de Zoli megőrült a motorozásért. Julcsi féltette, de nem hátráltatta. Úgy érezte, ez az élete, motorozzon. Aztán jött az az olajfolt az úton, amit Zoli nem vett észre és a nem túl nagy sebessége ellenére megcsúszott rajta, és 80 km/órás sebességgel nekicsúszott egy út melletti fának. Azonnal szörnyethalt. Azóta minden hónapban egyszer elment ahhoz a fához és kitett egy csokor virágot. És ott megengedte magának, hogy sírjon, kisírja a fájdalmát. Elég rég történt a baleset, de még nem gondolt az újrakezdésre, a szerelemre valaki mással. Néha azért megfordult a fejében, hogy kellene, hogy nem zárhatja be önmagát egy kalitkába egy egész életre, tovább kellene lépnie. De ez nagyon nehezen ment. Sokszor hiányzott még neki Zoli, akármennyi idő is eltelt már. A vadócsága, a spontaneitása, az, ahogy a dolgokhoz állt, és ugyanakkor a lovagias viselkedése is. Volt köztük egy kis rituálé, ahányszor csak találkoztak eszténként, munka után: Zoli megfogta a kezét és megcsókolta és közben kaján vigyorral a képén mondta: „Remélem, jó napja volt, hölgyem!” Már ettől a kis színjátéktól jobb lett a napja mindig, bárhogy is sikeredett addig.

Volt idő, amikor el sem tudta képzelni, hogyan tud majd továbblépni. Szívébe annyira beleégett a fájdalom és Zoli hiánya, hogy alig bírta végigcsinálni a napokat. Kicsit bánta, hogy nem estek még túl az esküvőn, hogy nincsenek gyerekeik, azt gondolta, akkor talán volna valami, amiért úgy érezhetné, hogy muszáj tovább csinálnia. Persze aztán rájött, hogy muszáj így is továbblépnie, nem másokért és nem a környezete miatt, hanem csakis önmagáért.

Idővel azt is meglátta, hogy mennyire nem ismeri önmagát, hiszen még sosem lakott egyedül és eddig azt gondolta, hogy az az élete, hogy szolgálja és segítse azokat, akikkel éppen együtt él. Először a szüleit és testvéreit, majd pedig élete párját és majdani közös gyermekeiket, de ez az álma végül hirtelen szertefoszlott.

Gondolataiból hirtelen visszatért a jelenbe. Enyhén kisminkelte az arcát, először bekente egy finom puha krémmel, aztán mikor beszívta az arca, feltett némi szemhéjpúdert, pirosítót, majd egy kis szájfényt. Mindig is szeretett sminkelni, mert úgy érezte, felvesz egy álarcot. Ha vidám, akkor ezt még inkább ki tudja hangsúlyozni, ha pedig a lelkében sajog valami, akkor ezt meg el tudja rejteni, ha akarja.

Telefoncsörgés szakította meg a csendet, majdnem kiejtette kezéből a szájfényt. – Uh, ki lehet az, hiszen oly’ régóta nem hívott már senki. Biztos valami marketinges – gondolta, de azért odament és felvette a telefont.

– Halló! Endrődi Júlia vagyok. Parancsoljon!

– Jó napot, kedveském! Maga nem ismer engem, a nevem Horváthné Marika. De szólítson csak Marika néninek. Azért keresem, mert a barátnőm, Légrádi Erzsike ajánlotta magát. Egy időben, amikor nyaralt, önre bízta a lakását, vagyis a nő-

vényei ápolását, locsolását. Nekem is erre lenne szükségem. Elvállalná nekem? Igazából hirtelen el kellett utaznom hosszabb időre, busásan megfizetném, ha vállalná. Egyelőre három hónapra szeretném, ha elvállalná a munkát.

– Jó napot Marika néni, régebben valóban vállaltam, de most már más jellegű munkát végzek.

– Kérem, ne utasítson vissza! Erzsike nagyon kedvelte magát, biztosan tudja, hogy nemrég eltávozott közülünk...

– Igen, tudom. Ott voltam a temetésén, úgy hat-hét hónapja!

– Igen. Mindig dicsérte magát nekem! Kérem, segítsen rajtam! Mint mondtam, el kellett utaznom, és nem tudtam már kire bízni ezt a feladatot. Csak most jutott eszembe magácska, biztos Erzsike sugott nekem... Kedveském, fizetek önnek 300.000 forintot, tudom, talán soknak hangzik, de kérem, fogadja el! Csak heti két alkalommal kéne hozzám ellátogatnia, egy héten kétszer egy-két órácskát, nincs sok növényem, de a szívemhez nőttek és nem szeretném, hogy tönkremenjenek. A fiam külföldön dolgozik, nem tud gondoskodni róluk.

– De akkor hogy jutok hozzá a ház kulcsaihoz? Hogyan fogok bejutni?

– Ne aggódjon, kedves! Csak nyomja meg picit a postaládát, benn találja a kulcsot. Nyugodtan hagyja magánál, ha hazajöttem, majd visszaadja. Adja meg kedves a címét, innen nem tudok utalni, ahol vagyok, de a címére elküldöm a pénzt.

– Rendben, és köszönöm – mondta Julcsi és megadta a címét, bár igen csak furcsállta, hogy hol lehet az idős asszony, hogy nem tud utalni. Biztosan valami nagyon távoli helyen lehet.

– Elég, ha csak vasárnap után kezdi a locsolást, addig a pénz is meg fog érkezni. Kérem, menjen el minden hétfőn és csütörtökön – mondta Marika néni és még lediktálta a címét Julcsinak.

– Rendben, és köszönöm. – mondta Julcsi. – Kellemes utazást és időtöltést kívánok, Marika néni.

– Köszönöm drága, köszönöm, hogy elvállalta. Ha hazaértem, ismét telefonálok önnek.

Julcsi öt nap múlva át is vehette a díjazását a postástól. El is szaladt a bankba, hogy a számlájára tegye. Alig várta a hétfőt, hogy megnézhesse ezt a titokzatos házat és lássa, mennyi virág és növény van, ami az ő gondoskodására vár. Aztán el is jött a hétfő. Beült a kocsijába, odavezetett a címhez. Egy aranyos kis mesebeli házikó képe töltötte be látómezejét. Picit megnyomta a postaládát, ahogy Marika néni mondta, és valóban, az kinyílt és benne találta a kulcsot, kivette és visszacsukta. Ezután kinyitotta a kaput, belül egy kis takaros egyszerű kertecske fogadta. Néhány fa volt a kertben és inkább csak füvesítve volt. Elhatározta, hogy kialakít egy pici „meglepetés virágos kertet” Marika néninek, biztosan nem fogja bántani és a díjazás ezt is bőségesen fedezi. Felment a házhoz, kinyitotta az ajtót és belépett. Újfent takaros kis előtérbe érkezett. Szépséges kis fali akasztó hívogatta, hogy vegye le a kabátját és akassza rá. Az előtérből egy étkezőbe lépett, ahonnan egyik oldalról a konyha nyílt, a másik oldalon pedig két szoba hívogatta, hogy nézzen körül. Az egyik egy nappali kinézetű szobácska volt, régies bútorokkal. Régiesek voltak ugyan, de szépek, azok a jó maszszív fajták, amik nem válnak összeszerelhetetlenné az első költözés után. Tetszett neki Marika néni háza, olyan kis egyszerű volt, de meghitt és otthonos. Aztán körülnézett még, megkereste a virágokat, mert hát ugye ezért jött – gondolta mosolyogva, hogy meglocsolja őket. Kicsit furcsán találta meg ez a munka, picit félt is, hogy túl hirtelen igent mondott, de ha

már elvállalta, akkor itt az ideje, hogy nekifogjon. Talált két fikuszt az egyik szobában, a másikban szintén két virág volt, egy leharcolt aszparágusz és egy-egy gardénia. Meglocsolta őket, a szárazabb leveleiket eltávolította. A konyhában talált egy orchideát és egy hawai-i pálmát. Szegénykéék elég leharcoltnak tűntek, azokat is meglocsolta. Látszott, hogy szomszomság a növények, de még épp időben érkezett. Egy pillanatig csodálkozott, hogy egy-két hét alatt hogyan mentek ennyire tönkre, de a gondolatot elhessegette.

Julcsi nagyon szerette a növényeket, akkor kezdett ebbe a hobbiba, amikor Zoli meghalt. Muszáj volt valamit kezdenie magával, hiszen kibírhatatlan fájdalom mardosta a lelkét. A barátai mellette álltak, de nem zaklathatta állandóan őket a szerencsétlen sorsával, mert annak érezte magát és az egész életét, a helyzetet. Aztán Norbi, egy Zolival közös barát megajándékozta őt egy-két cserepes növénnel, aminek az állapotát kicsit fel kellett javítani és ez lett az új hobbija. Egyre több leharcolt növényt kapott ajándékba, hogy ápolgatása nyomán azok magukhoz térjenek és kivirágozzanak.

A következő tavaszon Julcsi beüvegeztette a kis hátsó teraszát és gyönyörű kis konyhakertet alakított ki benne. Korábban nem gondolta, hogy a növények így leköthetik őt. Ápolgatta őket, beszélgetett velük, ők pedig hálával telten cseperedtek és megajándékozták őt gyönyörű létezésükkel. Ismerősei csodájára jártak az új hobbi által kerekedett növényrengetegnek és örültek, hogy Julcsi talált valamit, ami segít neki feldolgozni szerelme halálát. Igen, kifelé azt mutatta, hogy túl van rajta. De azért a fájdalom gyakran marta a lelkét, és az egyéves gyászidőn már régen túl volt. Barátai ösztönözni próbálták,

hogy járjon emberek közé. A baleset óta valóban eltelt már több mint 3 év, de valahogy nem érezte késznek magát. Zolival annyira egyik voltak, nem tudta elképzelni, hogy másvalakivel is előállhat ez a különleges kapcsolódás és érzelem. Hatalmas csattanás zavarta meg gondolatait, összerezszent ijedtében, a szíve a torkában dobogott. A szomszéd szobából jött a zaj.

– Nyugi! – mondta magának. Biztosan csak valami leesett, csak nem járnak itt szellemek! Bement a szobába és egy könyv feküdt a hajópadlón.

– Egy kemény borítású könyv, na, akkor azért csapott ekkora zajt. De hogy eshetett ez le? – gondolta, de nem értette. – No, keressük meg a helyét, vajon honnan eshetett le? – nézegette a könyvespolcot. Egy helyről hiányzott egy könyv, s bár fura volt neki, hogyan landolhatott onnan le, de felemelte a padlóról és a helyére tette. Meg sem nézte a címét, rohanni akart, talán majd legközelebb – gondolta.

Kiszaladt az előszobába, felvette a kabátját, kilépett a házból és gyorsan távozott. Megijesztette ez a könyves dolog. Olyan kísértetiesnek gondolta. De aztán elméjében ott zakatoltak az aznapi teendői, így gyorsan visszatért ezekhez és elhajtott a kocsival. Csütörtökig úgy sem kell foglalkoznia a házzal és a virágokkal.

Eljött a csütörtök, Julcsi boldog volt, mert a dolgait nagyrészt elintézte és még csak fél négy volt. Gyorsan beugrik virágot locsolni, aztán egy szép nyugodt estére számíthat egy jó kis könyvvel. Talán azzal, ami múltkor leesett – gondolta.

Beült az autóba, a házhoz hajtott, bement, körülnézett. A virágok rendben voltak, csak vízre volt szükségük. Múltkor nem volt ideje Julcsinak, most kicsit jobban körülnézett. A falon

volt néhány bekeretezett kép. Az egyikben Marika néni lehetett egy idős úrral, de látszott, hogy már régebben készülhetett a fotó. Érződött róla a boldogság, csak úgy sugárzott. Kicsit összeszorult a szíve, lehet, hogy tényleg ideje lenne már kapcsolatba kezdeni valakivel. Lelke mélyén azért tudta, hogy szeretne családot, gyerekeket és szépen megöregedni egy férfival. De hát egyik, az útjába kerülő férfi sem indította be az érzékeit és nem mozgatta meg a fantáziáját a környezetében.

Gondolatai visszazökkentek a jelenbe, hiszen virágot ápolni jött. Meglocsolta a növényeket, majd átment a másik szobába és döbbenettel vette észre, hogy a könyv újra a földön hever. Nagyon megijedt, szíve a torkában dobogott, olyan zavarba ejtőnek érezte ezt a dolgot és egy picit a házat is. Felvette a könyvet, és meglepődött, hiszen egy spirituális könyv volt, *Élet a halál után* címmel.

– Nahát, Marika néni ilyen témájú könyveket is olvasott? – Elhatározta, hogy kölcsön veszi. Talán Zoli távozását is sikerül ezáltal megértenie.

Megfordult és a szemközti falon szintén volt egy kép, meg is döbbsent, egy egészen jóképű fiatal férfi mosolygó arcát látta rajta, aki egy gyönyörű asztal mellett állt. Az egész férfi lénye valahogy megfogta, szíve kalapálni kezdett, amin igencsak meglepődött, bár tényleg jóképű volt és sármos.

– Biztosan Marika néni fia – gondolta, aztán eszébe jutott, hogy itt még nem locsolt meg és gyorsan nekilátott. Furán érintette ezt a titokzatos könyv leesés, kicsit félt is, mielőbb el akarta hagyni a házat, de azért izgatta a könyv, így elvitte magával. Bezárt mindent, beszállt a kocsiba és elhajtott.

Elhatározta, hogy következő alkalommal nekifog a kis virágoskertnek. Most már elég jó idő van, kinéz majd a piacra és

vesz pár növényt, amit elültethet. Talán néhány palántát is ültet majd, paradicsomot, paprikát, biztosan örülni fog Marika néni neki, hiszen nincs is jobb a háznál termett zöldségeknél. Magában már tervezgetni kezdte, hogy milyen virágokat ültessen a kertbe. Vesz majd pistikét, árvácskát, rózsát biztosan és majd még körülnéz, olyan virágokat akart, amik bírják az időjárási viszontagságokat. Lehet még néhány liliom is, esetleg balkonládába tesz még futómuskátlit is, azok olyan gyönyörűek, és annyira széppé teszi a házakat nyaranta, ahogy lógnak lefelé színes és dús virágaikkal.

Elgondolkodott magában. Érdekes, hogy mit tud kihozni a halál az emberből. Ha feltette magában a kérdést, hogy miért lehet hálás Zolinak, hogy meghalt, akkor arra jutott, hogy közvetve talán a kertészet és a virágok megtalálásáért hálás lehetett. Lehetséges, hogy ennek a szörnyű eseménynek köszönheti, hogy rátalált erre a hobbra, ami így a szívéhez nőtt, talán sosem jön rá, mennyire szereti a növényeket és a kertészkedést, ha annak idején Norbi nem hoz neki egy leharcolt cserepes növényt.

Szombaton ki is ment a piacra, hogy megvegye a palántákat és a virágokat. Egészen jutányos áron sikerült beszerezni őket, Marika néni biztosan örülni fog. Boldog volt, mert tudta, milyen szép lesz majd a néni kertje, hiszen az ő házánál is mindig csodájára járnak, hogy milyen pompázatosak benne a virágok. Következő alkalommal el is kezdte a virágos kert kialakítását. Szerencséje volt, elég puha volt a föld a korábbi esők miatt, így nem okozott nehézséget annak a kis résznek a felásása és kigazolása, ahová a kertet tervezte. Ezután szépen elrendezte a növénykéket, ügyelt a színek harmóniájára, végül bőségesen

meglocsolta őket. Aztán a palántákat is elültette, kicsit odébb, a kerítés mellett kialakított kis részen.

Ahányszor csak ment Marika nénihez, érezte, hogy milyen boldog, rájött, hogy több ilyet kéne vállalnia, mert ez az a tevékenység, ami igazán boldoggá teszi. Belekerül egy leírhatatlan állapotba általa, hirtelen minden gyönyörűvé válik és ilyenkor még Zoli sem hiányzik neki, boldogság tölti el szívét-lelkét.

A házban lévő virágok is kezdtek magukhoz térni, az elmúlt másfél hónap törődése igazán meglátszott rajtuk. Még az a satnya fikusz és a félig kiszáradt aszparágusz is magához tért, ami a belső szobában volt. Sokan nem értették, hogy hogyan tud ilyen varázslatokat elkövetni a virágokkal, hogy még a legelhanyagoltabb növények is magukhoz térnek néhány hét gondoskodás után. Pedig egyszerű volt a titok, magában mindig beszélt hozzájuk, elképzelte, hogy lelkük van és nemcsak a külső ápolást kapták meg tőle a növénykéik, hanem a lelkük is erőre kapott, és ez volt az, ami meglátszott rajtuk.

Gyakran egy puha nedves kendőcskével megtörölgette óvatosan a levélkéiket, a szárazakat levágta, növénytápot is kaptak időnként és persze az éppen megfelelő mennyiségű locsolás is fontos része volt ennek a kis rituálénak. A növények pedig valahogy megéreztek a törődést, és hogy szeretik őket, ezért hálából gyönyörűséges változással és virágzással áldották meg a környezetüket, Julcsi legnagyobb örömére.

Lassan, ahogy teltek a hetek, Julcsi rájött, hogy hamarosan lejár a megbízatása Marika néninél. Egyrészt örült neki, hiszen már szeretne volna megismerni ennek a kis takaros háznak a tulajdonosát, de azért picit szomorú is volt, mert nem tudta,

hogy Marika néni megengedi-e esetleg, hogy tovább segítsen neki a növényei gondozásában. Nagyon a szívéhez nőtt a kis kert, meg a kis takaros házikó, ezért remélte, hogy nemcsak egy gyönyörű kertet és a házban lévő virágokat adhatja át Marika néninek, hanem egy hosszú távú barátság és további munka is lehet az eredménye ennek a különös kalandnak.

Egy hónappal később épp a paradicsom palántákat igyekezett karóra kötni, mert már annyira megnőttek, hogy kezdtek volna elhajolni, amikor fura zajt hallott az utcáról. Kocsi állt meg Marika néni háza előtt és egy füttyörésző férfihangot és kulcs zörgését lehetett hallani. Julcsi kissé megijedt és le is döbbsent, hiszen Marika néni nem jelezte, hogy bárki hazatérhet mostanság. Pedig Marika néni megesküdtött, hogy telefonon jelzi, ha majd hazaér.

Alig sikerült felocsúdnia, mire a kapu már kinyílt és a hálószobában lévő képről már jól ismert, jóképű fiatalember nézett rá, szintén kissé meglepődve, ahogy a kertben állt a virágok és az arrébb lévő paradicsompalánták között.

A fiatalember meglepetésében udvariasan, de azért határozott hangon szólította meg:

– Jó napot, kisasszony! Hát ön mit keres itt, az édesanyám házánál?

– Jó napot! És elnézést, én a kertész vagyok, akit Marika néni bízott meg a kertje és a virágai ápolásával úgy három hónappal ezelőtt – habogta zavartan Julcsi. – Ön esetleg Marika néni fia? Említette Önt nekem, hogy külföldön dolgozik, és emiatt nem tudja Önre bízni a növényeit, amíg elutazott. Remélem, nem haragszanak, hogy önszorgalomból egy kis kertet is kialakítottam itt Önöknek.

A férfi kissé megenyhült, közelebb ment Julcsihoz és bemutatkozott:

– Elnézését kérem, nem tudtam erről az egésztől. Horváth Péter vagyok, valóban Marika néni fia. Azt mondja, három hónapja bízta meg az édesanyám, mielőtt elutazott?

– Igen, telefonon keresett meg engem, Légrádi Erzsike néni virágait is én gondoztam annak idején, még jóval a halála előtt és ő ajánlott engem az édesanyjának.

– Hát akkor jöjjön, igyunk meg egy kávét vagy teát! Én valóban most tértem haza a külföldi utamról. Tudja, igazából asztalos vagyok, de más munkákat is elvégzek, ha hívnak. És a jelek szerint édesanyám elfelejtett szólni, hogy felfogadott egy kertészt – mondta a férfi. Bementek, Péter elkészítette a kávét.

– Két cukorral és egy kis tejjel szeretem – mondta Julcsi, majd hozzá tette:

– Ha nem bánja, addig megmosom a kezem, hisz csupa föld, és már kiismerem magam a házban.

Kézmosás után kissé feszengve leült az asztalhoz, szemben a férfival és zavartan kevergette a frissen elkészített kávét.

– Szeretném megköszönni Önnek, hogy gondját viselte a növényeknek és kialakított egy ilyen szép kis kertet. Nagyon tetszik a munkája – mondta Péter, és mielőtt Julcsi felocsúdott volna, gyengéden megfogta a kezét és puhán megcsókolta. – Kérem, ne haragudjon, hogy ilyen régimódi alkat vagyok – mondta mosolyogva.

Julcsi csak ült megzavarodva, hiszen eszébe jutott, hogy Zoli is ilyen volt annak idején... Szíve nagyot dobbant az emlékek hatására, vagy talán a férfi kisugárzása miatt.

– Tudja, tényleg nagyon hálás vagyok, csak az időpont nem

stimmel valahogy. Azt mondja, hogy három hónapja hívta fel édesanyám?

– Igen, ha jól emlékszem április közepén, igen tizenhatodikán. Ma ugye július tizenhárom van. Mondta, hogy több mint 3 hónapra elutazik, ezért is döbbsentem meg, amikor ön egyszer csak hirtelen így beállított, az édesanyja nem mondta, hogy várható az érkezése!

– Hát, ez bizony érdekes! – mondta Péter. – Tudja az édesanyám március tizennyolcadikán elhunyt és április harmadikán volt a temetése. Én utána külföldre utaztam, ezért volt üres a ház ennyi ideig. Úgy látszik édesanyám még odafentről is gondoskodik, de nem csak a növényekről, ahogy ismerem, ezt is ő rendezhette így, hogy mi összetalálkozzunk. Szeretném, ha továbbra is vállalná a kertgondozást, és ha nem bánja, szívesen elhívnám egy vacsorára is.

Julcsi a döbbenettől kiejtette a kanalat a kezéből. Nemcsak a misztikum lepte meg, annak ellenére is, hogy az itt talált könyvben is olvasott ilyen furcsaságokról, hanem számára is hihetetlen volt, hogy most nem érzi kényelmetlennek, hogy igent mondjon egy kis kiruccanásra. Talán egy újabb, másfajta boldogságra lelhet a kertészkedésnek köszönhetően. Maga is meglepődött, hogy korábbi zárkózott önmaga szinte szertefoszlott egyáltalán nem volt ellenére egy randi ezzel a régimódian romantikus úriemberrel. Talán Zoli is intézkedett odafentről? Megköszöni neki legközelebb, annál a fánál.

Zilaji Krisztina

Gyermekkoromban édesapám mindig azt mondta, hogy "Nagy költő lesz belőled, kislányom!" Igaz, ő a zsebpénzem villámgyors elköltésére utalt ilyenkor. Tény viszont, hogy imádtam, imádok olvasni, aztán már jócskán felnőtt fejjel, hobbiként kezdtem írni verseket, később pedig novellákat, átadva érzéseimet, nem szokványos világlátásomat az olvasóknak.

Nagy-Laube Csilla

Möszio Bacon első kalandja

Plüsspolisz utcáin a meselények színes kavalkádja hömpölygött harmonikus összevisszaságban, minthogy amúgy is különös egyensúlyban éltek egymással. Az egyik nélkül nem létezett a másik, a másik nélkül az egyik, ezért a hierarchiában mindenki elfogadta helyét. Valójában nem voltak igazi zsigeri konfliktusok. A rendelkezésre álló játékidőt velejéig ki akarták játszani. És nem holmi órakattogást hallgatva számolgatták a létezésből hátralévő perceiket. Mondhatjuk, hogy Plüsspolisz egy igazán felhőtlen vidék hírében állt, ahol vidám perceket tölthettek együtt a plüssök és kicsiny gazdáik.

A plüssök kicsiny országában az igazat megvallva nem ismerték még a bűnözés fogalmát. A ritka csetepaték kizárólag kapkodásból, ártatlan félreértésből vagy figyelmetlenségből adódtak. Ilyenkor nem volt ritka a babzsákpofozás, a tollazás, súlyosabb esetekben a szőrszálhasogatás vagy a bajuszon pöndörítés. Nyilvánvaló tény, hogy a Plüssgárda szaglőreinek sem gyorsnak, sem agyafúrtnak nem kellett lenniük. Így csak igen kevesen találkoztak pályafutásuk alatt valódi bünténnyel. Nem így főhősünk, Möszio Bacon. De a következőkben elmesélt bonyolult bűneset még neki is fejtörést okozott. Kérem a gyengébb idegzetű olvasókat, gondolkodás nélkül azonnal ugorjanak az utolsó oldalra, mert az elkövetkező történetek megzavarhatják nyugalmaikat!

Möszio Bacon telt, szürke sziluettje feszített az éjjeli reflektor fényében: a bő ballonkabátba bele-belekapott a felerősödő

szél, karakteres kalapját erősen szorította kerek kobakjára. Egy hirtelen feltörő felismerés céltudatosságával visszanezett a szimatoló közkopókra, hogy valami igen fontos mondatot mondjon; mégis mozdulatát egy elegáns biccentéssel zárta rövidre Szag László főkapitány tiszteletére s elegánsan távozott a helyszínről.

A város fényei sebesen pörögtek a sötét szolgálati járgány ablakain, miközben elgondolkodva füstölte cigirágóját főhös-plüssünk. Szinte hallani lehetett a fogaskerekek kattogását. Fess sofőrje csöndben kormányozta az autót.

Aha! – szaladt át a felismerés Bacon arcán, majd folytatta:

– Nem fognak töltőanyag darabkákat vagy szőrcsomókat rögzíteni a helyszínen, ez biztos! A zsigereimben érzem, hogy a bűntényeket gyerekek követik el! – Végigsimított kopasz rózsaszín tarkóján, hogy a mozdulat közben – a mellkasán szétnyíló inge alól – kivillan hasson megdöbbenő tetoválása.

– Kérem, vigyen Lady Bársony lakosztályához! – utasította sofőrjét, aki némán bólintott.

Lady Bársony, vagy, ahogy barátai szólították, Cicamaca valószínűtlenül hosszan terült el méregdrága szófáján. Kecses, fehér, selymes mancsait nyalogatta, amikor a Möszio megérkezett, s idegesen csengetett.

Cicus sikkesen megigazította kacér kis bajuszát mielőtt szobacicusa bekísérte a vendéget. Bacon beviharzott, elhajította kalapját, kabátját és már rá is gyújtott.

– Maga itt? – nyavintotta kérdőn Cicamaca, de választ nem kapott. A plüssmalac szótlánul ült szokásos helyén. Cica saját kezűleg töltött konyakkal kínálta barátját.

– Lady Cicus, kérem, tegyen fel nekem egy kis jazzt, hogy ellazíthassam sajtó agysejtjeimet!

Cicus a lemezjátszóhoz lejtett és feltett egy kellemes számot. Bacon elnyújtózott kedvenc kanapéján, aminek így kicsusszant a lábtartója és félig fekvő helyzetbe került.

– Mondja Cicus, Ön mit gondol, egy gyerek ugyan miért kezdene el plüssöket likvidálni? Ennek nincs semmi értelme, mégis sejtezem, egyre erősebb – kérdezte B.

Valójában azonban nem várt választ kérdésre. Lassan belefolyt a kellemes lüktetésű dzsesszbe és elrévedt a neon feliratok hangulatos villódzásában. Cicus jól ismerte ezt a tekintet és tudta, hogy barátját most nem szabad zavarnia, ezért puha tapancsain kisettenkedett az artdeco szalonból. Mivel már későre járt, készítettett egy kellemes habfürdőt, amibe a nehéz napra való tekintettel egy rész tejet kért. Ő maga a hall óriási ablakai felé vette az irányt, amin beszűrődtek a város színes neonfényei. Az ablakpárkányra heveredett. Gyömöszölni való kis macska testét pink és sárga neonfények váltakozó villódzásai festették meg. Fel-fel villanó szemein a közeli bár neve tükröződött: Rózsaszín Párduc.

Bacon a reggeli teája mellett a kis tálcán talált egy levelet, a boríték névtelen, rajta egy ház. Óvatosan nyitotta ki. A következőt olvasta:

„INFORÁCIÓ VAN ÖNEK. TALÁLKOZZUNK AZ OVODÁNÁL HOLNAP ALVÁS ALAT. (HÁZ)”

Meglepetésében felhúzta egyik szemöldökét és röviden hümmentett.

– Kuci, jöjjön ide! Biztos benne, hogy mindent elmondott a levéllel kapcsolatban? – vont a kérdőre az inast, miközben visszatette a tálcára a fecnit.

– Igen uram, a levelet egy, a bejárat előtt felejtett kakaós bögre alól húztam ki – válaszolta. Itt láthatja a bögre által hagyott

barna foltokat is. – mutatott a cetli sarkára. Bacon, ahogy közelebb hajolt, valamit megérezett remek orrával.

– Öcskös, bár kiváló a feltevése, de ez nem kakaó, hanem tejeskávé! – feddte meg Bacon fiatal inasát és folytatta: így ez csak egy valaki lehet, a Professzor! Végül mégiscsak beadta a derekát és fontos információkhoz fogok holnap jutni! – örvendezett a nyomozó. Megcsörrent a telefon. Az inas vette fel a kagylót.

– Halló! Ki beszél? – szólt bele.

– Halló! Pötyi vagyok.

– Baj van, Pötyi? Olyan ideges a hangja – kérdezett vissza.

– Igen, nagy baj van, Lady Bársony nagyon rossz lelkiállapotban van és rengeteg elfogyasztott macskamenta főzetet találtam.

– Ó, valóban? A Mörsziő hamarosan ott lesz. Addig készítsen egy jó erős feketét fahéjjal és itassa meg vele! – tette le a kagylót Kuci. Bacon már mögötte állt.

– Pötyi csörgött, öpuhasága macskamentázik. Siessen uram, mielőtt a Lady megbolondul!

A tágas lakást szomorú blues töltötte meg, ahogy az időjárás is követte a szomorú kedvet. A mindig rendes lakot most káosz uralta: ruhák voltak szétdobálva, régi dobozok felnyitogatva, tartalmuk kipakolva, az asztalokon megfakult családi fényképek és így tovább.

Cicust a tágas télikertben találta meg végül. A bársonytalpú Lady romjaiban hevert. Kis fonott napozóágyán összegömbölyödve feküdt, fején sötét napszemüveg volt és vagy sírt, vagy konyakos meggyeket tömködött a szájába.

– Milady! Pötyi! – üdvözölte a hölgyeket Bacon. Megitta a javasolt orvosságot az asszonya?

– Óh, igen! – felelt Pötty.

– Töltsön nekünk két jó erős konyakot és kérem, rendeljen két szaftos burgert!

A konyakokkal együtt Cicus mellé ült és megfogta mancsát.

– Ezt most hajtsa fel, – mondta gyengéden – és mesélje el, mi borította ki ennyire!

– Köszönöm kedves barátom – válaszolta elhaló hangon Cicus. Ezt a fotográfiát tegnap találtam a levéltárban, miközben családfakutatásomat végeztem – nyújtott át egy fotót B-nek. A fotó a néhai árvaház egy ünnepségén készült. Az épület előtt rengeteg masnis kismacska játszik, rohangál, eszik. Az ünnepi asztalnál egy fehér, extracuki macska piros szalaggal és nagy haltortával. Körülötte elegáns felnőtt pár. Kicsit hátrébb egy felirat: Isten veled Mary! A kép hátulján pedig: *„Bársonykám első születésnapja.”*

– Nem értem, nagyon máshol jár most az eszem, Cicus!

– A képen én vagyok az első születésnapomon a szüleimmel és hát... Úgy tűnik, tulajdonképpen árvaházi gyerek vagyok, nem arisztokrata... Ez botrány! – nyávogta Cicc és kissé elájult. Bacon elkapta.

– Ne butáskodjon már! Úgy viselkedik, mint egy kajla kölyök-kutya! – mondta Bacon miközben fellegyezte a cicát és folytatta: – Maga ennél sokkal keményebb! Bármelyik macát le tudja fölözni csodálatos kecsességével. Ráadásul igen eszes egy forma!

– Valóban így gondolja? – kérdezte a cica, nagy szempilláit rebegtetve.

– Igen, Lady Bársony, már van is egy ötletem, ami felvillanyozza majd! Most pedig álljon fel, és öltözzön, mert tovább kell mennünk.

Bacon a leromlott állapotú árvaházhoz hajtatott.

– Szerintem tudja, mi a dolga! – mondta.

– Azt hiszem, igaza van! – ezzel a lendülettel Cicc kiszállt, és belibbent az épületbe.

A találkozó előtt Bacon szokatlanul izgága volt: fel-alá járkált irodájában és egyik cigiről a másikra gyújtott. Irodája a magánnyomozóktól megszokott módon volt berendezve, különleges figyelemre látszólag semmi nem adott okot. A relaxa itt ott megtörte a besűrűdő naplemente rózsaszín fényeit, ez némi bájt, finomságot adott az egyébként lehangoló szobának. A szoba közepén íróasztal, rajta írógép, íróeszközök, néhány nosztalgikus csecsebecse, egy szösztelenítő henger. A sarokban hosszan irattartó szekrények, egy könyvespolc, az ablak előtt kényelmes szófa, ahol a detektív gondolkodhatott és néha el-el szundított. Továbbá egy impozáns hifi állvány, labor eszközök, teás szett, a földön néhány üres szörpös üveg. A hosszú szoba kissé kaotikus volt, nyomozótól szokatlanul rendetlen.

Bacon most amőbaszerű alakzatban mászkált a helyiségben. Tekintetével az órát szuggerálta, hiszen már nem volt sok hátra a találkozóig. Behallatszott, amint egy nagyobb autó érkezik, parkol, és kidönti az utcai kukát. Ezután hangos, de érthetetlen morgás következett, melybe egy vékony fülsiketítő visítás kezdett belevegyülni; végül egy határozott vakkantás zárta a csetepatét. Sürgető dudaszó jelezte, hogy megérkezett ügyefogyott sofőrje. Sietve felkapta kalapját, kabátját és pillanatok alatt az autóban csücsült.

Az óvoda környéke gyanúsan mozdulatlan volt, amikor odaértek. A biztonság kedvéért tettek néhány megfigyelő kört az autóval, de semmi biztosat nem sikerült felfedezniük. A detek-

tív a megadott helyhez közeli padon foglalt helyet, kezében az aznapi hírlappal. Húsz perc múlva az újságja füstölni kezdett, rögtön ledobta a földre és rátiport a kigyulladt foltra. Tekintetét egy gyorsan távolodó fény ragadta meg, amelynek azonnali követésébe kezdett. Biztos volt benne, hogy ez a jel, így hát óvatosan követni kezdte. A fény az óvoda egyik földszinti ablakához vezette, ami mögött a játszótér helyezkedett el. A bukóra nyitott ablak nyitószerkezetébe a detektív egy vékony drótot fűzött, az ablakot maga felé húzta, ami így becsukódott, végül a drót segítségével egy gyakorlott mozdulattal felhúzta a pöcköt és az ablak kinyílt. Mivel bent nem látott senkit, helyből beugrott és szimatolni kezdett. Az egyik kupac mögül egy elfojtott pukkantás, majd a következő hallatszott:

– Bööööööö bööf! – Végül: – AaÁÁÁ! – dühöngő hangok jöttek. Ekkor hamarosan egy félig letapasztott szemüvegű fiú ugrott elő ugráló járművével, a Nyúl Úrral. Haja urasan lesimített, de a délutáni alvástól még itt-ott kakastaréj-szerűen felálló, bajusza tejeskávés, rajta pelenka, nyakában menő cumi, láthatóan fizikailag fiatal volt még az óvodához, de Bacon tudta, hogy ami a fejében van, az messze kompenzálja, sőt fel is múlja egy óvodás szellemi képességeit. Tehát nagyon koncentrált, hogy minél többet hallhasson az értékes információkból.

– Möszió, üdvözlöm – hajolt meg –, de sajnos nincs sok időnk a formásokra, mert az óvónők már felfedezték hiányomat és mindenhol keresnek. Kérem, mindenesetre terítsen magára egy takarót, ha esetleg benyitnának – tájékoztatta a professzor.

– Örülök, hogy végre megismertem! Rendben, legyen tárgyi-lagos és lényegre törő! – válaszolta a detektív.

– Megtudtam, hogy a KRB (Kisiskolás Rosszarcú Banda) meg akarja semmisíteni az összes korábban szeretett plüssöt, ami a „gyenge és szánalmas” gyerekkorukhoz kapcsolja őket, és erre más gyerekeket is buzdítanak. Alapkönyvük, a „Tézis” szerint, ha ezt megteszik, sokkal hamarabb felnőnek, és akkor végül azt csinálhatnak, amit akarnak. Azt hiszik, így hamarabb felnőhetnek és minden idejüket a lényeges dolgokkal tölthetik majd – mondta a pelenkás.

– De ha felszámolják gyerekkoruk emlékeit, akkor kiégett gyerekek lesznek, nem pedig felnőttek! – rettent meg a rózsaszín plüss. Ennél rosszabb nem is történhet velük!

– Én is így gondolom! – válaszolta, miközben az ajtó elé ugrott és csiccegett.

Épphogy magára fordította a takarót és az ajtó már nyílt is.

– Hát itt vagy, te kis kretén! Látod, nálam nem vagy okosabb! Egy felnőttél sosem lehetsz okosabb, ezt jegyezd meg! Óvónők! Hahó! Jöjjenek gyorsan! – kiáltott a karbantartó.

Amíg félrenézett, Bacon kiugrott az ablakon.

A nyomozó tudta, hova kell mennie és késlekedni semmiképp sem akart. Az utcai telefonról Cicust tárcsázta:

– Halló! – szólt bele Lady Bársony.

– Halló! Itt Mösiö Bacon beszél! Cicus, szükségem van a segítségére! Vegye elő a legédesebb kiveret kiscica jelmezét és jöjjön a központi játszótérhez. Ott találkozunk! A Kánaán elnevezésű lángososnál pedig kérjen egy baconos lángost!

– ÁÁ! Valóban? Egy óra múlva ott leszek. – válaszolta a macsek.

Bacon megkezdte az előkészületeket. Szag László főkapitány kérdés nélkül rendelkezésére bocsátott egy megfigyelő kocsit és egy bevetési egységet, a tervet azonban neki kellett megál-

modnia és megvalósítania. Azért egy adu ásszal még megspékelték csapatát: a játszótérre énekesmadarakat helyeztek, akik feltűnés nélkül szolgáltatják a folyamatos hanganyagot.

Bacon a megfigyelő kocsiban sminkelte magát koszosra, hogy elejtett plüssre hasonlítson és így be tudjon jutni a Rosszarcúak közé. Amikor Lady Cicus megérkezett épp az utolsó sárfoltokat festette magára.

– Bársony, Önnek az lesz a feladata, hogy a játszótér melletti kis fára másszon fel és a legfülsüketítőbb hangján rákezdje a nyivákolást. A terv az, hogy a gyerekek majd a segítségére sietnek és én bemászhatok a játéktárolóba ez idő alatt. – ismertette a tervet Bacon.

– Oké – válaszolta Cicus. – A jelmezem rendben lesz?

– Tökéletes, és most induljunk is! – zárta rövidre a nyomozó.

Lady Bársony, mint kivert kiscica tökéletesen alakította szerepét, eközben Bacon könnyen bejutott a kiscica miatt otthagyt játéktárolóba. Sajnos a szituáció itt nagyon kellemetlen volt, mivel a plüssök szó szerint orrukon-szájukon voltak rakva. Mösziö Bacon egész jól járt volna a tetején, de hogy ne keltsen feltűnést kissé lejjebb furakodott.

– Mösziö Bacon, szabad lesz? Elnézést! Pardon! Hölgyem?

– A! ÁÁ! UU! Auccs! – hangzottak a plüssnyomakodás kellemetlenkedő hangjai. Bacon végül egy eper alakú plüssel a szájában találta meg a megfelelő helyet.

– Plüssök figyeljenek! Mösziö Bacon vagyok, detektív. Azért érkeztem, hogy e szerencsétlen történeseknek véget vessek. Kérem, mindenben legyenek a segítségemre, de főképp ne hangoskodjanak! Köszönöm.

– Juppi! Szupeeer! Üdvözlöm! Epreknek hála! – suttozták örömmel a foglyulejtettek.

Hamarosan két beszélgető gyerek hangja közeledett. Az egyik megigazította a tároló fedelét, a másik pedig húzni kezdte.

– Szegény kiscica! Szerinted rendbe jön? Olyan szörnyen nézett ki! – mondta az egyik.

– Á, biztosan, kilenc életük van! – reagált a másik.

Rövidesen abbamaradt a húzás és egy darabig nem történt semmi, Bacon-nek a doboz oldalához kellett „úszni”, hogy lásson valamit, így persze teljesen a doboz falára tapadt. Sajnos látni nem látott semmit, annyira karcos volt már a doboz fala, ugyanakkor a következőket hallotta:

– Hol van már Karcsika az öngyújtóval? – szólt egy ideges gyerek.

– Nem tudom, miért, olyan régen elment már? – kérdezte a társa.

– Igen, már vagy egy órája. Mi van, ha nem ér vissza időre? – ijedezett egy karórás fiú. – Úr Isten! Petya teljesen ki lesz bukva, ha nem sikerül a terve!

– Mi van srácok, mi a probléma? – érkezett Petya.

– Hát nincsen semmi gond. Mi baj is lehetne, nem igaz? – válaszolta a karórás.

– Jól van akkor, már csak fél óra van hátra. Ezek a plüssök meg miért nincsenek még a kupacban? Gyorsan oda velük! Hamarosan megérkeznek a lányok is a Barbikkal és kezdhetjük – mondta Petya.

– Viszem már! – válaszolta az egyik társuk.

– Addig nem eszünk meg egy fagyit? Egész délután nem ettem, mindjárt rosszul leszek! – vettette fel egy kisebb gyerek.

– Végül is... – hagyta jóvá Petya.

– Várjatok, várjatok meg engem is! – kiabált a talicskás gyerek és csak félig borította ki a játékokat úgy igyekezett.

Möszö Bacon jó helyzetbe került. Fülelte a madarak jelzéseit. – Plüssök készüljenek, hamarosan futunk! A cél a lángosos melletti adománygyűjtő sátor. Ott már a mieink vannak. Füttyentésre indulunk, bármikor később hallják az énekesmadarak énekét, vetődjenek el! – adta ki az utasítást Bacon.

A plüssök igenlően mormogtak. Csendes várakozás vette kezdetét. Rövidesen meghallották azt a bizonyos füttyszót. Ekkor egy hatalmas görgő-forgó-szaladó plüssfolyam indult el a lángosos felé, élükön egy koszos malaccal. Bacon már a hangoskodás miatt is ki volt készülve, ráadásul hátra nézve azt látta, hogy több sérült, gyenge vagy láb nélküli plüss elesett és most a földön fetreng.

Ez így együtt katasztrófát sejtetett, ezért akcióba lendült, és ide-oda cikázva, ugrálva, bukfencezve felszedte őket és közben ezeket a szavakat ordította:

FELÁLLNI! MENNI TOVÁBB!

Nagy-Laube Csilla

Az antennáimat megrezegtető első szelőlő ezt susogta nekem: „az írás útján járj-kegy lányom!”. A sugallat hatására indultam el e kanyarokkal és zsákutcákkal tarkított életpályán. Az eddigi legvirágzóbb írói szakaszom az egyetemi évek alatt: a Nol.hu és a Somogyország szárnyain ért el. Az utóbbi időben egyre inkább a mesék szabad és színes világa felé kezdek fordulni.

Pekkel Edina Pályára álltam

Azt hiszem, ott rontottam el mindent, hogy álmokat kergettem. Bár ez önmagában még nem lett volna akkora a baj, de nem a saját álmaimat.

Mindenbe belekaptam, aztán csodálkoztam, hogy nekem semmi sem sikerül. Persze, minden egyes új ötlet, új próbálkozás óriási lelkesedéssel töltött el, eleinte beleadtam apai-anyait – vagy nem –, aztán vártam a csodát, ami persze nem jött, és egyik csalódás a másik után ért, hogy nekem semmi nem sikerül, és egyszerűen képtelen voltam megérteni, hogy miért nem. Valahogy olyan voltam, mint egy hisztis gyerek az óvodában. Mindig az a játék kellett, amivel a másik játszik. Képtelen voltam saját játékot találni magamnak, mert az a másik kezében olyan csábító volt, és azt hittem, én is azt akarom. És ha sikerült megkaparintanom, ímmel-ámmal játszadoztam vele, azután eldobtam: – Nem kell! Nem jó! Mégsem tetszik!

Egyik MLM üzletből ki, a másikba be, és a siker természetesen még csak látótávolságnyira sem közelített meg.

Csalódtam. Aztán újrakezdtam. Mindig szembe jött valami, amiről úgy éreztem, hogy azt nekem is ki kell próbálni, és igen! Ez lesz az, ami igazán nekem való, ebben tutira megtalálom magam. Egy frászt!

Olyan voltam, mint a keljfeljancsi. Egy darabig. Aztán egyre fogyott a lelkesedésem, és úgy éreztem, feladom. Mindent. Szó szerint.

Az utolsó ilyen agymenésemm az volt, hogy 28 évesen megszereztem az A-kategóriás jogosítványt.

Minden olyan könnyen, és simán ment, ezért aztán friss jogosítvánnyal, tele önbizalommal pattantam vasparipám nyergébe – az igazi lovaktól világ életemben féltem –, és nekivágtam az országútnak. Nem volt határozott elképzelésem. A hangsúly a motorozáson volt.

Tisztában voltam vele azért, hogy egy sikeres vizsga még édes kevés ahhoz, hogy tudjak motorozni, de mi baj lehet? – gondoltam. Gyakorlatot csak úgy szerezhetek, ha csinálom. A fotelban punnyadva nem lehet megtanulni sok mindent, így motorozni sem.

Gyönyörű tavaszi nap volt, olyan igazi motorozáshoz való idő. Nem volt sem túl meleg, sem túl hideg. Tévedés azt hinni, hogy 40 fokban jó motorozni. Nem.

Valamikor, még a régi szép időkben, amikor lakott területen nem kellett sisakot viselni a segédmotorokon, akkor azért más volt.

A helyi vagány fiúk csapatostul motoroztak le s föl a faluban a nyári hőségben – természetesen papucsban, rövidgatyában és pólóban. Vagy anélkül.

Már akkor elhatároztam, amint betöltöm a tizennégyet, én is levizsgálózok. Imádtam a Simsonokat, az volt az álmom, hogy nekem is legyen egy, és én is motorozhassak. Na, nem a helyi vagány fiúkkal, hanem csak úgy. Egyáltalán.

Mikor elérkezett az idő, beadtam a jelentkezésemet a tanfolyamra, aztán az élet közbe szólt... El sem tudtam kezdeni.

Mikor megszereztem a B-s jogsímat, akkor már nem volt olyan érdekes ez az egész, de azért időről időre csak felbukkant bennem ez a régi álom.

Így esett, hogy némi bizonytalanságtól kísérve, de azért fejest ugrottam ebbe a projektbe. Annyi hülyeséget kipróbáltam már, hogy nem voltam benne biztos, hogy ezt valóban én akarom, hogy tényleg erre van szükségem, hogy nőként ott feszítsek egy nagymotor nyergében. Kell nekem erre ennyi pénzt áldozni? Másra is költhetném. Tanulhatnék például... Mondjuk, tovább képezhetném magam a szakmámban. De minek? Jó, jó, amit csinálok éppen, meg valamennyire szeretem is, de nem az igazi. Nem kell ebbe annyira belemélyedni... vagy tartalékolhatnám nehezebb időkre... Áh, azt majd később! Van még időm!

Azzal nyugtatgattam magam, ha ez a vágy nem múlt el 14 év alatt – néha persze elszunnyadt, de a tudat alatt mindvégig jelen volt –, akkor bízhatok abban, hogy ez legalább valóban hozzám tartozik, és nem a szomszéd Pistikéhez.

Szóval, vettem egy nagy levegőt, végig csináltam, levizsgáztam, és izgatottan vártam, hogy a kezembe foghassam az új vezetői engedélyemet.

Hónapokig böngésztem a netet, hogy megtaláljam a szívemnek-lelkemnek kedves motorkerékpárt, ami minden porcikájával illik hozzám, ami kifejezi az egyéniségem, és persze tökéletes választás egy – mondhatni – törékeny nőnek.

A választásom végül egy tűzpiros, 250-es Suzuki Banditra esett. Mikor megláttam, azonnal beleszerettem.

Azt ugye mondanom sem kell, hogy mindenki hülyének nézett ezért. A családom kézzel-lábbal próbált lebeszélni erről az ökörségről, és mindenáron rá akartak arra beszélni, hogy vegyek inkább egy robogót, azért az sokkal kisebb, nőiesebb, és még váltani sem kell.

Na, ja! Autóban is csak egyszer próbáltam az automataváltót, de azt sem tudtam, melyik lábam melyik, úgyhogy köszönöm szépen, lehet, hogy nem olyan menő, de én szeretek sebességet váltani. Biztosan meg lehet szokni az automataváltót, de nekem elsőre nagy nehézségeket okozott, úgyhogy egy darabig tuti nem próbálkozok vele. Hiányoztak a megszokott mozdulatok lassításnál, kanyarodásnál.

Tudom, hogy lehet kapni 250-es robogót, sőt, még nagyobb is, de nekem rendes, igazi motor kellett, amit ha sebességbe teszek, azonnal érzem az erejét. Leírhatatlan a különbség a motor és az autó között. Nem lehet összevetni a kettőt. Teljesen más érzés kézzel felengedni a kuplungot, mint lábbal, és kézzel húzni a gázt, mint taposni a pedált.

– Sajnálom asszonyom. Az állapota stabil, de ahhoz, hogy bármit biztosan kijelenthessünk, további vizsgálatok szükségesek – mintha egy másik dimenzióból kúszott volna felém ez az idegen hang, vagy valami búra alatt lett volna a fejem, ami teljesen elzárt a külvilágtól. Komolyan meg kellett azért küzdenem, hogy felébredjek. Ilyet azelőtt még soha nem éreztem, rettenetesen ijesztő volt, főleg visszagondolva. Tényleg olyan volt, mintha a lelkem elhagyta volna a testem, és amíg távol volt, az szűk lett neki, hogy csak ilyen rettenetesen nehezen tudta magát visszapréselni.

Lényeg, hogy lassan és nehézkesen nyitottam ki a szemeimet, de azt is csak résnyire sikerült, és azonnal le is csukódtak. Azt azért érzékeltam, hogy egy fehér köpenyes alak áll az ágyam végében.

Lassan tisztult a kép, oszladozni kezdett a külvilágot eltorzító buborék. Még egyszer nekirugaszkodtam, és végre sikerült teljesen kinyitni a szemeimet. Amíg mázsás pilláimat emeltem fel – komoly erőfeszítések árán –, már nem csak a fehérköpenyes hangját hallottam, hanem valami – filmekből ismerős – csipogás kúszott felém, egyre közeledett, majd teljesen kitisztult a hang. A testem nem mozdult, mintha nem is lett volna, és csak néztem ki a fejemből riadtan, és kétségbeesetten. Ráadásul az az annyira jellegzetes, rossz érzést keltő túlzott tisztaságszag is megcsapta az orrom. Fertőtlenítő. Az a tipikus kórházszag.

Elméletileg felpattantam, mint akit darázs csípett meg. Gyakorlatilag persze semmi. Nem követte testem az eltervezett mozgulatsort.

– Kórházban vagyok – jött a felismerés némán, és egyszerűen.
– Kórházban vagyok! – üvöltötte a lelkem a tehetetlen testbe zárva, de nem jött ki hang a torkomon.

Teljesen lesokkolt a felismerés, és az, hogy fogalmam sem volt róla, hogy kerültem ide, és miért vagyok nyaktól bokáig gipszben, csövek állnak ki belőlem, és miután én képtelen vagyok, gépek adják ütemesen az életjelet rólam.

Valójában fogalmam sem volt róla, hogy tudok-e egyáltalán beszélni, de abban a pillanatban úgy döntöttem, nem is érdekel, és azt sem akartam, hogy észrevegyék, hogy kinyitottam a szemem, ezért gyorsan vissza is zártam.

Az ágyam végén anyám állt a fehér köpenyessel, akiről most már tudom, hogy orvos. Nem akartam, hogy pillantásom találkozzon anyám szemrehányó pillantásával, azzal az „én ugye megmondtam” nézéssel. Inkább lapítottam, és próbáltam felidézni a történeteket.

Elaludtam.

Álmomban Góliát voltam, de nem az a hús-vér ember, akit a Bibliából ismerünk, hanem sokkal hatalmasabb. A város emeletes házai fölé magasodtam, és kőből volt mindenem. Tudtam magamról, hogy rettenetesen erős vagyok és hatalmas.

Másnap közelebről is szemügyre vehettem az orvosomat. Megállt az ágyam mellett, és köszönés után, széles mosoly kíséretében megjegyezte:

– Ugye tudja, hogy magának irdatlan szerencséje volt?

Nem válaszoltam, csak néztem rá dühösen és elkeseredetten. Normális? Ezt nevezi szerencsének, hogy itt fekszem egy kórházi ágyban, és nincs egy ép porcikám sem, és az sem biztos, hogy lábra tudok valaha állni?! Ezt nevezi szerencsének? Inkább a halál, mint a tolószék meg a kiszolgáltatottság! Előbb kiugrok az ablakon, minthogy beleüljek abba a micsodába! Hurrá! Annyira tehetetlen vagyok, hogy még odáig sem tudnám elvonszolni magam egyedül, nem hogy kiugrani... Gyűlölöm ezt az egészet! Gyűűlölölöööööm!

– Emlékszik már valamire a történetekből? – kérdezte kedvesen, mint aki észre sem vette, hogy a szemeim szikrát szórnak. Igaz, gyenge kis szikrák lehettek abban az állapotban, de a lelkem változatlanul tombolt.

– Motorozni indultam... – kezdtem gyenge, elhaló hangon. Na, beszélni legalább tudok. Ez némiképp megnyugtató. Így csak többre vagyok képes, mint egy szobanövény.

– Igen, ezt sejtettük a körülményekből... – és még mindig mosolygott. Hogy ezt mennyire utálok!

– Semmi baj nem volt. Szépen haladtam mindaddig, amíg meg nem akartam előzni egy teherautót. A sofőr még jelzett is, hogy szabad a pálya, előzhetek. Aztán... aztán, ahogy vissza

akartam húzódni a sávomba, nem tudom mi történt. Elvesztettem az uralmat a motor felett, és repültem. Nem tudom megnyit. Örökkévalóságnak tűnt, mégis pillanatok alatt becsapódtam a földre. Az még megfordult a fejembe, hogy "Viszlát Élet..." Aztán filmszakadás, teljes sötétség...

A doki hallgatott. Én szólaltam meg újra:

- Tényleg nem fogok többé járni?
- Ezt ki mondta magának? – kérdezte csodálkozva.
- Senki. Hallottam, mikor anyámmal beszélgettek az ágyamnál.
- De hisz maga akkor aludt... – csodálkozott az orvos.
- Nem aludtam. Felébredtem egy rövid időre, de nem éreztem alkalmasnak magam arra, hogy ezt bárkivel is tudassam.
- Értem. És most már jobban van? Mármost lelkileg...
- Nem tudom. Attól függ, mit mond. Fogok-e járni...
- Kell még néhány vizsgálat. Nem mondhatok semmi biztosat.
- De mégis... – próbáltam valami használható választ kicsikarni belőle, de hiába.
- Nem bocsátkoznék jóslatokba. Ez nem az a helyzet. El kell még végezni néhány vizsgálatot. Biztosat csak utána mondhatok.
- Köszönöm – mondtam beletörődve. Próbáltam mosolyogni, de nem igazán sikerült.

Három hét múlva aztán elhagyhattam a kórházat. Nem mondom, hogy madarat lehetett volna velem fogatni, mert nem. Örültem, hogy haza mehetek, örültem, hogy nem kell tovább a kórházban lennem, ami amúgy is szívta az energiáimat, bármennyire is a gyógyulást hivatott szolgálni. Egyébként azt is nehezen viseltem, ha csak látogatóként kellett ilyen helyen megfordulnom, hát még így betegként!

– A hintója előállt, hölgyem – tárta szélesre a doki a kórterem ajtaját egy tolószéket tolva maga előtt. Szorosan mögötte anyám.

Tudomást sem vettek a fintorgásomról. Gyűlöltem őket. Mindent, és mindenkit. A dokit, az anyámat, az egész kórházat, a tolószéket, és magamat, az egész kurva világot!

Az elmúlt hetekben csak az csengett a fülemben, hogy „Nem fog többet járni”. „Nem fog többet járni...” „Nem fog többet járni!”

Innentől kezdve minimálisra redukáltam a kommunikációt mindenkivel. A kórház személyzetével is csak annyit beszéltem, amennyit muszáj volt. Ez körülbelül ki is merült annyiban, hogy: „Igen.” „Nem.” „Köszönöm.”

A látogatóknak sem tudtam már örülni. Rajtam ne szánakozzon senki, és nem érdekelnek az üres vigasztalások, főleg, hogy én is csak ilyen semmitmondó, suta mondatokat tudnék másnak mondani, igazi hit nélkül.

Teljesen magamba fordultam, és még akkor is az önsajnálát mocsarában csücsültem, mikor elhagyhattam a kórházat.

Jól esett végre otthon lenni, de mégis minden olyan idegesítő volt és idegen. Nem lehetett normálisan elférni a lakásban azaz a rohadt székkal. Minden útban volt, minden akadályozott. Mindennek nekimentem. Tehetetlenségemben szándékosan felborítottam a széket. Szívem szerint felrúgtam volna, de nem mozgottak a lábaim, csak lógtak ernyedten, élettelenül a tetségből, mintha semmi közöm nem lenne hozzájuk. Csak oda vannak fércelve, azért ilyen esetlenek. Kitört belőlem a zokogás. Ezt a kórházban nem engedhettem meg magamnak. Ezt persze én döntöttem el. Nem akartam, hogy bárki meglásson.

Nem vagyok hajlandó ennyire senkinek sem megnyílni, főleg nem egy rakás idegennek.

Próbáltam megbarátkozni a kerekesszékkal. Elvégre ennek is két kereke van, nem? Igaz, kicsit másképp helyezkednek el egymáshoz viszonyítva, mint a motoron.

Istenem, a motor! Soha nem fogok már motorozni sem, és mennyi mindent nem fogok még csinálni... Bele sem akartam gondolni. Eleget sajnáltam magam, és eleget rágódtam ezen.

Az első éjszakán, amit végre otthon tölthettem a balesetem óta, nem jött álom a szememre. Próbáltam megérteni, miért is történt mindez velem, és milyen üzenetet hordoznak számomra az események.

Nem hiszek a véletlenekben. Véletlenek nincsenek. Minden okkal történik, csak nem mindig sikerül ezt felismerni.

Miért történt ez velem? Mi az, amit fel kell ismernem? Mit kell megtanulnom, másképp csinálnom? Csak úgy zsongtak a kérdések a fejemben, aztán eszembe jutott a kórházi álmom, amiben én voltam a Góliát. A város minden épületénél hatalmasabb, kemény és erős, mint a kő...

Erős vagyok. Erős vagyok, erős vagyok... – ismételtettem magamban, és ízleltem a szavakat.

Én tényleg erős vagyok! Azt hiszem, ez volt az a pillanat, amikor a valódi változás elindult bennem. Soha nem szerettem megfelelni a sztereotípiáknak és eldöntöttem, ezt most sem teszem. Kivétel leszek most is, és igen is járni fogok. Azt még nem tudom hogyan, de járni fogok, az már biztos!

A motorozás mindig a szabadságot jelképezte számomra, és én eddig nem voltam szabad, és most pont a motorozás szögezett ehhez a székhez, még inkább korlátozva a szabadságomat.

Volt időm végig gondolni eddigi életemet, döntéseimet, és az elmúlt hetek eseményeit. Milyen utálatos voltam mindenkivel, ahelyett, hogy hálás lettem volna az őszinte törődésért, aggodásért.

Gondolatban megjelent mindenkinek az arca, akiknek valamiért hálás lehettem. Nem csak most, hanem úgy egyáltalán. Szeretettel gondoltam mindenkire, akinek bármi kis része is volt a megmentésemben. A teherautó sofőrre, aki azonnal hívta a mentőket, a mentősökre, akik összekaparták a törött csontjaimat, a kórház dolgozóira, akik tulajdonképpen megmentették az életemet, a szüleimre, testvéremre, barátaimra és kollégáimra.

Nyugodt szívvel, és hihetetlen megkönnyebbüléssel aludtam el. Reggel, mint akit kicseréltek. Teljesen más színben láttam a világot. Képtelenség, hogy ennyire megváltozott volna minden egy éjszaka alatt.

Eszembe jutott, hogy egyik barátnőm beszélt nekem egy fantasztikus programról, amit egy magyar nő dolgozott ki, aki több gyógyíthatatlan betegségből, szinte a halálból hozta vissza magát. Akkor nem érdekelt, de azt hiszem, most jött el az a pillanat, hogy ennek alaposan utána nézzek.

Egész nap ezt a témát jártam körbe. Elolvastam minden cikket, megnéztem minden videót, és percről percre biztosabb voltam abban, hogy nekem ez kell, erre van szükségem. A nap végével le is foglaltam az első időpontomat egy személyes konzultációra. Alig bírtam elaludni az izgatottságtól, annyira vártam, mi fog történni velem, milyen lesz.

Természetesen gondoskodtam kísérőről. Egyedül képtelen lettem volna közlekedni. Barátnőm szívesen elkísért, és na-

gyon örült, mikor látta, mennyivel másképp festek, mint két napja. Visszatért belém az élet.

És a csoda elkezdődött. Már az első foglalkozás után éreztem, hogy valami történt. Hirtelen ötlettől vezérelve rávettem a bárátnőmet, hogy menjünk be a kórházba. Annyira bunkó voltam mindenkivel, és köszönetet szeretnék mondani legalább a dokinak, ha a nővéreket nem is sikerül mindet elcsípnem. A kontroll még olyan soká lesz, nem akarok addig várni.

Szerencsém volt. Sikerült egy hosszú műtét előtt elcsípni az orvosomat. Nagyon meglepődött, hogy lát. Azt hitte, valami baj van, hogy ilyen hirtelen megjelentem a megbeszélte időpont előtt, de azon még jobban csodálkozott, hogy nyoma sem volt annak a duli-fulinak, akit kénytelen volt elviselni itt tartózkodásom alatt.

Köszönetet mondtam neki mindenért, és bocsánatot kértem a viselkedésemért.

– Pedig már kezdtem megszokni... – és szélesen vigyorgott. Ez már több volt, mint egy egyszerű mosoly.

– Ha fel tudnék állni, megölelném... hálám jeléül... – erre lehajolt hozzám, és amennyire a kerekesszék engedte, megölelt.

– Köszönöm – suttogtam, és néztem, ahogy eltűnik a kórház folyosóján. Nem is olyan rossz képű ez a doki. Hogy a francban nem tűnt fel eddig?

Két nővérrel is sikerült összefutnom. Jól esett helyére tenni a dolgokat.

Ezután rendszeresen eljártam a foglalkozásokra. Kaptam házi feladatokat is, amit napi rendszerességgel, becsületesen végig is csináltam.

Lemondtam a gyógytornászt. Ezt nehéz volt megmagyarázni a családomnak, de ismertek annyira, hogy ha valamit a fejembe veszek, akkor hajthatatlan vagyok. Mivel látták rajtam, hogy a történetek ellenére feltűnően jól érzem magam, így rám hagyták.

Ráadásul új elfoglaltságot találtam magamnak: írni kezdtem.

A foglalkozások hatására nem csak a testem kezdett mocorogni, hanem a lelkemben is megindult a változás. Egyre idegebb lett mindaz, amit eddig csináltam, és egyre inkább nem értettem, hogy voltam képes bejárni éveken keresztül a munkahelyemre, pedig még szerettem is, de tényleg, és most olyan idegenné vált az egész.

Szép lassan azt is felismertem, mi az, amit csinálni szeretnék: nem, nem! Nem csatlakozom a programhoz oktatónak, bármennyire is zseniálisnak tartom. Néhány hete még ezt tettem volna, de végre rájöttem, ki vagyok én, és mi az én küldetésem.

Segíteni fogok az embereknek, hogy megtalálják az álmaikat, és a hozzám legjobban passzoló módszert is megtaláltam hozzá.

Ahhoz, hogy hiteles legyek, nekem is végig kellett menni ezen az úton. Így pontosan tudni fogom, miről beszélek.

Pályára álltam, és ezt a motorbalesetemnek köszönhetem. Ha elképzelem, ahogy lerepültem a motorról, akkor ezt akár szó szerint is érthetnénk.

Bár, ha az adott pillanatban okosabb vagyok, nem is lett volna szükség ilyen drasztikus beavatkozásra a Sorstól. Nem törvényszerű elesni. Ha az ember elég tudatos, akkor képes felismerni, mikor kell leülni. Ugyanis nagyon nem mindegy,

honnan kell felállni. A lényeg persze ugyan az: fel kell állni, akár elestünk, akár csak leültünk megpihenni.

Hat hét múlva, az első kontroll vizsgálatra anyámmal érkeztem, és a kerekés széket otthon hagytuk. Csak egy bot volt velem, amire támaszkodtam.

A doki, mikor kinézett a rendelője ajtaján, észre sem vett. Nem abban a magasságban keresett, ahol én tartózkodtam.

Meglepődött? Mondhatjuk.

Őszintén kíváncsi volt, ezt hogy hoztam össze, mikor a leleteim szerint teljesen egyértelmű volt, hogy soha nem leszek képeses járn.

Elvégezte a szükséges ellenőrző vizsgálatokat. Most már az eredményeim is alátámasztják a rohamos javulásomat. Eddig csak a testemre hagyatkozhattam, ami nem hagyott cserben, és ezért rettenetesen hálás vagyok.

Megfogadtam, ezentúl sokkal jobban vigyázok rá, hisz csak ez az egy van belőle.

– Legközelebb, ha találkozunk, már erre sem lesz szükségem – közöltem a dokival búcsúzól, és egy kicsit megemeltem a botomat.

– Elhíszem, hogy emberfeletti teljesítményre képes, de ne tegyen ilyen elhamarkodott kijelentést...

A döbbenettől meg sem tudtam szólalni. Mit akar ez jelenteni?!

– Este vacsorázni megyünk – közölte a doki fülig érő szájjal.

– És? Nekem ehhez mi közöm? – kérdeztem még mindig döbbenben. Egyszerűen nem értettem, miért jelenti be nekem,

hogy este vacsorázni megy. Én is szoktam vacsorázni. – Jó
étvágyat! – tettem még hozzá.

Még mindig mosolygott...

– Úgy értem, mi ketten!

Pekkel Edina

Bodó Tünde

A bűnlista

A legújabb veszteség

– Nem értem, mitől félsz – nehezen láttam Simon arcát a könynyeimtől. Mintha védeni akartak volna attól, hogy valljak. Ha nem tudok a szemébe nézni, biztos kevésbé fogom magam szégyellni... Minden gondolatom zavaros volt. A bennem lüktető feszültség nőtön-nőtt az értetlenkedés hallatára. A kétségbeesés belülről verte a mellkasomat. A lelkiismeretem vadul fenyegetett, fájdalommal töltötte meg a szívemet. Tehetetlenül szípoztam, remélve, hogy a sírás ad némi érzelmi felszabadulást.

– Tudod... Csak túl sokat gondolkodok – hüppögtem újra a szokásos választ, az arcomra nyilvánvalóan ráerőltetett félmosoly kíséretében. Szüntelenül szajkóztam magamban, hogy ez most megint megnyugtat egy kicsit. A múltkor is volt pár tiszta óráim, miután ezt mondtam.

– Ne agyalj! – fogta meg a kezem. Nem nyugtatott meg. Ledöbbsentett, hogy ismét meggyőződéssel állítja nyilvánvalónak hitt válaszával, hogy érti, miről beszélek. Mintha egyébként bármi átlagos dologba eléggé bele tudna érezni... Düh zubogott fel tudatom mélyéből. Közben azt éreztem, hogy valaki rángatja a vállamat. Nem tudtam, mi történik velem.

– AZT MONDTAM, TŰNJ EL! – üvöltöttem Victorra. Nem is mertem már összeszámolni, hányadjára tépte az idegeimet

ebben a hónapban. Mindig ugyanazt a darabot játsszuk el, ugyanazzal a szöveggel, amit ha leírnék, összegyűrném egy akkora galacsinba, hogy agyonüthessem vele. Ma anyámat is felzaklatta, hogy betolakodhasson a lakásomra. Pedig világosan megmondtam, hogy köztünk vége. Ez volt a legnagyobb bűne a listán, ami vele kapcsolatban lepergett előttem.

– Most miért haragszol? – tátotta rám a száját, mintha egy belassult hallal beszélgetnék, akinek az agyába akadt a horog.

– Mert nem engedtem meg, hogy ide gyere – indultam meg az irányába, hogy indiszkrét módon az ajtó felé lökdössem. Zokognom kellett a csalódottságtól. Van, aki nálam is problémásabb, ennek felismerésére volt jó csupán a hét hónapnyi közös kínlódás.

Hirtelen érintést éreztem a karomon. Megijedtem, hogy talán visszakúszott az ablakon és mögöttem lesz, ha hátranézek, de mire megfordultam, minden elsötétült.

– Biztos találsz valaki mást, emiatt ne is aggódj! – Dan akkor simította meg az arcomat utoljára. Nem is érzékeltem kesze-kusza mondataiból hirtelen, hogy mit szeretne igazából mondani. Utolsó perceinkben is csak azt tudtam észrevenni, amit az együtt töltött hihetetlenül szép hónapjaink alatt. A fényt, ami életre keltett bennem valamit. Nem is reméltem, hogy érezhetek, hogy lesz lehetőségem a boldogságra valaki mellett.

– Nem akarok – préseltem ki az összeszorult torkomból.

– De hidd el, hogy akarod! – ezt nem értettem, miért mondja, egészen addig, amíg meg nem csörrent a telefonja.

– Minty! – anyu kiáltására nyitom ki a szemem. A lakásomon vagyok, az ágyamon fekszem összekuporodva, hirtelen nem jut eszembe, miért. Anya mellettem térdel, aggódo arc kifejezése nem látszik elillanni. Ilyenkor sose sugároz békét, mint egyébként mindig, de így is biztonságban érzem magam mellette. Felülök, átöleljük egymást.

– Hogy–hogy itt vagy? – kérdezem.

– Fél óra telefonálgatás után gondoltam, megint nem vagy itt – sóhajt.

– És mennyi időt voltam távol? – hirtelen ráeszmélek, mi történt.

– Másfél órát – észreveszem a szemében ülő könnyeket. – Biztos vagyok benne, hogy nem meditáltál – készül arra, hogy rám rivalljon.

– Tegnap nem használt – vonok vállat. – Nem remélek segítséget semmitől – ennek van egy nyilvánvaló oka: az én problémámra nincs ismert megoldás. Túlságosan egyedi gonddal küszködök: rendszeresen beszippantanak az emlékeim. Újraélem az érzelmi szintemnek megfelelő szituációt, pontosan ugyanúgy, ahogy volt, annak tudata nélkül, hogy a testem ájultan fekszik a jelenben. Változtatni nem tudok a múlton, nem vagyok tudatában, hogy egy emlékből vagyok. Vagy egymás után több emlékből.

– Pedig az elején lelkes voltál és javított is az állapotodon! – csattan fel anyu. Bizony, lelkes voltam. Ilyen ez, kipróbál az ember egy elmeconszolidáló technikát, olvas valami szépet egy spirituális tanítótól, próbálgatja felfogni, hogy csak jelen idő létezik, és máris úgy érzi, ő a második Buddha. Részemről legalábbis kudarc, ha a nagy szellemi utam járása közben ismét véget ér egy kapcsolatam... Bár mindegy, mi ér véget,

most nem a szerelmi életemről fogok regélni. Az egy másik történet, amit már igen csak unok. A legutóbbi szakításom hozta fel a két előbbi emléket. Bármely fájdalmas történés előhozhatja az alap problémát. Sokakat hallok panaszkodni negatív gondolkodásról, azt állítják, nem jönnek ki a fejükből. Fogalmuk sincs, miről beszélnek, ezt kijelenthetem.

– Szeretek meditálni, nem is az a gond – próbálom elmagyarázni, miért nem csináltam a héten. – Megnyugtat egy kis időre, biztosan hasznos, de szerintem ez megint egy olyan dolog, ami amúgy a világ minden emberének tökély, csak nekem nem – morgok. Se a pszichiáter, se a jóga, se a meridián–pontok ütögetése nem áldott meg... Érdekel is engem, ki miben hisz. Feldúlt vagyok, csak meg szeretnék nyugodni, különben megint visszakerülök a fejembe. Lehet, mégis meditálni fogok, jelenleg csak az jut eszembe. Vagy marad a tudat alatti megerősítések hallgatása, amit még nem próbáltam, nem véletlenül. A „legyen fotografikus memóriád” című hanganyag megtalálása olyan erős indulatokat váltott ki belőlem, hogy egy kis időre elhagytam a jelent. Vigyázz, mit kívánsz, nagyon vigyázz! Bár az enyém egy kicseszett 4D mozi. Oké, nem erre gondoltak az anyag készítői, ez azért világos.

– Csak csináld! – könyörög anya, bólintok, majd megegyezünk, hogy nálam marad éjszakára. Gondoltam, ha egyedül leszek, több lesz a nyugalmam, amikor fél éve elköltöztem otthonról. Logikám a következő volt: minél kevesebb ember lesz körülöttem, annál kevesebb negatív indulat fog rángatni velük kapcsolatban. Még a kis vitákat is nehezen tűröm, sajnos, nem mindig gondolok ez alatt nagy dolgokra. DE, nem vált be a terv. Az egyedüllét több sötétséget tartogat. A magány egy szakadék. Igazából nem látok a mélyére, ha e kanyon

szélén állok. Nem tudom az ezzel kapcsolatban felmorajló gondolatokat helyesen vizsgálni. Ha megpróbálom, csak megbotlok és belezuhanok a szakadékba. Tudom, hogy ez ellen tennem kell, megpróbálom sorba venni mindazt, ami segít, hogy felálljak és kilépjek a sötétből.

Tüneti kezelés

Az előttem elterülő táj folyamatosan változik, miközben távolodok Londontól, Dover irányába. Fák, bokrok, mezők, felhők váltják egymást, amíg próbálom egyen-egyen rajta tartani a szemem. Miközben a vonat ablakából kukucskálok a kinti világba, figyelmem a légzésemre kúszik. Ki-be, ki-be... Szép, amit látok. Mindegy, hogy csak egy egyszerű országúti szakaszt, vagy egyedi környezetet szelek át. Lényeg, hogy új képek vannak a szemem előtt. Ki-be, ki-be... Most csak a táj létezik, csak az van a tudatomban, ami előttem, itt és most. Eggyé válok vele egy pillanatra, úgy érzem, megérkeztem oda, ahol lennem kell. Emelkedik a mellkas, süllyed a mellkas, a szívem most egyenletesen ver, ringat a kellemes állapot. Tiszta vagyok. Ha utazok, gyakran érzem ezt. Ami új és szép, az mindig segít. Az utazásaimról felmorajló emlékek a legszebbek mind közül, ami elragadhat. Szép filmeket is tud vetíteni az elmém. Igyekszem, hogy ilyen minél többször történhessen. Utazásfüggő vagyok.

Egy más fajta jelenet

Párizs. A Notre Dame úgy mutogatja a hátsóját, mint a tudatosság. „Ez a tompor nem a tiéd”. Ha-ha! Este van, próbálom

magam kárpótolni, amiért két órára a szállodában ragadtam. Könnyen ingadozik a hangulatom a nemrég történt veszteség óta, ilyenkor néhány hosszú eltűnés előfordul. Az utazás jót tesz, de nem bombabiztos. Bár meglepő módon sose volt még ilyenkor balesetem, talán azért, mert a sok gyönyörű látvány a jelenbe visz.

Felkelek, miután kigyönyörködtem magam. A Notre Dame hátulról is szép. Most irány a metró. Leérek az aluljáróba, látom a szerelvényt a megállóba süvíteni. Mire elindulnék, hogy megtegyem a pár szükséges lépést az ajtóig, a kép elsötétedik előttem és hirtelen ledermedek, tétlenül állok, képtelen vagyok megmozdulni. Furcsa bizsergés kíséri ezt az állapotot.

– *Vajon mennyire fájdalmas halált hal, aki a metró elé ugrik?*
– *Itthon vagyok, hazafelé igyekszem, amikor meghallom magam mögül az ijesztően ismerős hangot. Összerezzenek, megfordulok és remélem, hogy a beszélőt nem érdekli az utóbbi kérdés annyira, mint amennyire hangját kísérő sóhajból és filozofikus hangneméből sejthető. Ráz a félelem, miközben készülök az arcába nézni, de nem látok belőle semmit.*

Kinyitom a szemem, mintha csak pislogtam volna az előbb. Beszállok, leülök az üres kocsiba. Akkor jut eszembe, mit láttam az előbb. Felidézem magamban a ledöbbentő jelenetet, aminek köszönhetően úgy döntök, hogy inkább a hotelba rohanok, amilyen gyorsan csak tudok.

Ilyen filmbe még sose kerültem, amióta szórakozik velem az emlékezetem. Lehetetlen, hogy ezt a memóriám dobja elé. Remegek az idegességtől, nem értem, mi volt ez, hiszen sose történt meg. Láttam néha olyan képeket, melyek nem a múlt-

hoz kapcsolódnak, de akkor főleg a vágyaim játszottak velem. Mégis mi volt ez a kérdés? Ki kérdezte?! Tudtam, hogy ismerem az illetőt, de a sejtelmes hangnem megakadályozta, hogy felismerjem. Csak ennyit tudok, hogy ismerem. Én magam meg nem gondoltam ilyenekre, még a legrosszabbkor sem, mostanában sem, tehát én nem lehetek, a vágyam nem beszélhet.

Megrezzem a telefonom, anya hív.

– Kicsim! Gyere haza minél előbb, fontos! – szól bele, amint felveszem. Köszönni se hagy időt, ez rossz ómen.

– Mi a baj? – kérdezem.

– Majd itthon megtudod, kicsim, ne gondoldj semmire – biztat. Bárcsak tudnék olyat...

– Mondd csak meg neki! Őt mi a fenéért kell kímélni, húsz éves! – hallom meg az utálatos hangot, amihez öt éve nem volt szerencsém, annak köszönhetően, hogy véglegesen ellöktem magamtól. Előtte is nehezen tudtam tolerálni. Olyan szinten nem értette, sőt, nem is akarta megérteni, hogy beteg vagyok, hogy a bennem felgyülemelő harag minden alkalommal beszippantott, amikor találkoznom kellett vele. Ráadásul egy olyan személy, akit elköltözéséig képtelen voltam elkerülni: a bátyám.

– Ha őt ott van, nem jövök – sziszegem. Közben a szállodámhoz közeli állomásra suhanok és rohanni kezdek, hogy a harag képei az ágyamnál hamarabb ne táruljanak elélem. Feltépem az ajtót, ráugrok az ágyamra, közben hallom, hogy anya és ő kiabálnak, majd megszakad a hívás, de a dühöm nem tűnik el, pokoli éjszakára készülök. Pedig már kezdtem jobban lenni, már végképp nem tudom, hogy álljak fel és lépjek ki a sötétből.

Visszatérő rémálmok

Kinyitom a szemem, már megint furcsákat álmodok. Bátyó csapkodását érzem a pocakomon.

– Hagyd ezt abba! – visítok rá, erre ő kinevet. – ANYU! – ordítok fel azonnal, elsírva magam.

– Nincs itthon – nevetett James. – Végre nem csak veled foglalkozik – fintorog rám. Nagyon megbánt ezzel, és még el is szégyellem magam. Nem merem elmondani ezt anyunak, amikor haza ér.

– Mégis mi a fene bajod van? – rivall rám James. Az előbb kiabáltam vele, végre ki mertem nyitni a számat. Nagy vagyok már, ideje figyelembe vennie engem.

– Nem fogod fel, hogy beteg vagyok – zihálom. – Mindig csak magaddal foglalkozol.

– Menj elmeegőgyintézetbe és hagyj minket békén, senkit se merek miattad felhozni – duzzog sértődötten.

– De nagy legény vagy – köpöm. Büszke tizenhat éves, nem bír magával. – Anya nem miattam nem engedi – vihogok, mire nekem akar rontani. Kitérek előre, kiszaladok, egyenesen apához. Majd ő elbeszélget vele.

Simon szakított velem, alig tudok a jelenben maradni. Anya ölelget, miközben hallgatja, hogy kiöntöm a lelkem, vallok a félelmeimről és elengedem őket. Csak őt nem tudom most elengedni, istenem, így még semmi se fájt.

– Most komolyan gondoltad, hogy ilyen betegséggel neked lehet kapcsolatod? – veti ide drága bátyám. Bölcs megállapításának értéke két pofon lenne, ha nem lépne ki azonnal az ajtón.

Este jön vissza, homályos állapotban. Tudatára adom, hogy többet nem állunk szóba egymással, miután listázom neki az összes bűnét.

Az összejövetel

Ma van az összejövetel anyáéknál, két metrómegállónyira. A szerelvény a helyére suhan. Ugyanaz az érzés fog el, mint azon a párizsi estén. Megijedek, feszülten várom, mit fogok látni.

– Emlékezz a kérdésekre! – hihetetlen módon fel tudom idézni. Nemcsak felidézem, hanem tudom, hogy nem a valóságban vagyok. Beleborzongok a felismerésbe, hogy ez az első tudatos jelenetem. Sőt, mintha el se tűntem volna, ugyanúgy a metró-aluljáróban vagyok, csak a következő megállónál. Viszont senki sincs a hátam mögött, amikor megfordulok.

– Hol vagy? – kérdezem. – És ki vagy te? Miért nem ismerem fel a hangod? – női, csak ebben vagyok biztos.

– Nemsoká megtudod, hol vagyok. Holnap találkozunk! – mondja, majd visszajövök a jelenbe.

Betoppanok anyához, mind ott vannak. Ő, apa, James és még Nagypapa is. Bedagadt szemek, meggyötört arcok, az öröm nem tud bennük felszökkenni még a jöttömre sem. Mind ugyanígy festenek, még James szokásos rosszalló nézése is elmarad. Valami baj kellett, hogy történjen.

– Ül le! – fogja meg anya a kezemet, majd a kanapéra kísér. – Ne is, inkább feküdj!

– Mondd már, mi történt! – kérlelem.

– Ki fogsz borulni, előbb telepedj le! – engedelmeskedek. Közben eszembe jut, hogy még sincs itt mindenki. – Mama hol van? – nézek Papára. Rég láttuk, mindig ragaszkodott az elszigeteltséghez, sose tudtuk, hogy miért. Gondoltam, ha fontos a mostani összejövetel, csak eljön.

– Tegnapelőtt este a metró elé ugrott. – bökte ki anyja óvatosan, figyelve, hogy mikor esek össze, de nem történt meg.

Furcsa borzongás járt át, amikor a párizsi estém jelenete eszembe jutott.

– Tudjátok, hánykor? – nézek Papára.

– Este kilenc – sóhajtja. – Vele voltam, de nem tudtam visszarántani – temeti tenyerébe az arcát. Pontosan akkor hallottam a furcsa kérdést. Megint megborzongok

A párizsi jelenet folytatódik, ahol abbamaradt. Megfordulok, látom Mama alakját magam előtt.

Ennyivel véget is ér.

– Hogy–hogy nem ájulsz el? – James szokatlanul érdeklődően szemlél. Az összes ilyen esetről való értesülés után összeesem.

– Mert éreztem – bököm ki, majd beszámolok a két metrós élményemről.

– Ezt aznap kérdezte tőlem – döbben meg Papa. – Ugyanígy, ahogy mondtad. Rá se ismertem – akkor hasít belém a felismerés, hogy látomásom volt.

Jelen

Mama és Papa lakása. Mama szobája. Asztal az ablaka alatt, a fiókja kihúzva. Papa talált egy furcsa papírköteget. Talán én tudok rá mondani valamit, adja a kezembe.

Zavaros tudatállapokra utaló, furcsa, jobbra–balra dőlő betűk... Valahonnan azt hallottam, ha a múltban élünk, visszafelé dőlnek soraink, ha a jövőben, akkor előre. Mama mintha a kettő közt vergődött volna, miközben írt. Egy szó a címe. Egyetlen egy szó, pontosan ugyanaz, amit gyakran ismételtettem magamban, amikor elmém filmjei egymás után dobáltak emlékről emlékre. A szó: bűnlista. Borzongás borzongás után tör rám, tudom, most először tudom, hogy jön az a látomás, amire az anyáékhoz vezető úton utalt. Felemelem a mutatóujjam, úgy pillantok hozzátartozóimra, majd Mama székén ülve várok.

Még mindig Mama székén. Körbenézek, most nem áll mögöttem senki a jelenben élők közül. Nyílik az ajtó. Alacsony, apró ősz alak libben be olyan könnyedséggel, mintha a teste már nem húzná a földre. Nem is húzza, nem remeg a fájdalomtól, mint élete alkonyán.

– Mama! – felkelek, egymással szemben állunk, végre tisztán látom az arcát és nézek halványkék szemébe. Biztonságban vagyok, ezt sugallja nyugodt, szinte már angyali tekintete. Nem szenved már, örömmel nyugtázhatom.

– Rájöttél, hogy ugyanazt éljük át – mosolyog.

– Ezért tudok most hozzád beszélni – bólintok és elsimítja a bennem kavargó érzéseket, hogy nem vagyok magányos furcsa elmebajomban.

– Csakhogy a betegségünk mindenkié. Egy szinten szinte mind elvesztjük a jelent. Akaratlanul is ragaszkodunk egy-egy emlékhöz – mintha egy mester beszélne belőle. Hagyja, hogy fel fogjam szavait, majd folytatja: – Láttad, hogy bűnlistát írtam – bólintok. – Elmondom, mi kergetett az örületbe. Nem tudtam abbahagyni a vezetését és a múlt napokra elragadott. Igazából mindenkiről vezethetnénk listát – ledöbbenek. Ez történhet velem is, ha nem tudok felállni?

– Most jól figyelj! Ha a szeretet nem veszik el, a jelen se fog. Ha ezt tudod, s tudatod az életben még melletted lévőekkel, van esélyed arra, hogy békésebb utad legyen – mondja ki, majd eltűnünk.

Újra Mama székében, a jelenben, a jelenben élőkkel. Gondolkodnom se kell, mit tegyek. Felállok, közel lépek hozzájuk és mindent szóról szóra elmondok, amit Mama adott át az előbb. Mind értik, mi zajlott benne és mi zajlik bennem. Látom a szemükön, megértésre, támaszra találok. Még bátyám szemében is. Már csak az övébe nézek.

Anya, Apa és Papa megérzik, kísétálnak a szobából, csak ketten maradunk.

– Bocsáss meg! – tárja a karját, s én a nyakába ugrok.

Most éber vagyok, míg közös emlékeink listája a szemem előtt pörög, sorban, az összes, amit látni szoktam, mielőtt találkozunk. Nem szívnak magukba a jelenetek, kívülről látom őket, azzal a véggel, hogy befejezésükkor felállunk és kísétálunk belőlünk. Ugyanaz a remegés jár át, mint a látomások érkezésekor. Most felszabadít ez az érzés. Amikor kilépek az utolsó emlékből, azt látom, hogy a lehunyt szemem előtti éjszakában

foszlik szét a jelenet. Tudom, miközben még mindig öleljük egymást, hogy felálltam és kiléptem a sötétből.

Bodó Tünde

Kommunikatív személy vagyok, aki szívesen mesél. Az írás fontos része az életemnek, segít feldolgozni az élményeimet, érzéseimet, ami erőt ad. Szeretem figyelni a fejemben futó, történetekké formálódó gondolatokat. A nyelvekkel kapcsolatos tevékenységeknek központi szerepe van az életemben. Nem csak a magyar, hanem az idegen nyelvekért is rajongok, jelenleg angol-francia szakos hallgató vagyok.

Kovács Magdolna

Sorsfordító

Emily összehúzott szemmel állt szemben a szélllel, ruhája vadul kavargott körülötte a dühös viharban. Arcán a teljes kilátástalanság és kétségbeesés könnyei folytak megállíthatatlanul. Teste gyakorlatilag jéggé fagyott, de ez már egyáltalán nem érdekelte. Lelke daraboka tört és úgy gondolta soha nem épül fel ekkora csapás után.

Gyakorlatilag mindent elvesztett, ami valaha fontos volt számára, amiért reggelente érdemes volt felkelni. Világ életében mindent egy lapra tett fel és most úgy érezte nem maradt semmi, amibe kapaszkodhat. Keserűen felnevetett. Maga is szájalmasnak érezte, hogy harminc éves korára az egyetlen dolog, ami számított neki az a karrier és a bizonyítási kényszer. Mindent feláldozott érte. A családot, a barátokat, a teljes életét. Reggeltől késő estig az irodájában volt, vagy megbeszélésről megbeszélésre rohangált. De még az autóban is dolgozott. Telefonon osztotta az utasításokat titkárnőjének, vagy az elmaradhatatlan és nagyon sürgős telefonokat intézte.

Kollégái és üzletfelei kíméletlen üzletasszonyként ismerték. Hallotta a pletykákat, hogy gúnyosan jégkirálynőnek nevezik. Igaz, ami igaz. Ha érdekei úgy hozták bárkin és bármin átgázolt. Hát most rajta gázoltak át. Gondosan felépített birodalma a darabjaira hullott és bekebelezte egy még nála is nagyobb cápa. A helyzet iróniája, hogy csak magának köszönhetette. Az évek hosszú során túl elbizakodottá vált. Azt gondolta, hogy

sebészi pontossággal megtervezett lépéseibe nem csúszhat hiba. Persze megfeledkezett a másokat mozgató érzelmekről.

Ő szándékosan vastag falat húzott szíve köré, az érzelmeket csak akadályozó és felesleges tényezőnek látta. Gyermekként végignézte, hogy édesanyja hogyan sorvad el szép lassan apja szeretetéért ácsingózva. De számára felesége, valamint gyermekei léte csak egy volt az életben teljesítendő feladatok között. Elsősorban a külvilágnak szólt. Kipipálta, megvolt és onnan nem is érdekelte tovább. Illetve ez így nem egészen pontos megfogalmazás. Elvárta, hogy minden rendben legyen körülöttük, példásan teljesítsenek az élet minden területén. Ezt tartotta természetesnek, így a jó eredményekért soha nem járt szeretet vagy dicséret. Viszont a legkisebb hibát is kemény kézzel megtorolta.

Még emlékezett a döbbenetre és a rémületre, amit akkor érzett, amikor négy évesen véletlenül meglátta, hogy apja hogyan pofozta fel édesanyját egy szerinte rosszul sikerült üzleti vascora miatt. Látta a szemén és az arcán a fékezhetetlen indulatot, anyján meg a titkolatlan rettenetet. Egészen addig istenítette szüleit, de abban a pillanatban az egész piciny világa megrendült. Zokogva szaladt bátyja szobájába, aki a történeteket meghallva nem szólt semmit, csak száját kemény vonallá összehúzóval ölelte magához, és próbálta gyengéden megvigasztalni.

Az évek során azután szép lassan, fokozatosan távolodott el a szüleitől. Apjától azért, mert úgy érezte az egész család életét tönkretette. Anyjától pedig azért, mert gyengének tartotta, amiért eltűrte apja terrorizálását és nem állt ki a gyermekeiért sem. Egyedül Tommy, a testvére jelentett számára menedéket. Amolyan véd- és dacszövetséget kötöttek, együtt próbálták

átvészelni az otthoni fagyos légkört. Egészen addig, amíg egy éjszaka az egyetemről hazafelé tartva egy szörnyű autóbalesetben az életét nem vesztette. Pont húga születésnapjára tartott haza, amikor egy részeg sofőrrel frontálisan ütközött és azonnal szörnyethalt.

A hír teljesen sokkolta, érthetetlen szavakat sikítva tört össze szobájában minden mozdítható tárgyat, ruháit darabokra szaggatta. Majd befeküdt Thomas ágyába és napokig nem mozdult onnan. Úgy érezte gyakorlatilag ő maga is a testvérével halt, elvesztette a biztos pontot az életéből. Jellemző volt szüleire, hogy fájdalmával mit sem törődve egyre csak azt hajtogatták, hogy az élet megy tovább. Apja először csak emelt hangon, később már üvöltözve követelte, hogy keljen fel és lépjen tovább. Közben egyre azt ismételgette, hogy jellemző, milyen akaratgyenge, hiszen az anyja vérét örökölte, mindig is tudta. Ez volt az a pont, ahol valami végérvényesen eltört benne. Megfogadta, hogy majd megmutatja neki, hogy ki a gyenge.

Lassan összeszedte magát, de teljesen magába zárkózott. Módszeresen, terv szerint kezdett élni, minden érzelmet és feleslegesnek ítélt dolgot kizárva az életéből. Csak azért tanult és dolgozott, hogy bebizonyítsa többet ér el még az apjánál is! Néha rajtakapta édesanyját, hogy helytelenítő arckifejezéssel, elgondolkodva figyel, de nem tulajdonított különösebb jelentőséget neki. Egészen addig, amikor egy kisebb vita hevében ő is indokolatlanul hangosan és dühösen szállt szembe vele és az anyja összerezzen. Ez teljességgel megrázta. Ez volt az a pillanat, amikor a tükörbe nézván rádöbbsent, hogy személyisége egyre jobban hasonlít az apjához. Elszégyellte magát, de nem eléggé ahhoz, hogy bármin is változtasson. Eltökélten haladt tovább a kitűzött cél felé.

Első nagy sikereként azt könyvelte el, amikor a háttérből irányítva bekebelezte a családi vállalkozást. Az üzlet már generációk óta családjuk férfi tagjainak irányítása alá tartozott. Leírhatatlan volt az érés, amikor a vezetőségi ülésre bemasírozva meglátta apja elsápadó arcát. Persze ez a sikerélmény csak ideig-óráig tartott. Utána sorra kezdte a különböző cégeket felvásárolni, majd darabokra cincálva, átalakítva tovább értékesíteni. Nem érdekelte az emberi háttér, mikor kit és hogyan tesz tönkre.

Ez így ment hosszú éveken keresztül. Egészen mostanáig, amikor valaki ugyanezzel a módszerrel tette tönkre. Persze egy szava sem lehet. A szörnyet saját maga teremtetten. Az egyik első felvásárolt vállalat vezérigazgatójának a fia állt bosszút rajta. Az apja nem bírván feldolgozni a szégyent, öngyilkosságba menekült. Az akkor még egyetemista fiú tehetetlenül nézte családjá szétesését, szerettei elvesztését. Majd évekkel később visszatért és oda ütött, ahol a legjobban fájt. Elvette az egyetlen fontosnak tartott dogot az életében. A cég többségi tulajdonrészét és a részvényesek bizalmát.

Itt tartott most és egyáltalán nem volt biztos benne, hogy van ereje felvenni a kesztyűt és harcolni. Mélyet sóhajtott. Tüdeje megtelt tiszta, friss levegővel. Hirtelen egy kristálytisztán csengő gyermeki hangot hallott meg:

– Miért sírsz? Talán fáj valamid?

Az elmúlt időben mélyen beleveszett gondolataiba, így nem hallott senkit közeledni. Hunyorogva vette észre, hogy időközben még a nap is kisütött. Meglepődve fordult meg és egy öt év körüli, manóruhába öltözött down kóros kislányt vett észre maga mögött. A kislány szélesen mosolygott, szemében

gyermeki ártatlanság és végtelen szeretet tükröződött. Zavar-
tan körülnézett, de úgy tűnt teljesen egyedül van.

– Miért sírsz? Talán fáj valamid? – ismételte meg a kérdést. –
Én midig akkor sírok, ha fáj valamim – tette hozzá magyaráz-
va. – De ilyenkor a Mami mindig sok puszit ad és rögtön jobb
lesz – kuncogott.

Emily önkéntelenül is gyengéden rámosolygott. Közben egy
futó gondolat erejéig még az is eszébe jutott, milyen szurreális
az élmény. Az ilyen egyszerű dolgok, mint beszélgetni egy
kislánnyal, évek óta kimaradtak az életéből. Mintha kicsit be-
rozsdásodtam volna – futott át az agyán, miközben észrevette,
hogy a manócska még mindig kérdően tekint rá.

– Nem kicsim. Csak szomorú vagyok, ennyi az egész – remél-
te, hogy megelégszik ezzel a válasszal és nem faggatja tovább.
Végtelenül fáradtnak érezte magát. Már indulni készült, de
mégsem hagyhatott egyedül az erdő szélén egy kisgyereket. –
Hát a Mamit hol hagytad?

– Gyere, megmutatom! – Majd természetes mozdulattal a ke-
zébe csúsztatta a kezét és elkezdte maga után húzni. Nem volt
más választása, mint követni. „Csak visszaviszem a szüleikhez
és már indulok is.” Bár magában azt azért elismerte, hogy a
jelenlegi állás szerint inkább ő az, akit visznek. A kislány ko-
rához képest meglepő határozottsággal indult el egy eldugott
ösvényen.

– Ne szomorkodj! Nézd, milyen szépek a virágok! – A rét mel-
lett elhaladva lehajolt, majd egy pipacsot nyújtott át neki. – Mi
a neved? Én Hope vagyok – csacsogott tovább.

– Emilynek hívnak – válaszolt. Miközben egyre furcsábban
érezte magát. Pár perccel ezelőtt még elveszett, borús gondola-
taiban. Múltja és jelene sötét teherként nyomta a vállát. Most

pedig mosolyogva követ egy számára teljesen ismeretlen kislányt és a negatív gondolatait mintha elfűjták volna.

Időközben egy régi kúriához értek. Ahogy körbenézett, látta, hogy mozgalmas élet zajlik. Különböző korú és betegségű gyerekek játszottak az udvaron. Néhány kerekesszékekkel közlekedőt is látott. Ahogy felnézett az épületre, észrevette, hogy igencsak ráférne már a felújítás. Ennek ellenére minden rendkívüli otthonosságot árasztott. Az összes lehetséges helyen és edényben virágok virítottak. Balra dús konyhakert burjánzott, a paradicsom ágai roskadoztak az illatos piros termésektől. Jobbra egy istállót vett észre. Előtte, ha jól látta, akkor valaki éppen lovas oktatást tartott a kicsiknek. Amott meg mesét olvastak. Megtorpant, de nem volt lehetősége tovább nézelődni.

Hope még mindig határozott céllal és egyre gyorsabban haladt tovább. Behúzta az épületbe, majd egy kétszárnyú ajtóhoz masírozott. Ahogy közeledtek, jókedvű nevetés és isteni illatok szűrődtek ki az ajtó résein keresztül. Belépve egy hatalmas konyhában találta magát. A pulton különféle sütemények sorakoztak, közben a hatalmas sütőben már sült is a következő adag. Két kamaszlány egymást ugratva krémmel töltötte meg a tortákat. Az ajtónyitásra egy mosolygó, nála talán csak egy-két évvel idősebb asszony fordult meg, kezét domborodó hasára simítva. A kislányra nevetve megszólalt:

– Már megint merre csavarogtál? Ahogy elnézem most sem üres kézzel tértél vissza! Bár azt meg kell hagyni, a sérült maradványok után ez hatalmas előrelépésnek számít! – közben kutató tekintettel mérte végig a konyhába lépő jövevényt. Figyelmét láthatólag nem kerülte el az arcára rászáradt könnyek nyoma sem.

– Emilynek hívják és a domboldalon találtam. Sírt. Azt mondta, hogy szomorú. Egy süti biztosan meggyógyítja, ha már nincs itt az anyukája, hogy pusztít adjon neki – mosolygott kópésan Hope.

Emily úgy döntött, hogy ideje újra kezébe venni az irányítást. Olyan volt, mintha csak egy mini tornádó ragadta volna magával. Egy teljesen ismeretlen helyzetben és környezetben találta magát. Nem volt hozzászokva, hogy kiveszik a kezéből az irányítást és csak sodródik az eseményekkel. Ráadásul megdöbbenő módon mindezt egy pici lány teszi. Megköszörülte a torkát.

– Elnézést az alkalmatlankodásért, nem akartam semmit megzavarni – próbált mentegetőzni, mire harsogó kacagás volt a felelet. Elképedve nézett felváltva a lányokra és az asszonyra!

– Nos, kedvesem, ismerve az én tűzrőlpattant leánykámat, nem sok választásod volt! Rachel a nevem és az ajtónk minden vendég előtt nyitva áll – mondta az asszony még mindig a nevetéstől kicsordult könnyeit törölgetve. – Ülj csak le oda az asztal mellé, mindjárt hozok egy tányért és válassz magadnak süteményt! Hope igazat mondott. Egy finom sütemény sok mindent más megvilágításba helyezhet! Kávét kérsz hozzá vagy esetleg egy jó meleg kakaót? Ne haragudj a közvetlenségért, de amint látod itt nem sokat adunk a formaságokra – mosolygott rá melegen, miközben a vállánál fogva lenyomta az asztal mellett álló székre.

Emily kezdte magát úgy érezni mintha egy párhuzamos univerzumba tévedt volna. Először a kislány, majd ez a hely és a benne lévő emberek. Minden olyan természetesnek, békésnek tűnt. Mindenkiből csak úgy sugárzott a vidámság, az életszeretet. Pedig ahogy elnézte kint a gyerekeket és néhány felnőttet

is, többen valamilyen testi, vagy szellemi fogyatékkal küzdöttek. Az is világos volt, hogy a pénz sem veti fel őket. Bár csak kevés dolgot állt módjában megfigyelni, de az még így is nyilvánvaló volt, hogy boldognak tűntek. A szeretet jelenléte szinte kézzelfogható volt a kis közösségben.

– Kakaót kérek, köszönöm – mondta halványan mosolyogva. Miközben Tommy, a bátyja jutott eszébe. Ez is egy olyan dolog, ami a közös életük része volt. Azonban amióta meghalt, egyszer sem engedte meg magának, hogy kakaót igyon, bármennyire is szerette.

– Elárulod, hogy pontosan hová is keveredtem? – kérdezte miközben szemrevételezte az előtte lévő gazdag süteménykínálatot.

– Hát ezt elég nehéz lesz megfogalmazni – mosolygott rá Rachel. – Egy kis baráti közösségként indult. Gondolom kint láttad, hogy a csapatban több gyermek és felnőtt is fogyatékkal él. Sokszor nehézséget okozott a hétköznapi életben boldogulni nekik, mind a családtagjaik számára. Ez egy meglehetősen zárt világ. A különböző kezeléseken, fejlesztő programokon gyakran összefutottunk. Barátságok, kapcsolatok szövődtek. Támogattuk egymást. Felismertük, hogy szervezéssel, munkamegosztással sokat könnyíthetünk az életünkön. Először csak különböző apróbb feladatokat, a gyerekek és mozgássérültek fejlesztésre vagy orvoshoz szállítását osztottuk fel egymás között. Később már egyre több mindent. A srácok is összeharagultak. Egyre több időt kezdtek egymással tölteni. Rájöttek, hogy a közösségen belül mindenki egyenlő, bátran vállalhatják a személyiségüket. Hiszen mindegyikük egy kis csoda, bármennyi időre is kaptuk őket kölcsön – mosolygott rá süteményt majszoló lányára. – Végül közös erővel létrehoz-

tunk egy alapítványt, megvettük ezt a helyet és lassan elkezd-
tük rendbe hozni. Közben egyre több szakembert nyertünk
meg az ügynek, akik felváltva és teljesen ingyen járnak hoz-
zánk foglalkozásokat tartani.

– Mindezt teljesen önerőből hoztátok létre? – mutatott körbe
egy széles mozdulattal Emily. Nem tudta és nem is akarta
megdöbbenését titkolni. Ha valaki, akkor ő teljesen tisztában
volt vele, hogy mindez milyen olajozott csapatmunkát és ön-
zetlenséget igényelt.

– Igen. Tudod, az ember erejét megsokszorozza, ha szeretetből
cselekszik. Akár hegyeket is képes megmozgatni – mosolyo-
dott el Rachel. – Ahogy megszületett az elhatározás, lassan
lépésről-lépésre minden a helyére került. Hol innen, hol onnan
érkezett hirtelen segítség.

Emily felállt az asztaltól és elgondolkodva tekintett ki az abla-
kon. Testén bizsergés futott keresztül. Hirtelen úgy érezte,
hogy Hope, ez a picurka, manószerű lány nem véletlenül akadt
rá az elkeseredés perceiben. Nevéhez méltóan a reményt, az új
élet lehetőségét hozta el számára. Rájött, hogy bármi is törté-
nik, nem akar a régi, hideg és magányos léthez visszatérni.

Ismét Tommy jutott eszébe, miközben sűrű pislogások köze-
pette szeme menthetetlenül könnybe lábadt. Megint. Ma talán
többet sírt, mint az elmúlt tíz évben együttvéve. Életvidám,
hatalmas igazságérzettel megáldott testvére biztosan nem néz-
né jó szemmel, ha látná, mi vált belőle, miként vesztegette el
gyakorlatilag az egész tehetségét. Mindig azt mondogatta: „Ha
az élet padlóra küld, Te csak állj fel és menj tovább!” Ő ehe-
lyett gyakorlatilag élve eltemette magát. Értelmetlen és üres
sikereket hajhászott, miközben mindenkit elmart maga mellől.
Ha úgy tetszik, mégis az apja nyert. Hagyta, hogy a szülői

minta rányomja bélyegét az egész viselkedésére, a világhoz való viszonyára.

De ennek ma vége! Amit pár órával ezelőtt még kudarcnak és katasztrófának látott, azért most rettentően hálás volt! Kapott egy lehetőséget az újrakezdésre. Ugyan a cége talán megbukott, de még így is jelentős magánvagyonnal rendelkezett. Mivel mindig csak a munkának élt, sosem költött sokat. A pénzt pedig meglehetősen jó érzékkel fektette be. A nevető arcokat elnézve rájött, hogy sokkal értelmesebben is felhasználhatná megtakarításait, mint ahogy eddig tette.

Csodálta ezeket az embereket mindazért, amit megteremtettek. Már az első pár percben megfogta az összetartozás és az elfogadás érzése, ami csak úgy sugárzott ebből a helyből. Úgy érezte megtalálta azt a célt, amiért végre valóban érdemes élni! Ajka széles mosolyra húzódott és felszabadultan fellélegzett. Mintha mázsás súlyok gördültek volna le a válláról. Megpördült és két nagy lépéssel a kisasztalnál termett. Karjába kapta a nevető manó lányt és hatalmas pusztit nyomott az arcára!

– Köszönöm! – suttogta bele a hajába, miközben gyengéden magához szorította. Tekintetét felemelve Rachelre nézett és megszólalt:

– Elfogadtok a csapatban egy hirtelen idepottyant új önkéntest?

Kovács Mária Magdolna

Kezdetben még csak az olvasás volt a szenvedélyem, elvarázsolt amint egy jó történet szabályosan magával ragadott. Elvesztem a sorok között futó filmkockák színes forgatagában. Később egyre több történet kelt önálló életre bennem, egyszerre éltem hétköznapijaim realitását és álmaim csodavilágát. Majd elérkezett a pillanat, amikor ami valahol mélyen bennem megszületett, a napvilágra vágyott. Így lépett az életembe az írás, a történetmesélés.

Mudri Krisztina

Állj fel! Menj tovább!

Helen élete nem volt játék és mese. Persze az ő élete is úgy kezdődött, mint minden hétköznapi kisgyereké, boldog család, boldogsággal teli gyermekévek. Még a középiskolát is átvészelte, de aztán már a küzdelmes évek következtek, mind magánéleti, mind hivatás szempontjából.

Szakközépben érettségizett, így a humán tematikájú egyetemre esélye sem volt, hogy felvegyék, s még a szemébe is mondták, hogy szakközépiskolai érettségivel nem tudhat annyit, mint egy gimnáziumban érettségizett okostojás. Persze ezt nem rögtön a felvételi első körében, ugyanis ott beütött a gikszer, hibás volt a feladatlap, az utolsó lap hiányzott. Megfellebbezhették volna, de inkább nem huzakodtak az egyetemmel, bevállalta, hogy újra írja, persze a túlzott stressz már kellőképpen megtette a hatását, nem jött össze az elegendő pontszám.

Helen lelkileg összetört, hiszen tudta, hogy jó abból a tárgyból, még külön tanárhoz is járt, hiszen ismerte a saját képzési rendszerük hátrányait. A kudarcot rosszul élte meg, így egyelőre elrakta egy hátsó bugyorba az adott képzésről szövögetett álmait.

Mivel tudta, hogy itt azért nem áll meg az élet, ezért szülői segítséggel beiratkozott egy középfokú képzésre és újra neki- veselkedett a felvételire való felkészülésnek, de ezúttal egy teljesen másik szakra. Az egymástól teljesen eltérő tematikájú képzés és felvételi követelmény nem volt hosszútávon össze-

egyeztethető, főleg, hogy majdnem egy időben volt a szakmai záróvizsga és a felvételi időpontja, így Helennek döntenie kellett, hogy melyikbe fektet nagyobb energiát. A mérleg nyelve a vizsga felé dőlt el, így a felvételi újra elúszott.

Újabb év telt el, hogy nem jutott be az egyetemre. Már nem akart tovább a szülők nyakán élősködni, ezért munkát vállalt, hogy legalább saját magát fenn tudja tartani. Persze az álmait nem adta fel, újabb képzésre iratkozott be, de már biztosítani akarta a pozícióját, ezért olyan képzést választott, ahol a jól teljesítés biztos bejutást jelentett a felsőoktatásba. Szerencsére itt már nem okozott gondot a továbbhaladás, már volt munkája és levelezően megkezdhette a felsőoktatásban a tanulmányait is.

Úgy ítélte meg, hogy életének ezen része egyenesben van, így elkezdett nagyobb figyelmet fordítani a magánéletére. Fiúk jöttek, fiúk mentek, egyelőre nem találta az igazit.

Közben befejezte a főiskolát, s egyik pillanatról a másikra, egyszer csak egy kis Polski formájában berobbant az életébe a SZERELEM. No persze, nem a „Kispolákba” lett szerelmes, hanem a jármű vezetőjébe, Johnba. Ekkor elkezdődött az érzelmi hullámvasút, egyszer fenn, egyszer lenn váltakozása. Az érzelmi hullámvasút hol a magasba repítette, hol a mélybe nyomta. John nagy nőcsábász hírében állt városszerte. Helennek meg kellett küzdenie a szőke ciklonokkal és John széltoló mentalitásával. Szerencsére a munkájában szárnyalt, újabb diplomát szerzett, ami segítette, hogy jól fizető másodállást tudott vállalni.

A hullámvasút egyik hullámhegyének tetején megszületett a döntés, összekötik az életüket Johnnal. Persze nem kellett sok,

hogy megbánja. John javíthatatlan széltoló maradt, aki inkább adott igazat az anyukájának, mint Helennek. De Helen nem szeretett visszakozni, ezért kitartott az ígérete mellett, így sor került az esküvőre, úgy ahogy dukál, szép ruha, esküvői ceremónia, anyakönyvi hivatal, templom, lakodalom. Két héttel az esküvő után már válni akart, bár alapvetően nem a hitese urát hibáztatta, hanem a „drága” anyóst. Anyóspajtás abból az igazi, anyósvicces fajtából való volt, a kákán is csomót keresett, minden lehetséges dologba belekötött. No, ez még hagyján, de rendszeresen akciózott Helenék háztartásában, átrendezte a konyhaszekrényt, kiöntögette a hűtőben lévő edényekből az ételt, megmozdulásainak se szeri, se száma nem volt. Nem telt sok időbe, Helennél betelt a pohár, próbált John lelkére hatni, de sajnos a férje nem állt mellé, így nem tudott más döntést hozni, hazaköltözött a szüleihez.

John nem tudta annyiban hagyni, bár az anyjával nem mert szembeszállni, de mégis hamar könnyörgősre váltott, ugyanis csélcsep természete ellenére rajongott a feleségéért.

– Helen, nem szeretnék elveszíteni, anyám olyan, amilyen, de rád szükségem van.

Helen persze tudta, hogy most ő van jobb pozícióban, ezért ultimátumot adott:

– Udvarolj újra! Hódíts meg úgy, mint régen! Randevúzzunk, úgy, mint régen.

No, persze Johnt nem kellett kétszer kérlelni, akarta Helent, szerette maga mellett tudni, annak ellenére, hogy korábban körberajongták a nők, minden ujja jutott egy-egy szőke vagy barna. Ennek ellenére neki ez a kis fekete kellett, bár eléggé különböztek egymástól, mégis ott akarta tudni maga mellett. A kedvéért még a rajongótáborát is leépítette, feleségül vette,

pedig korábban megrögzött agglegény volt, de csak ez a módja volt, hogy maga mellett tartsa.

Kéthétnyi randevúztatás után Helen beadta a derekát, visszaköltözött Johnhoz. Pár hétig minden szép volt és jó. Aztán visszarázódtak a hétköznapiakba, ami azzal is együtt járt, hogy a vén sárkány időnként felbukkant. Bár sokkal körmönfontabban végezte az aknamunkát, de Helen hamar átlátott a szítán, nem kellett sok idő, hamarosan azt érezte, hogy megfojtja ez az egész helyzet.

Ráadásul az új munkahelyén sem úgy alakultak a dolgok, ahogy elvárható lett volna. Idegrendszerre egyre inkább kezdte felmondani a szolgálatot. Mindez olyan szinten, hogy egyik nap a sürgősségi ügyeleten találta magát, olyan erős rosszullét tört rá, zsibbadt a karja, fiatal kora ellenére attól rettegett, hogy infarktust kap. Szerencsére a gyorsan elvégzett CT és MRI vizsgálatok megnyugtató képet mutattak, szervi elváltozás nem volt található, egyszerűen szétcincálódott az idegrendszer. A hab a tortán az volt, hogy otthon John leitta magát – épp nem volt munkája és az önsajnálathoz menekült –, így nem tudott érte menni. A sógorát kellett megkérni a fuvarra. Rettentően elkeseredettnek érezte magát, nem látott kiutat a helyzetből, csak a menekülés maradt számára.

Ilyen körülmények mellett nem sok időbe telt, ismét pakolt, s hagyott ott csapot-papot, John hagy főjön a saját levében, hiszen amikor Helennek a legjobban szüksége lett volna rá, akkor nem volt ott mellette. A legrosszabb az egész helyzetben az volt, hogy John nem értette, hogy mi a baja Helennek ezzel az egészszel. Így Helen ismét a költözést választotta.

Persze John ismét nem tudta elengedni, könyörgött neki, hogy térjen vissza hozzá. Legfőbb indoka öncélú volt, hiszen számára nagy szégyen volt, hogy a felesége elhagyta őt, a menő csávót, Johnt.

– Mit fog szólni a rokonság, ha nem vagy ott a születésnapomon?

– Rendben, visszaköltözök hozzád, a születésnap bulin ott leszek, aztán, ha úgy ítélem meg, akkor véglegesen elhagylak, nem bírom ezt tovább. Gyűlölöm anyádat – válaszolta Helen.

Természetesen ekkor már tudta, hogy végleges a döntése, elhagyja Johnt, csak szeretne volna számára még utolsó kívánságként teljesíteni a kérését. Persze John nem tudta megemésztetni a végleges szakítás tényét, ezért megpróbált mindent, még Helen szüleit is próbálta meggyőzni. Persze esélye nem sok volt, hiszen a szülők lojálisak voltak a lányukkal szemben, látták min ment keresztül az elmúlt években, szinte örültek, hogy megszabadulnak a vejüktől.

Helen szíve totálisan összetört, hiszen Johnra áldozott öt évet az életéből, feladta az elveit, alkukat kötött saját magával, pusztán azért, mert imádta ezt a jóképű nőcsábászt, aki sokkal jobban ragaszkodott az anyjához, mint a közös jövőjükhöz. Helen azért, hogy elterelje a figyelmét Johnról, újabb képzésre jelentkezett. Mégpedig arra, amit érettségi után célzott meg, de akkor nem vették fel. Most egyenes úton sikerült besétálnia az egyetemre.

John tovább folytatta a lelki ráhatást, hátha vissza tudja Helent édesgetni magához. Beszélt a közös terveikről, az álmaikról. Ígért fűt-fát, hogy megváltozik. Most viszont Helen már nem engedett, s John legnagyobb megdöbbenésére beadta a válóke-

resetet a bíróságra. Mikor kézhez vette a hivatalos idézést, akkor tudatosult benne, hogy Helen tényleg komolyan gondolja a végső szakítást. A közeli ismerősök és a Helen pártján álló rokonok állítása szerint mélységes szomorúság lengte körül, belebetegedett abba, hogy a felesége végleg elhagyta.

Mivel Helen a lehető legtávolabb akart Johntól kerülni, ezért korábbi otthonuktól távol, kétszáz kilométerre, a fővárosban vállalt munkát.

A sértett hiúságát legyezgető John nap, mint nap próbálta meggyőzni, könyörgött, zsarolta, mindent megpróbált bevetni, hátha meg tudja Helent győzni.

Helen csak annyit mondott neki:

– Johnny, ha szeretsz, ha igazán szeretsz, akkor elengedsz... ha ez megy, akkor tényleg szeretsz... Ha nekünk együtt kell lennünk, akkor az élet úgy fog alakulni, hogy mi újra együtt legyünk, ha meg nem, akkor nem raboltuk egymás idejét feleslegesen.

John egészen a válóperes tárgyalás előtti estéig rágódott a dologon. Viszont akkor éjjel felhívta Helent és csak annyit mondott:

– Elengedlek! Szabad vagy!

Másnap a tárgyalóterem előtt békésen üldögéltek egymás mellett, de köszönésen kívül nem váltottak szót egymással. A válóperes tárgyalás tizenöt perc alatt lezajlott, hiszen a közös megegyezés gördülékennyé tette az ügymenetet. A bíró által kimondott válasz azonnal jogerőre is emelkedett, hiszen közös döntés született. Az előző időszak érzelmi túlfűtöttsége békés véget ért, sikerült barátként elválniuk. Bár John a parkolóban még szeretett volna összefutni Helennel, de ebbéli tervei ha-

mar kútba estek, ugyanis a parkolóban Helenre a szülei vártak, hogy a visszautazása előtt még találkozzanak.

Mivel Helen azt az elvet vallotta, hogy nem szabad feladnia, ezért nem hagyta magát az önsajnálásban elsüllyedni, nemcsak munkahelyet váltott, hanem a párkeresésbe is újra belevetette magát. Szerencsére az internetes társskereső oldalak segítségére voltak ebben a tevékenységben. Pár hét alatt szinte mindennap randevúzott egy-egy új jelölttel. Kevesen jutottak el a második körig. Megdöbbenve tapasztalta, hogy milyen sok a numeravadász kalandor, ha pedig valaki nem az, akkor azzal más baj akadt, lelkileg vagy egyéb problémákkal terhelt volt közöttük szép számmal. Az egyik levélíró viszont felkeltette az érdeklődését. Bár Gabrielként volt regisztrálva, de hamar kiderült, hogy álnéven nyomul. Helen óvatosan kezelte, hiszen, ha valaki rejtőzködik, akkor annak biztosan vaj van a füle mögött. Az erőviszonyok tisztázása után egy hózáporos estén vacsorázós randevút beszéltek meg egymással. Bár Steve nem volt az az igazi Don Juan alkat, viszont kedves volt, udvarolt, nyugalmat árasztott magából, s jelen pillanatban Helennek erre volt szüksége.

Hamarosan egyik randevú a másikat követte. Fiatalosan szólva elkezdtek járni. Bár Steve nem a fővárosban lakott, saját vállalkozása volt egy vidéki kisvárosban, mégis hetente legalább kétszer meglátogatta Helent. Nem nyomult, csak kedves volt, talán egy kicsit túlságosan is.

Fél év után Helen megingott, most válassza a másik végletet? A szoknyapecér John után válassza most a sokkal nyugodtabb Steve-t?

Gondolkodási időt kért, nem tudta mit tegyen. Hozzá volt

szokva a John féle pörgéshez, az állandó figyelemhez, a konkurencia figyeléséhez. Mindig éberén kellett körülnéznie maga körül. Nehezen hozott döntést, magányos volt, mert bár hiába a sok jelentkező, egyik sem ütötte a mércét. Persze Steve sem volt tökéletes, viszont normális életet élt, volt saját egzisztenciája. Helennek viszont mindent újra fel kellett építenie, hiszen a vidéki kisvárosban Johnnal együtt hátrahagyta az egész életét. Nem tudta mit tegyen, hezitált, de közben nem szakították meg Steve-vel a kapcsolatot. Ezért sem gondolta azt Steve, hogy fel kellene adnia, kellett neki Helen. Hiszen az egzisztenciája mellé már csak egy feleség kellett, hogy ne lógjon ki a baráti köréből. Ezért mindent meg is tett, nem aprózta el a visszahódítási hadműveletet, malomkeréknyi rózsacsokorral kedveskedett, elhívta egy hosszú hétvégére. S Helen megadta magát, úgy döntött, félreteszi a nagy szerelem iránti vágyát, s inkább a nyugalom mellett teszi le a voksát.

Hamarosan leköltözött Steve-hez a vidéki kisvárosba, a fővárosi munkáját megtartotta, ingázott még két évig, közben pedig még az egyetemre is járt. Nem nagyon volt ideje foglalkozni a hétköznapi problémáival, örült, ha volt ideje aludni. Mikor az egyik karácsonyi estén Steve romantikus körülmények között megkérte a kezét, gondolkodás nélkül igent mondott. Úgy gondolta, hogy Steve meg tudja adni számára a családhoz tartozó biztos hátteret, bár nem volt szerelmes, de úgy gondolta, hogy a munkája megadja a kielégítő boldogságot, Steve-nek meg van annyi hóbortja, amivel el tudja magát kelőképpen foglalni.

Következő tavasszal egy szeles, esős napon, március első szombatján összekötötték az életüket. A saját esküvőjükéről egy

órát késtek, ami már rossz előjel kellett volna, hogy legyen. De persze ügyet sem vetettek rá. Az esküvőt követően Helen újabb döntést hozott, imádott munkahelye helyett elkezdett állást keresni a vidéki kisvárosban. Pár hónapba beletelt, mire sikerült megtalálnia az igényeinek megfelelő pozíciót. Ahogy véget értek a hajnali kelések, késői hazaérkezések, több időt töltöttek együtt, egyre inkább előjöttek azok a dolgok, amelyekben nagyon különböztek egymástól. Helent egyszerűen idegesítette Steve minden megmozdulása, berögzült agglegényes, kispolgári attitűdjei, mind-mind külön-külön is idegesítették, de együtt már kiborítóak voltak számára. Mivel ő döntött, hogy hozzáköti magát Steve-hez szerelem nélkül, ezért nem merte felvállalni, hogy újra csődöt mondott az élete. Mikor végzett az egyetemen, Steve közölte, hogy gyereket szeretne, Helen pedig beleegyezett. Hamar kiderült, hogy nem olyan egyszerű az élet, hogy pikk-pakk gyerekük szülessen. Nem volt más lehetőség, irány a lombikprogram. Hamar kiderült, hogy a hiba Steve-nél van. Bár minden körülményt próbáltak optimálisra kihozni, az első beavatkozás nem jött létre. Steve egyszerűen nem tudott belenyugodni, mindenért Helent hibáztatta, hiszen a lombikban a petesejtek nem tudták befogadni a spermiumokat, s szerinte ez kizárólag Helen hibája lehet. Ez pedig újabb és újabb vitákat szült közöttük, teljesen elmérgesedett a kapcsolatuk, nem volt olyan nap, hogy ne veszekedtek volna valamin.

A második konzultációra még elmentek az orvoshoz, de a kezelési procedúrát már nem kezdték el. Helen közölte Steve-vel, hogy el akar válni, vége, nem akarja tovább csinálni. Steve egyszerűen nem akarta elfogadni, ezért Helennek cselhez kellett folyamodni ahhoz, hogy el tudja hagyni. Kiismerte már

Steve-t annyira, hogy nem fogja hagyni simán elmenni, rettegett attól, hogy esetleg bezárja, vagy valami ennél súlyosabb dolgot tesz. Megtette a kellő előkészületeket. Mivel Steve soha nem nyúlt semelyik szekrénybe a sajátján kívül, így elő tudta készíteni a pakolást. Keresett egy megfelelő albérletet, letette a kauciót és indulhatott a hadművelet.

A nyári kéthetes szabadságát nem mondta el Steve-nek, első nap úgy csinált, mintha dolgozni menne. Mivel két autóval jártak, ezért nem volt feltűnő, mikor a közös útvonalat elhagyva visszakanyarodott a házukhoz. Délután egyre rendelte a szállítókat, így volt pár órája, hogy mindent zsákokba és dobozokba tudjon pakolni. Mire a markos szállítómunkások odaértek, minden készen állt a költözésre. Gyors ütemben folyt a pakolás, hamar kocsira került szinte minden, amit magával akart vinni. A negyedik emeletre történő költöztetés majdnem kifogott a pakolókon, de a kialakult pénz reményében végrehajtották a vállalt feladatot. Még visszaszáguldott a házhoz, leellenőrizte, hogy mindent sikerült-e elvinni, összepakolta a számítógépet, és utoljára bezárta a házat, ami eddig az otthona volt. Gyorsan elrobogott az új otthonához, a maradék holmikat felvitte és még épp odaért Steve-hez a munkaidő vége előtt. Röviden közölte a férjével, hogy akkor most elköltözött tőle, vége, nem bírja tovább. Steve elég könnyedén fogadta, hiszen úgy gondolta – a múltból mesélt történetek alapján –, hogy Helennek csak kis gondolkodási időre van szüksége, eltelik két hét, aztán biztosan visszajön hozzá. Helen örült, hogy könnyen ment a távozása.

Mikor Steve hazaért, akkor tudatosult benne, hogy ez nem két hétre szóló költözés, hiszen Helen szinte minden holmiját elvitte, még a bútorainak egy részét is. Azonnal hívta őt, hogy

tisztázza az ügyet a feleségével. Mindent bevetett, könyörgést, zsarolást, mindent, ugyanúgy, mint John annak idején.

Most viszont Helen nem hagyta magát, rövid idő alatt beadásra került a válókereset. Sajnos hamar kiderült, hogy Steve nem őt szereti, hanem a tudatot, hogy felesége van, akitől semmi áron nem akar megválni. Mindent megtett azért, hogy befeketítse Helent a közös ismerősök előtt. Sőt attól sem riadt vissza, hogy a munkahelyén próbálja a feleségét lejáratni. Egy évnyi lelki terrorizálás, gyűlölködés, huza-vona után mondták ki végre a válást. Helennek nemcsak az idegrendszere, de a pénztárcája is kellően megsínylette a válást. Az i-re a pontot a válás kimondását követően a maradék bútorok és egyéb dolgok elszállítása tette fel. Helen napja a sürgősségin és a rendőrségen végződött. Steve már nem bírta kordában tartani a felgyülemlett feszültséget, kezét emelt a feleségére. Steve nem engedte be a házba a pakolómunkásokat, Helennel hordatott ki mindent. Mikor a pincében folyt a pakolás, akkor már totálisan elszakadt nála a cérna. Elkezdte szidalmazni Helent, aki egy ideig tűrte a szidalmakat, de mikor az egyik ládakupaccal megcsúszott és majdnem bokáját törte, már nem tűrte tovább a megaláztatást és visszaszólt Steve-nek. Akinek abban a pillanatban mintha filmszakadása lett volna, két kézzel szorította exneje torkát.

– Te ribanc, csak kihasználtál. Most megdöglesz!

Helen torkából csak egyetlen segítségkérő sikoly tört fel, de sajnos a munkások nem siettek a segítségére. Szerencsére volt annyi lélekjelenléte, hogy bele tudott marni Steve arcába, így a férfi elengedte a torkát.

Helen szerencsére megúsza nyolc napon belül gyógyuló sérülésekkel, de a lelkének hosszabb gyógyulási idő kellett. Vi-

szont ehhez arra volt szüksége, hogy minél távolabb kerüljön Steve-től. S bár feljelentést tett a rendőrségen, de a békéltető tárgyaláson inkább visszavonta a feljelentést, csak hogy ne kelljen soha többé látnia a férfit.

A kisvárosi munkahelyét szerette, de a főnöke meglehetősen kihasználta, hogy már nem kellett hazarohannia, újabb és újabb munkákat pakolt a vállára. Kora reggeltől késő estig dolgozott, hogy mindent teljesíteni tudjon. Elege lett. A válás kimondása után többé már nem volt, ami a kisvárosban tartsa, ráadásul szeretett volna Steve-től a lehető legtávolabb kerülni, így újra a fővárosban kezdett munkát keresni.

Szerencsére a szakmai tapasztalata segítette abban, hogy rövid időn belül megtalálja a megfelelő lehetőséget. Mivel a főnöke nem repesett a boldogságtól, hogy egyik pillanatról a másikra otthagyja, ezért a lehetőségeihez mérten teljes mértékben megnehezítette a távozást.

Persze egyszer mindennek vége van, így végül eljött a távozás, a költözés időpontja is. A tavaszi utolsó hó már az új munkahelyén találta.

Ismét mindent újra fel kellett építenie, bedolgozni magát a munkahelyen, felfrissíteni a kapcsolatot a régi barátokkal, újabbakat szerezni. No meg persze, magányosan nem élet az élet, Helen újra belevetette magát a társkeresésbe. Visszatért a régi, jól bevált internethez. Csaknem minden társkereső oldalt kipróbált. Randevúk követték egymást sorra, valahogy nem találta az igazit. Fellángolások voltak vagy egyik, vagy másik fél részéről, de maradandó egyik kapcsolat sem lett. Mivel Helen élete során mindig újra és újra felállt, mindig újra felépítette az életét, most sem hagyta az önsajnálamba merülni magát. Tovább folytatta a keresgélést...

Egy áprilisi napon egy igen érdekes levél landolt a társskereső postafiókjában. Peter felkeltette az érdeklődését, bár a férfi egy másik országban élt éppen, de mégsem tudtak elmenni egymás mellett. Ismerkedni kezdtek egymással a virtuális térben. A kezdeti olaszos kapcsolat lassan finomhangolásra került, s már minden nap keresték egymás társaságát. S bár hamarabb ismerkedtek, mint találkoztak, mégis úgy érezték, mintha ezer éve ismernék egymást, Helen életébe újra beköszöntött a SZERELEM. Sokak számára hihetetlennek tűnt, hogy személyes találkozás nélkül bimbózásnak indult ez a kapcsolat.

Mindent meg tudtak egymással beszélni, ha Peternek elintéznivalója volt itthon, akkor Helen rohant és intézte. Ha küldeni kellett valamit, akkor küldte. Persze ez egy szimpla barátság alapozása is lehetett volna. Viszont az igazi érzelmi áttörést Peter balesete okozta. Helen épp hazafelé tartott, mikor érkezett az SMS Petertől, hogy az intenzíven van. Helenre oly mértékű aggodás tört rá, amit csak egy mély érzelmi kötődés vált that ki. Ráeszmélt, hogy számára ez a férfi kell, bármi lesz, nekik feladatuk van egymással. Persze Peter nem hitt az ilyen álomszerű dolgokban, nem akarta magának sem bevallani, hogy fontossá vált számára Helen. Az első személyes találkozást követően Peter le akarta Helent beszélni magáról, hiszen ezerháromszáz kilométerre laktak egymástól.

– Ennek semmi értelme, Te nem költöazol ki, én kint képzelem el a jövőt. Nem fog működni, ne várj rám.

– Peter, ha a sors nagykönyvében az van megírva, hogy nekünk együtt kell megöregednünk, akkor úgy fog alakulni, hogy ez valóra tudjon válni. Higgy nekem! Úgy lesz!

Helennek igaza lett, bár egy szomorú történés, Peter édesapjának halála hatására született meg a döntés Peter részéről, de

hazaköltözött, pontosabban már egyenesen Helenhez, hogy az elvesztegetett különélést pótolják. Szépen lassan összecsiszolódtak, s már közös otthonukat építik, s dolgoznak a babaprojekten.

Örök tanúság: Soha ne add fel! Állj fel! Menj tovább! Mindenkinek megadatik a lehetőség a boldogságra...

Mudri Krisztina

Könyvtáros édesanyám révén már gyerekként magamba szívtam a könyvek szeretetét, első diplomámat én is könyvtár szakon szereztem, aztán elvégeztem a tánc- és drámapedagógus képzést és a magyar szakot. 2014-be lehetőségem volt részt venni Vidi Rita Kreatív Írás tréningjén. Azóta blogolok, novellákat, illetve megrendelésre marketing szövegeket, újság- és blogcikkeket írok.

Lesták Zsuzsa

Második esély

(Az élet által írt igaz történet. Én csak, mint érintett, lejegyeztem.)

Amikor egy pillanat alatt megváltozik az életed...

Pontosan 2014. február 12-én történt.

Éppen lefekvés előtti perceimet töltöttem, így szokásomhoz híven éjszakai tisztálkodás után még megnéztem az emailjeimet, amikor megcsörrent a telefonom. Hajnali kettőkor telefonhívást kapni nem a legszokványosabb dolog. Még az is átfutott az agyamon, hogy hátha egy éterben eltévedt hívásról van szó, de a kíváncsiságom erősebb volt és megnyomtam a telefon gombját. Ismerős, de talán kicsit ijedt hangot hallottam. Első pillanatban nem ismertem fel – részben a hajnali időpont, részben a váratlan és kétségbeejtő szituáció miatti kissé eltorzult hang miatt. Majd lassan felfogtam, hogy a Németországban élő barátunk hívott.

– Zsuzsa ülj le.

– Ülök Tamás, de mi történt?

– A férjed agyvérzést kapott. Élet-halál között van egy müncheni klinikán.

A szavait hallottam, de a szavak értelmét hiába kerestem, nem találtam.

Másodpercek teltek el, amíg kezdett derengeni valami és meg tudtam szólalni.

–Mi történt? És most mit csináljak? Mit tudok csinálni? Utazzak ki? Hozassam haza?

– A hazahozatal eldöntésére biztosan van időd, hiszen intenzív osztályon van, harcolnak az életéért, ilyen állapotban az életben maradásról és nem a szállíthatóságról beszélünk. Gondold végig, hogy biztosan a magyar egészségügyi ellátást akarod-e igénybe venni, vagy inkább nagy levegőt veszel, szünetelteted az otthoni életedet, üzleti tevékenységedet és mihelyt lehet, kiutazol és Jánosnak adod a prioritást.

Amikor elkészöntünk egymástól és magamra maradtam a hajnali csendben, hol a bénító hitetlenkedés, hol a „de most mi lesz” kétségbeejtő gondolata zakatolt a fejemben, hol a hallottak félig homályba tűnő, majd ismét felerősödő szófoszlányai jutottak el az agyamig.

Olyan hihetetlen ez az egész. Hiszen tegnap még találkoztunk. Tegnap még idehaza volt. Aztán dél körül összekészülődött és elindult vissza Németországba.

Tamás elmondása szerint szerencsésen kiért a bérelt lakásához, a kocsiból kipakolta a csomagjait, és a számára oly fontos otthoni ízeket képviselő füstöltárut, majd az ajtó előtt összeesett. Ekkor már éjjel fél tizenkettőt mutatott az óra. Normál esetben ilyenkor a kutya sem jár arra, aki észrevehetné mi történt. De mégis. A szomszéd lakásban lakó fiatalember éppen akkor tért haza, és észrevette a lakásból kiszűrődő világításnál a távolról egy csomagnak tűnő testet. Közelebb szaladva felismerte, hogy a lakótársa fekszik a földön. Hiába szólongatta, nem kapott választ. Ott feküdt öntudatlan állapotban, természetellenes pózban. De még életben van – gondolta. Azonnal nyúlt a mobiljáért és hívta a mentőket, akik 5 percen belül kint is voltak a

helyszínen, és villogó fények és szirénázások közepette elvittek Jánost a kórházba.

Tamás másnap hívogatta a barátját telefonon, meg akarta kérdezni, hogy mi újság, hogy vannak az otthoniak, de a telefon végén senki nem jelentkezett. Valamiért rossz érzése támadt. Elautózott Jánoshoz, ahol szembesült a ténnyel, hogy a barátját feltételezhetően agyvérzéssel kórházba vitték. Elindult utána, megkeresni. Innentől kezdve vagyok én is részese a történetnek, hiszen ahogy Tamás rátalált a barátjára a kórházban, felmérte a helyzetet, hogy itt most nincs idő a késlekedésre és azonnal tárcsázott engem.

Néhány napon belül már kint voltam Münchenben. Az intenzív osztályon, megtaláltam a férjemet. Meglátva a gépekre kötött, gépektől függő emberi lényt, az első „Úristen” után, vagy azzal egy időben megrohantak a gondolatok. Szokásomhoz híven először a büntudatom jelentkezett. Mi a szerepem ebben az egész történetben? Mivel idéztem elő ezt a helyzetet? Bár az agyvérzés a férjemet érintette, a meggyőződéseim és a hitrendszerem engem nem hagyott nyugodni.

Évek óta tudom, hogy nincsenek véletlenek. Hogy minden okkal történik. A jó is és a rossz is. Hiszek valami távoli Univerzumban, ahonnan küldik számunkra, emberek számára a feladatokat, amiket meg kell oldanunk. Sokszor a kapott feladatok nehézségekként, sokszor kihívásként érkeznek hozzánk. Azonban minden esetben tanítanak bennünket valamire. Az életünkben jelentkező gátak, nehézségek jelzik számunkra, hogy a továbblépéshez, az életben maradáshoz tennünk kell valamit. Sokszor elég a hozzáállásunkat megváltoztatni, az életünkre egy másfajta aspektusból rátekinteni. Lehet, hogy mindez most bagatellnek tűnik, pedig ez kőkemény feladat,

munka. Fel kell ismernünk a változás, a változtatás szükségességét és keményen dolgozni kell magunkon. Elsősorban lelki-
leg.

Hitem szerint – most nem vallási értelemben gondolok a hitre – az ember akkora feladatot kap, amekkorát, akár összeszorított foggal is, de képes megoldani. Bár ezt az adott szituációban nem mindig és nehezen tudjuk elfogadni. Én is fordultam már az ég felé, hogy „Köszönöm, de nem akarok ennyit tanulni...”

Meggyőződésemmé továbbá, hogy minden fizikai történés visszavezethető pszichoszomatikus eredetre. Valamire, amit a lelkünk mélyén nem tudunk elfogadni, valamire, ami nagyon bántott belülről, valamire, amivel dolgozunk.

János ezekről a hitrendszerekről – az enyéimről – nem tudott, vagy amiről mégis, mert egy-egy szituáció kapcsán megosztottam vele – ezt okoskodásnak, kitalációnak, sőt hülyeségnek tartotta. De ez róla szólt.

Amikor ott feküdt a kórházi ágyon, csövekkel tele, feltehetően nem ilyesmiken gondolkodott, ha egyáltalán képes volt ilyen állapotban bármin is gondolkodni.

Az orvosok rendkívül odaadó munkájának, nagy szakértelmének és János élni-akarásiának köszönhetően egy hónap múlva Rehabilitációs Intézetbe került. A kezdeti állapotból, ami fizikai szinten azt jelentette, hogy nem tudott nyelni, nem tudott enni, nem tudott értelmesen beszélni, nem tudta mozgatni a bal oldali végtagjait, rendszeresen kettős látása volt, eljutott odáig, hogy testileg magatehetetlenül ugyan, de érzékelte a külvilágot. A szervezete ezt a harcot, a harc első részét, ami jelen esetben az életben maradáshoz jelentette, megnyerte.

De az ember számára az igazi harc csak most kezdődött.

Érzelmileg valamilyen szinten el kellett fogadnia a saját állapotát, még nem tudva, mire lesz majd képes. Mire lesznek képesek együtt: a teste és a lelke.

Elkezdődött az élete fizikai részének az újra felépítése. Újra kellett tanulnia a szavakat formálni, és újra meg kellett tanulnia a testrészeit érzékelni, a mimikai izmait formálni, a végtagjait használni. Mindez nagyon hosszú folyamat. Sokszor ő is a feladás határára került, majd újra lángra kapott a „még van dolgom az életben”, „élni akarok” parazsa, és folytatódott a harc. Most már nem az életben maradásért, hanem a minél önállóbb, egészség-közelibb élet megteremtésért. Ez a harc nemcsak őt érintette személy szerint. Kihatással volt rám is – aki az ágya mellett támogattam, a lelket tartottam benne, és aki már akkor – bár még csak magának vallotta be – meghozta élete egyik legnehezebb döntését. Hogy nem hagyhatom magára, segítem, támogatom a hétköznapi életében is, ami azt jelenti, hogy kiköltözöm hozzá. Kihatással volt a lányaira – akik a szeretetükkel, az édesapjuk felé irányuló pozitív hozzáállásukkal, még ha a lelkük mélyén tele is voltak aggódással, de segítettek a mentális gyógyulásban. Kihatással volt valamennyi szeretettére, a barátaira...

Egy ilyen történés kapcsán, amikor az ember arca elé kerül az esendőség esélye – a tény, hogy senki nem halhatatlan –, az emberként való továbbélés megkérdőjelezhetősége, óhatatlanul feltesszük magunknak a kérdést: ennyi az ember? Ennyi az emberi élet? Ennyire sebezhetőek vagyunk? Ennyire kiszolgáltatottak vagyunk? És a nagy kérdés, hogy hogyan tovább? Mert nélkülünk nem megy. Egy ilyen helyzetben a gyógyulásunkhoz nem elég a külső körülmények szerencsés alakulása, az orvosi szakértelem csodaszámba menő összefogása, az or-

vosok, az egészségügyben dolgozók, a családtagok gondoskodása, szeretete. Itt önmagunknak is bele kell adnunk saját magunkat, mindent a gyógyulásba. És ez némely ember számára szokatlan és egyben nagyon nehéz feladat is. De feladat. Amire mondhatunk igent és mondhatunk nemet. Ez már a mi döntésünk.

János a fizikai állapotának újraépítésével egyidejűleg megtanulta átértékelni az életet. A korábban hirtelenharagú, „majd én megmondom a tutit” beállítottságú, időnként kicsit agreszív, a saját akaratát szinte tűzön-vízen átvinni akaró, türelmetlen emberből, egy türelmet tanuló, nem minden és mindenki felett azonnal ítélező, kicsit sebezhetőbb, de szerethetőbb emberré vált.

Négy hónapnyi rehabilitációs kezelés után, segédlettel ugyan, de lassan, bicegve közlekedő ember költözött vissza az albérletébe.

Számunkra ott és akkor kezdődött a második esély. A második esély, amit az élet szabott ki két valaha egymást szerető, egymást elfogadó, de sokszor egymástól távol élő ember számára. 2014. július 8-án kiköltöztem Németországba.

János akkor még csak segítséggel tudott a lakáson belül létezni. A rehabilitáció csak intézeti szinten maradt abba 2014 júliusában, de ezután is naponta jártunk fizioterápiára, ergonómiai kezelésekre, így a szállító személy szerepe is rám hárult. Megtanultunk közösen élni, szeretni és elfogadni egymást, gondoskodni a másikról. Mindent megtettünk azért, hogy élhetővé, sőt élvezhetővé tegyük az együtt töltött percekét.

Azóta is sokszor megfordult a fejemben, hogy valóban jól döntöttem-e, amikor erőszakkal kiszakítottam magamat az otthoni közegből, ott hagyva az akkor még élő édesanyámat, a barátai-

imat, az örömmel végzett tevékenységeimet, kedvenc elfoglaltságaimat.

Van egy bennem élő, régóta meg is fogalmazódott meggyőződése, miszerint: ha valakit valamikor társnak választ az ember, azt azért teszi, mert – azon kívül persze, hogy szereti, vágyik rá, közös életet, gyerekeket, közös jövőt képzel el – dolga van a másikkal.

Nekem személy szerint többször kellett ezt a meggyőződésemet elővennem, amikor éppen nem harmonikus, nem szereteteli, nem egymást elfogadó és tisztelő volt a kapcsolatunk. Minden ember – minden pár – életében vannak csúcspontok és mélyvölgyek. Rajtunk áll, hogy az adott helyzetekre hogyan reagálunk. Tudatosan bevállalunk dolgokat, vagy csak hagyjuk magunkat vinni az árral, legyen ez jó vagy rossz. Pillanatnyilag kellemes, vagy kellemetlen. Kényelmes, vagy kényelmetlen. Kapálózunk az adott helyzet ellen, otthagyjuk a másikat, vagy bele simulunk az úgynevezett flow-ba.

Számomra ott, abban az adott helyzetben fel sem merült, hogy „kiszállok”, és magára hagyom a Jánost, a valamikori társamat, a gyerekeim édesapját.

Közös örömeink és küszködésünk eredményeképp – nem tudom, mennyire lehet elválasztani ebben az esetben az övét és az enyémet – 2015 őszétől képes volt újra dolgozni. Szereti az életet, a munkáját, a munkatársait és szereti a közös életünket. Mint ahogy én is.

Ma már örülök annak, hogy így döntöttem, hogy a nehézségek és kilátástalanság, a rokonaim, ismerőseim intő figyelmeztetései ellenére adtam második esélyt az életünknek, magunknak.

Mindezt azért tartottam fontosnak neked elmesélni, kedves Olvasó, mert a történetünk egy példa arra, hogy az élet élénk

dobott morzsáit igenis érdemes felszedni, összegyűjteni és általa gazdagodva érdemes az élet fonalát tovább vinni. Ha van kivel, akkor közösen, ha nincs, akkor egyedül.

Lesták Zsuzsa

Korom Kata Holtomiglan-holtodiglan?

Középiskolás szerelem volt az övék. Nem afféle gyorsan fellobbanó és elmúló románc, hanem mély, életre szóló elköteleződés. Igaz, csak az utolsó félévben kezdődött, pedig négy évig egy osztályba jártak. Péter mindig kedvelte a légiesen karcsú, okos lányt, de semmi több. Különböző volt az érdeklődési körük, a hobbijuk, így nem volt közös a baráti társaságuk sem, másokkal és máshova jártak bulizni. A szalagavató azonban mindent megváltoztatott. Akkor látta először táncolni Esztert. Azon az estén, a hófehér ruhában könnyedén lépdelve olyan volt, mint egy tündér, éppen csak a szárnyak hiányoztak a karjai mögül. Mozdulataiból finomság és nőiesség áradt, egy szép szerelem ígérete. Milyen bájos! – csúszott ki Péter száján, és maga is meghökkent. Fura szó, a nagyapja használt ilyen kifejezéseket hajdanán, most mégis ez tűnt ideillőnek. Az önkéntelenül felbukkanó érzésen mélázva várta a műsor végét, majd enyhe szívdobogással azt, hogy a zenekar a pörgős zenék után lassúra váltson, és felkérhesse a lányt. Nem akart rámenős lenni, ugyanakkor vágyott arra, hogy megérintse, ezért finoman, mégis határozottan magához húzta, és örömmel nyugtázta, hogy Eszter pillanatnyi vonakodás nélkül hozzásimult. Péter érezte, hogy ez nem pusztán udvariasság vagy megszokott viselkedés, hanem valódi ölelés. Lassan ringatóztak a dal ütemére, egyre jobban beleveszve a közelség élményébe. Mindketten tudták, hogy hazaértek.

Ami akkor elkezdődött – tűnődött most a jóképű, vagány és mégis elegáns férfi –, hamarosan véget ér. Közel húsz év szerelem. Kimondhatatlanul sok, mégis elviselhetetlenül kevés! Hol romlott el? Mit kellett volna másképpen csinálnom? – lassan napi huszonnégy órás lett a gyötrődés. A „bárcsak” kezdetű mondatok elhaltak, mert igazán nem tudta, hogyan folytathatná azokat. Tehetetlen külső szemlélőnek érezte magát, harag és kétségbeesés között vergődött.

Persze régen sem volt minden felhőtlen. A boldog napok kerekét időnként megakasztotta egy-egy összezőrrenés, veszekeedés. Ilyenkor nem voltak egy nevezőn, nézőpontjuk és stílusuk is eltért. Fordítva működtek: minél nagyobb volt a baj, Péter annál ingerültebb, harsányabb lett, Eszter pedig csendesült, behúzódva az önmagának kínált menedékbe. Harmadéves egyetemista korukban még szakítottak is – emlékezett vissza a férfi. Eszter megpályázott egy hat hónapos amerikai ösztöndíjat, és el is nyerte még azelőtt, hogy beszéltek volna róla.

– El akarsz menni fél évre, és nem is szóltál? – már az első kérdésében is ott rejtőzködött a harag.

– Azt hittem, örülni fogsz a sikeremnek – hangzott a halk válasz. – Mindig azt mondtad, hogy támogatsz. Hogy jó fuvolista vagyok, és keressem a lehetőségeket.

– Hát most megtaláltad! Azt is én mondtam, hogy vegyél semmibe, csinálj úgy, mintha nem is léteznék? Én mondtam, hogy csak magadra gondolj? – a lány higgadtsága még inkább feldühítette. Végül már ordított.

– Hogyan dönthetél nélkülem? Tudod mit? Ha el akarsz utazni, csak menj! Hozzám már nem kell visszajönnöd.

Eszter ráemelte döbbszent tekintetét, hosszan nézte őt, majd egyetlen szó nélkül elment. Amerikába is. A jegygyűrűt a fiú megtalálta másnap a postaládában.

A gyűrű. Péter lejjebb csúszott a kényelmetlen műanyag széken, amiből egy tucat sorakozott még a folyosón. Órák óta ült már egyhelyben, teljesen elgémberedett. Tulajdonképpen nem az volt a valódi eljegyzés – merengett –, amikor a szüleik jelenlétében Eszter ujjára húzta a gyűrűt, bármilyen ünnepélyes volt is az az alkalom. Az igazi lánykérés egy kiránduláson történt. A vizsgaidőszakokban keményen tanultak, keveset pihentek, és alig-alig tudtak időt lopni az együttlétre. Aznap reggel mégis elhatározták, lazítani fognak egy kicsit: egy könnyebb túrával kilépnek fél napra a mókuserékből. Kéz a kézben bandukoltak az erdő lombos fáit alatt, nem siettek, de nem is andalogtak. Engedték a testüket-lelküket felfrissülni. Eszter időnként odahajolt egy-egy bokorhoz, mélyen belélegezve az illatfürdőt. Néha váltottak néhány szót, máskor jölessett a tücsökzenével tarkított csend.

– Milyennek látsz engem? – fordult szembe vele hirtelen a lány.

Nem számított erre, nem is felelt azonnal, csak megállt, kíváncsian fürkészve Eszter arcát. Tudta, hogy nem bókot vár, kacérságnak nyoma sem volt a pillantásában. A kérdés mélyről jött, és mély választ is kívánt. Péter megfogta szerelme két kezét, és szemét becsukva felelt:

– Egy virágskertet látok a szívedben.

A madarak csicsérgése nem törte meg, csak mélyítette az elhangzó szavak utáni csendet, ami bennük volt és körülölelte őket. Eszter később elárulta, hogy őt ez a mondat mélyebben

megrendítette, mint amikor Péter feltette a „Leszel a feleségem?” kérdést, ám akkor, ott, meg sem tudott szólalni.

Néhány hónap múltán mégis ő maga törte össze ezt a varázst a búcsú nélküli távozásával, súlyosan megsebezve Péter szívét. A fiú érezte, mindketten hibásak abban, hogy így alakult, és talán lehetne rendezni még, de sértette a hiúságát, hogy Eszter faképnél hagyta őt, ezért megmakacsolta magát: nem kereste, nem hívta fel, nem írt neki. Kezdetben titkon bízott abban, hogy a lány megteszi az első lépést, ám a remény fogytával szaporodtak a bulik, és nőtt az elfogyasztott alkohol mennyisége. A barátai is biztatták, keressen új nőt magának, élje az életét. Így került a képbe néhány hónap múlva Lilla. Hajrá! – kacsintottak a haverok, mert Lilla dögös volt zöld macskaszemével és kifogástalan alakjával, ugyanakkor intelligens is, és bár nem nyomult feltűnően, azért látszott rajta, hogy Péter bejön neki. Gyakran összefutottak nagyobb társaságban, és egyszer-egyszer találkoztak kettesben is. Sok hasonló vonással rendelkeztek, jól megértették egymást. Egy enyhén alkoholgőzös partin aztán elcsattant egy csók. Nem is akármilyen! Lillának nem csak a haja volt tüzes, vörös. Péter ereiben gyors vágatába kezdett a vér, megszédült, le kellett hunynia a szemét. Akkor hallotta meg a halk hangot a fejében. Hazug vagy! – ismétlődött újra meg újra. Nem akarta tudomásul venni, mégsem sikerült elnémítania a belső suttozást. Kénytelen volt elismerni: megkívánta Lillát, de nem szereti. – Bocsáss meg! – kérte szemlesütve, és minden további magyarázat nélkül sarkon fordult. A kollégium felé igyekezve legszívesebben felpofozta volna magát. Hányszor szúrja még el? Lába elé sem nézve haladt előre, míg véletlen le nem lépett a járdáról. Megbot-

lott, sáros lett a cipője, de most nem érdekelte, döbbenet nem redt az előtte elterülő, színpompás növényekkel teli virágoskertre. Aztán szinte futva tette meg az utat a szobájáig, és elkezdte fogalmazni az e-mailt. Néhány mondatot írt csupán, amikor félénk kopogást hallott. Türelmetlenül mozdulattal tárta ki az ajtót.

– Elhervadtak a virágok a szívemben. Megöntöznéd? – köszönt Eszter.

Péter a karjába kapta, arcához érintette az arcát, és mind a ketten sírtak. Könnyekkel kértek egymástól bocsánatot és bocsátottak meg. Fél év magánya, megbántottsága és megbánása talált utat magának a feloldódás felé. Attól kezdve elválaszthatatlanok voltak.

Mostanáig. Hogy is ígérték az esküvőn? – tűnődött Péter az orvosra várva. „Míg a halál el nem választ.” Most választ el – gyötrelmes volt belegondolni is. – Itt van, és közénk áll, mint egy örökre áttörhetetlen betonfal. Soha nem gondolta volna, hogy így ér véget; együtt akartak megöregedni. A fertőtlenítő szaga, az Eszter karjából kilógó csövek látványa, a gép monoton pittyegése azonban nem hagyott kétséget: a felesége meg fog halni. A rákot nem érdeklik a terveik. Nem kíváncsi a szép pillanataikra, a közösen felépített életükre, a megvívott küzdelmeikre. Erre az utolsó küzdelemre sem. A rák győzni akar – és győzni is fog. A doki szerint két hét elég neki a diadalhoz. Két hét: egy nyaralásnyi idő, de nekik már ennyi sincs. Péter a kezébe temette az arcát.

Az esküvői előkészületek Esztert teljesen lázba hozták. Gondolatait betöltötték az örömteli tennivalók, és ha akadt egy-egy

üres félórája, a fuvola vidám trillái csiklandozták a levegőt körülöttük. Kipirult arccal, önfeledten fújta a hangszert, Péter pedig egyaránt gyönyörködött a hangban és a látványban. Ő maga igyekezett higgadt maradni, és megosztani a tennivalókat a jegyesével, különösen, ami a gyakorlati részeket illeti. Talpraesett volt, tettekre kész, és nagy gyakorlattal bírt a szervezés terén. Így hát közösen készítettek elő szinte mindent, a meghívó tervezésétől a helyszínek kiválasztásán át a vacsora ültetési rendjéig, bár akadtak olyan kérdések is – mint például a koszorúslányok ruhájának színe –, amiknél csak hozzáértő arcot vágva bólogatott. Ahhoz azonban ragaszkodott, hogy a nászút Eszternek meglepetés legyen. Fejébe vette, hogy nem tengerparti nyaralással fogja megajándékozni, hanem egy olyan körutazással, melynek során megnézhetik Európa leghíresebb botanikus kertjeit. Az ötlet sok utánajárást, alapos kidolgozást igényelt. Útvonalat tervezett, szállást foglalt, belépőket intézett, közben maga elé képzelve kedvese ámuló és hálás tekintetét. Nem nagyon maradtak szabad estéi, a barátai ugratták is a legénybúcsún, mondván, remélik, hogy a nászút után visszatér majd hozzájuk. A nagy napon aztán ott állt elegánsan és elfogódottan, várva a nőt, akivel társak lesznek egy életen át. Felidézte magában az egykori szalagavatót, Eszter táncát a hófehér ruhában, és a bizonyosságot, hogy megtalálta, akire mindig is vágyott. Amikor menyasszonyát megpillantotta, lelkéből kiszakadt egy sóhaj; a boldogság több volt, mint amit el tudott viselni. Nem azért, mert Eszter gyönyörű volt – bár ez is igaz volt, sokan meg is jegyezték –, hanem azért, mert minden mozdulatában ott sejlett az odaadás vágya, szikrázó mosolya pedig szüntelenül azt üzenté: örökre. Megilletődve hallgatták az esküvői beszédet, összeszoruló torokkal

ismételték a házassági eskü szavait, és amikor a pap stólával átkötötte a kezüket, Péter mutatóujjának alig észrevehető mozdulatával megsimította Eszter puha kezét. Pillantásuk összekapcsolódott, és átéltek egy másodpercben a végtelent. A záró orgonamuzsika dallama már a felszabadultság és az öröm túláradozó érzését közvetítette, ők pedig boldogan mosolyogtak az ünneplő sokaságra, míg elvonultak a padok között az új, közös élet kezdetét jelző templomkapu felé. Eredetileg nem akartak nagy lakodalmat, mert egyiküknek sem volt túl sok rokona, a baráti körük pedig közös lett az elmúlt évek alatt, de a tervezés során a meghívottak listája egyre bővült, így végül az esküvői csoportképre alig fért rá a sok jóbarát, régi csoporttárs, munkahelyi kolléga, távolabbi ismerős. A szertartás olyan mélyen megérintette az ifjú párt, hogy a vacsora után is csak lassan tudták átadni magukat a mulatozásnak. Ám ők voltak a főszereplők, a vidám vendégsereg pedig egyre gyakrabban követelte a csókot, így magával ragadta őket a zenés forgatag. Később felcsendült a szalagavatón hallott, összesimulós muzsika, és a ritmusával együtt lüktetett bennük a menyegzőn kimondott „holtomiglan-holtodiglan”.

Milyen megrendítő most ez a szó! Akkor nem gondoltak rá – miért is gondoltak volna? –, de a holtodiglan nem biztos, hogy hosszú időt is jelent. Péter próbálta magában kimondani, az el sem hangzó hangok pedig sötét fellegetként feltorlódtak az arca előtt, beborították, fojtogatták. Eszter már elfogadta a megváltoztathatatlant – törekeny termete ellenére mindig is ő volt az erősebb. Morfinmentes perceiben nem kapaszkodott, hanem búcsúzott. Elgyötört arccal, csonttá soványodott testtel várta, hogy megszabaduljon végre a kintől, és remélte, hogy a férje

képes lesz felállni, továbblépni. – Ne maradj egyedül, kérlek! Ígérd meg! – suttogta el többször is, megszorítva a kezét. A férfi nem válaszolt, el sem tudta képzelni, mi lesz azután. Nem látott előre, csak a most létezett, az elviselhetetlen szenvedés ideje. Szívében sűrű csomókká állt össze a keserűség, a félelem, és az indulat. Haragudott Istenre, a világra, az orvosokra, önmagára, néha még Eszterre is. Nem mehetsz el újra, nem hagyhatsz itt örökre! – legszívesebben üvöltve követelte volna, hogy gyógyuljon meg. Aztán elszégyellte magát, és lelke mélyébe gyömöszölte kirobbanni készülő érzelmeit. Várt.

Mennyire más volt a nászútra csomagolni, mint most a kórházba! Akkor két fantasztikus hét kezdetén voltak, telve lelkesedéssel, várakozással. Külön kupacokba rakták a személyes holmijukat, és lopva egymáséra pillantva látták, amint a két ruhatorony teteje versenyre kelve közelíti a plafont. Felhőtlenül kacagva próbálták egyesíteni a ledőlni készülő alkotmányokat egyetlen óriási bőröndbe. Persze tisztában voltak azzal, hogy nem sikerülhet, de tettetett szigorral intették egymást: vedd ki a felesleges cuccot! Ne hozz könyvet, úgysem lesz időd olvasni! – kacsintott huncutul az ifjú ara, újdonsült férje pedig azt indítványozta, hogy párja a hálóingét nyugodtan hagyja otthon. Egyikük sem tévedett: az úton mindkét holmi szükségtelennek bizonyult. A mostani táska viszont egész más okból lett szinte jelentéktelen. Belekerült a hálórúha, köntössel, fogkefével, törölközővel, egy pár papucs, de jóformán semmi más. Milyen tárgy nyújthatott volna akár enyhülést, akár biztonságot? Eszter egyedül pakolt, nem engedte, hogy a férje segítsen. Tudta, hogy erre az útra már úgysem kísérheti el, és a hétköznapi tevékenységből próbált erőt gyűjteni magá-

nyos küzdelméhez. Péter összeszorult szívvel figyelte; rettegve gondolt arra, hogy végül el kell engednie őt. A kórházi szoba tiszta volt, néma és rideg, ahogy a haldoklóké mindig. Az ágy melletti éjjeliszekrény csaknem üres polca is jelezte, a beteget tárgyak már nem kötik az élethez. Eszter csak rövid időkre tért magához a fájdalomcsillapítók okozta kábulatból, ilyenkor belenyugvó pillantása megpihent a bekeretezett fotón, amit Péter készített oda számára.

Az emlékek eltűntek a szemei elől, amikor meghallotta a közelben nyíló ajtó csikordulását és felpillantott. Az orvos hamuszürkére vált arccal lépett ki a kórteremből. Fiatal volt még, nem sok halált láthatott. Talán ez volt neki az első. Lehajtott fejjel közeledett, majd szinte kényszerítette magát, hogy a férj szemébe nézzen.

– Sajnálom! – szólt rekedten, aztán a hangja eltűnt valahol a kórházi folyosón, egyre távolodva Péter fülétől, agyától, megdermedt szívétől. Elmosódott arcú emberek járkáltak, nővérek papucska koppant, mobilok csörögtek, az idő kérlelhetetlenül haladt tovább, de Péter számára nem volt kép, hang, változás, csak a megkövült pillanat. A soha el nem múló, aminek egyetlen, kitörölhetetlen mondandója ennyi: vége. Most ismerte fel, hogy eddig minden józan megfontolás ellenére reménykedett, bízott valami rendkívüli csodában, valamiben, ami visszafordítja az elkerülhetetlen sodródást a befejezés felé. Befejezés? Hiszen nem fejeztek be semmit, csak félbeszakadt, erőszakosan, semmit nem kínálva cserébe. A végleges és visszavonhatatlan tény nyomása egyre növekedett, végül teljesen betöltötte őt, és szétroncsolta a szívét.

Idősebb, elegáns nő közeledett sietve a folyosón, a férfi mozdulatlanságából, görnyedt tartásából megértve, mi történt. Érintésére Péter összerезzent, gépiesen felállt, de az együttérző ölelést nem viszonozta.

– Kisfiam, próbáld összeszedni magad! – suttogta az anyja, miközben maga is inkább zokogni tudott volna. – Muszáj mennünk, el kell mondanod a gyerekeknek!

Korom Katalin

Tanult szakmáját tekintve matematika-kémia szakos tanár, gyógypedagógus. Jelenleg háromgyermekes családanya és vállalkozó Pécsen. Gyermekkorától szerelme az olvasás és egy ideje az írás is. Kreatív írás és egyéb írástechnikai kurzusokon tanul, meséket, gyerekverseket, novellákat ír. Bár ezek kitalált történetek, az alapötlet mindig a valóságból származik, ahogy ennél a novellánál is.

Szőke Anikó

Eső nélkül nincs szivárvány

– Nem érted, hogy nem akarok beszélgetni? – reccsent a levegőbe a kíméletlen elutasítás. Az ismert, és olyan sokszor meleg hangulatot adó konyha most fűtetlen és rideg volt.

Szokatlan volt ez a nyers szókimondás.

Tudta, hogy minden további próbálkozás megalázó és erőszakos lenne, így hát feladta.

Nem érzett már semmit. A hosszú hónapok alatt megélt fájdalmak, meddő remények, mindent elsőprő boldog napok, majd újabb meddő remények megedzették.

– Engedd, hogy elmenjek! – kérte.

A kapuhoz érve nem fordult hátra. Nem akart a szemébe nézni. Nem volt lehetőség semmilyen kapcsolódásra. Még a szemükkel sem. Még egy pillantás erejéig sem, az is beszédes lett volna. Nem volt azonban már helye semmilyen beszédnek.

Kilépett a kapun, ami abban a pillanatban be is csapódott mögötte. Kellemetlen, fémes hangú csapódás volt, ugyanolyan kellemetlen, mint amilyen érzést maga után küldött. Mint egy gong, ami az utolsót kongatja. A februári nap meg csak kacagott, erőtlenül.

Minden reménye szertefoszlott. Hogy majd egyszer, ha végre független lesz, egymáséi lesznek. De az a másik ember nem azt a forgatókönyvet írta, amit ő hónapokon keresztül dédelgett.

Ha csak ez a néhány perc számított volna, most végtelenül rosszul érezné magát. Ő azonban végtelenül hálás az elmúlt

két év sok-sok percéért. Mindenért, amit ezalatt megélt. Átluk más ember lett. Semmit sem szégyellt és semmit sem bánt meg. A történések minden pillanatára szükség volt ahhoz a fejlődéshez, hogy azzá váljon, aki most. Az az egy helyben topogó, kiszolgáltatott nő mára elszánt, önálló egyéniség lett. Az utat részben annak a férfinak köszönhette, akitől most olyan kurtán, csak a válla fölött búcsút mondva köszönt el. Hátra sem fordult. Beszállt a kocsiba és elhajtott.

Azon a két évvel azelőtti tavaszon kezdődött. Adél számára különleges, régóta meg nem élt érzések jöttek. Sőt! Lehet, hogy ilyet meg sem tapasztalt azelőtt soha.

Lassan belopództak a gondolataiba. Nem is lassan, inkább úgy, mintha futószél lenne.

Kinyílt számára a világ: új munkahely, új emberek, más útvonalak. És ebben az áprilisi kikeletben született meg egy régi barát levele. Az a levél, amitől a nő rádöbrent, hogy az addigi átlagos élete elviselhetetlenül fagyos és kínzóan égető. Egy szerelmes férfi levele volt egy régen a szokványosba temetkezett nő felé. Kérdésekkel, nyitva hagyott, később megválaszolásra váró gondolatokkal. A régi ismeretség most egész más irányba fordult.

A hosszú levélváltásokkal régi emlékek, vele a múlt feledésébe merült, s most az érzelmek klaviatúráján újjájátszott momentumok elevenedtek meg. Gondolatébresztő gondolatok cseréltek gazdát kettőjük között.

Megörültek annak, hogy végre megtalálták egymásban azt a harmóniát, amiben egyformán kapják vissza a régi szép idők, a soha vissza nem térő gyermekkor hangulatát. És amiben rácsodálkozhatnak a másik által nyújtott szépségekre. Értették

egymás nyelvét és érezték egymás gondolatát. Fél szavakból is, fél mondatokból is, fél gondolatokból is, ki nem mondott gondolatokból is. Mindkettőjük lelke meg volt fejtve a másik által, mert hasonló múltból jöttek, hasonlóan gondolkodtak, hasonló volt az értékrendjük, az igényeik. Kölcsönösen új tartalommal töltötték meg egymás életét. Azt érezte, hogy a férfi mellett kiteljesedik. Nem belőle, csak általa. A segítségével, az iránymutatásával, az inspirációival.

A férje régóta nem kezelte nőként, sokszor kövérnek nevezte (pedig még molettnek sem volt mondható). Kigúnyolta, ha énekelt (pedig igazán jó hangja volt), vagy csak jókedvében táncra perdült.

Most pedig úgy vált fontossá egy másik ember számára, hogy az értékei voltak kihangsúlyozva, mélységes mélyről emelve fel, fel a magasba.

– Egyszer elviszlek Prágába. Ígérem – ajánlotta Tamás egyik levelében. Ez a rövid mondat férfiasságot hordozott magában, ami Adélnak borzasztóan tetszett. Hiszen, ha egy igazi férfi van mellette, akkor ő igazi nőnek érezheti magát.

– Megérdemled, hogy boldog legyél – mondta egyik nap Adél barátnője, Judit. A nő el sem hitte, csak meglepetten ízlelgette a gondolatot, hogy ez a tavasz most talán tényleg neki nyílik.

– Nem vagyok már húsz éves. Negyvenen is túl vagyok, tudod jól – aggályoskodott.

– Hol van az megírva, hogy negyven fölött az embernek el kell temetnie magát? – tette fel a kérdést a barátnő.

Hol is fordult más irányba a házassága? Talán akkor, amikor ragaszkodott ahhoz az emberhez, akiről már a legelején tudta, hogy nem vele fog megöregedni? Vagy talán akkor, amikor megszületett a gyerekek? A család iránti elköteleződésben

nem volt hiány, csak az egymás iránti meghittség került tőlük fényévekre. Az olló egyre tágabbra nyílt, és szép lassan, észrevétlenül eltávolodtak egymástól.

A több mint húsz együtt töltött év nagy részében éltek az átlagemberek átlagos, semmitmondó életét egyik napról a másikra. Inkább csak vegetálás volt ez, mint élet. Volt közös gyerekek, lakás, kocsi, megélhetés, csak éppen közös élet nem. Nem voltak élmények, impulzusok, együtt-örülések.

Adél mindenütt ezt látta a környezetében: kompromisszumok, ragaszkodás a vagyonhoz, megalkuvások, gyerekek, családi, társadalmi elvárások. Így ő is, mint annyian mások, mint ragadozó madár karmai, ragaszkodott a régihez, a megszokotthoz, a jól bevátnak hitt életéhez és mostanáig elszalasztotta megtudni mi van azon a bizonyos túlparton.

Az a másik férfi azonban másabb színt mutatott, mint amit addig megtapasztalt.

– A férjem nem elégít ki sem szellemileg, sem érzelmileg, csak a mindennapok, ugyanúgy – panaszkolta.

– Ha nem tesz boldoggá, ahogy most élsz, változtass rajta! – mondta Judit.

– Nem olyan egyszerű.

– Miért?

– Jó ember ő: megbízható, szorgalmas, hűséges, józan életű és életben tartott, amikor gödörben voltam. Végre a vállalkozás is jól jövedelmez.

– Ez a lényeg? A múltatok? A pénz? Pénzért eladod az életedet? – Judit tisztában volt vele, hogy sok embert motivál a pénz és marasztalja a rossz kapcsolatában, de meg akarta győzni a barátnőjét, hogy ő ennél sokkal többet ér.

Az egyetemi évek alatt voltak, akik szerették volna őt elszeretni a férjétől. Sosem tudta meg mi lett volna, ha... Neki otthon volt a párja, a kialakított élete. Olyan langyoska, de azt legalább már ismerte, biztonságot adott, így meg sem fordult a fejében, hogy ezen változtasson.

– Ha megelégszel ennyivel, akkor miért méltatlankodsz?

– Mert üres – szögezte le a tényt Adél. – Az igazság az, hogy mindketten másra vágyunk, mint amit a másik adni tud. Az igazi társak azt adják a párjuknak, ami valóban kell neki, mi viszont csak azt, amit szerintünk szeretne kapni. S a kettő sajnos nem egyezik.

– Képes vagy úgy szeretni, ahogy neki jó és ő téged viszont? Képesek vagytok megvalósítani egymás álmait? Nem nagy dolgokat, leginkább csak apróságokat... – tette fel a kérdést Judit.

– Ha képesek lettünk volna, már megtettük volna. De önző módon csak azt adjuk, ami kényelmes. Várjuk, hogy más ember legyen, s hogy a másik ember tegye számunkra a mindennapokat mássá – vallotta be lesütött szemmel Adél.

– A te életedet te alakítod. A te mindennapjaidat neked kell mássá tenni. A te életedért nem a másik ember a felelős, hanem te.

– Ez igaz, viszont az életet csak egy társsal lehet igazán megélni. Sok mindent pótolhatnak barátok, barátnők, de az élet csodáit az ember a társával tudja megtapasztalni.

– Továbbra is azt tudom mondani, ha nem felel meg, változtass.

– Talán lépnék, ha nem lenne gyerek.

– Te is tudod, hogy ez csak kifogás. Tudod, te mekkora terhet teszel ezzel a gyerekedre, még akkor is, ha nem mondd neki?

– Még ott tart valami. Talán a megszokás, talán a kényelem. Félek. Nem tudom, miből élnénk meg, ha ketten maradnánk a kicsivel!

– Úgy beszélsz, mintha nem lennél képes önálló életre. Erős vagy, ügyes és okos. Bármit meg tudsz oldani.

Kétségek és remények között élte a mindennapokat, miközben helyt kellett állnia a munkában, megfelelni a kollégáknak, ott-hon a gyereknek.

Eközben néhány elcsalt óra a kedvessel.

– Nem élhetsz kettős életet. Nem tisztességes. Elsősorban magaddal szemben nem az. Meg fogod fizetni az árát. Minden egyensúlyba kerül, a csalás is. Az ember nem átjáró ház. Sem a teste, sem a lelke. Döntened kell. Ha a házasságot választod, le kell mondanod Tamásról. – Judit tudta, hogy ezzel végképp döntésre kényszeríti Adélt.

– Mi lesz, ha egyedül maradok? Mi lesz, ha netán elveszítem a munkámat? Hol és miből fogunk élni a kicsivel?

Mindent fel kell adni, amit eddig létrehoztak és újra kell kezdeni az életet. Az elhatározás egyre érlelődött, mert közben azt remélte, hogy az út végén várja őt a boldogság.

– Minden megoldódik, amikor eljön az ideje – biztatta Judit.

Amikor eljön az ideje. Vajon eljön-e? Vajon megoldódik-e? Vagy hosszú, keserves idők várnak rá? Rájuk, kettőjükre?

S, ha a férfi mégsem arra vár, hogy ő végre szabad legyen!? Ha már nem is akarja őt!? A bizonytalanért dobja el a biztonságot nyújtó házasságát?

És tényleg: ahogy teltek a hetek, mindig volt valami kifogás, ami miatt Tamás éppen nem ért rá találkozni Adéllal. Judittal sokszor beszélgettek, tanakodtak, hogyan tovább, mi lenne a legideálisabb, hogy a reménytelennek tűnő helyzetet megfor-

dítsa. A nők már csak ilyenek. Persze a lelkük legmélyén mind tudja, hogy minden taktika, furfang, trükk hiábavaló.

A napok jöttek, mentek. Reggeli rohanás a gyerekekkel az óvodába, váltócipő, ölelés, puszi. Aztán útnak indulni a munkába. A jól ismert, annyiszor megjárt út. Minden gödröt kívülről ismert, mindről tudta melyik oldalról érdemes kikerülni. Szembejövő ismeretlen-ismert útitársak. Vajon megélték valaha is hasonló viharokat? Vajon tudják, hogy Adél most milyen sorsdöntő kérdéseken vergődi át magát? Igazából mindegy is, hogy tudják-e. Azok a mások viharai. És a mások viharait azoknak a másoknak kell megvívni.

A tavaszból nyár, majd ősz lett. A nap melegen, sejtelmesen mosolyogva világította meg a reggeli ködöt. Különleges, földöntúli színek ezek, amelyek megmelengették. Szerette ezt a hangulatot. Kicsit a tavaszt idézte, pedig a földek már feketén terültek el, rég elfeledve a vetést. Lehet, hogy őt is rég elfeledte az, aki neki annyira fontos, hogy a gyerekén kívül mindent feladna érte? Nem, az nem lehet, hiszen annyira összetartoznak!

Az autóban közben lágyan szólt a zene, minden nap biztatva, hogy majd egyszer jobb lesz. Majd egyszer eljön a boldogság...

Aztán azon a februári napon, mielőtt a kapu olyan visszavonhatatlanul becsapódott, Tamás csak ennyit mondott – Nem megyek veled Prágába.

Így hát a nő egyedül szállt fel a repülőgépre.

Prága utcai lámpáinak periodikus ismétlődései világították meg a tereket, nem engedve sötétbe burkolózni az óvárost. Lágy-harsogva hirdették még éjszaka is örökkévaló szépségét. A gömbölydedre taposott makadám köveken lépkedett, s a

falak csodálkozva kérdezték, Tamás hol maradt. Szép és borzalmas történeteket mesélt a sikátorokban a huzat. Mint dermedten lebegő szellemek, akik sosem tudják elhagyni törzs helyüket, rekedt meg itt a történelem, s oldotta fel e fagyott múltat titkos ölelések melege. Adélt csak a sötét, s a halvány lámpafény ölelte át, ami nem adott meleget. A benne lévő páston a boldogság utáni vágy és a magány vívott egymással élethalálharcot. Vajon melyiket hagyja győzni?

Séta közben elmélázott, majd újra arcul ütötte a várnegyed erőszakos akarása. Azt akarta, hogy őt nézze, s ne haladjon a lelke saját Bermuda-háromszöge felé, hogy végképp elveszen a semmiben.

"Gyönyörködj, hisz' ezért jöttél!" – lehelte. Felocsúdott, meg rázta magát: "Éld az élményt, éld meg magad és légy szabad!" Szót fogadott.

Lassan hajnalodott, s a Moldva fölötti pára elfedte az éjszaka keserű gondolatait. Fakó-fehéren megszilárdulva imbolygott. Beette magát a házak közé, azzal fenyegetőzve, hogy sosem oszlik el.

De a város határában felbukkant a nap, valódi fényt adva az életnek, s az utcák ereiben megindult az élet. Újabb nap, újabb feltámadás, új szépségek, új hangulat, új remények. Hogy a ma mást hoz el, mint, amit a tegnap nyújtani tudott. Az utcák zaja belopózott a fülébe, hogy ott visszhangozzon. Prága szelleme elaludt, s a nappali élet bizakodásra hangolta lelkét.

Ott az utcákon magányosan sétálva döbrent rá, hogy Tamásnak nem feladata őt felépíteni, azt egyedül csak ő teheti meg. A férfi egyfajta segítség, valamiféle katalizátor volt, hogy végre elinduljon és megtalálja a saját útját. Számára ez volt a souvenir, amit Prágából magának hozott.

Elérkezett az első tárgyalás. Hát, eljutott idáig! Idáig jutott! Hónapok óta várta, hogy szabad legyen, miközben félt is tőle. Megvívta a csörtéit önmagával, a félelmeivel. Számot vetett minden nehézséggel, ami várhat rá és úgy döntött megnézi, hogy a folyó túlsópartján várja-e a boldogság, miközben apránként, szinte észrevétlenül araszolva, tyúklépésekben távolodott a Tamáshoz fűzött érzelmektől. Időnként még visszapörgette a múlt édes eseményeit, biztatva magát, hogy a férfi várja. És míg várta, hogy elérjen hozzá, hogy megérkezzenek, a gyötrelemben elfáradtak az érzések. Feloldozás nélkül vetődött fel a kérdés, hogy vajon hol volt a férfi, amikor az ég zengett? Szerethet-e igazán az az ember, aki sosem kérdezi meg a másiktól, hogyan éli túl a mindennapokat? Csak kivette belőle, ami neki kellett, az pedig csak véletlen volt, hogy néha a nőnek is örömet okozott. S hogy miért tette? Így egyszerűbb volt. Könnyebb. Nincs felelősség, nincs elköteleződés. Nem kell vállalni a másikat, hogy aztán angolosan lehessen távozni...

Szóval távolodott lassan Tamástól. S míg egyszer-egyszer eljátszadozott a gondolattal, hogy milyen lenne, ha mégis, ha a férfi majd egyszer mégis eljönne hozzá és mindenét neki adná, egyre erősebbé vált az érzés, hogy már el sem hinné az ígéreteket. Hogy az érzelmei valódiak, és nem egy kifakult, giccses művirág.

Szerette volna elmondani neki élete egyik legnagyobb és legborzasztóbb eseményét, hogy halottja van. A házassága, az élete egy jelentős része halt meg. De a férfi nem hallgatta meg. Beszédes volt a csend. Ordított! Ideje volt meghallani!

Gondolatban lassan elkészönt a férfitől, hogy kiüresedjen és helyet adjon valaki másnak. Olyannak, aki teljes valóját neki adja. Prága többé NEM RÁJUK várt...

Lezárult egy történet és vele egy másik is. Megvolt a „temetés”, a lélek megbékélhetett. S, mint a fönixmadár, ami elhamvad, újra életet adva önmagának, adott új életet Adél is a sajátjának. A régi ajtót becsukta, hogy kinyílhasson egy másik.

– Megjártad a szerelem, a pokol és az elengedés stációit. Már csak a szivárvány van hátra – mondta Judit elismerően.

– Azt gondolom, hogy megveregethetem a vállam – mondta Adél elégedetten, minden önteltség nélkül. – Ezrek és ezrek élik az életüket bizonytalanul, saját tetteikért felelősséget nem vállalva, az elrontott életükért valaki mást okolva, felnőttgyerekként. Nem veszik kezükbe a sorsuk irányítását, nem keresik az életük valódi célját, és amikor számot vetnek, hogy kik is ők valójában akkor, amikor nem anyák, vagy apák, nem férjek, vagy feleségek, nem főnökök, vagy beosztottak, amikor nem a másik emberhez viszonyítva kell meghatározni önmagukat, nem tudnak válaszolni.

– És mi történik akkor, ha az a másik ember, akihez addig viszonyították magukat nem, vagy nem olyan minőségben lesz többé számukra?

– Amikor a gyerek kiröppen, vagy amikor a házastárs kilép a kapcsolatból? Lényeges kérdés. Sokaknál nincs „B” terv. Vagy a „B terv” maga a betegség. Abból a bizonytalan nőből, aki voltam, úgy érzem egy stabil, önmagam számára magabiztos támasz lettem. Most váltam igazán felnőtté, nem akkor, amikor elértem a felnőttkort – összegezte boldogan és elégedetten Adél az utat, amit végigjárt.

Nem állt meg fél úton, mint annyian, hanem kimászott a legmélyebb mélységekből. Minden, ami történt a folyamat része volt. Elkerülhetetlen epizódok ahhoz, hogy idáig juthasson. Már nem félt az egyedüllétől, tudta, hogy talál célt magának és tud örülni a világnak.

P. S.

Egy mosolygós nyári reggelen a kánikula még váratott magára.

Az óvoda udvarán egy idegen férfi dolgozott.

Csinos, fiatal férfi volt, végtelen kedvesség, közvetlenség sugárzott belőle, anélkül, hogy egy szót is szolt volna.

– Új dolgozó? – tanakodott Adél, miközben diszkréten fürkészte. Elköszönt a kisfiától, irány a munkahely.

Így telt el néhány nap: kedves mosolyok, érdeklődő összenézések. Ahogy azt kell ilyenkor, ha az ember meglát valakit, aki érdekes lehet számára.

Egy esős napon, amikor Adél és a kisfiú megérkeztek az óvodába, Gábor az eresz alatt állt, várta őket. Amikor meglátta bekanyarodni a parkolóba a nő autóját, a kapuhoz szaladt kinyitni a biztonsági zárat, hogy minél hamarabb tető alá tudjanak jutni. Szokatlan és rendkívül imponáló volt ez az udvarias figyelmesség.

Adél gyorsan átöltöztette a kisfiát, ölelés, puszi, vissza az autóhoz. Gábor elkísérte a kapuig.

– Lenne kedved meginni velem egy italt valamelyik este? – kérdezte a férfi.

... Esténként olvasás közben Adél fel-fel pillantott a könyvből és fürkészte Gábor szeretett arcát. A férfi fiatal kora ellenére sok mindent megélt már. Legfőképpen a magányt, a nélkülo-

zést és a szeretethiányt. Ezekből a vonásokból kiolvashatta, aki jól ismerte, hogy ez a fiú – mint általában az igazi férfiak – magában hordozza a múlt fájdalmait, kudarcait, sikereit és sikertelenségeit, a kitartást, a félelmeket, reményeket, reménytelenségeket, büszkeséget, hódításokat, lemondásokat, elhatározásokat, keménységet és lágytságot, kegyetlenséget és érzékenységét, döntéseket és azok következményeit, elvárásokat, lovagiasságot. Vallomás ez az arc annak, aki érti. És ez a lélek Adél mellett végre megnyugodhatott.

– Kérdőjelek nélkül tudom, hogy értékes vagyok. Már nem függök senkitől és semmitől – mondta Adél Juditnak. – Nem csak abban változtam meg, hogy erősebb és magabiztosabb lettem. Azt is tudom, hogy egy kapcsolatért minden nap tenni kell, és úgy, hogy az a másik embernek is jó legyen. Az emberek a Paradicsomot keresik. Azt gondolják, eljuthatnak oda nehézségek nélkül. S, hogy hol van? Önmagunkban. A szakadékot azonban nem lehet megúszni: eső nélkül nincs szivárvány.

Szőke Anikó

dr. Szőke Anikó vagyok, jogász. Keresem a szépet, a helyeset, a tisztességet, a bölcsességet. S, amit már eddig megtanultam, azt másoknak is szeretném átadni.

Szekeres Veronika

Kérd és megadatik

Minden reggel boldogabb és boldogabb lett. Ez azóta történt, hogy elkezdte olvasni a könyvet. A könyv szerint kellett keresni valamit, ami tetszett és megdicsérni, aztán kellett találni megint egyet, aztán újra egyet, mindig, amit dicsérni lehet. Aztán egész nap így menni tovább.

És ő megtette.

Csodásra sikeredett az első nap, aztán másnap folytatta. 22 gyakorlat volt a könyvben, minden lelkiállapothoz egy-egy. Most nem volt nehéz dicsérni valót találni, ha körülnézett a környezetében. Gyönyörű, diadalmas, kirobbanó, élettől duzzadó tavasz volt. Az élénkzöld levelű fák és bokrok levelei fényesen ragyogtak az éles napfényben. Finom szirmú virágok ontották édes illatukat a langyos levegőbe. Idilli volt a kép a folyóparton. – Ez a földi paradicsom – gondolta, aztán már nem jutott eszébe más és csak nézte, nézte a zöldesen hömpölygő folyót a méltóságteljesen lebegő hattyúkkal és a hangosan hápogó kacsákkal. Földöntúli boldogságot érzett.

Hirtelen ráeszmélt, hogy nem volt mindig ilyen boldog.

Egy másik vízpart jutott eszébe, egy tengerparti móló. Valamikor órákig ült a tengerparti mólón az egyetem nyelvi fakultása előtt, és figyelte a tengert. Halálosan gyötörte a honvágy. A táj nehéz, ólmos ködbe burkolózott és gyakran szitált az eső. Egy sziget volt szemben a szürke kőpaddal, amelyen gyakran ült, amíg várta, hogy egy újabb előadás elkezdődjön valamilyen régi és díszes palotában az egyetemen. A tenger azon a

részen ahol ült, olyan volt, mint egy folyó, éppen olyan széles, mint a folyó a szülővárosában.

Eleinte mindig keresett valamit.

A tejfölt, a hideg szelet márciusban, a sok napot tavasszal. Az új otthona mindig borús fellegekkel köszöntötte reggel és esős nappalok vártak rá éppen a legszebb évszakokban, amikor végre fellélegzett volna, vége a télnek! Nem tudta sohasem bekapcsolni a fűtést az otthonában, mert túl drága volt.

Így nagykabátban, csizmában, kesztyűben vészelt át a teleket. Gyakran ott ült a tengerparti mólón és gyötörte a honvágy.

Megfogadta, hogy amint lehet, visszamegy szülővárosába, de aztán mindig maradt. Tanult, tanult és tanult. Mániákusan szeretne volna visszakapni azt az énjét, aki volt.

Nem találta évekig.

Egyszer csak észbe kapott, hogy elkalandoztak a gondolatai, el is feledkezett a gyakorlatáról. Gyorsan keresett egy szép bokrot és elkezdte magában dicsérni. Mindjárt jobb lett a kedve. Holnap megcsinálja a varázsdobozt, gondolta magában. Ráírja majd a varázsdobozra nagy piros betűkkel: „Minden, ami ebben a dobozban van, számomra már valóság.”

Akkor megkapja.

Sok minden nagyon jó lenne. Jó lenne télen befűteni, jó lenne egy új kiskocsi és jó lenne sok-sok munka. Jó lenne. Csak jól kell kérni, ügyesen.

Mindig megemlítette a turistáknak, hogy kérni kell, a szobrok előtt, a kereszt előtt, kérni kell. Ha van valaki a családban, aki beteg, vagy segítséget szenved valamiben. Kérni kell a templomok félhomályában a Szűzanyák előtt, kérni kell. A relikviák előtt kérni kell.

A Szűzanyákat nagyon szerette. Az anyaság megtestesülését, és talán magát látta bennük. Az egész életét áthatotta az anyaság. Lánya nagyon széppé és okossá serdült, és ő is mindig tanult.

A nagy, háromszobás lakásban mindenhol könyv volt, az ágy alatt, a polcokon, a nappaliban és a garázsban. Mindent el-
árasztottak. Mindig vele voltak és segítettek, tanítottak, azt is, hogy hogyan kell boldognak lenni. Kézikönyvek, hogyan legyünk boldogok a párkapcsolatban, hogyan gazdagodjunk meg, és ehhez hasonlók.

Mindenre volt egy könyve.

Később megszokta, hogy új hazájában ne keresse a régi, megszokott dolgokat. Elkezdte megismerni és megszeretni az elérhető dolgokat. Egy idő után már nem kereste a tejfölt, megszokta a mozdulatlanságot, hogy becsukott ablakok és lehúzott redőnyök mögött zajlik az élet, és a nagy folyó sem hiányzott már. Megelégedett a kis, sebes sodrású folyóval, és a partján az üldögélő kacsákkal.

Megelégedett az új életével, de nem volt boldog.

Most megállt egy csodaszép virágban álló fa előtt és hagyta, hogy a finom, illatos levegő átjárja a testét. A fiatal fa menyasszonyi pompájában elbűvölő volt, amint örök hűséget esküdött az életnek a gyönyörű tavaszban.

Testében maradva, azt minden porcikájában élőnek érezve, koncentrált a fára és átérezte annak minden szépségét. Pár percig ebben a békés állapotban maradt, megint elöntötte a boldogság és a béke hulláma, áldást küldött a fának és sétált tovább. – Érezd jól magad minden pillanatban! – ezt üzenté

magának gondolatban, ahogy a legutoljára beszerezett könyvben olvasta.

De most egy pillanatra megint kizökkent ebből a tökéletes állapotból. Már nem fájt ugyan visszagondolni az első sétájára itt a folyóparton, amikor még élt az Anyu, a férje is szerette és a lánya pár éves volt. De ahogy visszaemlékezett, már azon az első sétán, azon a borús őszi napon, amikor az esőfelhők makacsul gyülekeztek a folyó felett, már akkor érezte, hogy ezen a helyen nem lesz boldog.

Már akkor szeretett volna visszafordulni, és csak rohanni, rohanni haza, a nagy folyó mellé, a nyüzsgő nagyvárosba, a régi életébe. Itt minden szűk volt, az utcák, a házak, a lelkek, az élet.

Aztán amikor Anyu a karjaiban meghalt, akkor ő is közel volt ahhoz, hogy örökre elmenjen. De gyermeke szeretete visszahúzta, és folytatta tovább az életet, hősiesen, tovább, mindig tovább ebben az új életében, mindig előre, az úton, előre, új tanulmányok, új diplomák, új képesítések, új munkák, új vágyak, új dolgok felé.

Ment előre, mindig csak előre.

Kislánykorában sokat gondolt arra, hogy egyszer a tengerparton fog élni, ahol pálmák bólogatnak a sós szélben, és sokszor látta magát az örök nyár birodalmában. Akkor még nem tudta, hogy a tenger vigasztalanul szürke és borús is tud lenni. Szomorú és reménytelen, hideg és ellenséges. A napfény ritkán süt, nem tudja áttörni a fellegetet, és a falakról és ablakokról csurog le a víz az elkopott padlóra, és tél végére a fekete penész egyre vastagabb, és mindent ural a pinceszag.

A tenger, a víz volt mindenütt.

Elhessegette magától ezeket a gondolatokat, inkább arra gondolt, hogy a varázsdobozába mit tesz. Szorgalmasan gyűjtögette az újságokból kivágott szép képeket, a valószerűtlenül kék tengerekről, a mosolygós és boldog emberekről a csodaszép helyeken. A könyv szerint ezek már mind az ő valóságába léptek. Volt olyan, hogy nem talált a vágyának megfelelő képet, ilyenkor rajzolt egyet. Rájött, hogy jól rajzol, szépek lettek a képek, és az alkotás közben egészen elmerült a munkában és a vágyára koncentrált. Egyszer rajzolt egy nagy pénzeszsákot, melyből, mint Fortuna bőségszarujából ömlött ki az arany.

A pénzt nem magának akarta.

El is határozta, hogy elosztja a férje és a lánya között; ha megvalósul, és sok pénze lesz, ő továbbra is a szeretetből fog élni, mint eddig. A könyvben szereplő következő feladaton gondolkodott a csodaszép tavaszban: milyen lenne az ideális énje, az ideális élete, az ideális munkája. Ezt kellett kitalálni, most erre kellett koncentrálnia.

Mi lenne az ideális?

Még mielőtt elkezdett ezen gondolkozni, eszébe jutott, hogy régen is voltak azért szép pillanatok az életében. Gyönyörű nyarak, amikor az egyik fügefá alatt állt és felnézett a levelek között az égre. Mindig meglepődött a természet bőkezűségén. A fa mindig tele volt érett gyümölcsökkel, csak fel kellett érte nyúlni és beleharapni a naptól érlelt édes fügekbe.

Máskor már hiába kereste kedvenc fáit. Kivágták mind, és az orvosi rendelő és gyógyszertár melletti fűvön a fáknak írmagjuk nem maradt. Mindenhol kavicsokat szórtak le és kaktuszokat ültettek, az a forróságot is kibírja, mint a sivatagban. A túlérlett fügek lehullnak, rászállnak a rovarok, senkinek nincs

ideje arra, hogy leszedje a gyümölcsöket. Minden évben felfedezett újabb irtásokat. Az idő és a megélhetési kényszer mindenkit szorít. És tisztának kell lennie a környezetnek. Ez nagyon fontos.

Visszatértek gondolatai az ideális életéhez. Milyen is lenne? Nem volt könnyű feladat. Most ezt félre is tette, és keresett egy illatos bokrot, amit dicsérhet. Finom virágillat szállt fel a bokortól, és eszébe jutottak régi nyári reggelek, amikor madárcsicsergésre ébredt, és alig várta, hogy egész nap az olajfa alatt napozzon, és közben falja az érett gyümölcsöket. Az olajfának balzsamos boldogságot keltő illata volt. De ez nagyon régen volt, még a régi életében, amikor csak élt bele a világba, és azzal törődött, hogy jól érezze magát. Pontosan úgy, ahogy a könyvben olvasta, pedig akkor még nem is létezett ez a könyv. Régen még ösztönösen tudta, hogy mit kell tennie, hogy boldog legyen.

Most már csak a könyvekből tanulja újra.

Visszaemlékezett, hogy milyen volt, amikor a munkaközvetítő az új életében közölte vele, hogy nincs iskolai végzettsége, így mosogatói, vagy takarítói munka jöhet szóba. El is ment egy tengerparti kempingbe, a tulajdonos végigmérte, ő a magas sarkú cipőjében ott állt kényszeredetten mosolyogva, és érezte, hogy nem fogja megkapni a munkát. A tulajdonos megkérdezte – Biztos benne Asszonyom, hogy szeretné ezt a munkát? – Nem, nem volt biztos benne, egyáltalán nem akarta azt a munkát.

Minden napra jutott valami pofon.

Eszébe jutott az is, amikor a kislánya, aki akkor kezdte az iskolát az új életükben, egyik nap azzal jött haza, hogy a kis barátnője nem áll szóba vele, nem akar játszani már vele. – De Anyu, mi történt, miért nem szeret már engem a Martina? – kérdezte és nézett rá ártatlan gyermekszemekkel.

Akkor arra gondolt, hogy az előző napi szülői értekezleten hogy nézett rá a Martina édesapja, ugyanaz, aki a templomban az Úrfelmutatásnál karba tett kézzel állt. Szemében az volt: „te itt idegen vagy, minek jöttél ide, senki nem hívott”. Erő és elszántság kellett ahhoz is, hogy minden nap a gyermekért menjen az iskolába, beálljon az anyukák közé, és próbáljon beszélgetni velük. Ez nem mindig sikerült.

De ő hősiesen kitartott.

A gyereket mindig megnyugtatta. – Minden rendben lesz kis Drágám, megígérem neked, hogy minden rendben lesz, veled nincs semmi baj. Te csak menj és tudd, hogy veled minden rendben van. – És amikor ezeket mondta, akkor tudta is, hogy így lesz, minden rendben lesz.

Nem lehet másképp.

Még mindig nem tudta eldönteni milyen legyen az ideális élete, amit le kellene írnia a könyv utasításai szerint. És mi legyen az ideális munkával, az ideális családi élettel és kapcsolatokkal. – Ezt későbbre hagyom, ezen még gondolkoznom kell – mondta magának és leült egy padra.

Egy pillanatra behunyta a szemét, és a könyvben lévő következő feladatra gondolt. Ebben el kellett képzelni olyan dolgokat, amik boldogságot és jó érzést adnak. Olyan élesen kell elképzelni, szinte látni, mintha valóság lenne. Megint ott tar-

tott, hogy mit is akar valójában, el kellene végre döntenie, mert csak akkor válik valósággá.

De ebben nem tudott dűlőre jutni.

Néha azt gondolta, hogy repül, elképzelte, hogy száll magasan a felhők felett, és a szabadság érzése járja át. De szeretett a földön is járni és nem akart elmenekülni sehova. Néha úgy gondolta, hogy nincs szebb, mint a Föld, a drága édes föld, a csodás fügefákkal, a gyönyörű bokrokkal és fákkal, a zöld mezőkkel, ahol képzeletben végigfutott lobogó hajjal, a szív-szorítóan kék éggel, és a tavaszi édes levegővel. A gyönyörű és nyüzsgő városokkal, az épületekbe írt történelemmel, régi diadalokkal, a jelen valóságával.

A másik kedvence az volt, amikor képzeletben az élet vizében fürdött. Érezte, ahogy átjárja a hús víz és megújítja minden sejtjét. Odahívta magához képzeletben akiket szeretett, és velük fürdött. Ott ült a folyóparton, a padon, és közben az élet vizében fürdött. Megint átjárta a boldogság, és amikor kinyitotta a szemét, meglátta a sétáló embereket. Elfogta az együtt-érzés és mindegyiknek küldött egy jó kívánságot és szeretetet.

A legjobban az új munkáját szerette. Álmokat árult, pár órás gyönyörű álmokat. Azon a helyen, ahova annyian vágyakoztak, mely a csodás álmok megtestesülése volt. A mítoszban sétált nap, mint nap, az örök tavaszban, ami nem létezett. Akkor is, amikor zuhogott az eső és a ködtől nem lehetett az épületeket látni. De ő elmesélte, hogy mi van ott. Mindent tudott már új otthonáról, sokat tanult róla.

Régebben csak úgy elindult bolyongani és tanulni a templomokat. Amikor belépett egy templom hűvösébe, mindjárt a szentképekhez ment. A mécsesek remegő fényébe a homályos ívekben, oda ahol egyedül lehetett. Ilyenkor szinte kétségbe-

esett, hogy lehet ezt a rengeteg festményt megjegyezni? – kérdezte magától, de meg kell jegyezni.

Mindent tudni kell.

Nagyon szerette a Szűzanya képmásokat, a Kisjézusokat, mindegyik más volt, mégis mind ugyanaz, a Szűzanya a Nagy Istenanya álrúhá visszátérése.

Tartott egy kis szentképet az egyik polcon a hálósobában, a Szűzanyát ábrázolta és ő az ágyából éppen rálátott. Az a kép, a polcon, fekete kendős, sötét arcú nőt ábrázolt, aki maga előtt tartott egy bepólyált kis, emberi alakot, a Kisjézust. Ősi erő áradt belőle.

Őt kérte, hogy segítsen a mindennapokban. – Maradj velem Szűzanya, adj éltető erőt, hogy menjek tovább, az örült világban, mindig előre és előre.

De a kedvence a Szoptató Szűzanya volt. Az egyik múzeum díszé egy étellel teli, rózsaszínű ruhás, pirosposzgás Szűzanya kép volt, melynek egyik duzzadó mellét a Kisjézus szopta. Ő vigyázott a nőkre, amikor még nem volt orvos, hozzá fohászkodtak az asszonyok a gyermekvárásnál és a gyermekágyban. Az ilyen témájú képeket már régen betiltották, templomban már nem lehetett látni ilyeneket, túl sok élet volt bennük és semmi szenvedés.

Néha elment a múzeumba és sokáig nézte ezt az étellel teli, rózsaszínben pompázó Szoptató Szűzanya képét.

Lassan mennem kell – gondolta. Felállt a padról és elindult hazafelé. Útközben még megdicsért néhány bokrot, áradozott magában a szépségükről. Meglátott egy szép nyíló rózsát is az egyik kertben, megállt néhány pillanatra, hogy gyönyörködjön légies szépségében, odahajolt hozzá, hogy érezze varázsos illatát. Jó lett volna az arcát is belefűrní a lágy szirmokba, de

sajnálta a gyönyörű virágot. Had éljen! Mennyi árnyalata van a rózsaszínnek – csodálkozott magában. Legjobban a pirosas rózsaszínt szerette, az élet színének gondolta.

Nagyon jól ment az első feladat a könyvből, szinte már nem is kellett arra gondolnia, hogy dicsérjen. Csak úgy jött magától, szinte ösztönösen. Észrevette, hogy ha dicsér mennyivel jobban érzi magát; igen az, hogy dicsért határozottan boldogította. Belépett az ajtón.

Minden olyan volt, mint mindig. A márványpadló a hallban fényesen csillogott, pedig nem is gondozta, nem volt rá ideje. Az erkélyajtó nyitva állt és az erkélyen ruhák száradtak az éles napfényben. – Be kellene már szedni a ruhákat – gondolta. De most nem volt kedve prózai dolgokkal foglalkozni. Azért kiment az erkélyre, de a ruhákat a szárítón hagyta. Körbenézett a negyedik emeleti erkélyről, a meleg napfényben állva. A szemközti parkoló mellett álló, a tavasz pompás ruhájába felöltözött dús lombú fákban gyönyörködött, és rátévedt a tekintete a magnólia fa csészényi, nagy fehér virágaira. Nagyon szerette a magnólia fát, még télen is fényesen csillognak a levelei és nem árasztottak szomorúságot, mint sok más örökzöld növény.

Ebben a pillanatban valami olyat érzett, mint még sohasem. Érezte az egész testében az élet vibrálását, mindenhol nagyon elevenen. Igen, egyszerűen érezte az életet a testében. Most valami olyan mély béke és boldogság szállt rá, hogy elkezdett hangosan nevetni. Visszament a szalonba és leült a puha, tengerzöld díványra, és ott a szobába beáradó édes fényben csak nevetett hangosan és boldogan, boldogan attól, hogy élt.

Mindent elsőprő hatalmas öröm volt ebben a nevetésben.

Igen, nevetett, hiszen minden rendben van.

Szekeres Veronika

Szekeres Veronika vagyok, Trevisoban élek. Angol nyelv- és irodalomszakon végeztem a velencei Ca'Foscari Egyetemen és ez meghatározó volt életemben. Egy irodalomkritikai könyvem jelent meg angol nyelven a reneszánsz irodalom témájában. Szeretek kísérletezni különböző írói eszközökkel, stílusokkal és szerelmes verseim is vannak. Régóta szeretnék Velencéről írni, de ez még álom.

Tímár Klára

Remény

A buszon

A fiatalokkal és két tanárral teli busz a Balaton felé tartott. Gyuri a busz elején ácsorgott. Látszólag nem figyelt a sorok közt magát kellettő, feltűnően vonagló Dórira, pedig egy fiú sem tudta levenni róla a szemét. Az osztályfőnök úr sem. Az első ülésen a tanárnő szundikálni látszott, ami elég nehéz lehetett a dübörgő, harsány zenében. A sofőr ráfordult Gyurira:

– Hajtsd le az ülést, ülj le!

– Mehetnékem van.

– Ettől a zenétől kaptad – aztán a tanárnő felé intett. – Alszik vagy belehalt? – majd tovább kérdezett, mivel választ nem kapott. – Valami tanár úrról is szó volt. Hogy jön.

Gyuri hátra mutatott: – Itt van.

– Melyik az?

– A legkanosabb.

Most már kíváncsivá vált a kérdező: – A lány közületek való?

Gyuri válaszával megint nem sokra ment: – Az már nem lány. Ötödéves volt.

– Mire jó ez az ötödik év?

A választól ugyan nem lett bölcsebb: – Hát ez az.

– Élmény veled beszélgetni – összegezte az eddigieket a sofőr, aztán kedélyesre váltott. – No, majd a Balaton helyrehoz! Sör, víz, napfény, lányok, etyepetye.

– A sorrend nagyon tatás – hűtötte le Gyuri azonnal.

A vízparton

Mindenki belegázolt a vízbe, a jókedv elragadta a tanárnőt is. Csak ketten maradtak a parton.

– No, már meg ülhetnéked van – fordult Gyurihoz a sofőr, aztán a nőt gusztálta. – A tanárnők... ajaj! Micsoda arányos test! Tudod mit? A tatás sorrenden máris módosítanék! – aztán a fa alatt egyedül üldögélő Dórira mutatott: – Hát a táncos lábú mitől eresztett le? Egész úton az ülések közt kellett magát, nem láttad?

– Nem figyeltem.

– Nem a lányokat szereted? – aztán, mivel Gyuri makacsul hallgatott, kibukott belőle: – Mégse kellett volna elvállalnom ezt a fuvart.

– Maga legalább utólag okos, tata.

Hirtelen meghallották a tanárnő sikolyát, de mire többen is odaúsztak a levegőért kapkodó asszonyhoz, egy vízibiciklis már ki is emelte.

Utólag kiderült, hogy egy egy dőglött angolnához ért hozzá a keze, erre megijedt, rosszul vette a levegőt, vizet nyelt, ráadásul még görcsöt is kapott az egyik lába.

A megmentő, egy angol férfi, később elmesélte, hogy bizony őt is cserbenhagyta a lába, mikor a part menti nagy köveken megcsúszott, és egy törött sörösuveg beleállt a talpába. A megmentett asszony bocsánatkérően magyarázkodott: – Tudja, sörivő nemzet vagyunk.

Esti forgatag a mólón

A tanárnő szalmakalapot próbált, az árus tükrében látta közeledni a bekötözött lábbal sántikáló angolt. A férfi nevetve biztatta, hogy csinos, nem a kalap, hanem aki viseli. Aztán kajánul megjegyezte, hogy a fiúknak is tetszik, mert hogy itt sertepertélnek körülöttük.

– Egy táborból jöttünk. Egy hely megüresedett, ezért lehetek itt.

Az idegen azzal folytatta, hogy ezek a fiúk nem közömbösek a nő iránt, különösen egyre igaz ez, és Gyurira mutatott. A közeli kerthelyiségbe már nem együtt tértek be, a forgatagban elsodródtak egymástól. Alighogy leült a tanárnő, Gyuri hívta a táncterre. Néhány fordulat után egy szál rózsát húzott elő ingéből, s mosolyogva nyújtotta át: – Boldog születésnapot, kedves tanárnő! Kedves Ági! – Aztán bevallotta, hogy aggódott, meddig nézelődik az angollal a sátrak előtt, mert nagyon szúrta a rózsza tüskéje.

Ági meghatódva tudakolta, honnan ismert a születési ideje, mire Gyuri felvilágosította, hogy ő intézte a csoport utazási papírjait. Nem sokáig táncolhattak, mert Dóri viharzott be egy szakadt fiúval. A táncolókhöz lépett, Gyuri fejét a két kezébe fogta, és hosszan szájon csókolta. – Egy újabb angolna – gondolta Ági. A fiút a társak felháborodással kérdezték az azonnal elviharzott Dóri viselkedéséről, mire ő felfedte az eddig félve rejtegetett titkot, hogy a lány szed valamit. És már nem a kedvese, mert egyértelművé tette neki, vagy leáll a gyógyszerrel, ivással, füves cigivel, mindennel, ami kifordítja önmagából, vagy szakít vele.

A megdöbbsent Ági alig lépett egyet-kettőt az asztala felé, mikor az angol már hívta is, táncoljon vele. Hamar kiderült, hogy a férfi már egy hete itt van. Ő meg három barátja most ismerkedik Magyarországgal, de társai már az első napokban partnerekre leltek, aludni se járnak be a kempingbe.

– Az a fiú magát várja – mutatott Gyurira – valamiért nagyon zaklatottnak tűnik.

Gyuri a sírás határán állva számolt be Áginak Dóri állapotáról. Hogy eltűnt az idegen sráccal, de előtte feldobva beszélt annak segítőkészségéről. Tehát biztos, hogy szerhez jutott. Bevallotta, hogy Dóri otthon is szed valamit, kiszámíthatatlan tőle, állandóan táncolhatnékja van, vedeli a folyadékot, többnyire alkoholos valamiket, órákon át vibrál. Aztán leenged, semmire nem képes.

A tavalyelőtti érettségi előtt sem bírta már a hajtást, serkentőszerekkel tanult. Tiszta hajóhinta volt: egyszer lent, másszor fent. Gyuri emlékei szerint ekkoriban keveset találkoztak, mert ő előrehozott emelt szintű érettségire és nyelvvizsgára készült. A bajok akkor kezdődtek igazán, mikor Dóri apja belehabarodott egy alkalmazottjába, és elköltözött otthonról. Dóri sajnálta az anyját, alig bírta mellette. Otthon örökös takarítás és fertőtlenítés folyt, de mire az apának még a szaga is eltűnt, visszatért ő maga. Nosza, a két szülő összefogott a gyerek ellen.

Lányuk érettségije gyengére sikerült, az ötödévet már alig tudta befejezni. Megrázó volt hallani a fiútól, hogyan szenvedte végig szerelme tengersok ígéretét, fogadkozásait, hogyan alakult át a szerelem szánakozássá. Gyuri állította, hogy most

reggelig már nem látják Dórit. A tanárnő megígérte, hogy beszél az osztályfőnökkel, aztán a táborvezető útján értesíti a szülőket, jöjjenek bajba jutott lányukért. Gyuri szkeptikus volt, tapasztalta, hogy az anya és apa már lemondtak gyermekükről.

A táborban

Reggel Gyuritól tudták meg a többiek az éjjel történeteket, hogy rendőrök hozták be az agresszív, tomboló, őrzöngő Dórit, aztán meg mentő jött érte. A táborvezető pedig az apától frissen érkezett faxot olvasta: „Azonnal megyek a lányomért. Ő már nem tartozik az iskolához, a tanárnőnek és önnek semmi köze a viselkedéséhez. Kíméljenek meg a beavatkozásaiktól!” Gyuri szeme könnytől csillogott: – Tetszik látni? Semmi nem változott.

Estefelé Ági az angollal herendi kirándulásról tért vissza. Egész napjuk derűsen telt. Beszéltek magukról, amennyit feltétlen fontos volt, de inkább a látottak szolgáltatták a témát. Visszafelé Nagyvázsonyban középkori várjátékba csöppentek, a korhű ruhás pincérek korhű ételeket hordtak eléjük, a nap felejthetetlenre sikerült. Jókedvük oda lett, mikor meglátták a tábor közepén a nagy csoportosulást. Ahogy közelebb értek, kirítt a sokaságból egy nagy hasú, aranyláncos-karkötős férfi gyűrött, kétes tisztaságú szabadidőruhában. Lépteinél suhogott a combján összeérő két nadrágszár. Látszott, keresi „a felelőst”. A szótlanság sárga hű ebként követte felbőszült társát, csak orrfúvásaiból lehetett tudni, merre járnak. A suhogós arrogánsan förmedt Ágira: – Csakhogy előkerült a kedves tanárnő! Köszönöm, hogy így vigyázott a lányomra!

– Kit tisztelhetek az úrban? – kérdezte visszafogottan, de patanásig feszülő idegekkel Ági.

– Ne fölényeskedjen, adja elő nekem inkább a gyerekeket! Miért nem vigyázott rá? Tudta, hogy érte jövők.

Ági még mindig türelmesen, halkán felelt: – Úgy véli, nekem kellett volna vigyázni az ön felnőtt lányára? Ha így is gondoltam volna, a faxon ön ezt határozottan megtiltotta!

Az apát nem lehetett meggyőzni. – Felejtse el a faxot! Magának kötelessége lett volna. Most hol keressem?

Ági néhány mondatban tájékoztatta az elhangzottakról az angolt. A zordon atyának csak ez kellett: – Ja, ha magának az a legfőbb gondja, hogy már az első napokban külföldi pasikra vadásszon!

Gyuri ezt már nem tűrte, magából kikelve ordított: – Mocskos pofájú rohadt szemét! Tudja, hogy a lánya hosszú ideje kábítózik, semmit nem tett ellene, most meg mocskolódik, mást okol!

– Te szaros proli! – acsarkodott tovább az apa. – Ne hibáztass engem, hogy jössz te ehhez? A lányomtól is elutáltalak volna, ha ez hagyja – mutatott szepegő társa felé. – De szerinte te jó hatással voltál rá. Ebben is tévedtél, te! – mintha ütés elől menekedne, olyan megrettent arccal hőkölt hátra az asszony. Gyuri hibáztatása tovább folyt: – Melletted lett roncs a lányom!

A fiú nekiment volna, ha társai le nem fogják. Szinte csak magának mondta megrendülten: – De nem miattam. Maguk kiutálták a családból.

A tájtétkzó apa megfenyegette, hogy intézkedik, a városban biztosan ne kapjon majd állást, sőt még a megyében sem, menjen bármerre, utána tud nyúlni. A tanárnő is ígųretet kapott, hogy az intézményirányító osztály vezetőjének – aki az ő lekőtelezettje – felnyitja a szemét a dísz-pedagógus viselt dolgai-ról. Dicsekedett, hogy a feljelentgetésben neki gyakorlata van, hiába jőtt el a tanárnénike ide kurválkodni, a híre hamarabb hazaér, mint ő maga.

A megalázott, földbe taposott asszony csak annyit kérdezett, hogy a felelősségteljes apa volt-e már a lányánál a kórházban. Újabb adag frőcsőgés kezdődött, hogy őt ne leckéztesse egy ilyen perszóna, meg hogy ez az alja népség neki egy szóval se mondta, hol a lánya. Az ott tébláboló sofőr ezt már nem hagyta szó nélkül, s határozottan közölte, hogy talán azért nem álltak szóba vele, mert őők emberi hanghoz vannak szokva. A táborvezető kikísérte az átkozódó, káromkodó apát a kerítésen kívűli parkolóba, közben magyarázta, merre kell a tapolcai kórházba menni.

Este Gyuri megnyugtatta a tábortűz körül űlőket, hogy Dóri már haza is érhetett az apjával. Csak a tanárnő aggodalma nem múlt el. Már hívta az otthoni igazgatóhelyettes, hogy ráncba szedje. Figyelmeztette, hogy kerülje a strichelésnek még a látszatát is, maradjon ura a helyzetnek, meg bevallotta, hogy ő egy percig sem örűlt, hogy az űres helyet vele töltötték fel. A kitartóbbak éjszakába nyűlóan beszélgettek Ágival. Kíváncsiak lettek volna tanáraik intim dolgaira, hivatkoztak is másokra, hogy azok mennyi mindent kifecsegnék, de Ági csak magáról mesélt. Soha ki nem mondott gondolatokkal indokol-

ta magányosságát, kirekesztettségét: hogy meg merte tenni, amit sok kollégája nem, ki mert lépni egy nem működő házasságból. Méltósággal, bátran, ki nem kürtölt intimitásokkal, acsarkodások nélkül. Kartársai megszólták a sikeres felsőfokú nyelvvizsga kapcsán, hogy könnyű neki tanulni, hisz nincs családja. Pedig még volt férje is megértette, biztatta a tanulásban, s örült, hogy fél éves angol tanulmányutat nyert. Csak a munkatársak, a főnökök irigyek, nem is kapott fizetés nélküli szabadságot, fel kell mondania. A bántásokat, sérelmeket kipihenni jött ide, feltöltődni a nagy út előtt.

Gyuriból önkéntelenül kibukott: – Bocsásson meg nekünk! Maga remek asszony.

Sokáig anekdotáztak, iskolai, egyetemi élményekről meséltek, halkan énekelgettek. Gyönyörködtek tanáruk szomorú orosz népdalaiban. Az angol férfi jelenléte senkit nem zavart, többen beszélgettek vele, a benyomásairól tudakozódtak. A lányok büszkén húzták ki magukat, mikor Tom a magyar nők szépségéről, a magyar konyha utánozhatatlan ízeiről, a vendégszeretetükről áradozott.

Néhány nappal később a táborvezető táviratot lobogtatva, megrendülten közölte a reggelizőkkel, hogy Dórika otthon este eltűnt, reggel találták meg a csónakázó tó partján, túladagolta magát, elhunyt. Gyuri kirohant az ebédlőből, a kerítésre borulva zokogott. A szintén síró Ági nem sokáig bánkódhatott vele, telefonhoz kérték. Kedvenc igazgatóhelyettese köszönés nélkül tudatta vele, hogy fegyelmi vizsgálat indul ellene a méltatlan tanári viselkedés, a haláleset miatt. A fegyelmi bizottság előtt másnap kell megjelennie, az önkormányzat illetékes osztályának vezetője is jelen lesz. Ágiban nem állt meg:– Ennek

örülök, akkor biztosított a pártatlan ítékezés. A főnöknő felsattant, hogy ne ironizáljon. Ági nyugodtan reagált:

–Távol áll tőlem. Mint ahogy a tárgyaláson való megjelenés is.

Tihanyban

Ági az angollal sétálgatott a pompás félszigeten, hosszan hallgatott, a férfi megértően szintén csendben maradt. Lassan ocsúdott az asszony, s szégyenkezve bocsánatot kért, amiért az együtt töltött utolsó napot ilyen savanyúvá tette. Aztán Tom bevallotta, hogy értetlenül nézi, min kell keresztülmennie az asszonynak, és hogy reszket érte. Valamint nem gondolta volna, hogy ilyen nehéz lesz itt hagyni. Ági elárulta, hogy azon a lányon jár szüntelenül az esze. Tom a két keze közé fogta a kedves arcot, úgy sulykolta: nehogy a rosszakarók csapdájába essen, nehogy hibáztassa magát a törtétek miatt.

Ági kapott a szón:

– Pedig van bennem hiba! Nem tudok átlag magyar asszony módján gondolkodni, szeretni, túrni, élni – már ömlött belőle a szó. – Mertem nem szülni, mikor rájöttem házasságunk csődjére. Mertem 32 évesen egy új szakot elvégezni, nyelvet tanulni.

A szerelmes angol közbevágott:

– Légy áldott érte!

Ági folytatta, hogy mert elválni, elköltözni, volt bátorsága a főnöknő gyerekének ötösnél rosszabb jegyet adni, különórára őt nem elvállalni. Fájó pont volt irigyeinek, hogy rátalált egy jó fordítási munkára, ami rendszeres valutabevételt jelentett. A férfi nevetve szúrta közbe, hogy most a pénzes nyugati pasasra vadászás is kiderült róla. Jót nevettek, de Ági csöppet se fel-

szabadultan. Rövid gondolkodás után elmondta, hogy még egy merész húzása volt: mert pályázni, és nyert egy féléves nyelvi tanulmányutat. Londonba. A férfi ölelése határtalan örömről árulkodott.

A buszon

Hazafelé Gyuri már megint elől álldogált. A csendet a sofőr törte meg:

– Nem nagyot változott a világ. Neked. A mehetnéked nem múlt el.

Aztán a tanárnő felé intett:

– Jól áll neki a barnaság.

Gyuri ráförmedt:

– Ne merje stírozni!

– Belehabarodtunk? Én szerelempárti vagyok, nekem elárulhatod.

Gyuri lehuppant a tanárnő mellé, és jó hangosan, hogy a sofőr is halljon minden szót, közölte vele, hogy akadt egy újabb, derék hódolója. A buszvezető rendesen zavarba jött.

Ági nem bánta az ugratást, örült, hogy addig se kell az otthon történteken rágódni. Gyuri unszolására felfedte szomorúsága okát: a férje telefonált este, hogy az igazgatóhelyettes felhívta őt, és örömét tolmácsolta, hogy nincs gyermekük, mert lám, Ági milyen méltatlan lenne az anyaságra. Külföldi férfiakra vadászik, és megengedhetetlen, intim kapcsolatban áll egy tanítvánnyal.

Gyuri naiv kérdésére, hogy ez mit jelent, Ági felvilágosította, hogy őket kettejüket boronálták otthon össze.

A fiú nehezen tért magához.

– És most fél hazamenni?

– Nagyon. Tudja Gyuri, arra gondoltam, hogy miután hazajövök Londonból, szerzek egy kiskutyát. Az nem fog gyanúsítani, az nem tud kombinálni, azt nem lehet ellenem fordítani, azt elég csak szeretni.

A repülőtéren

Hat hónappal később a repülőtéren Gyuri várta a tanárnőt. A kilépő asszony a fiú karjaiba szaladt, de az ölelés óvatos, már-már tartózkodó lett. Ági arca csak akkor derült fel, mikor megpillantotta a Gyuri kabátja alatt megbújt kutya kicsiny pofácskáját. Meghatottan simogatta a szőrcomót, míg Gyuri bepakolt a taxiba. Aztán elérzékenyülve bújt a kedves fiúhoz a hátsó ülésen, és már ömlött is belőle a szó.

A mozgalmas napok mindegyikén jól érezte magát, csak az első heteknek adtak rossz mellézköngét az itthon törtétek. Tomtól távol volt, de nem is kívánta volna feldúlni a kétgyerekes férfi életét. Nem szólt arról, hogy szeretetre, gyöngédségre vágyó lénye társra talált egy csoporttársában, de szerelmi partnere legalább olyan sebzett lelkű volt, mint ő maga, csak átmenetileg kapaszkodhattak egymásba.

Ági tele volt reménnyel, bizakodással, hisz barátai ajánlásával állás várta, persze nem az ellene fordított városban, hanem tanulmányai helyszínén. Derűsen és magabiztosan jelentette ki:

– Mindent előlről fogok kezdeni. Van hozzá erőm.

Tímár Klára

Bölcsészkaron végzett szépkorú asszony vagyok. Kiegyensúlyozott életet élek elégedett feleségként, büszke szülőként, boldog nagymamaként. Megtalálom mindennapjaimban az értelmes feladatokat, megkeresem az örömöket is. Szeretem az olvasást, a színházat, a zenét. Mások iránti türelmem az éveim számával együtt szaporodott. Hiszem, hogy a világ egyre jobb lesz, s a magam módján teszek is ezért.

Sinka Júlia
Hosszú az út hazáig
Életmonológok több hangra

– Annyira szégyellünk! – a váratlan hangra Zsuzsa konyharuhába burkolt kezében megcsúszott a forró tepsi. Ösztönös mozdulattal kapott a füléhez pórul járt ujjával, zavartan nézett Mikire.

– Tudod, anya, az ingyen ebédeket... Nem emlékszel?

Igen, az ingyen ebédek... Hogy is ne emlékezne... Mindenre emlékszik...

1966.

– Tudja drága – a kövérkés, kopaszodó férfi atyáskodóan paszkolta meg a karcsú, szőke lány kezét –, én egyáltalán nem bánom, hogy magácska kettesre érettségizett matekból. Dolgoztak itt nagyon okos lányok, még színötös bizonyítvánnyal is, de csapnivaló műhelyírnok volt mind! Csak azt lesték, mikor mehetnek újra felvételizni az egyetemre. De kegyedet munkára szoktatták, nekem van szemem az ilyesmire, nem akar majd az iskolapadban elfonnyadni, nemdebár? Szólítson csak Béla bácsinak – Sipos elvtársnak csak akkor, ha itt van valamelyik fejes a központból –, nekem is van egy nagylányom, bár ő még csak novemberben lesz 18. Ez lesz az íróasztala, Zsuzsika. Ugye nem haragszik, ha így hívom? – nézett a lányra szelíd mosollyal Béla bácsi, és itt-ott pecsétet, a magasságához ké-

pest kissé hosszú, barna köpenye zsebéből némi kaparászás után előhalászott egy szem cukorkát.

A viharvert csomagolású édességet egy feltehetőleg cinkosnak szánt, de Zsuzsának inkább komikusnak tűnő kacsintás kíséretében odakínálta a lánynak.

– Szereti a Negrót, ugye? Az ifjú hölgyek édesszájúak, nemdebár?

– Mit művelsz, te címeres ökör?! – csattant fel hirtelen, de a főnöki szigor nem Zsuzsának szólt, Béla bácsi a madárkalitka szerű irodából kiszaladva már az egyik munkással veszekedett, dühösen mutogatva az esztergagépre.

Zsuzsa, magára maradvá körülnézett a helyiségben: kopott szőnyeg, leharcolt bútorok. Ahhoz, hogy valaki meglássa a székek fakó, piszkos kárpitjában a valamikori élénkzöld szövet frissességét, nem kevés fantázia kellett. A lány nem volt ennek híján, sőt.

Lehunyta a szemét. Elképzelte, milyen színeket, mintákat tervezne ő a bútorok kárpitjára, a szőnyeg anyagára, ha lehetne. Ha az apja nem kap azon a forró júliusi napon szívrohamot. Ha nem a mezőn, ha nem hajnalban, ha nem a traktoron... Ha lett volna valaki a közelben...Ha élne még az édesanyja... Ha a bátyjának azon a tíz év előtti, iszonyú novemberi éjszakán nem kellett volna, mint a tolvajnak, szöknie, át a zöldhatáron, át Ausztriába... Ha mehetett volna főiskolára... Ha valakinek, valaki „befolyásosnak” megmutathatta volna a rajzaival teli mappákat... Ha bejuthatott volna egy tervező mellé, a legutolsó lóti-futi segédnek is akár ... Ha. Ha. Ha. Az a sok „ha”. Mintha nevetne, pedig már jó ideje sem kedve, sem oka nincs a nevetésre.

A lány csak abból vette észre, hogy sír – igazából, „kifelé” is sír –, hogy Béla bácsi, aki nem kevés túlsúlya ellenére nesztenül és meglepően gyorsan mozgott, vigasztalóan mindkét kezét megragadta:

– Jaj, kedvesem, nem kell azért így kétségbeesni! Én és a feleségem nagyon sok kedves, rendes embert ismerünk, biztosan találunk magácskának egy megfelelő albérletet! Addig meg ellehet a nővéremnél. Az unokaöcsém most vonult be katonának, üres a szobája. Igaz, nem „lányszoba”, tele van focis meg biciklis dolgokkal, de jobb, mint a semmi, nemdebár...

Zsuzsa meglepett pillantása rátalált a táskája mellett heverő hirdetési újságra. Igen, innen a most „életmentő” félreértés... Egy albérlet meg tényleg kellene...

1967.

– Zsuzsika, ismer, nem szólok bele mások dolgába – mondta Béla bácsi –, de muszáj megkérdeznem. Van valami sürgető oka, tudja, mire gondolok – a férfi zavartan köhécselt –, valami nagyon fontos oka, hogy hozzá akar menni ahhoz a fiúhoz? Nem mondom, aranykezű, jó szakmunkás ez a Pisti, tulajdonképpen elég rendes is, a maga módján. Csak iszik, mint a kefekötő. Igaz, itt a műhelyben még soha nem láttam italosan, de mindenki tudja, hogy műszak után jöhet minden, ami „a betűs”. Tudja, Zsuzsika, a sör, a bor, a pálinka... Nem való magához. Ha nem akar nyugdíjig itt maradni a műhelyben, azt is megértem. Bár sajnálnám, ha elmenne, maga a világ legjobb műhelyírnoka, de megértem... A gyár is támogatja, ha tovább akar tanulni. Tudom, hogy szeretett volna főiskolára menni. Ha akarja, beszélek a párttitkárral, meg a szakszervezetissel...

Magából, Zsuzsika, még bármi lehet... Azt is előre látom, nemde bár nem kell hozzá különösebb fantázia, hogy mi lesz ebből a Pistiből. Egy „az eszét is elitta”, asszonyverő, megkeseredett, menthetetlenül lecsúszott figura. Gondolom, azt nem vallotta be, hogy egy kocsmai verekedés miatti rendőrségi ügy az oka, hogy felmondtak neki itt a gyárban, és nem önszántából, pláne nem az édesanyja kedvéért akar most haza menni a falujába, a téeszbe dolgozni. Zsuzsika, én csak egy egyszerű melós vagyok, de maga okos lány, érettségije is van, igaz, matekból csak kettes – kacsintott az arcán éppen csak átfutó mosollyal Béla bácsi. – Ne tegye tönkre az életét! Ha el akar menni a műhelyből, vagy a gyárból, vagy akár az egész városból, akkor ezt az iskoláért vagy jobb fizetésért tegye, és ne azért, hogy egy reménytelen alak felesége legyen!

1968.

– A „lánynak”, anyám, van neve! Zsuzsának hívják! Most, hogy Miklóska is megszületett, beláthatja, illene már megjegyeznie a menyé nevét. Tudja is azt maga, csak nem bírja megemészteni a miniszoknyát meg a szűk nadrágot! Igen, a városban végig mernek menni az utcán a nők így is. Persze csak a fiatalabbja, azok ott sem, akik olyan öregek és csúnyák, mint a maga Margit barátnője. A vén pletykafészek. Ne is tagadja, ő uszítja magát folyton ellenünk! Mi van a komatállal? Nem, nem tudom, Zsuzsa miért nem tudja, mi az. Igen, vidéki lány, de úgy látszik, náluk ez nem volt szokás. Nem, nem azért mondta tavaly Klári néni menyének, hogy van mit ennünk, mert gúnyolódni akart. Sajnálom, hogy most hazudnia kellett Szekereséknek, hogy Zsuzsa viszonzotta a szívességet, csak

azért nem ő vitte a tálat, mert lázas a gyerek. Igen, igaza van, kínos, hogy Zsuzsa nem köszönt a Szántóék pesti rokonainak, de nem volt rájuk írva, kicsodák. Igazság szerint én sem ismerném fel őket, ha nincs mellettük Pali bácsi, csak maga belém nevelte, hogy mindenkit köszönteni kell, akivel az utcán találkozunk. Na, arról aztán mondjon le, hogy Zsuzsa magával megy a misére! Igen, ittam. Tíz éve iszom. Ezt nem pletykálta a Margit? Nem, nem azért, mert Zsuzsa megcsal a téeszelnökkel. És főként nem ezért rúgtak ki. Zsuzsa nem csal meg, én viszont részegen tolvaj vén szarosnak neveztem a főkönyvelőt. Ő ezt, minő meglepetés, kifejezetten rossz néven vette, én meg vita közben betörtem az irodája ablakát. Persze megérdemelte, mi a fenéért nem számolta el rendesen a munkaegységeket. Most mit sopánkodik? Tudja, hogy iszom, mondja ki, alkoholisták vagyok! Apám is tudja, a szomszédok is tudják, a barátaim is tudják, sőt még a tisztelendő úr is! Csak maga, és most még Zsuzsa nem akarják látni, amit mindenki lát! Nem, nem tudok leszokni! És tudja mit? Már nem is akarok!

1974.

– Igen, mama, jól hallotta! Miki tényleg azt kérdezte, hogy meddig lesz ez így. Azt válaszoltam neki, hogy ha már ti is unjátok, akkor elmegyünk. Erre ő elkezdte összezsugorítani Zolika holmiját, nehogy pont a macija kimaradjon, mert tudja, hogy anélkül a kisöccse nem tud elaludni. Ezért sírtam, és nem azért, mert Pisti megvert. Egyébként tényleg megvert, veri ő a gyerekeket is, de ezt maga is tudja! Persze nehéz észrevenni, hogy éppen mikor ivott, mert már ki sem jőzanodik! Összeveszik mindenkivel! Az elmúlt évben öt munkahelye volt! Sehol

sem marad meg, iszik, kötekedik, kirúgják, akkor még többet iszik. Pénz nélkül is, mert a cimborái fizetik a köröket. Tudom, hogy nem tehetnek róla, nem erre nevelték, de Pisti már a pára sem hallgat. Elegem van ebből! Jaj, ne sírjon! Igen, tudom, hogy mi vagyunk a családja és imádja az unokáit! De muszáj kilépnem ebből a házasságból, a gyerekek miatt is. Beadtam a válópert. Pesten találtam munkát, most albérletbe megyünk, de lehet, hogy adnak majd szolgálati lakást. Igen, tudom, hogy nehéz lesz két kisgyerekekkel, apa nélkül. Ha belegondol, mama, igazából most sincs apjuk. Csak egy részeges vadember, aki időnként, és nem tudják miért, de jól elveri őket. Megölelhetem, mama? Most kell elbúcsúznunk. Holnap a hajnali vonattal indulunk, akkor még Pisti részegen alszik, nem kell huzakodnom vele. Írtam neki egy levelet, a konyhaszekrény fiókjába tettem, adja majd oda neki. Ha berendezkedtünk, mamáékat bármikor szívesen látom, de Pistiről hallani sem akarok. Nem, mama, nem sírok, csak valami belement a szemembe.

1975.

– Tisztelendő úr is úgy gondolja, rossz anya vagyok? Margit szerint ostoba vénasszony vagyok, aki hátba támadta a saját fiát. – A törekeny kis öregasszony sírva gyűrögette a zsebkenőjét, és reménykedve nézett fel a hórihorgas, szelíden mosolygó papra.

– Az a fontos, Katus néni, hogy maga hogy érzi. Helyesen, a legjobbat akarva cselekedett?

– Tisztelendő úr ismeri a fiamat, tudja, mivé lett... Azt is tudja, hogy kezdetben mennyi bajom volt a menyemmel. Leg-

alábbis én azt hittem, bajom van vele. Pedig nem is vele volt gondom... De ezt éppen maga magyarázta el nekem. Akkor, amikor panaszkodtam a templom miatt, hogy milyen istentelen a menyem, nem jön el velem... Akkor maga kérdéseket tett fel, hogy ebben vagy abban a helyzetben szerintem mit mondana, mit tenne Zsuzsa. Aztán azt mondta, a menyem rendes nő, és ahogyan mi, emberek sokfélék vagyunk, Istenben is sokféleképpen hihetünk, akkor is, ha nem mondjuk ki, vagy magunk sem tudunk a hitünkről. A cselekedeteink a fontosak. Igaza volt, tisztelendő úr! Ha született volna lányom, büszke lennék, ha olyan lenne, mint Zsuzsa. Akkor is, ha nem tudom elvonszolni hat lóval sem a misére.

A válóperre el kellett mennem. Zsuzsa tanúja voltam. Nem ő kérte, magamtól mentem. Nem tűrhettem, hogy a fiam és a barátai bepiszkolják! Képzelve, arról akarták meggyőzni a bírót, hogy Zsuzsa mindannyiukkal kikezdett, volt, akinek viszonya is volt vele, és Pisti csak ezért ivott, ezért volt durva! Azt akarták, hogy a gyerekeket elvegyék Zsuzsától.

Én elmondtam a bíró úrnak, hogy ez mind szemenszedett hazugság. Elmondtam, milyen ember a fiam. Ezért mondta Margit, hogy rossz anya vagyok, az unokáim majd elzülленnek Pesten, a rossz anya mellett, és ezért van a faluban olyan, aki most nem fogadja a köszönésemet. Mert, hogy a „gyüttment” pártját fogtam.... Még a férjem is haragszik, mert így ritkán láthatjuk majd a gyerekeket.

– Ha újra dönthetne, akkor is ugyanezt tenné?– kérdezte a pap.
– Tisztelendő úr, én imádom a fiamat. A karomat is levágtatnám, meg is halnék érte. De senki és semmi nem fontosabb nekem ezen a világon, mint az unokáim boldogsága. És a fiam egy vadállat.

1990.

– Zoli, szeretném, ha elmennél a tortaért. Mielőtt becsomagolják, ellenőrizd, a bátyád neve és a 22-es szám van-e rajta. A cukrásznőben nem lehet megbízni. Isteni sütitet süt, de kelekótya. A múltkor a Mártonék halotti torra rendeltek tortát, és az igazat megvallva, szerintem ez nem vall jó ízlésre, de akkor is iszonyú, hogy Panni egy esküvői tortát csomagolt be nekik, „Sok boldogságot!” felirattal. Hozzál néhány franciakrémet is, azt Ági néni nagyon szereti. Ha elintézted a sütit, menj is el Ági néniért, szegény már nagyon nehezen mozog, de imádja Mikit, szeretne eljönni a születésnapjára. Ne butáskodj! Persze, hogy téged is imád! Tudod, hogy mennyi mindent köszönhetünk neki. Jaj, Zoli, te is ott voltál, és annyit meséltem, hogy már csak ezért is emlékezned kellene, hogy is volt, amikor először találkoztunk a „munkaügyis” Ági nénivel!

Letettem a bőröndöket az ajtó mellé, és otthagytam velük téged és a bátyádat, két fáradt és megszeppent kisfiút, szegénykéim folyton azt kérdeztétek, mikor érünk már haza, messze van-e még.

–Igen, van gyakorlatom a bérelszámolásban is, de inkább takarítani szeretnék.

A kissé testes, középkorú asszony meglepetten nézett fel rám, félretolva a papírokat, amelyeket eddig gondosan tanulmányozott.

–Miért akar takarítani? Érettségije van, tisztább munkát is kaphat. Mindenki kapaszkodik az íróasztalba, maga meg... – ekkor vette észre a két kisgyereket a bőröndökkel.

– Elvált? – kérdezte.

– Igen. Úgy tudom, hogy a takarítók kapnak szolgálati lakást...

– Ez nem ilyen egyszerű. Háaspárokat alkalmazunk. Tudja, a férj kisebb-nagyobb javításokat is el tud végezni a házon, vagy ideális esetben ő is nálunk dolgozik, mondjuk kőműves, vagy villanyszerelő, ilyesmi. Cserelakás is kell. Amit lead a szolgálatiért. Magának se férje, se lakása... Albérletet talált már?

–Igen, azt már találtam. – Jobbnak láttam nem elmesélni az ezzel kapcsolatos tapasztalataimat. Így arról a fickóról sem beszéltem, aki hajlandónak mutatkozott volna elengedni a bérleti díjat, ha főzök, mosok rá is, és kedves is vagyok. „Tudja, mire gondolok”! – a hasát vakargatva kacsintott rám, és megtoldotta egy sörszagú böffentéssel. Nem meséltem arról a nőről sem, aki azt mondta, ha szeretné a gyerekeket, szült volna egyet. Szó sem lehet róla, hogy nevetlen kölykök randalírozzanak a lakásában. Hol találna aztán rendes albérlőt?

Végül ráleltem Baba nénire. Neki semmi kifogása nem volt ellenetek, felőle akár hat gyerekkel is költözhettem volna. De négy macskát is tartott, ahogy ő mondta, „természetes körülmények között”: az egész lakásnak pisi és fokhagyma szaga volt, és mindenütt macskaszőr. Arra gondoltam, estére már a bőröndjeiknek, sőt talán még a gondolataiknak is macskapisi szaga lesz.

Ági nyilvánvalóan jól olvasott mások arckifejezéséből, még a „rejtegetettek” is, mert sóhajtott és azt mondta:

– Gondolom, nem ez álmai otthona. Megpróbálunk valamit, de nem ígérek semmit. Üljön le oda és írja, amit diktálok!

Két hónap múlva megkaptam a szolgálati lakást. Kicsi volt, a praktikus berendezését szinte lehetetlenné tevő trapéz alakú

szobával, és a bérelszámolás mellett takarítónő is voltam, de végre volt saját otthonunk.

Minden nap hulla fáradtan értem haza, és siralmasan keveset kerestem. Az osztálytársaitok csúfoltak benneteket – ezt csak tavalý mesélte el Miki –, mert csak ti kaptátok ingyen a napközis ebédet.

Később szerencsére javult a helyzetünk, de ehhez vissza kellett ülnöm az iskolapadba. Ági beszélt rá, és szerencsére nem csak tanácsokat adott. Vigyázott is rátok, amikor tanultam, vizsgáztam. Ő volt a „pesti nagy”... És az igazi? Szegény Katus! A válásunk után Pisti elment a faluból, az öregek magukra maradtak. Igaz, mi igyekeztünk segíteni, ahogy tudtunk, a ház körüli munkákban is. Nem maradt senkijük, csak mi. Milyen különös is az élet... Papa öt éve halt meg, Katus tavalý. A kezemet fogva, a „lányét”, akinek először a nevét sem akarta megjegyezni...

2005.

– Jól vagy?– Anikó, Miki felesége aggódva nézett rá. – Olyan sápadt vagy. Majd én felvágom a sütit – mondta.

– Semmi bajom, csak elgondolkodtam.

– Az remek, mert most telefonáltak az üzemből – szólt közbe Zoli –, hogy hiánycikk az egyik festék, amit kértél, át kellene tervezned az egész kárpitot! Szerintem valami ahhoz hasonló, amit a vendégszobánk kanapéjára terveztél, a megrendelőnek is tetszene.

Sinka Júlia

Sinka Júlia vagyok, író, közgazdász és oktató – így, ebben a sorrendben. Szenvedélyem az irodalom és a történelem. Tízéves korom óta írok - modern tündérmesét ötödikben az osztálytársamnak, hogy megszerettessem vele az olvasást, jelenteget az iskolai ünnepségekre, ötperces krimiket, tankönyveket. 2018-ban jelent meg könyvvitel témájú, „sztorizós” kötetem (Kamu és gyémánt).

Nagyfi Krisztina

Szeánsz

– Háhááát Józsikám! Téged is ide esz a fene néhanap? Ilyenkor kell jönni? – szállt a sűrű füstön keresztül Józsi felé az őszinte örömmel nekiszegezett kérdés. – Ezer éve nem láttalak drága cimborám!

Ez azért nem volt teljesen igaz. Talán két nap telhetett el, mióta Józsi utoljára betette lábát az ivóba. Persze itt megállt az idő, értelme sem lett volna elmagyarázni, hogy tegnap, pláne tegnap előtt mi volt. Meg aztán Józsinak most egyébként sem volt ehhez túl sok türelme. Félmosollyal az arcán értékelte az örömteli üdvözlést. Elrebegett egy halk köszöntést, amit leginkább "Szevsztok"-nak lehetett érteni, majd nyílegyenesen a söntés felé vette az irányt. Úgy érezte, az élete múlik most azon a kis barackon, amit Gusztitól, a csapostól kért ki. Remegő kézzel nyúlt a parányi pohár felé, és nem tétovázott, legurította az utolsó cseppig. A nedű lávaként folyt végig torkán, felperzselve az idegesség kesernyés ízét, kellemes, megnyugtató melegséggel simította ki megviselt idegeit.

– Ejnye, ejnye! Hát csak így, hirtelen? Semmi koccintás, semmi körítés? – kuncogott Géza, és már szedte is cókémóját, hogy Józsi mellé helyezkedjen.

Örök darab volt a falu kocsmájában, sokszor azon viccelődtek, hogy talán soha haza se megy. Lehet, hogy így is volt. Sokan el se hitték volna, hogy van hova hazamennie. Pedig volt. A szőlőhegyen fent állt egy takaros kis prэшáz, vagy inkább házikó. A házikó valóban apró volt, nem is fért el benne sok

minden. Egy kisebb fajta priccs, egy lepattogzott zománcú bádoggal a mosakodáshoz, egy rozoga szekrény, félig leszakadt ajtóval a nem túl igényes és nem igazán számos ruhátárhoz. Ez volt Géza otthona. Ritkán járt haza. Ide is és az előző otthonába is. Már akkor is inkább az ivót látogatta, mint az asszonyt.

– Félresikerült házasság volt az... – szokta mondogatni néha. Ilyenkor kicsit a távolba mered és elgondolkodik, aztán meg-
rázza a vállát és iszik egyet a sikeres megmenekülésére. A hegyen lévő szőlőt és vele a házikót kapta a válás után. Nem harcolt többért. Azelőtt sem volt nagyigényű és nem is tervezte, hogy nagyon változni fognak a dolgok. Itt a kocsmába sok barátja volt – a többség mondjuk inkább ivócimborának mondaná őket – és ez pont elég volt neki a boldogsághoz. – Hát kell ennél több a férfiembernek?

A napi fröccsre vagy sörre való betevőjét – hogy melyiket, azt talán a légköri viszonyok határozták meg legmarkánsabban – általában ezektől a nagyra becsült barátoktól szedte össze. Nem sajnálták tőle azt a kis pénzt. Tudták, ha néha fizetnek neki egy két kört, aprópénzért is kapható néhány olyan ház körüli munkára, amiért mesteremberek vagyontokat is elkértek volna. Ez adta ezeknek a régi barátságoknak a mély gyökerét. Úgy látszik Géza ezen az estén Józsi pécézte ki, mint ügyeletes jótévőt. Nem sokat érzékelt az elutasító gesztusokból, tapogatói az évek során eltompultak, manapság a betérő ismerősökben csak a pofa sör lehetőségét vette észre.

– Józsi, Józsi! Egészen ijesztően festesz! Mi van már? Baj van? No, hát rám hozod a frászt!

– Géza, ne most! Azt se tudom, hol vagyok. Nem én leszek ma a legjobb társaságod... – próbálta Józsi lebeszélni magáról a

kisőreget, de rögtön tudta, hogy úgy sem fog sikerülni. Géza úgy nézett rá, mint egy összeszidott kiskutya, aki csak egy jó szóra vár. – Na, jó, nem bánom! – adta be a derekát. – Gusztikám, két pofa sört légy szíves!

– Na ugye! – mondta Géza. Ebben a két szóban benne volt a hosszú évek alatt összeszedett kocsmai tapasztalatainak összessége. Ő aztán teljes bizonyossággal tudta, hogy aki az ivóba betér, az inni akar. – Te Józsikám! Mesélj már! Mi történt, hogy ennyire szétestél?

– Elütöttem a Bandit – motyogta összeszorított szájjal Józsi.

– Tessék? – emelkedett ki Géza habos szakállasan a korsójából. – Mit mondtál?

– Mondom, elütöttem a Bandit – most már a fogait is összeszorította az értetlenkedés láttán.

– Ne mááár! Most ugratsz, ugye? – még nem tudta eldönteni, hogy nevetni kell, vagy szörnyülködni.

– Nem tréfálok, hazafelé fellöktem a kocsiival. – Józsi tiszta ideg volt, ez tisztán látszott. Hangjánál csak a keze cidrizett jobban.

– Még egy kis barackot a nagy ijedtségre, Józsikám? – hajolt oda diszkréten Guszti, aki a pult túloldalán állva természetesen fültanúja volt a beszélgetésnek.

– Üsse kavics, hadd jöjjön!

Géza kezdte érezni, hogy ez nem tréfa lesz. Száját Józsiival együtt csücsörítve élte bele magát a korty pálinka illúziójába. Még cuppantott is a végén, mintha ő is a feles pohár fenekére nézett volna. Szinte érezte, ahogy átmelegíti a bélését a csodálatos nedű. Amikor a pohár koppant az asztalon, enyhén össze-rezzent, majd a beavatottak magabiztosságával kihúzta magát,

és az előbbinél kicsit hangosabban megkérdezte az egyetlen kérdést, amit ide illőnek talált.

– És? – Az emeltebb hangszín megtette a magáét. Egyrészt Józsi ijedten nézett körül, mert ő annyira nem akarta nagydobra verni a történeteket. Másrészt a kocsmá füstben úszó légköre mintha egy csapásra kitisztult volna, az összerezzenő, addig észrevétlen vendégek figyelme is a „rendbontók” felé irányult. Kicsit olyan volt, mint amikor az embernek kidugul a füle. Kitisztult a kép. Józsi addig észre sem vette, hogy ennyien vannak az ivóban.

– Mit és? – kérdezte zavartan, remélve, hogy Géza észreveszi magát, és kicsit diszkrétebb hangnemre vált. De tévednie kellett. Géza már eldöntötte, hogy ma este övé a bizalommal kitüntetett barát szerepe. Ezt pedig mindenkinek tudomásul kell vennie, bizalom ide, vagy oda.

– Tudod! Na, ne kelljen már mindent harapófogóval kihúzni belőled Józsikám! Túlélte? – most már az is figyelt, aki eddig nem volt kíváncsi. Izgalom a kocsmában. Nem mindennapi esemény az ilyen. Legutóbb akkor pezsdült fel az élet, amikor Robi a szomszéd utcából berontott, és szinte a hajánál fogva rángatta haza Gizit a pult mellől. Az úriember nem épp türelméről volt híres, Gizi pedig nem a háziasságáról. A fene tudja, mi tartotta őket egymás mellett. Talán az a tetemes hitel, amit Gizi vett fel a Robi új kocsijára.

– Azt hiszem igen! Nem vagyok biztos benne... – hebegte zavartan Józsi.

– Hogyan? Az ilyesmit azért elég könnyű megállapítani, nem? – kapcsolódott a beszélgetésbe Gusztó.

– De hát ki a rossebről van szó? – a rekedt hang tulajdonosa a sarokból vánszorgott elő. Jolán az álcázás mestereként úgy

húzta meg magát a sarokban, hogy a varjút megszégyenítő csicsorgése előtt észre se vették. Lénye kortalan, mozgása pedig koordinálatlan volt. Alighanem mindkettő az égetett szesznek volt köszönhető, mely vérének részévé vált, és arcának különös pírt kölcsönözve keringett vénáiban

– A Bandiról. – lökte oda mogorván Józsi. Nagyon nem örült, hogy rápörögtek a témára.

– Milyen Bandi? – kérdezte Miki, aki az ablaknál a szűrt fényben éppen a Megyei Hírlapot próbálta kibetűzni. Nehezen ment, mert az ablakot borító reklám matrica elvette a fény egyik felét. A másik fele viszont nem fényből, hanem füstből állt. Így a betűk sejtelmesen összemosódtak egész misztikus töltetet kölcsönözve az írásoknak. Szorgalmasan keresgélte a munkalehetőséget, amit elé tár a sors. Az ugyanis, amit felesége, Irén helyezett kilátásba, ha záros határidőn belül nem megy el dolgozni, minden volt, csak nem misztikus.

– Milyen, milyen? Hát a gázos Bandi! Miért, hány Bandit ismeresz? – Józsi most már harapott.

– Jól van, na! Én sem ismerhetek mindenkit! – sértődött meg Miki.

– De hát végül is mi a ménkü történt? – szólt közbe Jolán türelmetlenül. – Elmondaná végre valaki?

Az elfogyasztott két barackpálinka és a kísérőnek hörpölgetett serital megtette hatását. Józsi nem szégyenlősködött tovább.

– Ha még valakihez nem jutott volna el a hír, ma hazafelé elütöttem a gázos Bandit. Nnnna! Remélem, most már mindenki jól hallotta! – nagyot fűjt, mintha túl lenne a nehezén. Pedig dehogy volt. Igazából még csak a kezdeti ijedtségnél tartott. – Sajnos nem tudom, hogy mi lett vele, mert a sötétben nem találtam meg sem őt, sem a kerékpárját.

Döbbsent csend lett a krimóban. Mit lehet erre mondani?

– Az hogy lehet? – törte meg a csendet a viszonylag józan Guszti. A nap során csak módjával ugyan, de azért ő is fogyasztott némi védő italt. Most úgy érezte, ideje lenne egy kicsit behúzni. Elég hosszúnak ígérkezett az este. – Nem olyan kis darab ember az...

– Nem, valóban nem. Ennek ellenére nem találtam meg.

– Nem lehet, hogy csak képzelődöl? – Géza úgy érezte, most igazán frappánsan rátapintott a lényegre. Ki is húzta magát jelentőségteljesen végignézve a jelenlevőkön.

– Dehogy képzelődök. Nem örültem meg. Tisztán hallottam, láttam, éreztem, ahogy nekimentem. Különben honnan tudnám, hogy ő volt? – Józsi valóban tisztán látta maga előtt a dolgot. A kis hídra kanyarodott rá éppen, ami a falu határában lévő csatorna fölött ível át. A kesztyűtartóban matatott, mert majd megőrült egy cigarettáért és úgy emlékezett, ott még talán van egy fél dobozzal. Közben persze fél szemét az úton tartotta, és bárki előtt megesküdtött volna szentül, hogy senki nem volt ott. Az egyik pillanatban. A másokban viszont villant a macskaszem, koppant a karosszéria és repült a nagyméretű szürke melós kezeslábas. Igen szürke volt. Onnan tudja, hogy a reflektor rendesen megvilágította. Ezért tudta olyan biztosan, hogy a gázos Bandi volt. Ő szokott még szabadidejében is a praktikus szerelő szerkóban parádézni a fenemód puccos brinjáján. Módfelett sportosnak képzelte magát, pedig nem éppen a dagadó izmoktól volt XXL-es a mérete.

– És nem találd meg? – Miki az orrára tolt szemüveg fölött lesett kérdőn a gázolóra.

– Nem, sajnos nem. Magam sem értem. Szinte rögtön kiszálltam a kocsiból és még a híd alá is benéztem, de nyoma sem

volt. – Ezen mindenki alaposan elgondolkodott. És hogy jobban menjen a gondolkodás, mindenki kért még egy kört, aztán még egyet. Közben elmélkedtek, találgattak, mert még nem fogyasztottak elég bátorságitalt, hogy a tettek mezejére lépjenek. Aztán körülbelül éjfél felé Jolán úgy érezte, eljött az idő.

– Hát, én ezt megnézem magamnak! – recsegő hangja olyan erővel hasított az ivó zsibbadt csendjébe, hogy mindenki azonnal feléledt, és úgy érezte, valóban ideje utána járni a dolgoknak. Gondosan behörpölték az utolsó kortyokat, és kicsit ingatag lábakon ugyan, de ettől még borzasztóan elszántan elindultak, hogy felderítsék a vérfagyasztó rejtélyt.

Gusztis is velük tartott. Úgy gondolta, ha eddig nem nyitott rájuk egy sereg vendég, most sem fog. Fenemód furdalta az oldalát a kíváncsiság, hogy hova tűnt Bandi. Gondosan bezárta a kricsmit, és zseblámpa híján egy rakás öngyújtóval felszerelve nekivágtak a falu széle felé vezető útnak. Rendes magyar falucska volt, egy teremtet lélek sem járt az utcákon. Csak néhány ablakban lebbent meg a függöny néha, ahogy a háziak kíváncsian kilestek, ki jár a kertek alatt. A kíváncsiskodást és leskelődést természetesen itt gondoskodó figyelemnek hívták. Természetesen.

A szedett-vedett, kissé illuminált és emiatt kellőképpen bátor társaság folytatta útján. Elszántságuk akkor sem hagyott alább, amikor az ominózus hídhöz értek, ami nem melleleg a plébánia és a mellette elterülő temető tözsomszedságában volt. Ez azonban egy csöppet sem feszélyezte a csapatot. Oldott hangulatuk a vérükben keringő különféle alkoholoknak volt köszönhető. Lazán, kuncogva írtak történelmet, anélkül, hogy tudatában lettek volna. No, nem világtörténelmet! De a saját falujuk

szempontjából igenis jelentős események láncolatát indították el.

Történt ugyanis, hogy miután a hidacsát alul, felül átvizsgálták és mélységes egyetértésben megállapították, hogy a Bandi sem itt, sem ott nem hever holtan, hirtelen ötlettől vezérelve – de teljes egyetértésben – bementek a temetőbe, hogy ott is körül nézzenek. A bátorságital ugye dolgozott bennük, félni eszükbe sem jutott és teljesen logikusnak tűnt, hogy a sérülésektől összetört, félholt Bandi az utolsó energiájával oda vonszolta be magát.

Kacarászva vizsgálgatták a terepet. Imbolyogva sétáltak a sírok halmai között, néha pislákoló öngyújtóláng mellett próbálva elolvasni a sírkövek ódon feliratait. Mindent egybe véve – Bandira gyakorlatilag már fittyet hányva – igen jól érezték magukat.

A templom órája ekkor ütötte el az éjfél, a falu idős papjának ketyegője pedig majdnem az utolsót. A bizonyos kor után a férfiakat gyötrő problémák őt sem kerülték el, ezért éjszakáit elég sok ébredés szabdalta rövid szakaszokra. Ilyenkor félálomban csoszogott ki az illemhelyre és rendszerint ugyanígy csoszogott vissza az ágyába, ahol gond nélkül folytatta félbehagyott álmát. A mai álom azonban, szinte nyom nélkül illant el, amikor az ablakon kipillantva meglátta a temető csendjét és nyugalját megzavaró társaságot.

Annyira megijedt, hogy egy ideig levegőt sem mert venni. Kicsit megdörzsölte a szemét, hátha csak az álom morzsái játszanak tréfát vele. Aztán amikor a teremtmények nem tűntek el, tágra nyílt szemmel döbbsen rá, hogy elérkezett a feltámasztás napja, a holtak nem csak hogy élnek, még örvendeznek is újjáéledésük alkalmából. A néha fel-felvillanó lidércfények

még inkább megerősítették látomását, nem győzte a keresztet vetni magára. Nem hitte, hogy megéli még ezt a napot, agya lázasan zakatolt.

– Még Icuka is! – mondta két kereszt között és szeme könnybe lábadt, ahogy Jolán dülöngélő alakjában felismerni vélte ifjú kora egyetlen, korán elhunyt szerelmét. Ez volt az a pillanat, amikor öreg szíve és hétköznapi randalírozásokra már nem túl nyitott agya feladta, és ájultan rogyott össze.

A díszes zombi társaság erről mit sem sejtve még egy ideig motoszkált a nyugvóhelyek között, aztán visszavették az irányt a kocsmá felé, hogy igyanak egyet Bandi üdvösségéért, mert hiszen teljesen egyértelművé vált, hogy elnyelte a föld.

A szegény atyát reggel a bejárónője találta meg. A fején ékte-lenkedő púpon kívül nem esett nagyobb baja. Rég nem tapasztalt lendülettel kezdte a napját, hiszen fontos küldetése volt. Sürgősen a szomszédos nagyvárosba kellett mennie a gyóntató pap társához, aki egyszerre volt bizalmasa, legjobb barátja és több alkalommal bizonyítottan legjobb tanácsadója is.

Két okból igyekezett őt mihamarabb felkeresni. Egyrészt az újra látni vélt Icuka rég elfelejtett érzéseket és vágyakat ébresztett fel benne, amit haladéktalanul meg kellett gyónnia. Másrészt senki mást nem ismert, aki az esettel kapcsolatban alkalmasabb lett volna tanáccsal szolgálni, mint Kristóf Atya. Az úton végig zakatolt az agya, türelmetlenül várta, hogy oda-érjen.

Kristóf Atya – persze csak a penitenciák kiszabása után – azt tanácsolta, hogy ne kürtöljék mindjárt világgá a történeteket. Az komolytalan és hiteltelen lenne. Azt javasolta, tartsák be a hivatalos utat, kérjenek bizonyító eljárást feljebbvalóiktól.

Hiszen, ha alaposan kivizsgált tényeket tárnak a nyilvánosság elé, akkor ott kételynek már nem lesz helye.

Így is tettek. A hosszadalmas nyomozási eljárással most nem untatjuk a kedves olvasót. Legyen elég annyi, hogy az összes létező kivizsgálás után csalhatatlan tényként került elkönyvelésre, hogy a falu temetőjében életre kelnek a holtak. Az okokat természetesen nem kötötték a nyilvánosság orrára, de a Feltámadás napját azóta is minden évben megünneplik. Az esemény mostanra egész napos rendezvény sorozattá nőtte ki magát. Csúcspontja az ünnep zárásaként, a temetőben tartott nagyszabású szeánsz. A látogatottság évről évre növekszik, a vonatok egyre több embert hoznak magukkal az eseményre, az emberek pedig egyre több pénzt.

Egy szó, mint száz, a falu virágzásnak indult, igazi turisztikai célponttá vált. Hogy hol van? Azt sajnos nem árulhatom el, hiszen azzal leleplezném az akaratlan csalást és ezzel tönkre tenném sokak boldogságát, boldogulását.

Ja! És hogy Bandiról se feledkezzünk meg! A helyzet az, hogy Józsi valóban elütötte aznap este. Az ütközés azonban közel sem volt olyan durva, mint amilyennek látszott. Másnap itt-ott volt egy két lila foltja, és néhol kellemetlenül fájta is, de végül is nem tört semmije. És mivel aznap este a festékgőzön kívül más egyebet is szívott, nem akart bonyodalmat. Ezért fogta magát és az árok árnyékában gyorsan eltolta a biciklijét. Egyszerűen felállt és továbbment...

Nagyfi Krisztina

Budapesten születtem 1974-ben. Jó értelemben vett grafomán vagyok. Az írás nem a szakmám, a szenvedélyem. Ha más nincs, jegyzetelek. Nekem az írás a nyugalom szigete, a pókháló ragacsos csücske, az esőerdő fülledt melege, a hegyi troll füle mögött a kispolc, a jégbarlang tüzes mélye vagy egy eldugott kis magyar falu.

Varga Zsófia

Teadélután

Egy fekete autó kanyargott Lacock csendes utcáin, néhol felcsapva a tavaszi zápor által hátrahagyott tócsákból a vizet, az utcácskákat körülvevő házakra. Az autó ablaka le volt tekerve, utasa élvezte az eső utáni friss és üde levegőt. Festett vörös hajába, és nyakára kötött kendőjének masnijába bele-bele kapott a szél, játékosan lengette. A vízről tükröződő nap miatt a hölgy napszemüveget viselt, mely arcának jelentős részét eltakarta. A pontos kormányfogás olykor már idegesítette, de tartotta magát a tanultakhoz, tíz óra és két óra. Mutatóujjával monoton ütemet játszott a kormányon. Körmei rózsaszínűek voltak. Az autóban nem hallgatott zenét, de különösebben gondolatai sem kötődtek le. Egyszerű várakozással volt teli, hogy végre megint láthatja barátnőjét. Hirtelen, ahogy a házszámot meglátta, lefékezett. Pár percig még pakolászott táskájában, majd kiszállt az autóból. Habozott még egy kicsit. Körülnézett. Ahogy lenézett, meglátta, hogy rózsaszín körömcipője picit sáros lett. Elővett egy zsebkendőt és leguggolt letörölni. Meglátta, hogy éppen előtte egy sor hangya visz kisebb-nagyobb kenyérmorzsákat. Hirtelen harag gyúlt lelkében.

– Lopnak – gondolta. Majd egy kemény mozdulattal eltaposta a hangyákat.

– Így – mondta félhangosan. Majd kivett az autó csomagtartójából egy dobozkát.

Hatalmas mosollyal az arcán elindult a kerti kapun át az ajtóig. Az utat kövel rakták ki. A nő cipősarka halkán koppant, finoman és könnyen lépdelt.

Megnyomta az ajtónál lévő csengőt és várt. Bentről léptek hallatszódtak ki.

– Jövök! – kiáltotta egy hang. Kisebb csörömpölés után kattant a zár és kinyílt az ajtó.

– Hyacinth, drágám! – mondta az imént érkezett nő.

– Siobhan, gyere be! Már nagyon vártalak! Add azt a kis kabátkát, hadd akasztom fel ide! – mondta Hyacinth.

– Hol van? – kérdezte Siobhan izgatottan.

– Kicsoda? – kérdezett vissza Hyacinth értetlenül.

– Hát ő. Hol van? – kérdezte újra Siobhan, most már kissé feszülten. Közben körbe nézett, hátha megtalálja.

– Nem értelek Siobhan. Ki hol van? – válaszolta Hyacinth.

– Én nem értelek Hyacinth. Azt hittem, hogy azért hívsz át. Mikor a minap felhívtál, zaklatott volt a hangod, azt hittem azért hívsz át, hogy...

– Azért hívtalak, hogy beszélgessünk és elmeséljek valamit – vágott a szavába Hyacinth. – Kérlek, fáradj beljebb, ugye Te is iszol teát? – kérdezte, majd elindult a folyosón, mely egyenesen a nappaliba vezetett.

– Persze, iszom – válaszolt Siobhan kissé sértődötten. A házigazda mögött lépdelt és szemét forgatta a válasz közben. Rég járt itt, de a ház nem változott, így minden szeglete ismerős volt. A sötét folyosó nagyon szűk volt, a karján lévő táská sokszor odakoccant a falhoz.

– Hoztam citromos pitét, én készítettem, ahogy szereted – törte meg a csendet.

– Oh, de kedves tőled. Nagyon köszönöm. Megtennéd, hogy kiviszed a konyhába? Úgyis ismered a járást – intett fejével a konyha felé a házigazda.

– Míg előkészítéd a teás csészéket, felvágom a pitét – mondta Siobhan.

– Egyre jár az agyunk Siobhan. Egyre, mint mindig – mondta elérzékenyülve Hyacinth.

Siobhan kiment a konyhába, elővett egy nagy kést és egy torlapátot. Elővett még két tányért is. Precízen vágott két egyforma szeletet. Pite tésztája nem morzsálódott. A krém és a citromzselé nem folyt el. Tökéletes volt. Elégedett volt munkájával és ez jó érzéssel töltötte el. Megfogta a két tányért és elindult a nappaliba, barátnőjéhez. A konyha melletti pince ajtaja résnyire nyitva volt. Csalogatta. Be akart nézni, de megrezzent, mikor barátnője hívta a nappaliból. Így elvetette a gondolatot és bement a nappaliba.

– Már itt is vagyok – mondta vidáman Siobhan.

– Siobhan, ez a pite mesésen néz ki. Mindig csodálatos, hogy ennyire ügyes vagy. Van egy gyönyörű házad, ami csak úgy ragyog, bármikor megyek is át. Főztjeid és süteményeid ízletesek, tálalásuk olyan, mintha egy szakácskönyvbe fotóznád, és te magad is csak úgy ragyogsz. Mintha skatulyából húztak volna ki. Hogy csinálod?

– Oh, drágám. Köszönöm szavaidat, de nekem ez a természetes. Nem is tudnám másképp csinálni. Persze most már könnyebb, hogy ott van Reese és segít. Jut eszembe, lehet, hogy őt nem is ismered, hisz olyan rég jártál nálam. Hiányoltalak.

– Sajnos nagyon rég beszéltünk. Nekem is hiányoztál. Most viszont annyi minden történt velem, mindenképp meg akartam osztani veled – válaszolt Hyacinth.

Hyacinth felállt és a falnál lévő szekrényhez ment. Ki akarta húzni a fiókot, de az be volt ragadva. Gyenge kezeivel erősebben meg kellett rángatnia, hogy az kinyíljon. Egy újságot és

egy gyűrött papírlapot vett elő. Gyenge lábával visszatolta a fiókot. Lassan elindult az asztalhoz és a karosszékhez, ahol vendégével ültek.

Siobhan kortyolt egyet teájából, majd letette az asztal szélére. Most látta csak igazán, hogy mennyire rosszul néz ki barátnője. Sosem volt egy a stílusuk, az tény. Most viszont rosszul nézett ki. Sápadt volt. Haja is rég látott már festéket. Laza kontyban volt feltűzve, mely inkább egy fészekhez hasonlított. Ruhája gyűrött volt és fakó, kardigánja félre volt gombolva, harisnyáján pedig egy lyuk tátongott. – Lehet, hogy ezért hívtam, nincs jól és segítség kell neki, hogy újra összeszedje magát – gondolta magában és hihetetlen gyorsasággal listázta a teendőket barátnője érdekében.

– Ezt nézd meg! – nyújtotta oda Hyacinth a papírt és az újságot.

– Felállni, menni tovább – olvasta fel Siobhan a papíron lévő mondatot. Az újságot meg sem nézte, úgyis tudta mi áll benne. Követte barátnője munkásságát, így meg is volt sértve, hogy barátnője újdonságként állítja be a három hónappal ezelőtti történeteket. Azért mert nem beszéltek? És? Attól ő még nagyon is jól tudja, hogy mire képes, és sosem becsülte alá teljesítményét.

– Felállni, menni tovább – ismételte meg maga elé meredve Hyacinth.

– Igen? Ez mi? – kérdezte idegesen Siobhan.

– Ezt mondta nekem – válaszolta Hyacinth.

– Hyacinth! Kicsoda? Ki mondta ezt neked? – kérdezte Siobhan.

– Az utolsó – válaszolta az idős hölgy.

- Milyen utolsó? Ugye nem azt akarod mondani, hogy három hónapja... - kérdezte hitetlenkedve Siobhan.
- De! Pontosan azt.
- Hyacinth! Drágám, de hát mi a baj? – kérdezte Siobhan, miközben megfogta barátnője kezét.
- Belefáradtam. Már túl sok nyúggel jár ez az egész – válaszolta Hyacinth.
- Ezt eddig is tudtuk. Tudtuk, hogy ez nem lesz egyszerű. Tudtuk, hogy egyszer megöregszünk, de erre tettük fel az életünket. Mi ezt az utat választottuk – szögezte le Siobhan. – Egyél egy szeletet a citromos pitéből, attól majd jobb kedved lesz.
- Milyen citrommal készítetted? Ugye bioval? Tudod, hogy allergiás vagyok a vegyszerekre – hadarta zavartan Hyacinth.
- Ne aggódj drágám. Csakis bioval – mondta Siobhan, bár igazság szerint nem tudta, hogy barátnője allergiás, de ez csak egy kis citrom. Mit árthat?
- Nagyon finom, mint mindig – ette jóízűen Hyacinth.
- Örülök, drága barátnőm! Tudtam, hogy ettől jobb kedved lesz. Most, hogy megetted, szépen átgondoljuk ezt az egészet együtt. Egyet se félj, segíték mindenben. Bármiben.
- Kedves vagy Siobhan, de én ezt már eldöntöttem. Nem folytatom. Azért hívtalak át, hogy ezt elmondjam.
- Siobhan érezte, hogy kezdi elveszteni a kontrollt. Nagy önuralomra volt szüksége, hogy megőrizze nyugalma.
- Oly makacs vagy, mint mindig. Miért? – kérdezte barátnőjétől.
- Olvastad – válaszolta Hyacinth röviden és rámutatott a cetlire.

– Igen, olvastam, de nem értem. Magyarázd el, kérlek! – mondta idegesen Siobhan. Most már tényleg megmutatkozott ír vére, egyre jobban érezte, hogy megtelik vérrel a feje. Nehezen tudta megőrizni nyugalma. Arca csaknem annyira, mint a haja, már lángolt. Ivott még egy kortyot teájából, hátha az megnyugtatója.

– Láttad a hortenziákat kint? És az epreket? – kérdezte az idősebbik.

– Gyönyörűek a virágaid. A rózsák illata már az autóból kiszállva megcsapott. A hortenziáid pedig tavaly is díjat nyertek nemde?

– Nyertek – válaszolta kedvetlenül Hyacinth.

– Az epreket még nem kóstoltam, de ha szedsz pár szemet nekem, akkor holnap lehet, megsütöm azt az epres-vaníliás muffint – mondta nyájasan Siobhan. Gondolta, így hátha jobb kedvre deríti barátnőjét, aki köztudottan élvezi, ha segíthet másoknak.

– Szedek – válaszolta tömören Hyacinth. Megtörve ült barátnője mellett. Egész testét és szellemét átjárták az emlékek. Legbelül velük harcolt. Igazán harcolt.

– Ne haragudj, de én még mindig nem értem, hogy mi köze a papírnak, a virágaidnak és az epreknek ahhoz, hogy már meg ne haragudj, de ilyen pocsekul nézel ki, barátnőm. Aggódom! Avass be, hogy segíthessek!

– Mindennek mindenhez köze van Siobhan. A kert sok évem kemény munkáját tükrözi. Minden akkor kezdődött, mikor megláttam, hogy bántják azt a kislányt. Csak ott állt a parkban, zokogott. Én odamentem hozzá, és letöröltem a könnyeit. Megkérdeztem, hogy mi a baja. A kislány nagyobb társaira panaszkodott, akik bántották, majd elvették a táskáját. Holmi-

ját szétszórták a parkban. Mindene sáros lett. Akkor ott megfogadtam, hogy bosszút állok. Másnap bevártam azt a három lányt az elágazásnál, akik ezt tették velem. Elcsaltam őket. Ide. Ebbe a házba hoztam őket. Nem volt tervem. Nem tudtam mihez fogok kezdeni. Csak az az egy hajtott, hogy valahogy bosszút álljak. Először bezártam őket a pincébe. Fel-alá járkáltam a házban idegesen, hisz előtte még sosem csináltam ilyet. Magam sem értem, hogy mi bosszantott fel ennyire. Nap, mint nap megesik, hogy a nagyobbak bántják a kisebbeket, és elveszik a táskájukat, olykor még rosszabbat is tesznek. Azt éreztem, hogy nem tudom lecsillapítani magam. Dühöngtem. Le mentem a pincébe és ordítottam velük. Halálra rémültek. El akartak menekülni. Tele voltam karmolásokkal, mire sikerült mindegyiket megkötözni. Akkor még olyan jó erőben voltam. Gondold el Siobhan, három lány, egyszerre! – nosztalgizott Hyacinth.

– Még mindig mély tisztelettel és csodálattal hallgatom az első történetedet. Az igazi, az egyetlen Hyacinth Sanitclair lecsap!

– kezdet bele a győzedelmi beszédébe Siobhan, de barátnője csendre intette hamar.

– Három napig vártam – folytatta Hyacinth. – Néha levittem nekik egy kis kekszet és teát. Nem mondhatják, hogy nem voltam jó házigazda – mondta nevetve.

– Ezt soha nem mondták még – nevetett Siobhan is. – Nem volt alkalmuk rá – kitört belőle a nevetés, úgy, hogy még egy könnycsepp is legördült az arcán.

– Ne haragudj barátném, folytasd csak!

– Azt hittem, hogy le fogok nyugodni, elszáll a dühöm. Nem így történt. Bár elfogott egyfajta mély nyugalom, de ez az általad is jól ismert tervezés nyugalma. A három nap alatt pont

elég időm volt megtervezni mindent, előkészíteni a kertet is a testek befogadására, megvenni a kellő tisztítószeret, és az akkoriban kevés helyen kapható kék fényű lámpát. Ne mondja senki, hogy nem végeztem alapos munkát. Jókedvűen, teljes nyugalommal, fűtyörészve mentem le a harmadik nap estéjén a lányokhoz. Tudtam, hogy meg kell tennem. Nem engedhettem el őket. Elárulnának. Beárulnának. Nem tehettem. Tönkre teték volna a karrieremet. Akkoriban a rendőrség büféjében dolgoztam eladóként. Kilátásban volt egy asszisztensi állás. Egy álmom vált volna valóra, ha azt megkapom. A lányok száját leragasztottam, nem szóltam hozzájuk egy szót sem. Nem érdemelték meg. A ragasztószalag meg azért kellett, hogy ők se szóljanak hozzám. Nem volt kedvem beszélgetni. Csak csináltam a dolgom. Mikor végeztem, mindegyiket egy zsákba helyeztem, és egyesével kicipeltem őket a kertbe. A helyükre. Pár óra alatt olyan rendet csináltam, hogy enni lehetett volna a földről, és kint elkezdett esni az eső. Én meg örültem, mert a frissen ültetett növényeknek ez a lehető legjobb – mesélte Hyacinth.

– Zseni vagy! Azóta is gyönyörűek a virágaid, nem csoda, hogy sorra megnyered a környék összes versenyét – ámuldozott Siobhan. – Soha nem fogom elfelejteni, mikor egymásra találtunk. Azóta is te vagy a példaképem. Mit sem számít az a húsz év korkülönbség. Te vagy a legjobb barátnőm. Te mindent megérintesz, és te tanítottál meg mindenre. Nem lehet csak így vége – mondta Siobhan.

– Jaj, hagyj már ezzel. Szavaid hízelgőek, és be kell vallanom nagyon jól esik a lelkemnek, de én már eldöntöttem – mondta Hyacinth.

– De... – folytatta Siobhan.

- Nincs de. Eldöntöttem. Siobhan, nagyon kérlek, hogy tartsd tiszteletben döntésemet, még ha ez nehéz is! Nekem is nehéz lesz, mert döntésem következménye egyben az is, hogy többé nem találkozhatunk. Túl rizikós lenne – jelentette ki Hyacinth.
- Mit mondtál? – vonta kérdőre barátnőjét Siobhan McGilly. Az a híres ír vér, most teljesen felülkerekedett. Barátnője mondata úgy szíven ütötte, hogy már nem is akart úrrá lenni a dühén. Forrongott. Remegett belül. Ez a remegés pontosan az a fajta volt, ennyi idő után már felismerte. Megmarkolta a türkiz karosszéket. Majdnem vizet csavart a karfából, annyira szorította. Próbált arra koncentrálni, hogy egyenletesen lélegezzon, és ne kezdjen el levegőért kapkodni. Az asztma gyelekkora óta megkeserítette életét.
- Sajnálom drágám. Ez van. Rizikós lenne. A múltkori eset is majdnem lebuktatott – magyarázta az idős hölgy.
- Csak majdnem. Különben is, mi ez a papír? Mi köze ehhez az egészhez? Hyacinth, én már nem értek semmit. Teljesen elkeserítesz – mondta Siobhan.
- Máris elmagyarázom. Egy mondat áll a lapon: Felállni, menni tovább – kezdte Hyacinth.
- Ezt mind tudom, olvastam – vágott közbe türelmetlenül Siobhan.
- Várj drágám kicsit, még nem fejeztem be – folytatta – Ezt mondta nekem. Az a lány, akit láthattál az újságban is. Nagy port kavart. Orvos, de én ezt nem is tudtam előtte. Semmit sem tudtam. Elhoztam őt is, mert nem tetszett. Olyan csúnyán szólt rá a lányára. Semmi anyait nem láttam benne. Megint elfogott az az érzés, amikor tudod, hogy megtorlás lesz a vége. Szóval elhoztam, viszont szokatlanul ügyetlen voltam, hiába, öregszem.

– Ha csak ez a baj, hogy öregszel, akkor találunk neked is egy olyat, mint amilyen nekem Reese. Majd ő segít. Emiatt nem kell, hogy vége legyen – vágott közbe újra Siobhan.

– Siobhan, kérlek! Szeretném végre befejezni. Ott tartottam, hogy ügyetlen voltam. Elfelejtettem ragasztószalagot venni, és így nem tudtam mivel leragasztani a száját. Ennek eredménye az lett, hogy beszélt hozzám folyamatosan, ilyeneket, hogy nem tudja, miért van itt, bármit is tett ellenem, bocsássak meg, nem akar mást csak hazamenni a lányához, a férjéhez, a családjához. Annyit beszélt. Ez volt a baj. Valami baj van velem, mert leszedtem a kötelet a kezéről és a lábáról.

– Te elengedted? – hülledezett Siobhan.

– Nem, de hibáztam. Ott térdelt a sarokban, háttal a falnak, és két kezét széttárva magyarázta, hogy nahát, én nem is vagyok rossz ember, nagylelkű vagyok. Ő nem akar mást, mint felállni és menni tovább. Ez volt az a mondat. Most már tudod. Ő mondta, akkor és úgy. Megütötte egész testemet, amit mondott. Felállni, menni tovább. Ezt ismételte. Megígérte, hogy senkinek nem szól semmit, csak engedjem el. Nem engedtem el. Az epreknek jót tett. Nekem nem. Belebetegedtem.

– De miért? Megtetted. Ahogy szoktad. Mi a baj? – kérdezte Siobhan.

– Mondtam neked, hogy nagy port kavart az eltűnése. Orvos volt a faluban. Csak nekem nem esett le, hogy ki ő. Pár héttel az eset után leköszöltek egy cikket a nő életéről, fotókkal. Akkor tudtam meg, hogy ki ő.

– És ki? Ismerhettem? – kérdezte izgatottan Siobhan.

– Nem, drágám, te nem ismerted. Csak én. Ő volt az a kislány. Akit akkor láttam meg a parkban. Akinek segítettem. A kör bezárult. Vele kezdődött és a sors is úgy akarta, hogy vele fe-

jezzem be a művemet. Így már én is felállhatok és mehetek tovább. Lehet belőlem még igazi idős hölgy, aki olvas, hímezget és a kertjével foglalkozik – mondta Hyacinth.

– Édes, hisz utóbbi eddig is megvolt – mondta Siobhan.

– Tudod, hogy nem úgy értettem – mondta kedves mosollyal arcán Hyacinth.

– Tényleg ezt akarod? Ezt az unalmas életet választanád? A barátságunk nélkül? – kérdezte Siobhan.

– Döntöttem. Értsd már meg! – mondta fáradtan Hyacinth.

– Megértettem. Hozok még egy kis pitét! – jelentette ki Siobhan.

Kiment a konyhába és forrongott. Nem tudta feldolgozni, hogy eldobták. Ennyi év után. Ez lenne a vége a barátságuknak? Valóban ez lenne az utolsó beszélgetésük?

Szokatlanul sokat pepecselt a pitével, de barátnője nem szólt. Jól kidühöngi magát a konyhában, gondolta.

– Mondtam már, hogy ez a legjobb pitéd, Siobhan?

– Mondtad drágám! Szívesen hoztam neked, váljék egészségedre! – válaszolta Siobhan.

– Te nem eszel? – kérdezte Hyacinth csodálkozva.

– Most nem vagyok éhes – mondta Siobhan. Ha tehetne volna, sietette volna az időt, hogy múljék már.

Az utolsó jóízű falatok közepette Hyacinth észrevett valamit. Döbbenet ült ki az arcára.

– Mi a baj, barátnőm? – kérdezte tettetett aggodalommal Siobhan.

– Ez... ez nem is az én tányérom volt... – mondta Hyacinth, küzdve a fulladozással.

– Nahát, összecseréltem. Ennyi baj legyen. Látod drágám, most már felállhatsz és mehetsz tovább – válaszolta gúnyosan.

Összepakolt, gondosan letörölgetett mindent, ügyelve arra, hogy egy nyomot se hagyjon. Végül elővette naptárját és kipipálta a május hónapot. Teljes nyugalommal indult autójához, útközben még szedett pár szem epret.

Varga Zsófia

Hiszem, hogy mindenre van megoldás. Rózsaszín és flamingó addiktív életemet a kriminálpszichológia tanulmányozásával vegyítem. Kedvenc időtöltésem a kávézás mellett (vagy közben) a beszélgetés, mind úgy ismerősökkel és addig ismeretlenekkel. Főként ezekből a foszlányokból, álmaimból építgetem novelláim cselekményeit és karaktereit, hogy olykor mosolyt csaljak az olvasó arcára, máskor pedig elgondolkodtassam embertársaimat.

Márton Panna

A kariatidák

Jerome a bölcsészegyetemet végezte, de utolsó évében úgy döntött hagyja az egészet, és inkább elmegy felfedezni a világot. Ezt a szüleinek inkább nem említette, mivel már az is elég nagy sokk volt nekik, hogy fiuk bölcsésznek készült. De az még mindig egy jobb megoldás volt, mint a legelső ötlet, az egyetem kihagyása. Ezen szülői hozzáállás miatt, hogy "az egyetem kell, még ha nem is fogod használni, de mit mondanak majd az emberek, ha nem végeztél egyetemet" döntött úgy Jerome, hogy egyetemre megy.

Nagy álma volt eljutni Görögországba. Nem ezekre a turistáktól zsúfolt, szórakozóhelyekkel kiépített helyekre akart elmenni, hanem egy olyan igazi kis görög szigetre, ahol még megmaradt az az eredeti görög elevenség. Ez vonzotta igazán Jerome-ot, a görögök temperamentuma. Így hát kinézett egy eldugott kis szigetet, Licosát, és útnak indult. Vonattal utazott, majd hajót keresett, amivel eljuthat a szigetre. Egy kora este, kis csónakkal vitte át egy vén, magát tengerésznek mondó úr, aki a háborúban hajón szolgált, legalábbis folyamatosan ezt hangoztatta az út során. Licosát végig látni lehetett, mivel kimagaslott a vízből, s színes házaival hívogatta az idáig tévedt, kósza turistákat. A vén rókanak az út alatt be nem állt a szája, és állandóan a sziget legendáiról mesélt. Jerome nem figyelt rá, inkább az elé terülő kilátásban gyönyörködött, és úgy vívtak harcot benne az érzelmek, mint az apró csónak a tenger hullámaival. Próbálta elfojtani a gondolatait arról, hogy

vajon konformista szülei mit fognak szólni, ha megtudják, hogy fiuk szó szerint elcsónakázott az egyetemről. Ezeket ez aggodalmakat elűzte az elé terülő görög táj látványa. Jerome gondolataiba merülve ült az apró ladikban, a vénséges tengerész pedig folytatta történeteit, meg nem állt. Az egyik meséjére mégis felfigyelt. Az öreg egy legendát mesélt, miszerint Licosa egyike annak a három szigetnek, melyeken nimfák laktak, mielőtt Odüsszeusz el nem űzte őket, majd Kirké szirénekké változtatva örökre száműzte ezeket a varázslatos lényeket a tenger mélyére. A legenda szerint a száműzött szirének, a görög naptár szerinti Szkirophorion hónap első napjának éjjelén körbe veszik a három szigetet, és aki a zátonyon kívül merészkedik, azt bosszúból magukkal rántják a mélybe. Jerome-t mindig is érdekelték az ilyen történetek, s talán a vén tengerész vagy a sötétedő táj miatt elhitte a mesét, és egy legyőzhetetlen vágy tört rá, hogy elmenjen a zátonyon túlra, azon a bizonyos éjszakán.

A csónak kikötött, s Jerome kiszállt Licosa apró kis főterére. A tér közepén egy elárvult szökőkút állt egy hajdani hős alakját mintázva, melynek egykor a kezében levő kancsóból csobogott alá a víz. Most viszont a szökőkút üres volt, s a hősben nem volt már semmi hősiesség. Csak egy letűnt kor rég elfelejtett alakja maradt. Jerome nekiindult Licosa sötét utcáinak. Nem látott s nem is hallott semmit. Csak lépkedett szép lassan. Egyik láb, másik láb. A vén tengerész még motyogott valamit az elszállt nyugati turistákról, majd eltűnt hangtalanul az éjszakában.

Jerome egyedül maradt, de neki fel sem tűnt. A sziget utcái kihaltak voltak, egy lelket sem lehetett látni. Nyomtalanul eltűnt a napfényben úszó házak hívogató ereje, s csak az éjszaka nyomasztó csendjét lehetett észlelni. Ilyen mély csendet még

soha nem hallott, ha lehet egyáltalán hallani a csendet. Mintha egy sajátos hatalom még a gondolatait is elszívta volna. Viszsaemlékezett, hogy egyszer valaki arról beszélt neki, hogy az emberek félnek a saját csendjüktől, mert olyankor egyedül maradnak a gondolataikkal. Elkacagta magát a helyzet iróniáján, s a hang, mint egy hajókürt éles visítása, úgy tört be a hajnali kikötő csendjébe. Haladt tovább a sötétségben, nem volt éjszakai világítás sehol az utcákon. Csak lépkedett, mintha egy földöntúli erő vezette volna egyre beljebb és beljebb a szűk utcák útvesztőjébe. Az egyik kanyar után fényt látott, elindult felé. A fény egy ház felől jött. Apró volt és rendezetlen, nappal az ember fel sem figyelt volna rá, most mégis volt benne valami varázslatos. Az erkély volt a kulcs. Ez fenséges-sé, királyivá tette az apró házat, mivel fényárban úszott, millió apró lámpás világította meg. Beépített erkély volt, és talán emiatt nem vevődött volna észre nappal, de így éjszaka gyönyörű volt. Az erkélyt két oldalról kariatidák tartották. Mindkettő ugyanolyan nőt ábrázolt, mindkettő gyönyörű volt és fiatal.

Az erkélyen egy nő ült megvilágítva a sok-sok apró lámpástól, amelyek ezernyi szentjánosbogárként vették körül. Talán tényleg azok voltak, s ők is vakon hódoltak ennek a tünevénynek. A nő festett. Nem törődött semmivel, csak ült és húzta a vonalakat ecsetével. Jerome-ot ekkor a helyzet szürrealitása hozta vissza a valóságba, s lassanként kezdte visszanyerni a gondolatait. Figyelte a nőt. Még csak a húszas évei vége felé járhatott, de gyönyörű arcán az élet vaskeze meghagyta lesújtó nyomait. Szemein fáradtság, gyűröttség látszott, hosszú hajába bele-belekapott a gyenge esti szellő, és fenséges fátyolként terült szét a vállán.

Jerome-nak most már sikerült teljesen visszanyerni gondolatait, s ólmos fáradtságot érezve indult meg a városka egyetlen fogadója felé. Elindult, de minduntalan késztetést érzett arra, hogy visszanézzen, s még egy egy röpke pillanatra megpillantassa a nőt, aki mint egy istennő, ült az erkélyen, vigyázva a lakók álmát.

Jerome nagy nehezen jutott el a fogadóhoz, mivel a sötétségben nem sokat látott, s már nem vezette az a hívogató érzés. Meg-megállt, néha visszaindult a fénypont felé, majd végül mégis folytatta útját a fogadó irányába. Megérkezve bezuhant a kemény ágyra, és mély álomba zuhant.

Reggel későn ébredt, de reggelije után első dolga volt, hogy a fogadónál a nő felől kérdezzen. A fogadós válaszolt neki, de mivel törte az angolt, Jerome nem sokat értett belőle, csak annyit, hogy a nő férje eltűnt egy éve egy viharban Szkirophorion első éjjelén. A fogadós rémülettel beszélt erről, majd jajgatva elsietett. Jerome meglepődött, és úgy döntött elmegy a házhoz. De csalódnia kellett, mivel a nő nem volt az erkélyen, a fényeknek nyoma sem volt, egy lámpás sem volt kiakasztva. Jerome ezután még többször is próbálkozott, de többé nem járt sikerrel. A házban semmi mozgást nem lehetett észlelni.

Eljött Jerome licosai tartózkodásának utolsó estéje, Szkirophorion első napja. Sötétedés után egyre növekvő vonzalmat érzett, hogy elmenjen az erkélyhez. Félve indult neki a sötét utcának. Érezte a vonzást, hogy elengedje gondolatait, de erőt vett magán, és nem engedett a csábításnak. Kínzó fejfájással lépdelt a megszokott úton a ház felé. Az erkély alatt megállt és felnézett. A nő ott ült és festett, de amikor Jerome gondolatai rá irányultak, mintha megérezte volna és lenézett. Te-

kintete üres volt, réveteg, talán nem is Jerome-ot látta, hanem benne valaki mást. Intett, hogy jöjjön fel. Addig nem látta, hogy van bejárat a házban, most viszont előtte állt egy vörös rózsákkal benőtt kapu. Jerome belépett, és elindult az erkélyre vezető lépcsőn. Ahogy lépdelt felfelé, egyre jobban nőtt benne egy érzés, hogy talán ilyen lehet halálunk végén haladni az alagút végén váró fény felé. Amikor felért, megpillantotta a nőt. Ott állt a festmény mellett és a távolba meredt. Haját s lenge ruháját fújta a szél. Megszólította Jerome-ot a nevében, és ez neki valamiért nem tűnt szokatlannak. Ekkor már nem tudott ellenállni a csábításnak, hogy ne engedje át gondolatait s csak némán figyelt. A nő megkérte, hogy vigye el őt a zátonyhoz, és Jerome csendesen engedelmeskedett. Kihajóztak egy ócska kis ladikban. Ahogy közeledtek, egyre vadabban fújt a szél, a hullámok magasabbra és magasabbra törtek. A nő csak ült a csónakban, nem törődve az egyre erősödő viharral, s figyelte a vizet. A zátonyon túl megállította Jerome-ot az evezésben, aki még mindig nem volt ura gondolatainak. A nő felállt az ekkor már rázkódó csónakban és földöntúli hangon kezdett énekelni. S énekére száz meg száz gyönyörű hang válaszolt. A csónak körül arcok bukkantak ki a vízből. Tökéletes másai az erkélyt tartó kariatidáknak. Hirtelen megszűnt az ének, a nő beugrott a vízbe, és elnyelte a tajtékozó tenger. Az arcok eltűntek, s lassacskán elült a vihar. Jerome visszanyerte gondolatait, s mire feleszmélt, már hajnalodott. Az ég rózsaszínben úszott, mintha legszebb ünneplőjét öltötte volna fel. Visszaevezett a partra, s Licosa apró, színes házai mosolyogva néztek le rá. Első útja az erkélyre vezetett, ahol ott volt a befejezett kép. Magával vitte a képet, azzal tért vissza az egyetemre, szüleihez. Ezután bármennyire is próbálkozott, soha többet

nem tudta uralni teljes mértékben a gondolatait. Szerette volna azt hinni, hogy az egész csak egy álom volt, de ott volt a kép, az erkély, és Licosa, melynek utcái minden éjjel fényben úsztak. Csak egy ház maradt sötét, az erkélyes ház, s álmát talán még most is őrzik a kariatidák.

Márton Panna

A nevem Márton Panna. 2002. április 22-én születtem egy erdélyi kisvárosban, Tordán. Jelenleg utolsó iskolai évemet végzem a tordai Jósika Miklós Elméleti Líceumban. Az írás egy-két éve kezdett igazán érdekelni. Azóta novella és esszéírással próbálkozom. Az íráson kívül szabad időmben, olvasni, sziklát mászni, túrázni és cserkészkedni szoktam.

Köbli Szilvia

Szülők gyermek nélkül

Már nem remegett a lábam a színpadon, és nem csuklott el váratlanul a hangom egy-egy mondat kellős közepén.

Megtanultam sok ember előtt magabiztosan beszélni, hittem benne, hogy szükség van arra, amit csinálok. Sokat fejlődtem az elmúlt időszakban. Új dolgokat tanultam, fantasztikus emberekkel ismertem meg és elkezdtem végre bízni magamban. Most is, mint minden előadás előtt, kíváncsian lestem ki a vastag színházi függöny redői mögül. Az embereket figyelve a gondolataimba mélyedtem.

A nézőtér zsúfolásig megtelt a legkülönbözőbb korú nőkkel. Vajon hányan mehettek keresztül az enyémhez hasonló tragédián? A statisztikák szerint az orvosok által diagnosztizált terhességek mintegy 25 százaléka végződik spontán vetéléssel. Vagyis minden negyedik baba nem születik meg, bármilyen szeretettel is várják. Ez már a tizenharmadik előadásom volt az ország különböző pontjain. Mindig, mindenhol teltház fogadott. Szomorú, hogy ennyien érintettek. Sokan évekig, sőt néha évtizedekig hordozták magukban a fájó emléket, hiszen régen még kevésbé lehetett segítséget kérni, megoldást találni. Idősebb nők mesélték, hogy sokszor álmodtak az elveszített gyermekükkel. Nem tudták elengedni, lezárni a múltat, mert nem ismertek erre megfelelő módszereket.

A nagymamámmal, akit imádtam, nagyon szoros volt a kapcsolatunk. Rengeteget beszélgettünk és azt hittem, mindent tudok az életéről. A halála előtti utolsó időszakban, amikor

már összemosódott a múlt a jelennel, gyakran emlegetett egy kislányt, aki folyton ott volt körülötte, és akiről még sosem mesélt azelőtt. Vajon ki lehetett? Talán egy meg nem született gyermek, akiről a család sem tudott?

Nemcsak spontán vetélés, hanem abortusz után is gyakran felbukkan a meg nem született gyermek az anyák álmaiban.

Bár elsősorban spontán vetéléseken keresztülment nőkkel foglalkozom, előfordult már, hogy abortusz után kérték a segítségemet. Azt gondolom, egy várandósság megszakadása mindenképpen veszteség, sokszor pedig elképzelni sem tudjuk, milyen dolgokon megy keresztül valaki, mire meghoz egy ilyen fájdalmas döntést. Nincs jogunk ítélkezni mások felett, és mindenkinek segíteni kell, ha lehetőségünk van rá.

Elvétve néhány férfi is ült a kényelmetlen székeken, és egy pillanatig hagytam, hogy eluralkodjon rajtam a düh az „erősebb nem” érdektelensége miatt, aztán igyekeztem gyorsan más irányt adni a gondolataimnak. Magamban köszönetet mondtam annak a néhány úriembernek, hogy eljöttek ma este. Elhatároztam, hogy ezt majd a színpadon hangosan is megteszem. Az előadássorozat minden állomásán nagyjából ugyanilyen volt a férfiak és nők aránya, és én minden alkalommal felhúztam magam a dolgon. A szervezők azzal vigasztaltak, hogy ez természetes, hiszen a téma elsősorban a nőket érinti, és már az is nagy szó, hogy legalább néhány férfi elkíséri a párját, de erre én csak értetlenül bámultam rájuk.

– Beszélhetnél inkább a fociról – javasolta a múltkor az egyik kultúrház programszervezője. – Hány férfi ül be önként a „Búcsú a meg nem született gyermektől” című rendezvényre? – Tréfának szánta, de én egyáltalán nem találtam viccesnek. Jobbnak láttam szó nélkül sarkon fordulni. Aki kicsit is ismer,

tudja, hogy ez az egyetlen téma, amittől képes vagyok elveszíteni a jólneveltségemet. Nem vagyok férfigyűlölő, de ahogy a többségük ezt a kérdést kezeli, az mélységesen felháborít.

Többször beszélgettem már férfiakkal is arról, hogyan élték meg ők a magzat elvesztését?

Általában röviden azzal válaszoltak, hogy bármennyire is szomorú, ami történt, az élet megy tovább. Volt olyan, aki azt mondta, szerinte ez egyszerűen testi probléma, olyan, mint egy betegség és nem értette, miért kell nagy ügyet csinálni belőle. Más egyenesen a feleségét, barátnőjét hibáztatta, amiért nem vigyázott eléggé magára. Akadt persze olyan is, aki valóban tragédiaként élte meg a történeteket. Leginkább azok, akik a terhesség késői szakaszában veszítették el a babát és már kötődtek hozzá valamilyen szinten, illetve akik nagyon mély, bensőséges kapcsolatban álltak a párjukkal. Tudom, hogy a férfiak nehezebben nyílnak meg és sokkal kevesebbet beszélnek a lelki dolgaikról, mint a nők. Nem is az a gondom ezzel, hogy velem nem akarnak beszélni róla. De beszélgetnek-e erről a társukkal? Támogatják-e? Megosztják-e velük az érzéseiket? Tesznek-e bármit?

Az utóbbi években egyre több apuka van jelen a gyermeke születésénél, és ez valóban fantasztikus, hiszen régen egyáltalán nem volt erre lehetőségük. Büszkén mesélik később az élményeiket a családnak és a haveroknak. Közösségi oldalakon mutogatják az általuk készített fotókat az élet első pillanatairól. Ugyanakkor a vetélés mintha a nők magánügye lenne. Ilyenkor hol vannak az apukák? Miért van az, hogy a legtöbb nő, ha nincs is egyedül, mégis magányosan éli át ezt a testileg-lelkileg megrázó élményt? Milyen kiváltságos joguk van a férfiaknak arra, hogy eldöntsék, csak az örömteli pillanatokban

osztoznak a párjukkal? Természetesen tisztelet a kivételnek, tudom, hogy vannak néhányan, de már annyi felmérést, kérdőívet és kutatást készítettem, hogy biztosan állíthatom, jelenleg ők vannak kevesebben. Néhány évtizeddel korábban viszont még ennél is rosszabb volt a helyzet. A változó világgal változnak a férfiak, a nők, és változnak a kapcsolatok is. Régen az asszonyok nem akartak, sőt nem is mertek úgynevezett „női dolgokról” beszélni a férjükkel, mert az nem volt illendő. A nők egymás között beszélték meg a gondjaikat, bajaikat. Idősebb nők adtak tanácsot a fiataloknak a saját tapasztalataik alapján. Sokszor a szomszédasszony jobban tudta, milyen problémája van az ifjú feleségnek, mint a saját férje. A fiatalabb generációkban a párok sokkal nyitottabbak egymás felé. A férfiek is jobban kimutatják az érzelmeiket és sokkal többet beszélgetnek a párjukkal. Mégis bizonyos kényelmetlen témákat még mindig egyszerűen csak a „női dolgok” kategóriába sorolnak, mintha ezzel meg is oldották volna a problémát. Évek óta foglalkozom a vetélés témájával, rengeteget olvasok, előadásokra járok és számtalan emberrel beszélgettem. Hamarosan megjelenik a könyvem, amelyben olyan családok mesélik el a történeteiket, akik elveszítették a babájukat. Nemrég meghívtak egy tévéműsorba, ahol a téma szakértőjeként mutatnak be. Ez nagy hatással volt rám és megerősített abban, hogy szükség van a munkámra. Hamarosan visszaülök az iskolapadba, pszichológiát hallgatni, mert nem szeretnék olyan szakértő lenni, aki nincs valódi tudás birtokában. Egy újabb izgalmas fejezet kezdődik az életemben. Remélem, hogy sikerül minél több embert nyílt kommunikációra, egymásra figyelésre, engedésre és tovább lépésre ösztönöznöm.

Hiába találunk okokat, hibákat, vétkeket, ha nem indulunk el a felfelé vezető úton. Sokan évekig dagonyáznak önsajnálatban, mások és önmaguk hibáztatásában...

Hirtelen megszédültem, kapaszkodót kellett keresnem. Neki-dőltam a színpad mögötti oldalfalnak, és egy szempillantás alatt visszarepültem az időben. Már a kórházi folyosó hideg, fehér csempés falának támaszkodtam. Egyedül voltam, fáztam és folyamatosan remegtem. – Miért? Miért? Miért? – hajtogat-tam vég nélkül, de válasz nem érkezett. Semmi nem utalt rá korábban, hogy valami nem stimmel. Egészségesen éltem, nem ittam alkoholt, vigyáztam magamra. Nem emeltem nehe-zet, nem erőltettem meg magam, sokat pihentem. Soha nem dohányoztam, amióta tudtam, hogy babát várok, még a kávéról is leszoktam. Nem voltak görcseim, nem véreztem, tökéletesen jól éreztem magam. Minden eredményem jó volt, még a leg-utóbbi vizsgálaton is. Az orvos később azt mondta, a babának valószínűleg valamilyen genetikai rendellenessége volt, amit a rutinvizsgálatok nem mutattak ki. Azzal vigasztalt, hogy jobb így mindenkinek, és gondoljak bele, milyen szörnyű lenne, ha életem végéig egy folyamatos felügyeletre szoruló, beteg gye-reket kellene gondoznom? Még fiatal vagyok, mondta, minden esélyem megvan, hogy legközelebb egészséges gyermeket hozzak világra. Képtelen voltam válaszolni. Vajon tanítják az orvosi egyetemen, hogy mi megy végbe ilyenkor egy nő lelké-ben? Tudom, hogy ő nőgyógyásként már számtalan ilyen esettel találkozott, de ennél megfelelőbb szavakat is találhatott volna, mert ettől csak még inkább kétségbe estem. – Jobb a gyermekemnek, hogy meg sem született? Milyen ember len-nék, ha nem vállalnám őt gondolkodás nélkül, akár betegen is? Hogy gondolhatnék most egy esetleges következő babára? –

Ráadásul a kórházi folyosón csupa szülés előtt álló kismama sétálgatott óriási pocakkal. Nekem legalábbis akkor úgy tűnt. Mintha kést forgattak volna a szívemben. Magamat, a férje-
met, az orvost, az egész világot vádoltam. Nem mintha bár-
mivel is meg lehetne vigasztalni egy anyát, amikor épp elve-
szítette a gyermekét. Vagyis... anya voltam egyáltalán? Hiszen
nem volt már gyermekem.

Bár sosem láttam, mégis ismertem és mélységesen szerettem
őt. Már a teszt elvégzése előtt is biztosan tudtam, hogy váran-
dós vagyok. Úgy repdesett a lelkem, mint egy magasan szár-
nyaló énekesmadár. Alig vártam, hogy végre mindenkinek
elújságotlam a nagy hírt. Gábor ragaszkodott hozzá, hogy vár-
junk vele, amíg letelik a kritikus 12 hét. Babonából. Én sosem
voltam babonás, de azt tudtam, hogy a vetélések legnagyobb
része, közel 60 százalék, az első trimeszterben történik. Így hát
hallgattam a férjemre, hátha pont ezen múlik. Nem így történt.
Pedig az első kis babazoknit is csak a 16 hetes vizsgálat után
vettem meg, nem bírtam tovább várni. Hogy lehetne várni az
örömmel? Hogy lehetne várni a boldogsággal? Mintha azt
mondanának a Napnak, hogy várjon még egy kicsit a hajnallal.
Majd csak azután ragyogjon, ha meggyőződött róla, hogy
egyetlen felhő sincs az égen.

21 hétig volt az életünk része, és én ez alatt az idő alatt a föld
felett jártam. Az első pillanattól kezdve teljesen betöltötte a
lelkemet a finom kis lényével. Közös volt minden rezdülésünk,
egy ritmusra dobbant a szívünk. Soha, egyetlen pillanatig sem
éreztem „tehernek” a jelenlétét. Mindig gyűlöltem azt a szót,
hogy „terhes”. Ki nevezhette el terhességnak ezt a csodálatos
állapotot? Persze az első hetekben voltak reggeli rosszulléteim
és fáradékony voltam, de ez egyáltalán nem zavart, hiszen

tudtam, hogy a gyermekünket hordom a szívem alatt. Amikor kijöttem az első ultrahang vizsgálatról, olyan jókedvem volt, hogy legszívesebben minden járókelőt megöleltem volna. Nem is lépkedtem, hanem egyenesen repültem a hazafelé vezető úton. Egész nap körülötte jártak a gondolataim. Elképzeltem milyen lesz a szeme, a haja, a bőre illata. Elterveztem milyen ruhákat, játékokat veszek majd neki, milyen színűre festjük a gyerekszobát, mennyit nevetünk majd együtt. Vajon melyikünkre fog hasonlítani? Édes kis szeplői lesznek, mint az apjának? Vagy nagy barna szemei, mint nekem? Milyen lesz az új életünk hármában? Járunk majd szülés felkészítőre? Hogy fogunk boldogulni az éjszakázással? Babakocsit veszünk vagy inkább hordozókendőt? Ilyen kérdések foglalkoztattak munkába menet, otthon, vendégségben és séta közben. Gyakran a munkahelyemen is azon kaptam magam, hogy habos szoknyácskákról és göndör fürtökről ábrándozok. Biztos voltam benne, hogy kislányt várunk. Magamban már el is neveztem. Dorottya – azt jelenti, Isten ajándéka. Szerencsére fantasztikus csapatban dolgoztam. A kollégáim, csak kedvesen mosolyogtak, látva álmodozó tekintetemet és besegítettek, ha éppen elmaradtam valamelyik feladattal.

A férjem abban az időben folyton túlórázott, keveset volt otthon, így legtöbbször egyedül voltam a gondolataimmal. Amikor beszélgetni próbáltam vele a babáról és az elkövetkező időszakról, hirtelen mindig nagyon fáradtnak érezte magát, és az orrom alá dörgölte, hogy ő azért dolgozik ilyen sokat, hogy mindent meg tudjunk majd adni a gyereknek. Nem értettem, hiszen nem voltak anyagi gondjaink és félretett pénzünk is volt. Borzasztó nagy felelősségnek érezte a gyermekvállalást, és emiatt nem is tudott felszabadultan együtt örülni velem.

Pedig már az esküvő előtt megbeszéltük, hogy nagycsaládot szeretnénk. Valószínűleg ebben az időszakban távolodtunk el egymástól, csak nem vettem észre a jeleket, annyira el voltam foglalva a születendő gyermekünkkel. Vajon, ha a baba megszületik, akkor is elváltunk volna?

Gábor csak egyszer jött be hozzám a kórházba a vetélés után. Később azt mondta, egyszerűen nem tudta nézni a szenvedésemet. Magányos és elhagyatott voltam, tele fájdalommal, minden támogatásra szükségem lett volna. A fizikai megpróbáltatások eltörpültek a szívemben izzó fájdalom mellett. Elég lett volna egy ölelés, a szavak úgysem segíthettek, nem töltheték be a lelkemben tátongó végtelen űrt. A szüleim és a barátaim támogattak, de igazán a férjemre lett volna szükségem. Ő inkább magában szenvedett, valószínűleg súlyos harcokat vívott önmagával, de nem tudott a támaszom lenni. Ma már tudom, hogy mélyen gyökerező problémái voltak az apasággal kapcsolatban, ahogy nekem is sok mindent rendbe kellett tennem magamban. Nagyon sok idő és belső munka árán jutottam el a megbocsájtásig, de már egyáltalán nem haragszom rá. És magamra sem.

A kórházból hazaérve az üres lakás fogadott, Gábor elköltözött. Teljesen összeomlottam, úgy éreztem, mindent elveszítettem, értelmetlen lett az életem. Hetekig valamiféle furcsa, testen kívüli állapotban léteztem. Úgy működtem, mint egy robot, akit az alapvető életfunkciók fenntartására programoztak. Gépiesen ettem, ittam, fürödtem, elmentem az orvosi ellenőrzésre. Anyám árnyékként követett mindenhová, aggódott, nehogy valami ostobaságot csináljak, de én szinte észre sem vettem a jelenlétét. Semmit sem akartam csinálni, semmi nem érdekelt. Mintha újra kisgyerek lettem volna, akinek meg kell mondani

mikor keljen fel, mosson kezet, ebédeljen, menjen aludni. Ő hurcolt el a lélekgyógyászhoz is. Egyik után a másikhoz. Oroszlánként harcolt értem akkor is, amikor én feladtam. Mert szülővé nem a szüléssel válik az ember és nem szűnik meg annak lenni soha. Csak jóval később, több hónapnyi fájdalmas felismerés, megértés és elengedés után tudtam neki megköszönni a rengeteg törődést. Együtt sírtunk, sirattuk az elveszített babát, a véget ért házasságomat, az álmaimat.

De akkor már tudtam, hogy minden rendben lesz. Megtaláltam a célomat és új álmokat álmodtam. Segíteni fogok másoknak, akik szintén elveszítették a babájukat. Megpróbálom felnyitni a férfiak szemét, hogy tudatosuljon bennük, mekkora szükségünk van rájuk egy ilyen helyzetben. Mi is ott vagyunk nekik és igenis kisírhatják magukat a vállunkon, ha épp arra van szükségük. Tévedés, hogy a vetélés csak a nőket érinti. Hatással van az anyákra, az apákra és a kapcsolatokra is. Néhányan már értik ezt és hiszem, hogy egyre többen meg fogják érteni. Bármennyire fájdalmas, mégis minden veszteség tanít nekünk valamit. Ha ezt a valamit sikerül megtalálni, akkor túl lehet élni és lehet újra mosolyogni. Elveszítettem a gyermekemet és örökké a szívemben fogom hordani az emlékét. Ugyanakkor az édesanyámmal való kapcsolatom mélyebb lett, mint valaha, és új célokat találtam az életben. Mindenkinek más a tanulni-valója, és mindenkinek magának kell megtalálnia a saját útját. Ha az előadásaim, a könyvem és az egyéni tanácsadások akár csak néhány emberben változást indítanak el, már sikeres munkát végeztem.

– Kezddetünk? – hallottam egy hangot valahonnan a távolból. Eltartott pár másodpercig, amíg rájöttem, hogy hozzám beszél.

A művelődési ház vezetője ijedten nézett rám. – Kicsit sápadtnak tűnik. Minden rendben van?

– Igen, minden a legnagyobb rendben – feleltem és mosolyogva kiléptem a színpadra.

Köbli Szilvia

Köbli Szilvia vagyok, most éppen az írói oldalamat mutatom meg a világnak. Szeretem több szemszögből is megvizsgálni a dolgokat, értékelem a szépet, megélek minden érzelmet. Írásaim is érzelmezpontúak, hétköznapi örömökről és csalódásokról szólnak, amikbe könnyen belehelyezkedhet az olvasó.

Menyhártné Zana Éva

Mimóza

Hús évvel ezelőtt

Mimóza és Fehér Liliom

Mimóza nagyon furcsa kislány. Nagyon szép, okos, néha hisztis, látszatra akár a többi korabeli lányka. Nemsokára 6 éves lesz. Mielőtt megszületett volna, Kamillának akartam nevezni, szépen elterveztem, hogy Millike lesz a beceneve. Aztán mint ha sűgött volna, hogy neki ez nem tetszik, magam számára is váratlanul a Mimóza nevet mondtam ki, mikor megmutatták nekem.

Körülötte forog az életünk. Csodaszép. Hosszú, hófehér hajában egy vékony fekete hajtincs, a szeme kék, mint a felhőtlen, tavaszi égbolt. Nem tudjuk kitől örökölte, egyikünkre sem hasonlít. Sokat nevet, gyöngyöző a kacagása, és nagyon szeret beszélni. Időnként furcsa dolgokat mond, vagy tesz.

A minap azt suttogeta elalvás előtt, hogy ő nagyon öreg, elmúlt ezer éves. Időnként rémálmai voltak, sikítózott, csapkodott, és mintha szaladt volna. Mikor nyugtatón megsimogattam, felriadt, belém csimpaszkodott, zokogni kezdett. Az mesélte később, hogy farkasok üldözték álmában. De Fehér Liliom megmentette. – Ki az a Fehér Liliom? – kérdeztem. A másik mamám. Elkerekedett szemekkel néztem, magyarázatot vártam. De csak kuncogott egyet, és már egész másról kezdett beszélni.

És voltak napok, amikor mintha nem is az én tündéri kislányom lett volna. Csak az asztal alatt volt hajlandó enni, mint a kiskutyája. Morgott, vicsorgott, harapott... Valamelyik nap az unokatestvérével ment a játszótérre. Volt egy nagy, színes műanyag talicskája. Beleült, Zoé pedig húzta maga után. Az én rózsabimbóm, meg mint egy kocsis, ordítva, cifra káromkodásba kezdett. Röpködött a f.sz, k.va anyád, hülye p.csa...Zoé már sírva könyörgött, hogy hagyja abba, vagy soha többet nem fog vele játszani.

Legközelebb Ella vitte le a parkba. Amíg a barátnőjével pletykálgodtak, szemem fénye elcsavargott. Mikor előkerült, a szájában szépen kirakva cigarettacsikkek lógtak... A piacra már nem is vittem magammal, mert nem engedte be a zöldséges. A múltkor összekeverte neki a szépen külön válogatott fehér és vörös babot...

Mikor kétségbeesetten leszidtam, huncut mosollyal rám nézett hatalmas kék szemével, és közölte, hogy ő most nem rosszalkodott, csak emlékezett...

Ahogy közeledett a születésnapja, egyre nyugtalanabb lett.

– Mit szeretnél szülinapodra?– kérdeztem.

– Vigyetek el apával az állatkertbe! – válaszolta. Miért is ne, ha ez a szíve vágya.

Nagyon szép tavaszi nap volt, örömmel készülődtünk. Régen jártunk az Állatkertben, valahogy nem jutott rá idő. Mimóza kitárt karokkal pillangósdit játszott, és alig várta, hogy belépünk a kapun. Aztán nem nézett se jobbra, se balra, nekiiramodott, és meg sem állt a farkasok területéig. Ott lecövekelt az elkülönített, különleges, hófehér farkas ketrece előtt. Nem rég

érkezett, pompás nőstény volt. Orra vonalában egy keskeny fekete csík, szeme kék, mint a felhőtlen tavaszi égbolt.

A fehér farkas mintha várta volna, mert mire Mimóza odaért, már a rácsokhoz közel ült, és vidáman csapkodott a farkával. Kislányom áhítattal nézte, és beszélt hozzá valami furcsa, sose hallott nyelven. Mind a ketten vonyítani kezdtek. Mire észbe kaphattunk volna, valami rejtélyes módon Mimóza már a ketrecben volt, és ölelte, csókolta a farkast.

Mindenkiben meghűlt a vér. Senki sem mert sem moccanni, sem szólni. A lábaimból elszállt az erő, úgy éreztem, mindjárt elájulok.

Mimózának hirtelen eszébe jutottam:

– Anya, nézd! Itt van Fehér Liliom!

– Kislányom gyere onnan, az egy farkas! Nehogy bántson! – zokogtam.

De Mimóza megmakacsolta magát. A fehér farkas szelíd volt, nemhogy nem bántotta a kislányomat, de szeretettel hozzábújt, és mint a kutyák, érdes nyelvével nyalogatta a gyermeket, ahol érte. Nem zavarta az sem, hogy időközben az emberek magukhoz térve dermedtségükből, ordítani, sikítani kezdtek, rendőrségért, vadőrért, katonaságért, mentőért, kispuskáért, nagyágyúért, kommandóért könyörögtek a Mindenhatóhoz; valaki menjen, szabadítsa ki azt a kicsi lányt a gonosz farkas mancsai közül!

Mimóza hisztériás rohamot kapott.

– Ne bántátok, jaj ne! – sikított. – Ő nem farkas! Ő Fehér Liliom. Ő a másik mamám, egy másik életemből, csak elátkozták, így kell élnie...

Dermedt csend lett. A gyermek és a farkas leültek egymással szemben, és beszélgettek egy, csak általuk értett és használt nyelven.

Mire teljes fegyverzetben berobogott a terrorelhárító kommandó, megérkeztek a szenzációhajhász újságírók, riporterek, helikopterekkel lett tele az égbolt... Ugyanekkor a látogatók már elbűvölten a nem mindennapi jelenettől, sorban leültek a ketrac elé, amilyen közel csak helyet találtak, és lassan elcsöndesedve próbálták megérteni, ami a szemük előtt zajlott. Főleg nekünk, a szüleinek kellett megértenünk, felfognunk, azt, amit nem lehet.

Lassan tele lett az Állatkert, mert a híradások nyomán gyorsan terjedt a különleges találkozás híre. Mindenki kíváncsi lett Mimózára és a fehér farkasra. Megérkezett az igazgató is, és tanácstalanul fordult felénk, most mi legyen. A fegyveresek az állatra szegezték töltött puskáikat, felkészülve, hogy lelőjék, ha mégis bántaná a gyereket.

Patthelyzet volt, mert már mozdulni sem lehetett a tömegtől. Nem volt megoldás.

Olyan hírek kezdtek terjedni, hogy elindult valami kutatócsoport, meg akarják vizsgálni a kislányomat és a farkast, magyarázatot találni arra, amire nem lehet...

Néztem a gyermekem, akit soha ilyen boldognak nem láttam, hallgattam a kacagását, és irigyeltem azt a szeretetet, ami nem nekem jutott.

Mimóza hirtelen elszomorodott. Orrát Fehér Liliom orrához dörgölte, és könnyes szemmel nézte, ahogy az egyre átlátszóbbá válik, majd eltűnik a kislány ölelő karjai közül...

Valami koppant a padozaton. Egy nyakörvre erősített arany medalion volt, egyik oldalán korona, másik oldalán egy liliom

veretével, a belső felén egy gyönyörű nő; hosszú, hófehér hajában egy vékony fekete hajtincs, szeme kék, mint a felhőtlen tavaszi égbolt. Egy nemes arcvonású férfi, hosszú fekete hajában egy fehér tincs, és egy csodaszép kislány arcképe volt festve...

Telt-múlt az idő.

Mimóza időközben felnőtt. Többé nem találkozott Fehér Liliommal. Sokszor érezte jelenlétét, tudta, hogy óvón figyeli minden lépését, érezte szeretetét. Néha talált a párnáján csodaszép madártollat, néha különleges kavicsot az asztalán... Nem tudta, hogy kerülhettek oda, de hogy ő küldte, abban biztos volt. Megértette, hogy nem akar beleavatkozni az életébe. Különben is, mit is kezdhethetne egy fehér farkassal egy hatalmas metropoliszban, ahol él?

Sokszor gondolt rá, és Erős Szívre, a markáns arcú férfira, akit a medalion ábrázolt, s akit fekete farkasként látott utoljára, valamelyik előző életében. Egyre erősebb volt benne a meggyőződés, hogy valami nagy dolog van készülőben.

Mikor kislány korában a medaliont kapta, a nyakörvfélében talált elrejtve egy régi, hártyavékony pergament, az ősi nyelven írva. Hogy megfejtse, sorra végezte az egyetemi kurzusokat. Szakértője lett a mese és hitvilágnak, az ősi nyelveknek. Csakhogy a saját nyelvét, amin valamikor Fehér Liliomhoz szólt, amivel a pergamenre írottakat megfogalmazták, nem volt kitől megtanulnia, hiszen amit az emlékezete megőrzött előző életeiből, kisgyerek korával együtt majdnem teljesen a múlt homályába veszett.

Egy nap, mikor a Múlt Könyvtárában végzett kutató munkát, egy eldugott zugban egy idős férfi vonta magára a figyelmét.

Vénséges-vén volt. Bőrén, mely olyan vékony volt, mint a pergamen, átkéklettek az erek, haja hosszú, feketéből őszült ezüstsínű, mint hosszú szakáll, melyet a földön vonszolt maga után. Olyan volt csúcsos sapkájában, mintás köpenyében, mint a gyermekkori mesék jószágos varázslói.

Az öreg intett felé, jelezve, menjen közelebb, sőt, telepedjen mellé. Mimózának sietnie kellett volna egy előadásra, de ahogy közelebről megvizsgálta a férfi arcvonásait, és belenézett a szemébe, maradnia kellett. Egyrészt az átható tekintet tartotta fogva, másrészt valahonnan nagyon-nagyon mélyről érezte, ismeri ezt az embert, része a sorsának. Sőt, az utóbbi időben mintha többször is látta volna. Igen-igen, múltkor a parkban ücsörgött egy padon, előtte koldusként kuporgott egy utcasarkon, tegnap pedig mintha itt látta volna a könyvespolcok közt... Hatalmasat dobant a szíve, talán tőle megtudhatja a titkot.

– Armand vagyok – mutatkozott be a vén. – Tudom, a te neved Mimóza, s a titkot keresed, honnan származol. Ismerlek téged, elejétől fogva, minden eddigi születésedet és átváltozásodat, előző életeidet. Ismerem Fehér Liliomot és Erős Szívet, ősi szüleidet. Rám bíztak, óvjalak, tereljelek utadon. Amíg el nem jön az idő, hogy emlékezz, megértsd, s tudni akard ki vagy. A lányom átkozta el őket, Amanda, mert Erős Szív nem akart az övé lenni. Kétszer is elátkozta. Amanda szívtelen, lelketlen, kegyetlen. Minden kell neki, de csak, mint csecse-becse, szeretni nem tud senkit és semmit. Sajnos nincs elég hatalmam fölötte. Az a második átok, ami miatt most itt vagyok, úgy szólt, hogy 1000 évig kell élniük farkasként. Ha az 1001. év nyárünnepén, teljes napfogyatkozáskor, együtt megjelennek

ott, ahol az átok fogant, ha lesz, aki emlékszik rájuk, ha lesz, aki szereti őket, Amanda nem árthat nekik többé. Akkor visszanyerhetik emberi életüket. Felállhatnak, és mehetnek tovább...

Csak ennyire tudtam módosítani az átkot, ami eredetileg úgy szólt, hogy míg a világ-világ. Ezer év ahhoz képest semmi. Téged, a pici lányt megmentettelek, elrejtettelek Amanda elől, aki ezért nem is tud a létezéséről. De nem tudtalak teljesen halhatatlanná tenni. Így aztán mindig újjászületsz, elfelejted honnan jöttél, ki voltál. Fehér Liliom és Erős Szív is feledésbe merültek... Tudom, találkoztál a fehér farkassá varázsolt anyáddal, vele beszélve előbukkant emlékeidből a nyelv, melyen először szólaltál, s a medalionból ismered szüleid arcvonásait. S keresed nyomukat... Eljött az idő, Mimóza.

Hallgasd hát életed eddigi történetét!

A kezdet

Valamikor réges-régen volt egy Elfeledett Világ. Az emberek, akik ott éltek, birodalmakat hoztak létre. A legnagyobb birodalmak Napfölde, Holdfölde, és Ármányfölde voltak. Napfölde birodalomhoz tartoztak a tengerek, a folyók, a partok melletti termékeny földek. Az ott élő emberek alapvetően vidámak, kreolbőrűek, fekete vagy barna hajúak voltak. Hajózással, halászattal, kereskedelemmel, földműveléssel, gyümölcs-termesztéssel foglalkoztak.

Holdfölde birodalomhoz a hegyek-völgyek tartoztak. Az ott élő emberek inkább világos bőrűek voltak, hajuk szőke, vagy

vöröses, természetük szintén vidám. Ők leginkább állattenyésztéssel, vadászattal, fakitermeléssel foglalkoztak.

A két birodalom emberemlékezet óta nagyon jó viszonyban élt egymással. Népeik keveredtek. Évente négyszer, a határmenti folyó partján nagy közös ünnepen adtak hálát a Világ urának a bőséért, melyben részük volt. Fiaikat, lányukat harcosnak is nevelték, mert az emlékezet őrizte korábbi nagy háborúk szörnyűségeit. Nem tudhatták, mikor irigylí el békéjüket valami távoli hatalom. Az ünnepek jó alkalmat teremtettek arra, hogy a harcosok összemérjék tudásukat.

Napfölde ura, Sunmer nagy bánata volt, hogy csak egy gyermeke született szeretett feleségétől, Shibutól: Daymond. A fiú karcsú, magas növésű, izzó fekete szemű, hosszú fekete hajában egy fehér tincs világított. Erős volt, jó lelkű, szép szavú. Erős Szívnek nevezték el az emberek. A harci tornákat rendszeresen megnyerte, korának legnagyobb harcosává képezte magát.

Holdfölde ura, Lunar, és hitvese Nahiti számos gyermeket nemzett, mind közül Janilla volt a kedvenc. Nagyon különleges lány volt. Hosszú hófehér hajában egy fekete tincs sötétlett. Álmodozó szeme kék volt, ha nevetett; zöldre váltott, ha felbosszantotta valami; és mézszínűvé, ha szeretett. A nép Fehér Liliomnak hívta.

Daymond és Janilla a nagy ünnepek egyikén találkoztak, jó pártások lettek. Együtt játszottak a folyó partján, a lányka virágot szedett, és koszorút font belőle a fiúnak. A fiú szépséges kavicsokat, színpompás madártollakat gyűjtött, azt adta a lánynak. Ahogy cseperedtek, érzelmeik egymás iránt szerelemmé változtak.

Napfölde és Holdfölde urai meg is egyeztek, gyermekeik legyenek egymással boldogok. A következő nyárünnepen megtartják majd a kézfogójukat. A népek örültek, szerették őket, együtt készülődtek a nagy napra.

Csak egyvalaki volt boldogtalan. Ármányfölde urának jégszívű lánya: Amanda.

Ármányfölde a hó és jég birodalma volt, uralkodója, Armand, földig érő ezüstfehér szakállú, hórihorgas termetű, átható tekintetű férfi, korának nagy varázslója. Nagyon szerette lányát, a világszép Amandát. Mivel békében éltek a környező birodalmakkal, őket is meghívták a nagy ünnepekre. Itt találkozott Amanda Erős Szívvel. Nem, nem szeretett bele, arra képtelen volt. Csak akarta. Kellett neki, mint valami csecsebecse. Így mikor meghallotta az eljegyzés hírért, eldöntötte, hogy megakadályozza. Bármilyen áron. Apja megtanította őt varázsolni, az emberek segítésére nevelte, és sehogy nem tudott beletörődni abba, hogy nem tud szeretni. Sajnos ez ellen egyetlen bűbáj sem hatott, a szerelem sem. Félve nézte Amanda tombolását, mikor hazaértek csodás kristály palotájukba. Próbált Amanda lelkére hatni, de úgy látszik az is halott volt, mint a szíve. Elhatározta, figyelni fogja Amanda minden lépését, és ha tudja, semmissé teszi gonosz terveit. Mert kétsége sem volt, hogy forral valamit. És abból semmi jó nem származik. Akár háború is lehet...

Elérkezett a nagy nap. A birodalmak virágdíszbe borultak, az emberek ünnepelőbe öltöztek, mulatságot mulatság követett. Fehér Liliom és Erős Szív boldogan várták az estét, hogy ki mondassák: te az enyém, s én a tied.

Amanda kivárta a pillanatot, mikor Erős Szív egyedül maradt. Két pohár itallal lépett mellé. Bevallotta, hogy őt akarja, ne vegye el Fehér Liliomot. Nézzen rá, ő a legszebb a világon, válassza őt, cserébe neki adja minden kincsét... Erős Szív végigmérte.

– Igen valóban te vagy a legszebb a világon. De nem tudsz szeretni, csak játékszerednek akarsz csupán. Én Fehér Liliomot szeretem, amíg csak élek.

Amanda felé nyújtotta az italt.

– Úgy igyunk a boldogságotokra!

A férfi nem akarta még jobban megbántani, ezért kortyolt az italból, bár minden porcikája tiltakozott ellene. Furcsa bizsergést érzett, tagjai változni kezdtek, testét fekete szőr borította... Csak az orra vonalában volt egy fehér folt. Farkassá változott.

Amanda kegyetlen nevetésére eszmélt.

– Légy átkozott! Ha nem akarsz az enyém lenni, senkié se legyél! Megölni nem akartalak, élj farkasként, míg világ a világ... – S eltűnt, mint a kámfor...

Erős Szív elborzadva nézett végig magán. Valahogy észrevétlenül kisomfordált a palotából, a birodalomból, és szaladt, ahogy a lába bírta, minél távolabb az emberektől. Mindkét birodalom ellenségnek tekintette a farkasokat, mert megdézsmálták a nyájakat, nagy károkat okoztak.

Mikor eljött az este, és nem jelent meg a boldog vőlegény, Fehér Liliom szívét jeges félelem kerítette hatalmába. Érezte, hogy valami szörnyűség történt. Láttá délután Amandát a két pohárral. Láttá, milyen szemeket meresztett Erős Szívre minden ünnepen... És Amanda is eltűnt. Mindenki, aki élt és

mozgott, őket kereste. Csak annyit sikerült kideríteni, hogy egy kislány látott egy fekete farkast kiosonni a palotából, de mikor szólt, leintették, ne beszéljen butaságokat. Egy másik látott Erős szív ablakából valami fehér alakot elrepülni...

Armand segítségét kérték. Armand érezte, hogy a lánya tehet mindenről, jóvá akarta tenni. Összeszedte minden tudását, kristálygömbje felett igéket mormolt, majd így szólt.

– Erős Szív fekete farkassá változott, az orra vonalában van egy fehér folt. Az átkot csak az tudja megtörni, aki szerető könnyeket hullajt rá.

Évek múlva

Fehér Liliom és Erős Szív

Véget ért a vadászat. Rengeteg nyulat, fácánt, néhány őzet ejtettek, és sok finom gyümölcsöt is gyűjtöttek út közben. A többiek már a táboruk felé tartottak, de Fehér Liliom lemaradt kissé. Mint mindig, most is megállt a hegytetőn. Élvezte, ahogy hosszú fehér hajába, ruhájába belekap a szél. Körben hatalmas, végtelen hegyek, lenn termékeny síkság, bővizű patakok, a levegő friss, virágok illatával teli. Itt él, mióta az eszébe jutja, de mégis minden alkalommal elbűvölte a látvány. Még akkor is, ha örökös bánat emésztette eltűnt szerelme után.

Lova horkantott, megrázta a fejét. Nyugtalannak tűnt. Körülnézett, és egy izzó szempár meredt rá a bokrok közül. Nem félt, képzett harcos, és az uralkodó lánya volt. Előkapta az íját, nyílvezzőt helyezett bele, és megcélozta a felé lendülő farkast.

– Hogy került ez ide? – töprengett közben. Egész nap a környező hegyeket-völgyeket járták vadászat közben, de nyomukat sem látták. Sőt, évek óta nem jött ennyire közel egy vad sem. Pontosan szíven találta az elrugaszkodott állatot. Kürtjébe fújt. Hamarosan patadobogás hallatszott, mindjárt itt lesznek a társai.

Leugrott lováról, és az elejtett farkas mellé kuporodott. Gyönyörű példány volt. Teljesen fekete, csak az orra vonalától indult egy fehér csík. Megborzongott. Armand szavai jutottak eszébe elátkozott szerelméről... Tiszta szívből remélte nem ő az, aki a lábai előtt hever. Megsimogatta.

– Menj békével! – suttogta neki szomorúan. Szerette az állatokat, fájt neki, ha pusztulni látta őket. Ezért nem rajongott a vadászatokért sem, de nem tehetette meg, hogy nem vesz részt. Könnybe lábadt szeméből néhány csepp az állatra hullott. Ekkor váratlan dolog történt. A farkas remegni kezdett, és mintha a lélek szállna fel, teteméből egy férfi kelt életre. Szép volt, hatalmas, és erős. Haja hosszú, fekete, csak a homlokánál volt egy hófehér tincs, mely különös kifejezést adott arcának.

– Köszönöm, Úrnőm, hogy szerető könnyet hullattál értem. Megszabadítottál az átoktól, mely farkas létbe kényszerített. Daymond a nevem, Erős Szívnek hív a népem. A Napfölde birodalom urának fia vagyok. Nem akartam elvenni a varázsló lányát. Téged szerettelek, és te engem, kézfogónkat ünnepeltük éppen, mikor belekevert valamit az italomba, és elátkozott. Farkasként tértem magamhoz. Az átok úgy szólt, mindaddig az is maradok, amíg egy leány szerető könnye rám nem hullik. Ismerlek téged, Úrnőm! Te is engem. Gyermekeként találkozunk. A patak partján kergetőztünk, míg szüleink megbeszélték a sorsunkat. Fontál nekem vadvirágból koszorút, én pedig egy

szépen csiszolt különleges színű kavicsot adtam neked. Nézd, a koszorúból egy szálat megszártottam, és itt őrzöm, a szívem fölött egy kis bőr tasakban...

Fehér Liliom nem szólt. Hátravetette hosszú, dús, hófehér haját, melyet egy fekete tincs tett jellegzetessé. A nyakában lógó talizmánt mutatta a férfi felé. Egy szépen csiszolt különleges színű kavicsból készült...

– Miből gondoltad, hogy elfeledtelek, hogy így bemutatkozol nekem, ki szívemben őrizlek?

Az odaérkező lovasok elkerekedett szemmel nézték az eléjük táruló látványt. A farkastetem mellett egymással szemben térdelő szépséges emberpárt.

E naptól kezdve nagyon vigyázták minden pillanatukat. Lopva találkozgattak, nehogy Amanda tudomást szerezzen róluk. A vadászaton résztvevők természetesen titoktartást fogadtak.

A szerelmesek rengeteget beszélgettek, tréfálkoztak, mesélték egymásnak népeik történeteit, saját gyerekkoruk emlékeit. Egy szép tavaszi napon együtt lovagoltak, egy varázslatos hegyvidéki ösvényen. Vízesés moraját sodorta feléjük a szél. Követék a víz hangját. A látványtól a lélegzetük is elakadt. A zuhatag egy kristálytiszt vízű tavacskát alkotott magának az évezredek során, erkélyszerű képződményeket alkotva közben a sziklafalban, s barlangokat, melyeket virágzó folyondárok szőttek körül. Körös-körül dúsán zöldellt-virágzott a táj. Szív-fájdítóan szép volt. Lovait leállhízták, hagyták had pihenjenek, legeljenek a dús fűből, oltsák szomjukat.

Szégyenlősen egymásra néztek, majd megindultak ruhástól a tóba, úszkáltak, fröcskölték egymást, nevettek csapzott kinézetükön. Mikor kimásztak a vízből, rájöttek, butaságot csinál-

tak, így is, úgy is le kell vetközniük egymás előtt, a ruháikat meg kell szárítani. Segítettek egymásnak vizes ruháiktól megszabadulni. Elkerülhetetlen volt, hogy meg ne érintsék egymást. Az első tétova simogatástól csaknem felforrt épphogy lehült vérük. Elakadt a szavuk, csak nézték egymást, aztán csak csókolták egymást, csak ölelték egymást... Megszűnt körülöttük minden, csak a szívdobbanásuk, sóhajuk, becéző szavuk, egymást követelő testük létezett... Fehér Liliom szeme mézszínűvé változott...

Ez a hely lett a titkos búvóhelyük.

Hamarosan nyilvánvalóvá vált számukra, hogy Fehér Liliom a gyermeküket hordja a szíve alatt. Bár eddig nagyon vigyáztak, titkukat sem ismerte senki, tudták, hogy nemsokára segítséget kell kérniük, valakit be kell avatniuk, aki képes vigyázni rájuk. Armand, a nagy varázsló, Ármányföldre ura volt egyetlen reménységük. Valamikor mindkettejüket megtanította egy olyan titkos nyelvre, amiről még a lánya, Amanda sem tudott. Megkértek egy fehérszárnyú pillangót, hadd fessenek szárnyára mintákat. A csodaszép rajzolat elrejtette az üzenetüket. Armand hamarosan megérkezett egy kósza szellő formájában. Körüllengte őket, megsimogatta arcukat. Fülükbe súgta ne féljenek. Bármilyen lesz is, ő a gyerekekre vigyázni fog, megőrzi titkukat, segít nekik mindenben, számíthatnak rá.

Mikor Mimóza megszületett, a búvóhelyükön voltak, Armand is segített ellátni a kicsi lányt, és Fehér Liliomot. Később ott is maradt, a tavacska melletti barlangban kialakított kényelmes kis otthonban. Óvta, nevelte Mimózát, neki adta mindazt a szeretetet, amit lányának nem adhatott. Nap közben Erős Szív és Fehér Liliom éltek a megszokott életüket, saját birodalmukban. Ahogy leszállt az éj, egy titkos varázsszóval láthatatlanná

váltak, s a szelek szárnyán siettek gyermekükhöz. Armand olyankor hazatért, hogy ne keltsen gyanút, bár nem tartozott számadással senkinek, és előtte is mindig úton volt.

De semmi nem tart örökké. A következő nyárünnepen Amanda is részt vett. Megrökönyödve látta, hogy Erős Szív vissza-változott emberré. És erről neki senki nem szólt. Ez csak egyet jelenthetett, Fehér Liliom szerelme megmentette. Ebből következik, hogy ezek ketten, bárhogy titkolják, összetartoznak. Figyelte őket. Minden rezdülésüket. És tudta. Lopott pillantásaikból, cinkos összemosolygásukból. Ha tánc közben véletlenül egymáshoz értek, apró szikrák pattogtak, amiket csak az ő vizslató tekintete vett észre, ahogy azt is, hogy a lány szeme kékből mézszínűvé változott. Éktelen haragra gerjedt.

Felpattant az ünnepi asztal mellől, magából kikelve, a düh nyálát szanaszét fröcsögve, ordította szemükbe az újabb átkot. De most mind a kettőjüket elátkozta. Majd azokat is, akik jelen voltak. Olyan váratlanul, hogy senkinek nem volt ideje felkészülni, átváltozni, menekülni.

– Válgatok farkasokká, válgatok mind farkasokká, legyetek átkozottak, míg világ a világ, örökkön örökké! Ha mind azok lesztek, nem tudjátok megmenteni egymást! – És örült módon kacagott, és kacagott... Édes a bosszú, milyen jó mókát talált ki...

Abban a pillanatban a hold eltakarta a napot. Pár pillanatig teljes sötétségbe borult minden. Csak az átváltozás kínjait lehetett hallani mindenfelől.

Egy fekete és egy fehér farkas azonban ki tudott válni a tömegből, és észrevétlenül elosontak. Szomorúan néztek egymásra, a szemük könnytől csillogott.

A búvóhely közelében halk vonyítással jeleztek Armandnak. Mikor meglátta őket, és megértette, mit tett a lánya, örületes haragra gerjedt Amanda ellen. Minden varázserejét összeszedte, minden hatalmát összpontosította, hogy visszafordítsa az átkot. Sajnos nem teljesen sikerült. 1000 évig kell így élniük. Sírtak mind. Közeledő farkashorda vonyítása verte fel az erdő csendjét. Armand rövid időre Mimózát is farkassá változtatta, nehogy rátaláljanak, hírért vigyék, vagy felfalják.

De Mimóza nem volt átkozott, nem maradhat közöttük.

Nyakörveket készített, elrejtette Fehér Liliom és Erős Szív hosszú szőre alá. A nyakörvekre arany medaliont erősített, egyik oldalán korona, másik oldalán egy liliom veretével, a belső felén egy gyönyörű nő, hosszú, hófehér hajában egy vékony fekete hajtincs, szeme kék, mint a felhőtlen tavaszi égbolt. Egy nemes arcvonású férfi, hosszú fekete hajában egy fehér tincs, és egy csodaszép kislány arcképe volt festve.

– Őrizzétek, mert nincs más emléketek róla. Ha eljön az idő, tudni fogja, kik vagytok, csak ő segíthet majd rajtatok. Vigyázzatok magatokra, egymásra, és a többiekre. Bármilyen lesz, ne bántsatok embert, és a többieknek se engedjétek! Kaptok egy kis varázsereőt. Minden napfogyatkozásakor átváltozhattok, ha biztonságosan érzitek, bármivé. Egy óra hosszára. Csak emberek nem lehettek. Ennyit tudtam segíteni. Húzódjatok a barlangba, mert cudar világ lesz. Lehet, a többiek is ide menekülnek majd, óvjátok Mimózát! Búcsúzzatok el tőle, amíg vissza nem jövök. Lehet, úgy kell elvinnem, hogy nem lesz már rá alkalom – mondta Armand, azzal eltűnt, mint a kámfor.

Sötét éjszaka lett hirtelen, feltámadt a szél, őrjöngve tépte a fákat, félelmetesen süvítve robogott végig a birodalmon, Ármányfölde felé. Út közben magával ragadott minden szennyet,

és rázúdította a kristálypalotára, ahol Amanda még mindig kacagott. Ráomlott a kristálypalota. Még mindig kacagott. Armand kivált a viharból, felkapta a lányát, és pörgette a levegőben. Amanda még mindig kacagott. Elvitte a világ végére, ledobta a földre. Amanda még mindig kacagott. Armand az arcához ért. Sajnálta, meg akarta még utoljára simogatni. Amanda bőre a kezéhez tapadt, s mint elhúzott függöny, libgett rajta. És nem volt mögötte semmi.

– Amanda! Amit tettél, arra nincs mentség. E pillanattól nem vagy a lányom. Nincs semmid, csak a kacagásod. Átkod hulljon vissza rád. Nincs senki a földön, aki ellátna élelemmel, ruházna, cicomázna, kincseket hordana kegyeidért. Mindenkit farkassá varázsoltál, kicsinyes bosszúd miatt. Szépen el fogsz fogyni, mint a gyertyaszál, mit ablakodba állítottál éjjelente. Kacagj csak, amíg világ, a világ! – mondta, majd szomorúan hátat fordított, forgószéllé vált, s ott hagyta a lányt, akinek nem tudott se szívet, se lelket adni...

A barlangokat közben birtokba vették a farkasok. Armand forgószél képében felkapta Mimózát, és elvitte, túl az addig ismert világon.

Visszaváltoztatta kislánnyá, és Fifona gondjaira bízta, a felhők királynőjére.

– Tanítsd, szeresd! Majd eljövök érte, ha lejár az ideje...

Aztán Setsura, a szelek urára bízta, aztán jöttek sorban a többiek... Mikor lejárt az ideje, újabb tanítóhoz került, végül embe-
rekre bízta őt Armand.

Átoktörés

– És közben eltelt ezer év, ez az ezeregyedik – fejezte be a történetet Armand. – És alig van már idő a következő napfogatkozásig...

Mimóza elhatározta, megpróbálja a lehetetlent, megmenti ősi szüleit, népét. Megtöri az átkot az emlékezésével, a szeretetével. Igen ám, de hol van az a föld? Ősei földje? Hogy jut oda? Hogy jutnak oda a többiek? Hogy értesítheti őket? Mit kell tennie?

Armandban hatalmas segítőre talált. Tanította neki az elfeledett nyelvet, szokásokat, meséket. Szavai nyomán megelevenedett a múlt, és a birodalmak, ahol korábban élt.

Ahogy az égre nézett, gyönyörködött a hófehér felhő pamacsokban, felrémlt neki egy kedves hang.

– Nézd a felhőket! Ahogy változtatják formájukat! Bármit bele képzelhetsz! Azzá válnak, amivé csak akarod! – mondta neki hajdan Fifona.

Homlokára csapott! Hiszen a felhők tudják, Armand tudja, a szelek tudják, hol van az ősi otthon.

– Változzatok hófehér paripává! – kérte a felhőket. A szelek urának, Setsunak is rimázkodott, segítsen lovainak szélnél sebesebben futni. Lehunyta a szemét, elgondolta, hogy a legsebbebb felhőlova hátára pattan Armanddal az oldalán, s már túl is voltak Álomfölde határain. A csodás felhőlovak, ha elfáradtak, ráborultak a tájra, zokogtak egy kicsit, könnyük megöntözte a földeket, emberek imája szállt utánuk. Magas hegyek között heggyé váltak ők is, hósapkaként fedték a csúcsokat. Néha fel-felnéztek, csak akkor lett látható, hogy hiszen ezek lovak...

A felhők hirtelen megálltak, összetömörültek, közelebb ereszkedtek a fölhez.

– Mindjárt csinálunk villámot, azon lecsúszhatsz – szolt Fifona. Látod lenn azt az óriási öreg fát? Gyökerei közt vezet az út. Nem viszünk tovább benneteket, az Átoktöréshez tiszta égbolt kell, mi megyünk tovább. Csak üzenjeteK Setsuval, ha kellünk. Sok sikert Mimóza!

Lecsúszva a villámon, hatalmas fa előtt álltak. Olyan hatalmas volt, hogy az égig ért. Gyökerei, mint óriás polipkarok, támaszkodtak a földhez. És akár egy alagút, boltíves járat vezetett Napfölde és Holdfölde határa felé. A távolban már csillogott a folyó vize, a távoli hegyek is ismerősök voltak álmaiból. Egyre izgatottabb lett. Armand már üzent a farkasoknak, megvolt neki ehhez a maga titka, egy különleges síp, aminek a hangját csak azok hallják, akikhez szólni akar.

Az út majdnem járhatatlan volt, csak csapásokat találtak, ahol az állatok jártak vizet inni. A természet az évszázadok alatt visszafoglalt mindent az emberektől. Szerencse, hogy Armand, aki csillagász is volt, tudta a pontos helyet. Az összesereglett farkasok nagy tisztásnyi helyet kitapostak, feküdtek. Elcsendesedett a világ.

Mimóza a várakozástól már fulladozott. A Hold lassan kezdte eltakarni a Napot. Ahogy sötétedett, mint apró lámpások, szentjánosbogarak bukkantak fel mindenhol, fényt pötytyözve adtak mesei hangulatot.

Már félig eltakarta a hold a napot. Mimóza a hátára erősített gitárjáért nyúlt. Felhőlován száguldozva jutott eszébe a dal, amit úgy írt meg, mint az ősszülei szerelmi vallomását. Ezt hozta nekik ajándékba, ezzel akarja köszönteni őket. Minden

szeretetét belesűrítette a szavakba, bízva benne, elég erősek ahhoz, hogy megtörjék az átkot.

Mozgolódás támadt. Megérkeztek végre. Szorosan egymáshoz érve, egymást támogatva megérkezett Fehér Liliom, és Erős Szív. Megálltak Mimózával szemben, összeérintették orrukat, majd megálltak a két oldalán, hozzásimultak. A lány megsimogatta őket, majd halkán megpengette a gitár húrjait. Nézte a Holdat, ami már majdnem eltakarta a Napot, és az ősi nyelven, hogy mindenki értse, énekelni kezdett:

Világod világom, világom világod
Napod nélkül a holdam halott
Világod világom, világom világod
Éjszakám ragyogod
fényed nélkül csak botorkálok vakon
Világod világom, világom világod
egymás nélkül a földünk halott

Farkasok lettünk ember törvényekkel
s mégis előlük bujdokolunk
átok sújtottan keressük egymást
szerte a világon
s gyermekünk is, kin átok nem fogott

Évszázadok telnek
fényem a fényed, fényed a fényem
reménysugárként vezet utamon
Az átkot legyőzni szeretetünk képes
csak találjuk meg egymást valahol

Világod világom, világom világod
Napod nélkül a holdam halott
Világod világom, világom világod
Éjszakám ragyogod
fényed nélkül csak botorkálok
vakon...

Ahogy véget ért a dal, elhalt az utolsó akkord rezgése is, a Hold eltakarta a Napot, síri csend lett, sötét, a szentjánosbogarak fénye is kihunytt. Mimóza ereiben megfagyott a vér!

– Mindenható, csak nem rontottam el valamit! – jajongott magában némán.

Hirtelen motoszkálás, neszezés hallatszott mindenhol. És emberi szó! Nevetés! A nekitámaszkodó farkasok eltűntek, szőrük érintését ruhák selyme váltotta fel, keze után kezek nyúltak, karok ölelték, simogatták. A Nap előbukkant, szép lassan újra fénybe borítva a tájat...

Epilógus

Amanda sokáig nevetett, ott, a világ végén, a földön ülve... Társa is akadt egy idő után. Egy arra tévedt hiéna beleszeretett a kacagásába, így időnként vitt neki a vadászszákmányából. Amanda nem válogathatott, ha nem akart éhen halni.

Az eltelt több mint 1000 év alatt lassan elmaradt a kacagás. Szépsége megfakult, ruhája foszlányokban lógott, fogai kihullottak, haja megritkult, elvesztette selymességét. Orcája beesett, bőre lötyögött rajta, mint egy bő köpeny.

A világ legszebbjéből csúf boszorka lett. Erről persze ő nem tudott, hisz a világ végén nem volt semmi, tükör sem.

A hiéna segítségével, akit Kaálinak hívtak, évszázadokon át vándorolva, de visszajutott Ármányföldre. Ez a hely addigra semmivel nem volt különb, mint a világ vége. Apja tomboló haragja több mint 1000 évvel ezelőtt, szinte mindent elpusztított az amúgy is kietlen tájon. Néhány barlang maradt a jéghegyek mélyén. Armand nem építette újjá a Kristálypalotát, melynek néhány szilánkja beékelődött a jéghegyekbe, és szivárványszínű szikrákat szórt, ha rásütött a nap. A nagy varázsló Fehér Liliomhoz költözött az Átoktörés napján. Népe rég szétszóródott a világban. Ármányföldén nem maradt senki.

Amanda meghúzta magát az egyik barlang mélyén. Kaáli továbbra is gondoskodott róla, bár egyre unalmasabbnak tartotta, hogy nem volt kivel kacarászni.

Amanda erőre kapott, s legott bosszút forralt. Csakhogy nem volt varázsereje, az a szépségével együtt elillant, bár ő erről mit sem tudott. Bár az gyanús volt neki, hogy varázsigei nem működnek, gondolta csak a fáradtság és éhezés az oka. Elindult amerre Napföldét sejtette. Ha farkasokkal találkozott, megállította őket, a szemükbe meredt, szőrüket vizslatta, hátha elékerül az a fekete, orra vonalában fehér folttal, vagy az az átkozott másik, a fehér. Ha meglátná őket, újból kacagna, s visszatérne varázsereje is.

A farkasok üzentek Armandnak, aki elképedt kitagadott lánya kitarlásán. Tudta, csak egyféleképpen állíthatja meg az eszement teremtest. Mikor Amanda legközelebb lepihent egy barlangban, a hiénához bújva, hogy ne fázzon, szellők szárnyán fehér liliomokkal átszőtt fátylat borítottak rá hatalmas pillangók. Olyan finoman, és nesztelenül, hogy meg se rezzentek álmukban. Újabb pillangók érkeztek, és apró, a szivárvány

minden színében pompázó madarak. Hordták a fehér liliomokat az alvókra, akiket lassan ellepett a virágtenger, és bódult álmukból már nem is ébrednek fel soha. És magokat hoztak, miből folyondár nőtt, pillanatok alatt beborította a barlang falát, beszótt minden rést, és az utolsó pillangó után lezárta a kijáratot is.

Fehér Liliom és Erős Szív most már békében uralkodhatott Napfölde és Holdfölde birodalmán.

Mimóza kis ideig velük maradt, kiélvezte szeretetüket, és a népét. Tudta, bármikor visszatalál hozzájuk, de most már a saját életét kell élnie.

Kérte a Fifonát, küldje érte a felhőket, változzanak fehér paripává és, Setsut, a szelek urát, segítse útján.

Visszatért a mai életébe. Olyan tudással, és képességekkel, amikkel csak ő rendelkezett az egész világon.

Ő azonban csak egyet akart. Énekelni. Mikor megtapasztalta a dal hatalmát, tudta, érezte: mindenre képes. Ha megmentette ősi népét az átok alól, a mai világot is jobbra teheti.

Énekelt hát. Csodás hangja szárnyalt, az embereket jóleső borzongás járta át, ha meghallották. Híre bejárta a világot. A legnagyobb TV társaság egy hatalmas koncertet szervezett, amit a világ minden csatornája közvetített.

A színpadon ő állt egyedül, egy szál gitárral. Hosszú, dús, fehér haja, melyet egy fekete tincs tett még különlegesebbé, öltözete, melyet a mesebolygó elvarázsolt földjén kapott szüleitől, a nyakán pántra erősített arany medalion, egyik oldalán korona, másik oldalán egy liliom veretével, a belső felén egy gyönyörű nő, hosszú, hófehér hajában egy vékony fekete hajtincs, szeme kék, mint a felhőtlen tavaszi égbolt. Egy nemes

arcvonású férfi, hosszú fekete hajában egy fehér tincs, és egy csodaszép kislány arcképe volt festve...

Sejtelmes fényekkel burkolták, meseivé tették. Arcát közelivé hozta a kamera. Ő elnézett, valahova messze, azokra gondolt, akiktől származott. Elhozta a történetüket, hogy elvarázsolja vele az emberek szívét. Megpengette a gitár húrjait, hangja szállt, beborította a világot, megborzongatta a lelkeket, kinyitotta a szíveket:

Élt egy lány, több mint ezer éve
Janilla, kit Fehér Liliomnak hívott Napfölde népe
S élt egy fiú, Daymond volt a neve
Erős Szívként tisztelte őt Holdfölde Birodalma
Szerelmesek lettek
titokban gyermekük fogant
kislányuk Mimóza
kit Armand a varázsló nevelt

Armandnak lánya világszép Amanda
birtokolni akarta
Erős Szívet
de a hős harcos nem őt szerette
Fehér Lilioméért dobogott szíve

Amanda őket elátkozta
népükkel együtt
farkasokká váltak

Az átkot megtörni csak Mimóza képes

s addig eltelik majd ezer év
addig sok emberöltőn át születik újjá
Armand a varázsló segíti őt

S eljön a napja az Átoktörésnek
napfogyatkozáskor
szülei szerelméről egy dalt dalol
kik ott összegyűltek
ím emberré váltak
kiket nem feledtek
kiket szerettek még valahol

Amandát apja átkozta a világ végére
világ szépéből rút boszorkává
fonnyad az évszázadok alatt

Gonosz, lelketlen, szívtelen maradt
társa egy hiéna csak
alszik már mindkettő
egy barlang mélyén
melyet fehér liliomok borítanak

Ím itt vagyok én
kit Mimózának hívnak
a lány kinek sorsa
népe megváltása lett
az átok alól

A lány, ki most itt áll
az Álmok földjén

választott élete
hogy nektek dalol...

Menyhártné Zana Éva

*Általában utazás közben írok. Novel-
lácskákat, szabadformátumú verse-
ket. Bármilyen megihlet, a szélsodorta
falevéltől a lecsupaszított fenyőfáig.
Az eget ellepő varjaktól a piros kö-
römcipőig. Összegyűrom őket az
emlékeimmel, és a jelen eseményei-
vel. Tagja vagyok a Minerva Capito-*

liuma internetes havilap írócsapatának.

Bodnár Gyöngyi

Anyakereső

Sétáltam a bolt közepén, bámészkodtam a sorok között, és próbáltam kitalálni, mit főztek. Anyukám jön vendégségbe, és ugye akkor az ember lánya igyekszik kitenni magáért. Amikor kérdeztem, mit főztek, először azt válaszolta, hogy semmit, majd faggatózásomra felsorolt néhány ételt, például: „mind-egy”, meg „amit te akarsz”. Ilyen bonyolult kajákat még nem főztem. Keresgéltem tovább, valami különlegeset szeretnék, amit ő nem szokott elkészíteni. Már másodszor sétáltam végig a tészták előtt, amikor megállt mellettem egy hat év körüli kislány, és megszólított.

– Szia! Mit csinálsz?

– Anyukám jön vendégségbe, és valami finomat akarok neki főzni. – Nem nagyon foglalkoztam vele, úgy voltam, hogy nemsokára úgyis odajön az édesanyja, és elráncigálja, hogy „idegenekkel nem szabad szóba állni”.

– Nem tudod, hogy mit szeret?

– Nincs kedvenc étele, sok mindent szeret. – Itt már kezdett gyanús lenni, hogy nem úszom meg könnyen.

– Ha nekem lenne anyukám, akkor én biztosan tudnám, hogy mit szeret enni. – Ez nem tudom, hogy szemrehányás akart-e lenni, de kicsit rosszul esett. Végül is, igaza volt. Ismerhetném annyira az anyukámat, hogy tudjam, mi a kedvenc étele. A kislány válasza azonban jobban elgondolkodtatott, sőt ledöb-bentett. Csak álltam meredten, a spagetti-tészta választékot bámulva, hogy erre most mit válaszoljak. Végül csak kivágtam magam.

- Nagyon szereti az édességeket, de azzal nem lehet jóllakni.
- Te nem mondod azt, hogy sajnálom?
- Mire?
- Amikor valakinek megmondom, hogy nincs anyukám, mindig azt mondják, hogy sajnálják, meg biztos nagyon hiányzik. Pedig engem nem kell sajnálni!
- Ismerted az anyukádat? – érdeklődtem, közben sétáltam tovább, és ő szorgalmasan jött utánam.
- Nem. Nagyon pici voltam, amikor meghalt.
- Mivel nem tudod, milyen egy anyával felnőni, így nem hiányzik. Hiányozni csak az tud, ami már volt neked, és elvesztetted. – A kislány most elgondolkozott a válaszon. Arrébb mentem a konzervekhez, ezt észrevette, és utánam szaladt. Megnézte a kosaram tartalmát, és rám nézett.
- Ebből mit akarsz főzni?
- A sárgadinnye nekem lesz, a túróból pedig túrógombóc. Az olyan félig édesség, félig étel. A tészta pedig csak úgy. Erről jut eszembe, a lekvár egészen kiment a fejemből.
- Sétáltam a sorok között, ő meg csak csacsogott és jött utánam.
- Ugye nem egyedül jöttél vásárolni? – kérdeztem tőle.
- Nem, dehogy, apával. Szerintem ő még mindig a felvágotaknál válogat. Nélkülem nem boldogul.
- Olyan érzésem van, már biztosan hiányzol neki, és téged keres.
- Tudja, hol vagyok, megmondtam neki. Az nem lesz jó! – mutatott a lekvárra, amit készültem a kosárba tenni. – Apának az egyik kedvence a túrógombóc, és szerintem az csak áfonyalekvárral ehető.
- Kicseréltem a lekvárt, és mivel másra nem volt szükségem, lassan menni készültem.

- Azt hiszem, mindent megvettem.
- Szerintem a jégkrém kimaradt. Azt minden anyuka szereti, azt hiszem. Apa mostanában nagyon szomorú.
- Apukáddal ketten vagytok?
- Igen. Próbálkozott barátnőkkel, de az egyik nagyobb katasztrófa volt, mint a másik.
- Neked tetszettek?
- Nem igazán. Bár az egyik kedves volt. Apának a kedvence a töltött káposzta. Nála az a mérice.

A kislány ezen kijelentésén jót mosolyogtam. Kezdtém átlátni a viselkedésén, és rájönni mire megy ki ez az egész. A kislány csak áradozott, hogy a papa így, a papa úgy. Kedvem lett volna megkérdezni néhány dolgot a kedves papáról. Bár amennyit eddig megtudtam, kezdett kirajzolódni egy kép róla: negyvenes évei vége felé járó, zsémbes, magának való pasit láttam magam lelki szemeim előtt.

– Várj, mindjárt visszajövök! – elszaladt a sor végére, beszélt valakihez, aztán ugyanazzal a lendülettel visszaszaladt. – Segítened kell!

– Miben?

– Apa nem tud semmit. Ha így haladunk, még egy óra múlva is itt leszünk, én meg addig éhen halok. Segíts bevásárolni! – Megállt velem szemben, és olyan ártatlan tekintettel nézett, hogy nem tudtam neki ellenállni. Amikor igent mondtam, kézen fogott, és magával húzott.

– Izabella, mit mondtam neked! Nem megbeszéltük, hogy...

A férfi megfordult, és rám nézett. A mondat többi részét elfelejtette. A munkám kapcsán elég gyakran keveredek váratlan helyzetbe, ezért gyorsan kapcsoltam. Bár nekem is beletelt néhány másodpercbe, mire meg tudtam szólalni, mivel nem az

a kép fogadott, amire számítottam. Életem talán legjobb pasija állt velem szemben. Amint rápillantottam a majdnem teli bevásárlókocsira, rögtön rájöttem a turpisságra.

– Amint látom, apukád egész jól boldogul! – fordultam Izabella felé.

– Ez csak a látszat. Szerinted ebből mi ehetőt lehet főzni? – válaszolt durcásan a kislány.

Végignéztam a választékon; hát, lett volna egy-két ötletem. Eközben a férfi leguggolt kislánya elé, és néhány percben, csendben megbeszélték egymással a történeteket. Olaszul. Nem sejtették, hogy értek minden szót. Mikor a férfi felállt, hozzám fordult.

– Bocsásson meg, de a lányomnak eléggé élénk a fantáziája. A fejébe vette, hogy kutat magának egy anyukát.

– Nem kutat, hanem keres. – javítottam ki.

– Köszönöm! Még csak egy hete vagyunk Budapesten, de már ön a harmadik, akit bemutat nekem, mint lehetséges anyajelöltet. – A férfi rendesen zavarban volt, nem tudta hogyan magyarázza meg ezt a szerinte kínos helyzetet. – Pedig azt hittem, a legutóbbi beszélgetés után megértette, mit kértem tőle.

– Igen apa, megértettem – szólt közbe Izabella – de amikor észrevettem, hogy milyen szemmel nézegeted a nénit, gondoltam, hogy talán mégis... most utoljára.

A kislány boci szemekkel bámult apukájára, aki zavarában felváltva nézett hol a lányára, hol pedig rám, és az arca a szívében összes színében játszott. Most már én is kezdtem kínosan érezni magam. Nem tudtam, hogy örülnöm kéne-e, hogy tetszem a velem szemben álló félistennek, vagy bosszankodom amiatt, hogy annyira el voltam foglalva az anyámnak való főzéssel, hogy észre sem vettem, hogy engem néz. Mikor

belenéztem barna szemeibe, minden idegszálam menekülőt fűjt: „Menj, szaladj, minél messzebb, mert úgyis sérülni fogsz! Megint át leszel vágva, ki leszel használva. Elfelejtetted, mennyire tudnak fájni a megalázó szavak?”

– Hát, erre már nem tudom, mit mondjak – nyögte zavartan a férfi.

– Gyerekek – állapítottam meg. – Egy valamihez nagyon jól értenek: kínos helyzetbe hozni a szüleiket, amikor csak lehet.

– Tapasztalat? – érdeklődött a férfi, rám emelve tekintetét.

– Igen. Csak én korábban kezdtem. Az én lányom már tizen-nyolc éves.

Erre a kijelentésemre a férfi úgy nézett végig rajtam, mintha nem erről a bolygóról jöttem volna. Ezután a lányához fordult, és olaszul kezdtek beszélgetni.

– Látnod Izabella, ezt mondtam neked. Szóba állsz mindenki-vel, azt sem tudod, hogy van-e férje, barátja, csak idehozod, hogy ismerkedjek vele össze. Csak egyszer hallgatnál rám, amikor kérek tőled valamit! Honnan tudod, hogy egyáltalán megbízhatasz benne?

A kislány könnyes szemmel állt apukája előtt.

– Ugyanolyan a haja, mint anyának volt. Láttam az ágyad mellett a fényképen! Azt hittem... – Izabella most már szipogott, és a szemét törölgette.

– Ó, édesem, gyere ide. – Átölelte Izabellát, próbálta megnyugtani. – De miért gondoltad, hogy a te feladatod, hogy nekem barátnőt keress?

– Az iskolában mindenkinek van anyukája, csak nekem nincs. Anna azt mondta, hogy biztosan azért, mert nem kellek senki-nek.

Ennél a mondatnál eltört a mécses.

Zavaromban hátat fordítottam nekik, és a mellettünk lévő hűtőpult kínálatát szemléltem. Elég jól beszélek olaszul, értettem minden szót. A kislány válaszát hallva a gombóc egyre nőtt a torkomban, és kínomban azokat a kajákat soroltam magamban, amiket a szemmagasságban lévő virsliből lehet készíteni. Nem bírtam őket faképnél hagyni.

– Bocsánat, hogy közbeszólok, de nem hiszem, hogy ezt a beszélgetést az én fülemnek szánták. Szükség van még rám? A túrógombóc nem főzi meg saját magát – mondtam nekik olaszul, mert már kezdett egyre kínosabbá válni a jelenet. Izabella abbahagyta a sírást, és könnyes, nagy szemeit rám emelte. Úgy nézett, mint aki szellemet lát. Az őt vigasztaló apukája keze megállt simogatás közben. Felállt, utána lányát ölbe vette, és olaszul kérdezett.

– Ön ebből a beszélgetésből mindent értett? – egyre inkább kezdett látszani rajta, hogy túl sok izgalom érte ez alatt a bevásárlás alatt.

– Talán túl sokat is. De ha már így összejöttünk, Erdősi Izabella – kezét nyújtottam neki, gondoltam bemutatkozom.

– Andrea Moretti.

Kezet fogtunk. Fél perc után arra eszméltem, hogy még mindig a kezét fogom. Úgy éreztem, ezt a kezet legszívesebben el sem engedném. Megijedtem, bepánikoltam, nem akartam, de valami mégis fogva tartott! Zavartan kihúztam a kezem az övéből. Magamban azért imádkoztam, hogy hívjon fel valaki, és akkor lesz okom itt hagyni őket, mert magamtól nem megy. Édesanyám döntött helyettem: felhívott, hogy holnap délután érkezik. Néhány szót váltottunk egymással, és mikor a telefont zsebre tettem, két kíváncsi tekintettel találtam szembe magam.

– Gondoltam, mehetnénk együtt a pénztárhoz – mondta Andrea bátoritanul, átadva nekem a döntés jogát. Mivel már mindent megvettem, elindultam az egyik hosszan kigyózó sor felé.

– Azért szeretem ezt a boltot, mert közel van, de mindig egy örökkévalóság, mire kasszához kerül az ember. – Próbáltam beszélgetést kezdeményezni, hogy a következő húsz percben ne csak álljunk egymás mellett szótlanul. Izabella odabújt apukájához, és biztonságos távolságból méregetett. Láttam rajta, hogy nagyon szeretne kérdezni valamit.

– Neked van férjed? – tette fel a kérdést végül, amit édesapja szemrehányó tekintete követett.

A gyomrom görcsbe rándult, átsuhant az agyamon az elmúlt egy év, és gombóccal a torkomban csak annyit tudtam kinyögni, hogy nincs.

– Bocsánat, a lányomnak különleges érzéke van hozzá, hogy kínos kérdéseket tegyen fel!

– Nem probléma! Csak még túl fájdalmas az élmény. – Igyekeztem másra gondolni, mielőtt a gombóc a torkomban még nagyobbra nőtt volna és magával hozta volna a könnycseppeket is.

– Barátom sincs, ha még ezt is meg szeretted volna kérdezni. De a dolog nem olyan egyszerű, mint hiszed – válaszoltam Izabellának.

– Miért?

– Mert mi felnőttek bonyolulttá tesszük. Az életünket tele tettük szabályokkal és elvárásokkal, aminek azt hisszük, hogy meg kell felelnünk. – Izabella csak nézett rám, úgy láttam, a következő kérdésen töri a fejét.

Amikor kijöttünk a boltból, egy darabig némán sétáltunk egymás mellett, majd a villamosmegállónál elbúcsúztunk egymás-

tól. Egész este azon gondolkoztam, hogy valószínűleg soha nem látom többet őket. Apa és lánya. A visszahúzódó és csendes férfi a cserfes kislányával. Annyira elmerültem a gondolataimban, hogy majdnem túlfőztem a gombócokat. Egy gyermek, aki anyát keres magának. Letöröltem egy könnycseppet, egy tálba szedtem a gombócokat, és letakartam őket, hogy kihűljenek.

Másnap, mielőtt kimentem volna anyukám elé az állomásra, még beugrottam a boltba, néhány apróságért. Amikor megálltam a tészták előtt, odaszaladt hozzám egy kislány.

– Szia! Apa nemsokára ideér. Már egy órája vásárolunk, de ne mondd el neki, hogy elárultam!

A szívem nagyot dobbant, és szinte minden porcikámban éreztem, amikor Andrea megállt mögöttem.

Minden este találkoztunk. Pár napig csak sétáltunk egymás mellett, később már kézen fogva is. Izabella arcán időnként cinkos mosolyt láttam felbukkanni, amikor ott rohangált körülöttünk. Szerintem néhányszor szándékosan csatangolt el messzebbre, hogy kettesben maradjak az apukájával.

Másra számítottam. Elkezdtem egy mondatot, Andrea befejezte. Nem kérdezett, de tudta, mit szeretnék. A kapott megértéssel, kedvességgel nem tudtam mit kezdeni, de a bókokkal tudott igazán zavarba hozni. Nem kellett beszélgetünk, ültünk a padon, összebújva, és minden tökéletesnek látszott. Amikor együtt voltunk, az agyam riadót fűjt, hogy ez csak a látszat, ilyen nincs, nemsokára minden véget ér, és megint fájni fog. Este a szívem sajgott, úgy hiányzott, és legszívesebben rohantam volna hozzá. Nem tudtam mit kezdeni ezzel a kettős érzéssel.

Sétáltunk a parkban, az apró kavicsok sercegettek a lábunk alatt. Kézen fogva, egymást átölelve lépkedtünk egymás mellett. Apró, bizalmas mozdulatok, melyek jólestek, de nem tudtam velük mit kezdeni. Nem ehhez voltam szokva. Amikor a picike tóhoz értünk, Izabella meglátott egy vadkacsát úszkálni, közel a parthoz. Kézen fogta az apját, és a vízparthoz húzta. Leültem a fűbe, letéptem egy fűszálat, és az ujjaim közt morzsolgatva, a földön rohangáló bogarakat bámulva gondolkodtam. Mint kiderült, hangosan.

– Most mit csináljak?

– Állj fel, és menj tovább.

Ránéztem, és tudtam, hogy nem szó szerint érti. Felé nyújtottam a kezem, ő megfogta, és felhúzott magához. A csókja olyan érzéseket keltett bennem, amiről azt hittem, már rég megszűntek létezni bennem. Megijedtem! Én ezt nem érdemlem meg, nekem ez nem jár! Kiszabadítottam magam az öleléséből, felkaptam a táskám a fűről, és futásnak eredtem.

Két napig nem találkoztunk. Kedden Izabella hívott fel mérgesen, hogy elrontottam az apukáját, és azonnal hozzam helyre.

– Mióta otthagytál minket a parkban, azóta állandóan szomorú, türelmetlen, és elfelejtett főzni. Ha ez így megy tovább, éhen fogok halni!

– Ha jól sejtem, akkor apukád nem tud róla, hogy felhívtál.

– Nem. Az odaégett edényeket mosogatja, és csúnyán beszél közben. Pedig mondtam neki, hogy az nem szép dolog.

Elképzeltem a látványt, és elmosolyodtam.

– A vacsora menthetetlen?

– Még a szomszéd macskája is fintorgott egyet mikor megszagolta és otthagya.

– Van egy ötletem. Tegnap túl sok töltött káposztát csináltam, és szerintem nem lett valami nagyon finom sem. Nem akarod megkóstolni, hogy mit ronthattam el benne?

– Tíz perc múlva ott vagyunk! – szinte kiabált a telefonba az örömtől, majd letette.

Félórája a kanapén ülök, a kezem tördelem, és le sem veszem a szemem az ajtóról. Amikor csöngetnek, a hangra mégis ösztörszerezzenek. Érzelmek. Olyan jó lett volna, ha valakitől születésünkkor kapunk egy használati utasítást hozzájuk, mennyivel könnyebb lenne az élet!

Amikor kinyitom az ajtót, Izabella a nyakamba ugrik, és szorosán átölel. Meghatódok a gyermeki őszinteségtől. Apukájától ugyanezt kapom, szolidabban kivitelezve, csak ez másfajta érzéseket vált ki belőlem. Arcom kipirul, szívem hevesen ver, és alig kapok levegőt.

A vacsora alatt egy család vagyunk. Mikor Izabella nagyokat ásít, nem tudom eldönteni, hogy tényleg álmos-e, vagy valami huncutságon töri a fejét. Hamarosan nekem dől, egyik karjával átkarol, és szemmel láthatóan alszik. Előtör belőlem az anyai ösztön, felnyalábolom a kislányt, és beviszem a szobába az ágyra. Betakarom, adok egy puszit a homlokára. Amikor felnézek, Andrea alakját veszem észre az ajtóban, amint engem néz. Nem szólal meg, de tudom, mire gondol. Mikor odamegyek hozzá, megfogja a kezem, és magához húz. Átölel, lényeg bizalmat ébreszt bennem, és az otthon ígérését.

Reggel félálomban keresem magam mellett, de kezem csak az üres ágyat tapogatja. Mint kés hasít belém a hiánya. Rögtön ezernyi negatív gondolat keres helyet magának az agyamban: mézesmadzag, csak kihasznált, csak egy éjszakára kellettél neki. Gyorsan felöltözök, és mire kiérek a konyhába, vélemény-

nyem megváltozik. Mire végigolvasom a néhány soros üzenetét, már a sírás fojtogat.

„Nem merek hozzád érni, ezért szívemmel és lelkemmel ölellek át, vigyázva, óvatosan, amíg meg nem hallod lelkem titkos dallamát. Amíg újra megtanulsz bízni, hinni a szerelemben. Szíved láthatatlan repedéseit arannyal faldozom, mint a régi porcelánokat. Egyszer, majd a múlt fájdalmas ködfátyolán átdereng a szeretet fénye, lassan újra bízni kezdesz, talán szeretsz. Az emlék egyre halványabb lesz, könnyek helyett már csak párás a szem, míg végül a vén idő halvány mosolyt csal arcodra. Én akkor ott leszek, és szívemmel fogom a kezéd.” Remegő kézzel olvasom az idézetet. Mire a végére érek, már a könnyeimet törölgetem. Megfordítom a lapot, és újra olvasom a már ezerszer látott sort. „Ha készen állsz, mi itt vagyunk!” Megállok az ajtójuk előtt, leteszem a táskámat a küszöbre, nagy levegőt veszek, és megnyomom a csengőt.

Bodnár Gyöngyi

Az írás nálam örök szenvedély. Sok mindent kipróbáltam, végül a mese volt az, amiben megtaláltam azt, amit mindig is kerestem. A mesék mellett rövidebb novellákat, elbeszéléseket írok, főleg mióta elvégeztem a jobb agyféltekés kreatív írás kurzust. Azóta a papírra írt szavakból egymás után kelnek életre a legkülönfélébb történetek és mesék.

Parlagi Erika

A csodák természete

Két napja jöttem ki a kórházból. Sikeresen felvágták a nyakam és eltávolították a pajzsmirigyem. Teljesen új szakaszba terelődött az életem, olyannyira, hogy immáron másodjára cseréllek hazát és hivatást. Tele voltam reményekkel, olyan izgatott voltam amiatt, hogy egy szigeten fogok élni, hogy a föld felett repkedtem két méterrel. Csodás júliusi napsütés és meleg nyári szellő simogatta arcom telefonbeszélgetés közben. Barátnőmnek újságoltam a nagy hírt, hogy otthagynom Budapestet végleg, és Mallorcára költözöm. Leesett az álla, mikor meghallotta a hírt, de nem is nagyon hitte el elsőre, hiszen tudta mennyire imádom Budapestet.

A szüleim sem hittek elsőre a fülüknek, annak ellenére, hogy tudták, mennyire szeleburdi és meggondolatlan vagyok. Ezt onnan tudom, hogy mindig ezt mondták rólam.

Testvérem is megrökönyödve hallgatta új terveimet. Úgy látszott, senki nem tud mit kezdeni az információval, utólag kiderült azért, mert biztosak voltak benne, hogy hetek, maximum fél év múlva feladom és rohanok haza anyukám szoknyája mellé. De engem nem érdekeltek mások kétségei, a szemem előtt lebegett a kék tenger, és lelki szemeim előtt láttam, ahogy boldogan süttetem a hasam a parton. Gondolatban többször is belerohantam a tengerbe, és hagytam, hogy a hullámok magukkal sodorjanak úgy ruhástul, ahogy három évvel azelőtt valóban megtörtént, amikor életemben először láttam a tengert.

Mindig is irigykedtem a szó rossz értelmében azokra az emberekre és népekre, akik a tenger mellett élhetnek. Gondolataimban mindig boldogok voltak azok, akiknek ez megadatott. Valamiféle sejtelmes misztikumot társítottam a tenger képéhez. Fogalmam sincs, ezzel mások hogyan vannak, egy biztos úgy gondoltam, mindenki boldog, aki a tengert minden nap láthatja.

Amikor 23 évesen először megpillantottam a Földközi-tengert, olyan ámulat fogott el, hogy ellenállhatatlan vonzalmat éreztem, hogy érezzem a saját bőrömön a simogatását. Úgyhogy nem is haboztam sokat, és úgy ruhástul szaladtam felé, mintha csak egy személy lenne, kitárt karokkal, hogy átöleljem, mint egy rég nem látott családtagot. Beleszaladtam bokáig, futottam tovább, miközben ordítottam a boldogságtól, de amint hullámozott a parton a víz, megszédültem és beleestem. Csupa víz lett a ruhám, a hajam, de végtelenül boldog voltam. Emlékszem a szállodai kísérőfiú enyhe undorral nézett rám a vizes ruháimat látva, húzogatta a szája szélét, egyértelmű nemtetszését kifejezve. De akkor még ő sem tudta kedvem szegni.

Akkor és ott megfogadtam magamnak, hogy egyszer, ha Isten megsegít, a tengerparton akarok élni. Őszinte vággyal mondtam ki mindezt magamnak, de nem gondolkodtam rajta soha, mindezt hogyan is tudnám megvalósítani. Teljesen kizárt dolognak tartottam.

De akkor, azon a júliusi napon, négy évvel később úgy tűnt, álmom megvalósul.

Még volt pár napom, hogy addigi életemet bedobozoljam és hazavigyem a szülői házba.

Nagyon vártam már augusztus végét, mert a repülőjegy akkorra szólt, éreztem, hogy álmom akkor fog beteljesülni.

Néhány óra elteltével, az után, hogy barátnőmnek elújságoltam a döntésem, ismét csörgött a telefonom. Testvérem hívott. Boldogan vettem fel, de olyan hangja volt, amilyentől mindig is rettegetem. Egész életemben. Azt hiszem, minden embernek van egy félelme, amit legbelül őriz, amit soha senkinek nem mond el, még saját magának sem. De ott van bent egy fájdalom, amivel soha nem akar szembesülni. Nekem is volt egy ilyen, és akkor ott az a hang szembesített vele.

– Baj van, Rékám! – szólt a testvérem. – Nagy baj.

Nem tudtam megszólalni, mert a torkom összeszorult és a szemeimet könnyfátyol borította.

– Anyuról van szó – mondta. – Most jöttünk ki a klinikáról és megállapították, hogy daganat van a veséjén. Minden bizonynyal rosszindulatú. Egy hét múlva műtik, aztán majd jön a többi kezelés.

Ezek az információk a csontomig hatoltak, a fájdalom, mint egy szorítókötél csavarta össze a testem. Nagyon közeli viszonyban voltam az édesanyámmal. Mindig is kigúnyoltak miatta, hogy én minden nap felhívom telefonon és mindent megosztok vele. Ami nekem teljesen természetes volt, az másoknak deviáns. Pedig én soha nem figyeltem, hogy mások milyen viszonyban vannak az anyjukkal, nekem ez volt természetes és egészséges. Nem gondoltam azt, hogy ez a viszony túl közeli, vagy távoli, egyszerűen ilyen volt a miénk. Ő volt nekem a darabka otthon, ahol megpihenhetek, akivel őszinte lehetek. Azt nem mondom, hogy sokat nevettünk együtt, de annyit azt hiszem kevesen sírtak együtt, mint mi. Mi ilyen sírós fajta család voltunk, mi örömeinkben is sírtunk. Ezért is nem kellett soha pszichológushoz járnunk, mert mindig mindent kisírtunk magunkból. Azt hiszem, mi kifejezetten örö-

münket leltük a sírásban. Paradoxonnak tűnik, de otthon éreztük magunkat benne.

Átfutott az egész testemen az érzés, hogy elveszítem az édesanyámat. Összecsuklottam és éreztem, hogy erre nem állok készen. Nem tudok élni az anyukám nélkül. És amúgy sem értettem az egészet, hiszen egy hete még mellettem volt a kórházi ágyamon. Reggeltől-estig ült mellettem, mint mindig, amikor bajban voltam és fogta a kezem. Láttam, hogy sírt, amikor kitoltak a műtőbe és láttam, amint sírva összefogja a kezét és értem imádkozik.

Amikor kómásan felébredtem az altatás után, ott állt és leste minden gondolatomat.

Mindig ott volt, akár örömöm, akár bánatom volt, mindig ott állt, de legtöbbször térdelt mellettem és azt figyelte, mit tehet értem.

Nem álltam készen, hogy árva legyek, hogy egy ekkora kincs nélkül éljem le az életem. Azt a űrt, amit a jelenléte hiánya okozna, nem tudnám elviselni, ezt egyértelműen éreztem.

Minden addigi örömöm és reményem az új életet illetően úgy tört össze abban a pillanatban, mint egy üvegfal. Mallorcai utazásom is a köd fátylába kezdett burkolózni. Olyan távolinak tűnt, hogy már megfoghatatlannak tűnt számomra.

Nem is tudtam tovább beszélni az öcsémrel, mert ki kellett sírnom magam és túlságosan sokkolt, amit mondott.

Tudtam, hogy fel kell hívnom az anyukámat. De mit mondhatnék neki, hogy tudjam megvigasztalni, ha egyszer vigasztalhatatlan vagyok magam is?

Felmentem a lakásba, ahol szanaszét volt minden, mint ahonnan végleg kiköltöznek. Leültem a franciaágy szélére és zokogni kezdtem. Magamon kívül sírtam, fetrengtem a fájdalom-

tól. Néhány óra múlva, amikor szárazra sírtam a szemem, felhívtam anyukámat.

– Beszéltem Lóriral – mondtam.

– Ki fogják venni a vesémet – válaszolta anyukám.

– Nagyon félek – suttogtam. – Nagyon szeretlek! Holnap reggelre otthon vagyok, alig várom, hogy lássalak.

– Én is nagyon várom, és ne aggódj!

De aggódtam. Nagyon is aggódtam, úgy, mint azelőtt soha. Összes addigi problémám az életben hangyaszerűnek tűnt ehhez képest, sőt nem is voltak addig problémáim. Az embernek nem is lehet addig problémája, míg egészséges és egyben a családja. Az ugyanis nem probléma, csupán megoldandó feladat.

Amikor hajnalban megérkeztem a szülői házba, ő már várt a kiskapuban, mint mindig, amikor hosszú útról érkeztem. Szorosan átöleltük egymást, és úgy ölelkezve ringatóztunk egy ideig. Majd átkarolva egymást, bementünk a házba és étellel kínált, mint mindig. A kedvencemet főzte, mint mindig. Ha hazamentem, mindig királyként fogadott, úgy, ahogy csak az anyák képesek fogadni a szeretett gyermeküket. Jó érzés volt mindig ilyen fogadtatásba érkezni.

Elmesélte, hogy a háziorvosa küldte röntgenre, ahol megállapították, hogy daganat van a veséjén. Mutatta mekkorát dagadtak a kezei és a lábai és állandóan fejfájásra panaszkodott.

Amikor az orvos meglátta a daganatot, azonnali műtétre írta ki, hogy minél hamarabb ki tudják analizálni.

– Holnap megyünk Kolozsvárra az onkológushoz, – mondta – és ő dönti el a műtét időpontját.

Másnap korán reggel felutaztunk Kolozsvárra. Évekkel előtte ott jártam egyetemre, de akkor minden másnak tűnt. Nem tud-

tam a boldog, önfeledt évekből felidézni semmit, csak a zsúfoltságot és a szomorúságot láttam. Olyan idegennek tűnt minden, mintha nem is abban a városban éltem volna évekig. Még az utcákat is elfelejtettem. Igaz, soha nem kellett azelőtt onkológiára mennem. Bementünk öcsémmel és anyukámmal az orvoshoz, egy fiatal román és meglepően kedves orvos fogadott. Elővett egy felvételt édesanyám veséiről, és magyarázni kezdett. Megmutatta a daganatot, megmutatta a másik egészséges vesét és elmesélte a műtét menetét.

– Nincs más mód – magyarázta, – mint az, hogy eltávolítsuk az egyik vesét, mert egy vesével lehet élni, és féltő, hogy a daganat áttérjed a másik vesére is. Ezért a nagy sietség.

Utána félrehívott az irodájába és négy szemközt elmondta, hogy minden bizonnyal, ha sikeres a műtét, még 10 évet is élhet anyukám, ha vége a kemoterápiának és a sugárterápiának, ami hónapokig el fog húzódni. Le fog gyengülni ezektől a szervezete, úgyhogy fél évig biztos mindennapos ápolást igényel majd. Miközben ezeket mondta, olyan érzés volt, mintha kívülről figyelném az orvost is, magamat is. Hallottam, de mintha nem is nekem beszélt volna, hanem valaki másnak, és én csak szem és fültanúja lettem volna a beszélgetésnek.

– Fél év... – gondoltam, miközben az orvos tovább beszélt. Majd a végén megkérdezte, hogy van-e kérdésem, mire azt válaszoltam, hogy nincs. Még annyit mondott, hogy a műtét időpontja két nap múlva lesz. Megköszöntem a részletes tájékoztatást, de valahogy nem voltam hajlandó elhinni azt a forogatókönyvet, amit az orvos felvázolt. Egyszerűen képtelen voltam adaptálni. Nem tartozott az én valóságomhoz. Éreztem zsigeri szinten, hogy léteznie kell egy jobb valóságnak, amiben

nem szerepelnek ezek a szörnyű szavak, mint kemoterápia, sugárterápia, fél év...

Hazamentünk, de anyukámnak nem mondtam el, mit mondott az orvos. Készülődünk vissza Kolozsvárra. El kellett intézni a ház körüli teendőket, be kellett pakolni a kórházi cuccokat és szállást kellett találnunk, hogy anyánk mellett lehessünk, amíg a kórházban tartózkodik.

Egy régi lakótárs lakása üresen állt és felajánlották, hogy ott lehetünk arra a pár napra.

Miután édesanyám este befeküdt a kórházba, hogy néhány vizsgálatot elvégezzenek a műtét előtt, mi az öcsémmel vissza-indultunk a szállásunkra. A Szent Mihály templom előtt mentünk el, és egyszeriben egy szívszorító érzés kerített hatalmába, hogy be kell mennem oda, azonnal! Kértem öcsémet, hogy gyorsan álljon meg és parkoljon le a közelben, mert azonnal be kell mennem a templomba.

– Ne már – szólt az öcsém –, tudod te, milyen nehéz itt parkolót találni?!

De nem érdekelt akkor a kifogása, azonnal kiszálltam és szaladtam a templom bejáratához.

Gyakran bejártam még egyetemi éveim alatt abba a templomba. Szerettem az illatát és valami fennkölt hangulatot árasztott. El lehetett csendesedni, félre lehetett vonulni, a nyári melegben pedig hűsítően is hatott. Meglehetősen bigott protestáns voltam, ezért soha nem imádkoztam freskók vagy szobrok előtt. Akkor, azon a júliusi napon valami mégis behívott oda. Szétnéztem, beszívtam a templom illatát és kerestem a helyem. Szétnéztem, és kerestem valamit, magam sem tudtam, mit. A bal sarokban megpillantottam a feszületet és rajta a megfeszített Jézus szobrát. Meredten néztem a szobrot, ami valóságghú-

en kifejezte a szenvedést. Feje lehajtva, töviskoszorú a fején, és csorog a vér a homlokán.

– Ha valaki tudja mi a szenvedés, akkor Ő tudta – gondoltam. És ez a momentum térdre készítetett. Együtt éreztem azzal a pillanattal, amit a szobrászművész megábrázolt. Szemeimet a szoborra szegeztem, és úgy imádkoztam, mint azelőtt soha életemben. Őszintén és tisztán. Olyan hittel, amilyenről még nem volt nekem sem tapasztalatom. Nem is hit volt, hanem tudás. Tudtam, hogy akihez szól az imám, van hatalma bármit megtenni. Aki a világot teremtette, azt is tudja, hogyan gyógyítson meg valakit. Nem volt hosszú az imádság, de arra az érzésre emlékszem, hogy tudtam, az imádságom meghallgattott. Rögtön utána hihetetlen nyugalom töltötte el a lelkem és a testem. Attól a pillanattól kezdve derűsnek, vidámnak éreztem magam. Nem foglalkoztam többé azzal, ami odabent történt, ismét tervezni kezdtem az életem. Az új életem.

Emlékszem, amikor beültem az autóba, az öcsém fáradtan és unottan rám nézett, elhúzta a szája szélét, majd ennyit kérdezett: – Na, mi van?

– Semmi – feleltem örömmel, még a gyomrom is összeszorult jó értelemben attól az örömtől, amit akkor éreztem. Izgatottság és vidámság, ezek az érzések vették birtokba a testem minden atomját.

Másnap korán reggel a kórházban voltunk, vártuk, hogy anyukámat betolják a műtőbe. Láttam rajta, hogy meg van ijedve, megfogtam a kezét és annyit mondtam, ne féljen, mert minden rendben lesz. Akkor és ott azt éreztem. A váróban vártuk, hogy kijöjjenek az orvosok és tájékoztassanak. Amikor nyílt az ajtó, az orvos azonnal odajött hozzánk és közölte minden rendben volt, a vesét sikeresen eltávolították. Később bemehe-

tünk hozzá, de csak egy percre, mert aludnia kellett, de estére visszajöhetünk és beszélhettünk már vele. Amikor betolták a lábadozóba és válláig be volt takarva, iszonyatosan sápadt volt és dagadt az arca. Gyönyörű, hullámos haja ráesett sápadt, ráncos homlokára. Elsírtam magam, amikor megláttam, s amikor megláttam derekán a vértől átitatott kötést, akkor egy pillanatra elbizonytalanodtam, amit a testem úgy jelzett, hogy megbillent a talpam a talaj fölött.

– Itt vagyok! – suttogetta édesanyám.

– Nagyon szeretlek – feleltem. Minden rendben volt.

– Nemsokára beszélünk – tettem hozzá.

Amikor kimentünk az intenzív osztályról, egymás nyakába borultunk az öcsémmel és sokáig szorítottuk így egymást.

– Nagyon rossz volt így látni – suttogetta az öcsém. Még soha nem láttam ilyen tehetetlennek.

És valóban. Soha nem láttuk még így. Ő volt az, aki soha nem fáradt el, aki két nagy munka között pihenésképp elvégzett egy harmadikat. Mindig hajtotta valami, mindig kellett csináljon valamit, neki soha nem jutott ideje arra, hogy megpihenjen. Kegyetlen volt magához. Mondtam is neki mindig, hogy a saját maga ellensége. Ha valaki olyan kegyetlenül bánna vele, ahogy ő saját magával, akkor már rég jogában lett volna azt a másikat meggyilkolni. Nem tudom, mi hajtja az ilyen embert, mert egy biztos, nem a többre vágyás. Egyszerűen nem tud leállni. Ilyen a természete. De most meg kellett álljon. Az élet megállította. Ő szerencsétlenségnek és tragédiának élte meg, valahogy úgy gondolkodott egész életében, hogy a problémák csak őt találják meg, mindig nagyon szerencsétlennek érezte magát. És mivel ezt olyan erősen hitte, ezért mindig történtek olyan dolgok, amelyek ezt be is bizonyították. Persze lehet,

semmi köze nem volt egyik dolognak a másikhoz, de tény, hogy mindig történtek furcsa dolgok körülötte. Mindig azt mondta viccesen, hogy az ő kezében még a kapanyél is elsül. És ha a kapanyél még eddig nem is sült el, de kotyogó már többször is robbant fel a kezében. Körüllengte valamiféle balserencse, és már úgy hozzánőtt, hogy szinte várta már a következőt. Este visszamentünk hozzá, és akkor már tudott beszélni.

– Nagyon fáj a derekam – szólalt meg.

– Elhiszem, – szoltam – de ez normális ilyenkor.

– Sosem gondoltam volna, hogy valaha ide jutok. Nem tudok kimenni a mosdóba.

– Ne aggódj, anyukám, pár nap és már tudsz sétálni. Most pihenj. Úgysem pihentél már évtizedek óta. Gondolj úgy rá, mint kényszerpihenőre.

Próbáltam elvágni az élet a siránkozásnak.

– Jaj, úgy sajnállak benneteket, – kezdte anyukám – hogy anynyi ideje itt álltok. Ettetek ma valamit? Menjetek haza és pihenjete!

– Miattunk ne aggódj, most csak magaddal törődj! Mi jól vagyunk.

Közben vizitelni kezdtek az orvosok, megvizsgálták, kicserélték a kötést, és mondták, hogy pár nap múlva már mehet is haza. Szóltak, hogy menjünk haza, hogy a betegek tudjanak pihenni.

Megpusztultuk, aztán visszamentünk a szállásunkra.

Öcsémnel beszélgetést kezdeményeztem anyukám gondozását illetően. Kíváncsi voltam, hogyan tudjuk a legjobban megoldani a helyzetet. Arra a döntésre jutottunk, hogy legjobb, ha édesapánk fogja gondozni, hiszen életerős, egészséges, mi

pedig mindketten a világ másik pontján rendeztük, vagy fogjuk rendezni az életünket. Tudtam, hogy anyukámat ez szíven üti, de nem akartam a párom nélkül folytatni a közös életünket, és nem tudtam elképzelni, hogy mi mindannyian a szüleimnél éljünk. Ez a döntésem kissé édes-keserves érzésekkel töltött el, de ugyanakkor ott volt bennem a bizonyosság, hogy minden rendben lesz. Arról, hogy mi történt a templomban, nem beszéltem senkinek.

Hazavittük az édesanyánkat a szülői házba, előtte az orvos hat hét szigorú pihenésre ítélte. Semmi emelgetés, csak pihenés és egy kevés séta. Hat hét múlva kontroll, s addigra meglesz a citológiai vizsgálat eredménye is, és akkor döntenek majd a további kezelésekről. Az otthona nyugalmaiban már anyukám is jobban nézett ki. Látszott rajta a gyengeség, de annak a nagy megtörtségnek, ami az arcára kiült a műtét után, már nyoma sem volt.

Amikor közöltem anyukámmal a döntésem, hogy mégis megyek Mallorcára, hatalmasat csalódott. Annyit mondott megértem, de láttam, hogy összetörtem a szívét. De így döntöttem, és a döntésemnek több oka is volt. Egyrészt nagyon vágytam rá, hogy megvalósítsam az álmaimat, másrészt épp anyukám volt az, aki gyerekkorom óta azt sulykolta belém, hogy ne áldozzam fel az életem senkiért, mint ahogy ő tette, mert abba bele-rokkan az ember. És ő tényleg belerokkant. Mindig mindenkit előtérbe helyezett magával szemben. Mindig kellett valakiről gondoskodnia és mindig a maximumon kellett teljesítenie. Csak így tudta csinálni. Úgy élt, mintha neki egy nap nem 24 órából állna. Mai napig sem értem, hogy tudott annyi mindent csinálni évtizedeken keresztül. Az önfeláldozás lassan maga

alá temette. Csak annyit tudtam, hogy én nem akarok így élni. Ezért döntöttem úgy, hogy megyek.

Amikor elérkezett az indulás napja, apukám lelkére beszéltem, hogy anyukám a „két szeme legyen”. Hogy bármi van, hívjon, és ha kell, akkor jövök. És ezt komolyan is gondoltam. De tudtam, hogy ők egymásnak fogadtak örök esküt jóban és rosszban. Bármennyire is kegyetlen gondolatnak is tűnt ez akkor. Édesanyám onnan kezdve úgy viselkedett, mint aki elfogadta könnyedén azt, hogy megyek és próbált vidámnak tűnni, de láttam a szemében a szomorúságot, amit én okoztam. Megérkeztünk Mallorcára és az első pillanatok igazán lebilincselőek voltak. Minden olyan egzotikusnak tűnt. A spanyol zene, a kávézók zsúfoltsága, a pálmafák, a végtelen kékség lent és fent. Minden olyan tiszta és rendezett volt. A domboldalakon csodás mediterrán villák, és mindegyikben ott ékeskedt egy úszómedence. Teljesen elbűvölt a látvány.

Húsz éve nem látott rokonom fogadott az otthonában. Impozáns villában, csodás környezetben, pompás panorámával. Olyan volt, mintha egy másik bolygóra érkeztem volna. Nem bírtam betelni a látvánnyal. A kolozsvári kórház szürkésége távoli múltnak tűnt.

Nagyon boldog voltam és örültem a döntésemnek. Amikor először lementünk a partra és megmártóztam a tengerben, minden kétségem elillant. Szerelmes voltam a mallorcai életbe.

Minden nap beszéltem anyukámmal, és ahogy várható volt, már két hét elteltével elkezdett dolgozni. Ő vezette a háztartást, és amikor apámat kérdőre vontam, csak annyit mondott:

– Ismered anyádat, milyen makacs. Nem tetszik neki, ahogy én csinálom, és azt mondja, csak bosszantom.

Nem tetszett a válasz, de pontosan tudtam, hogy anyám tényleg ilyen makacs. Persze, ő ezt nem fogadja el és nem ismeri el soha, mindig teljesen másképp magyarázza ezt. Soha nem tudtam eldönteni, hogy valóban nem tudja magáról, mennyire makacs és akaratos, vagy tisztában van vele, de nem ismeri el. Akárhogy is van, mindkettő a makacsságát igazolja.

Az öcsém hívott és szokás szerint így kezdte a beszédet:

– Na, nem fogod elhinni mi történt. Megjött anyu citológiai eredménye. Nem daganat volt, vagyis nem rákos. Egy vérrög volt. Azt mondta az orvos illet még nem látott a praxisa alatt, de az, ami rákos daganatnak tűnt a röntgenen, az csak egy vérrög. Isteni szerencse, hogy kivették, mert ha nem veszik észre időben, akkor biztos tragédiába torkollik a dolog, mert nagyon gyorsan nőtt és elöntötte volna a vér a szervezetét.

Minden szavát ittam, minden szavára mosolyogtam, és hihetetlen elevenséget éreztem a testemben. Boldog bizonyosság töltött el. Csak annyit mondtam magamban, hogy tudtam, tudtam és tudtam. Felemeltem a szemeim az égre, és hálát zengett az ajkam és ugráltam örömömben. Legszívesebben ordítottam volna örömömben. Közben az öcsém tovább beszélt, próbálta elmondani, hogy nincs szükség semmilyen további kezelésre, sőt szép lassan visszatérhet minden a normál kerékvágásba. Elbúcsúztunk az öcsémmel, és alig vártam, hogy jó hangosan belekiabáljak a levegőbe.

– Csoda történt! – állapítottam meg. Egyértelmű csoda. A burjánzó rák átalakult egy életmentő műtété.

Felnéztem az égre, és őszintén, tiszta szívből mosolyogva sutogtam:

– Köszönöm, tiszta szívből köszönöm! Minden vágyakozásom felülmúltad.

Ilyen a csodák természete.

Parlagi Erika

Parlagi Erikának hívnak, 1980-ban születtem Erdély hepe-hupás dombjai között. Többször és többfelé vándoroltam életem során, most, közel tíz éve Mallorca szigetén horgonyoztam le. Hogy meddig, azt csak a Mindenható tudja. Keresőnek mondanám magam, keresem a megfoghatatlan istenit, a transzcendentálist, a valóságot, az igazat. Ezekről szeretem megosztani tapasztalataimat. Istennek hála megélhetem az anyaság misztériumát, ez kerekké tette életemet.

Borbély Annamária

Merengő

Lilly illedelmesen fogadta a vendégeket. Mindenki eljött. Rég látott ennyi ismerős arcot. Örült, hogy nem kell egyedül végigszenvednie ezt a pár órát. A körülményekhez képest jól tartotta magát, boldog volt, hogy körülvették a szerettei. Nagyot szítpantott a friss márciusi levegőből, úgy érezte, megkönnyebbül. Nem is lesz ez olyan nehéz.

– Látod így kell! – apja a kezébe nyomta az elkészült kishajót, a sajátjával pedig, amit még ezelőtt hajtogatott, úgy csinált, mintha hullámozó tengeren úszna.

Lilly megfeszülten tanulmányozta az elkészült remekművet.

– Na, ki lesz a kapitány?

Apja lelkesedésétől felkacagott: – Én!

Mohón magához húzta az összes papírt az asztalon és „munkához” látott. Apró kezeivel megpróbálta leutánozni „mestere” mozdulatait, de hiába. Hamar elfogyott a türelme és felbosszantotta magát.

Kezdett feloldódni. A lágy zene és a barátságos légkör megnyugtatta. Nem úgy érezte magát, mint aki temetésen van, és a jelenlevők közül sokak arcán inkább valami mély elfogadást látott. Talán így kellett lennie?

Remélte, hogy senki nem akar majd beszélgetni vele. Mintha, kis polipok tapadtak volna a torkára, amik egyre csak duzzadtak és duzzadtak... Olyan volt, mint egy csecsemő, akit elrin-

gatnak és próbálják a szájába tömni a cumit, hogy hallgasson már. Megfájdult a feje.

Annyira felidegesítette apja értetlensége, hogy majd szétrobbant.

– Hagyj már békén! – sikította.

– Azt teszed, amit én mondok! – úgy ráordított, hogy Lilly sírva fakadt.

– Végig se hallgattál! – Azt érezte, ha kikiáltja magából, megkönnyebbül.

Csak hogy apja nem volt könnyű eset. Megremegett a teste, amikor látta, hogy meglendül a keze...

– Tűnés a szobádba! – Jim végül nem ütötte meg a lányát, az utolsó pillanatban meggondolta magát.

De Lilly-t ez csak felbátorította.

– Nem megyek! Azt csinálom, amit akarok!

Jim hirtelen elfordult. A szobából a konyha felé indult. Lilly szipogott. Apja egy kancsó vízzel tért vissza. Mikor a nyakába zúdult a jéghideg víztömeg, elcsitult...

Lilly a zsebébe nyúlt, hogy a féltve őrizgetett, kissé gyűrött papírhajót apja fényképe mellé helyezze. A nyolcvanas években készült fekete-fehér portré vastag fémkeretben díszelgett a koporsó fedelén.

Ahogy fordult vissza a székéhez, nagybátyját látta közeledni. Összeszorult a szíve, amikor a középkorú férfi kedves, barna szemével ránézett.

– Szervusz Lilly! – kitérte nagy ölelő karjait.

Nagy pocakjához bújt és fekete ingjébe dörgölte az arcát. Hirtelen kizúdult belőle az eddig visszafojtott keserűség. Tudato-

sult benne, hogy hol is van, és úgy kezdett el bőgni, mint egy kisgyerek. Nem akarta, hogy lássák rajta, hogy megsajnálják. Elszégyellte magát, amiért engedett az érzelmeinek.

– Hová lett már a világ, ahhoz képest, amit régen terveztünk...

– Nem értem. Hová?

Nagypapa búsan ült a karosszékében és a világ gondjairól elmélkedett. Lilly lemásolta a mozdulatait, ő egy másik karfában hátradőlve, nyakát megfeszítve nagyokat pislogott, és úgy tett, mint aki nagyon gondolkodik. Az öreg hümmögött és vakarta az állát.

– Nem így volt ez... Mi még számíthattunk a másokra. De, most... Ki-ki a maga dolgát végzi, közben észre sem veszi, hogy a másik bajban van.

– Őhüm – tettetett bölcsességet fiatal unokája.

– Sokkal több időt töltöttünk egymással. – Nagypapa végignézett a kerten. – Itt olyan mulatságok voltak, hogy csak na. Ma meg könyörögni kell az embernek, hogy egyáltalán ránézzon és ne a telefonját bújja.

– Én figyelek rád!

Az idős férfi pusztit dobott a levegőbe. – Gyere ide! – Lilly leült az ölébe és átadta magát a hatalmas medvekarok ölelésének.

A pap különleges beszédet tartott. Lilly még sosem vett részt ilyen "vidám" temetésen. A sírás lenyugtatta. Úgy érezte magát, mint egy csecsemő, akit kiraktak a farkasok közé, azok meg ahelyett, hogy megennék, dalra fakadtak.

– Jobban vagy? – fordult oda nővére. Egy pillanatra ránézett aztán visszafordult. Nem bírt válaszolni. Valaki, mintha le-

nyomott volna egy vasrudat a torkán és azzal fojtogatná. A semmibe meredten küszködött a gondolataival.

Erősnek kell lenned. Nem láthatnak gyengének.

Apja bal karja alá kucorodott. Csiklandozta az arcát a hónalj-szőre. Kényelmes volt az ágy, meleg és puha. A kedvenc takarójukat terítették magukra. Ennél biztonságosabb helyet el sem tudott volna képzelni. Apa megnyomta a távirányítón a gombot. A film indító zenéje halk sóhajtozásra készítette. Örökre így tudott volna maradni. Az egyetlen zaj a szotyí szétbontásának a hangja volt.

Nagypapa csak mesélt és mesélt. Be nem állt a szája, s közben olyan fürgén pucolta a krumplit, hogy Lilly aggódott, nehogy megvágja magát.

– Nagy sztár voltam ám a nőknél! Sokan lehettek volna az enyémeek...

– Még szerencse, hogy ilyen gáláns vagy, és nem éltél vissza a helyzettel.

Lilly számára az irónia az élet természetes hozzávalóját jelentette.

– Hát... nem mindig. De csinosak voltak, mind olyan gyönyörűek, hogy csak na! Hát nem fából vagyok én, hogy csak ott álljak és nézzem, ahogy táncolnak körülöttem...

Apa ott ült a koporsó fedelén és rámosolygott. Lilly melegséget érzett. Amikor kezdte magát elengedni, apa megindult felé. Odaállt mellé és a vállára tette a kezét.

– Nincsen semmi baj, kincsem.

– Hogyan tudsz éveket kitörölni az életedből?

– Éveket? – Nagypapa ráncolta a homlokát. – Mit akarsz kitörölni?

– Hogy elfelejtsek valakit.

– Sehogy! – vágta rá, szinte felháborodva. – Há' hogy akarod kitörölni?

Melegítőgatyája zsebébe nyúlt, elővette a kék-fehér kockás zsebkendőt és nagyokat trombitált.

– Nem lehet sehogy kitörölni. Nem lehet... – sóhajtozott és gondolkodott. – Minél jobban kötödsz valakihez... – morfondírozott.

– Annál kevésbé – folytatta Lilly.

– Annál kevésbé. Ha, már egyszer az életed része volt, azt nem tudod kitörölni. De, nem is szabad! Nem szabad mer' akkor nem tudod, hogy honnan kerültél onnan ide. – A szoba egyik sarkából a másikba mutatott. – Ezek erőt adnak. Ha, egyszer kibírod... – Összerakta a két kezét, mint egy imádkozó sáska.

– És ha nem bírom ki?

– Mesélek neked valamit: Én egyszer úgy összevesztem a nagyanyáddal, hogy egy hétig nem is akartam látni! Azt akartam, hogy tűnjön el az életemből. Fenekestül felforgatta, ahogy azelőtt soha senki. Először belépett az életembe, akkor nagy volt a boldogság, huhú! Te még olyan esküvőt nem láttál! Ámulatba ejtő volt. A ruhája, mintha aranyból lett volna. Olyan szépnek láttam... Aztán az évek múlásával ez megváltozott. Egyre többet veszekedtünk, de soha nem tudtam elengedni. Egyszer elköltöztem egy hétre. Aztán amikor visszamentem, jó erősen megfogta a kezemet, a szemembe nézett és azt mondta: "Te többet innen el nem mész!" Hát ilyen volt régen...

– És, ha meghal? – Lilly szemtelen korszakát élte. Túlfűtötte a gátlástalan kíváncsiság.

Nagypapa meghökkent.

– Akkor vele megyek.

– És ha itt kell maradnom?

– Hogyan? – csodálkozott. – Neked mindenképpen itt kell maradnod!

– Miért? Ha, neked nem kell, nekem miért?– Lilly igazságtalannak érezte az életet.

– Te még fiatal vagy!

– Ha, itt hagynak a szeretteim, magányos leszek!

– Miért, te most meg akarsz halni? – Nagypapa félve tette fel a kérdést.

– Néha igen – lebiggyesztette ajkát és sírni kezdett. A könnyek homályától elmosódott öregember arcát figyelte. Az magához ölelte kisunokáját, s Lilly kiengedhette könnyeit a nagy, meleg, öregszagú pulóverbe.

Peter viccelődve utánozta a pityergést, majd mikor látta, hogy a kislány már kacag, ő is engedett a nevetésnek.

– Nem szabad ezt ám olyan komolyan venni.

– De hát meghalt!

– Meghalt... meghalt... Én is meghalok egyszer!

– *Apa!*

– *Mondjad Kincsem!*

– *Hová lesznek az álmok, amiket elfelejtünk?*

– *Belemásznak a párnádba. Az álomtündérek és az álommanók vigyáznak rájuk, hogy el ne tűnjenek.*

– Elkezdttem álmodni valami szépet, ott voltál te is meg anya... De már nem emlékszem mi volt. Nem lehetne szólni az álom-tündéréknek, hogy rakják vissza a fejembe?
Apa csókot nyomott a homlokára. – De, csak szépen kell őket kérni. – Hanyatt fekiúdt és hamarosan elaludt.
A horkolás volt az egyetlen, amit utált apában. Belekulcsolta magát a kemény karokba, és próbálta magához szorítani. De, hiába, apa nem viszonzta az ölelést.

A temetés után nagybátyjukhoz mentek. Furcsa volt, hogy mindenki milyen derült volt. Ettek, ittak, beszélgettek. Vidám módját választották egy ember elengedésének. Szaladgáltak a gyerekek, a felnőttek pedig viccelődtek és apáról meséltek történeteket. A kerti asztalnál ülve nosztalgiáztak és a jövőről fecsegték. Mike és Kitty, a két kis unokatestvére az új kezdet reménységével kecsegtettek. Hirtelen megszűnt minden bánat, a hangulat üdítő volt, a borból sem kellett sokat inniuk, ami felbontva várta őket az asztalon. Csak pihentek. Megnyugodtak, elengedték a múlt fájdalmait és kesergéseit.

Nagypapa a zongoránál ült és ismerős dallamokat játszott. Lilly csendben figyelte az ajtóból. Nem szólalt meg, nehogy megzavarja. Mikor abbahagyta, kisunokája hangos tapssal dicsérte. Hátramosolygott az öreg.

– Na, hogy tetszett?

– Szerintem ilyet senki nem tud.

– Most már érted, miért buktak rám a nők...

– Én mindig is értettem! –hízelt a kislány.

Lillyvel könnyen megértették egymást, nagypapa szerette, ha hízelegnek neki, ő pedig szeretett hízelegni.

- Hova tehettem a szemüvegem? – öreg kezeivel a zongora tetején keresgetett.
 - De hát szemüveg nélkül tudtál zongorázni! És nem is volt olyan szörnyű!
 - Aranyom, én ezt szívből csináltam! Ehhez nem kellenek szemek!
 - Akkor miért nem ezt csinálod mindig? Zongorázhatnál egész nap, és akkor nem kellene szemüveg...
 - Ó, hát azért van, amihez kell...
 - Ahhoz, hogy beláss a nénik szoknyája alá? – incselkedett a lány.
 - Többek között... – morfondírozott az Öreg.
 - Honnan tudad, hogy a nagymama lesz a feleséged?
 - Onnan, hogy mindig az orromra koppintott, ha lódítottam.
 - Áú! És nem fáj?
 - Dehogynem! Pont ez a lényeg! Nyolc éves létedre elég sokat kérdezősködsz, eridj a szobádba! – gyengéden megpaskolta a derekát.
 - De van még egy csomó kérdésem!
- Mivel a nagypapa még háttal volt neki, nem láthatta, ahogy az asztalról elemeli a szemüveget... Gyorsan a háta mögé tette a kezét, amelyekkel felkapta, mielőtt nagypapa megfordult volna.
- Tetszik egy fiú.
 - Miután látta, hogy az Öreg nem vesz róla tudomást, még eltökéltebb lett.
 - Össze akarok vele házasodni.
 - Kicsit korai még, nem?

– Á, már a múltkor is úgy nézett rám... Láttam a szemében azt a bizsergést, amit mondtál, hogy éreztél a mama iránt, amikor először megláttad.

Nagypapa rágyújtott egy szivarra. Titokban remélte, hogy unokája nem bírja a füstöt és békén hagyja.

– Hol lehet az a fránya szemüveg... – nézelődött körbe, de hiába, Lilly még mindig a háta mögött szorongatta.

– Itt van nálam. – mondta büszkén.

– Akkor add vissza szépen!

– Nem, csak akkor, ha válaszolsz!

Peter beadta a derekát.

– Hallgatlak.

– Hogy érted el, hogy a mama beléd szeressen?

– Hát... vittem neki virágot, csokit... Mondtam neki, hogy szép a szeme, a haja... Ilyenek...

Lilly felsóhajtott.

– Tudtam, hogy drága multság lesz! Tessék itt a szemüveged. Lilly csalódottan, de elegánsan távozott.

Fojtogató érzés gyötörte, görcsöltek az ujjai, gyöngyözött a homloka, kiáltani próbált, de nem mert. Apja állt előtte, vizes kancsóval a kezében. Jim mérgesen nézett rá, orrlyukai kitágultak a dühből. Hirtelen öregedni kezdett, megöszült a haja, majd kihullott. Egy szempillantás alatt kopasz lett, az arca egyre ráncosabb, a teste remegni kezdett, összezsugorodott. Egyszer csak a dühös férfiből átváltozott kétségbeesett öregemberré. Nem szóltak egymáshoz, Lilly csak nézte, ahogy elporlad apja teste.

Zihálva ébredt, menten sírni kezdett és a párnájába fordította az arcát. Addig markolta a fehér ágyneműt, amíg egy kis szakadás nem keletkezett rajta. A repedés hangja egy pillanatra elvonta a figyelmét a kínzó fájdalomról. Ez éppen elég erőt adott neki ahhoz, hogy felkeljen, és hideg vízzel megmossa az arcát és a tarkóját.

A tükörbe nézve egy roncsot látott maga előtt, a szemei bedagadva vöröslöttek. Visszamászott és beborult az ágyba. Egy ideje nem akarta, hogy az álommanók visszahozzák az álmait. Másnap kiment a temetőbe, friss virágot vitt a sírra. Rámeredt a sírfelíratra. Apa mellé ült.

– *Na, mi újság, kincsem?*

– *Hiányzol.*

– *Sajnálom, de nem tudok visszamenni.*

– *Csak egy napra, kérlek! Azt akarod, hogy egész életemben bőgjek miattad?*

– *Dehogyan akarom!*

– *Hát pedig ezt tetted velem!*

– *Nagyon nehéz volt nekem... Nem akartam meghalni...*

Lillyt elfogta a lelkiismeret és sírni kezdett.

– *Én csak veled akarok lenni... – Apa megsimogatta a hátát.*

– *Tudom, kincsem.*

– *És hiába mondd, hogy idővel könnyebb lesz, egyre jobban hiányzol!*

– *Nem lesz könnyebb... sőt... De ez így van jól. Neked kell megerősödnöd!*

– *Nem tudsz semmit mondani, amitől jobb lesz! Senki nem tud segíteni! Elegem van, minek vagyok itt?*

– *Bízz magadban! Én ismerlek, tudom, hogy te ezt simán kibírod! Annyira erős vagy, csak te ezt még nem tudod magadról...*

– *Miből gondolod?*

– *Édesanyád majd vigyáz rád!*

Tényleg elhitte, hogy ott van az apja, a magában folytatott beszélgetést véresen komolyan vette.

Végül egy erős fuvallat, mint egy jelzésként, hogy haza kéne menni, felkapta Lilly szoknyáját.

– *Nem kényelmetlen odalent?*

– *Kicsit sötét. Egyébként hullajó minden!*

Lilly elmosolyodott, majd egy utolsó pillantással elbúcsúzott édesapjától.

– *Vigyázz magadra!*

Később, mikor nagymama már meghalt egy pár hónapja, és nagypapa is beteg lett, Lilly a kórházi ágya mellett ült és mesélt neki.

– Sok-sok idő eltelt, mióta utoljára látták egymást. Mégis olyan volt, mintha csak néhány órára váltak volna el. Na, nem mintha nem hiányoztak volna egymásnak, csak éppen annyira kötődtek a másikhoz, hogy nem töröltek ki egyetlen percet sem az együtt töltött idők emlékeiből. – Lilly összecsukta a könyvet és a combjára fektette.

– Biztos, hogy jól tesz, ha ilyeneket olvasok neked?

Folyton arra gondolt, hogy nagymamával mennyire össze lehettek nőve, nehéz lehet, ha még az ember „orra alá is dörgölik”, hogy a másik nincs többé.

Papa morgott egyet, és továbbra is oldalfekvésben a padlót bámulta. Nem érdekli már semmi.

A 22 éves Lilly nem tudta mit mondhatna nagyapjának. Úgy-hogy, tovább olvasta a történetet.

– Az ölése elmulasztotta minden gondját és bánatát. Harry, miután elengedték egymást újra megfogta a kezét és olyan áhítattal nézett a nő szemébe, hogy hirtelen kikapcsolt az agya, nem is vágyott semmi másra.

Nagypapa szuszogott egy darabig, majd egykettőre elaludt.

Bosszankodott. Összevissza ugráltak a gondolatok a fejében. Hogy a francba csinálja úgy, hogy ne vegyék észre? Töprengett, a körmét rágta, magassarkúja kényelmetlenül vágta a lábát. Összevissza vakarózni kezdett és a vakarások nyomán véraláfutásos lett. Nagy sóhaj, a pódium mögé lépett és remélte, hogy nem veri le a veríték. Összeszedte a bátorságát és felállt rá. Halkan sutyorogtak a hátsó sorokban, Virginia szavai élénken csengtek a fülében: „Mondd csak szépen, ne félj senkitől, hiszen olyan csinos vagy, az embereknek ez kell, szépet akarnak látni!” Olyan volt, mint egy bölcs nagymama, na meg hát ki mer nemet mondani olyasvalakinek, akit egy államról neveztek el... Kristálytisztán hallotta a saját hangját az épületekről visszaverődni. A hely akusztikája úgy alakította, hogy se nem lett visszhangos, se nem túl halk, éppen el lehetett mondani érthetően, amit az ember akart. Lilly sok mindent el akart mondani. Például azt, hogy necc harisnyája szakadozni kezdett és zavarában épp rohadt nehéz másra koncentrálnia. Majdnem elröhögte magát saját szerencsétlenségén és egy pillanatra maga előtt látta, ahogy a közönség is osztozik vele ebben.

Ehelyett azonban megköszörülte a torkát.

– Itt lenni nagy szerencse. – Hunyorogva keresett egy arcot, ahogy Virginia tanította, hogy könnyebb legyen a mesélés, végül egy barna bőrdzsekis, félhosszú hajú, bajszos, szimpatikus férfin állapodott meg a tekintete.

Úgy döntött, hogy improvizálni fog. Leeresztette a kezét, ami-
ben az előre megírt szövege volt és elővette a képzelőerejét.

– Képzeljünk el egy vonalzót, amely az életünk meghatározó szakaszainál van megjelölve. Egy a születésünknél, egy, amikor kinő az első fogunk, egy, amikor meg tanulunk járni, egy, amikor kimondjuk az első szót és így tovább... Ha, meghal valaki, fekete vonallal jelöljük.

Lilly maga elé fogta a papírt és képzeletbeli vonalat húzott a felénél.

– Ez nem egy vidám pontja az életünknek, mégis meghatározó. Hogy milyen szempontból az csak később derül ki. Akár egy rokon, közeli ismerős, barát... Mindegy, csak valami egész közvetlen hozzátartozó, aki hozzáadott valamit az életünkhöz. Itt, ennél a pontnál... – Lilly teljesen elengedte magát. – Van valakinél egy toll?

A harmadik sorból egy fiatal lány előreadott valamit a legelső-
ben ülő egyik vendégnek, az pedig Lilly felé nyújtotta.

Az íróeszközzel határozottan satírozni kezdte a vonalzóvá haj-
togatott papír közepét.

– Látják? – A közönség bólogatott.

– Eddig valamilyen minőségben élték az életüket, valamilyen tudatban, valaki mindig vagy általában ott volt, de most már, ettől a ponttól soha többé nem befolyásolja az Önök életét.

Lilly hagyott egy kis szünetet a hatás kedvéért.

– Egyszer csak elgondolkoznak, hová lett? Miért olyan fontos, hogy itt legyen? Valahogy reflektált az Önök életére.

Megállt. A levegőben maradt a keze egy pillanatra, majd az égre nézett, mintha onnan súgna valaki.

– Tudják, hogy ez mit jelent? Valakinek volt egy kis képzeletbeli doboza önökről. Jelenségek összegyűjtött sorozata, egy képzeletbeli tükör, ami vagy előrevitte Önöket az életben vagy hátrébb, de mindenképp megmozgatta, irányt mutatott. Ezért érezzük úgy, hogy egy részünk elment azzal a valakivel, amint meghal. Mintha levágnák a kezünket, majd azt mondanák, hogy hát lépj tovább! Élj úgy, ahogy eddig! Pedig azt nem lehet. Egy kézzel kevesebb dolgot lehet csinálni és lassabban, mint kettővel.

Lilly konstataulta, hogy még mindig figyelnek rá. Síri csend volt, egy kutya felugatott a távolban.

– Elterveztek valamit, s most hirtelen megszűnt ez a terv. Merre van az irány? Merre mutatott egyáltalán eddig? Talán a fájdalomtól azt is elfelejtik, hogy meddig jutottak. Fáradozásaikról megfeledkeznek, az utat nem látják már. Értelmetlenné válik minden.

Az órájára pillantott. Nem maradt sok ideje.

– Pedig amit eddig megtanultak az most is ott van. Az örökre beleégett a tudatukba, csak arra vár, hogy elővegyék! Nem egy hiány keletkezett, hanem egy többlet. Vegyék észre, hogy elengedhetik, ami nincs többé. Már megtette a dolgát.

– Ha, ezt egy sötét foltnak tekintik az életükben, – Lilly újra a fekete sávra mutatott – akkor nem lesz erejük folytatni. Akkor le akarják majd zárni, mert a sötétben nem látják, merre menjenek, és ez megfélemezi Önöket attól, hogy továbbinduljanak.

– Lássák meg a fényt! – Lilly a lapocska másik felére mutogatott. – Ha átlépünk a vonalzó túloldalára, már egy teljesen másik út tárul elénk, de ugyanúgy be van vonalkázva. Lesznek

meghatározó szakaszok továbbra is! Rengeteg. Ezekre új emberként tekinthetünk.

Megköszönte a jelenlétet, vastaps közepette óvatosan lelépett a pódiumról. Hálát és megkönnyebbülést érzett.

Otthon leheveredett a kanapéra. Vőlegényével nem rég költöztek az új lakásba. A fehér falon néhány családi kép díszelgett. Köztük volt néhány karácsonyi is, amin nagypapa is rajta volt. Lilly visszaemlékezett az ünnepi vacsorákra, ajándékozásokra. Milyen természetesnek vették, hogy együtt vannak... Nagy úrt hagyott maga után az öreg. A halála után minden kis pisszenésre, neszre, ajtónyikorgásra felfigyelt, hátha csak most jön vissza a kertből és hoz egy-két finom paradicsomot. De hiába várta. Nem telt el úgy nap, hogy ne gondolt volna rá. Talán mégis ott maradt a házban és zongorázik...

Borbély Annamária

Varga Szilvia

Uszadékfán

A ma reggel úgy áll a szertefoszló napjaim fekete csillagporában, mint egy felkiáltójel. Egy farakáson ébredtem, amely a folyón sodródott lefelé. Idegen emberek ébresztettek fel, kiáltottak, zseblámpáikkal világítottak rám, pedig már nem volt sötét. Hajnali színekben játszott a víz nyugodt tükre, mintha csak a mélyben, a felszín alatt törne fáradhatatlanul előre a makacs folyó. Nem is volt időm megijedni, amikor a sodródó farakás – egy kis emberi segítséggel – a part felé vette az irányt, és megfeneklett egy homokpadkán. Segítettem kiakasztani a horgot a korhadó faháncsból, majd a kiabálók sürgetésének engedve lemásztam a természet által hevenyészve összerótt tutajról, és beleereszkedtem a hideg vízbe. A fejem kóválygott, mire partot értem. Segítő kezek húztak ki a vízből. Betakartak valami pokrócfélével, ami alatt tovább vacogtam. Rövid idő múlva meghallottam, ahogy egy mentőautó szirénája egyre határozottabban emelkedik ki az izgatott, fontoskodó emberi hangok erdejéből. Néhány méterre lehetett tőlem, amikor hirtelen abbamaradt a vijjogás, majd a motor zaja is megszűnt. A mentősök halkán kérdezgették a horgászokat, majd egyikük odajött, és felemelte arcomról a takarót. A mentőtiszt arcát nem tudtam kivenni az ellenfény miatt, de az egyenruhát felismertem. Azt kérdezte, minden rendben van-e, meg hogy mit kerestem a farakáson, ilyesmi. Mivel én magam is megdöbbszem, hogy egy úszó tákolmányon töltöttem az éjszakát, nem mondhattam mást neki sem. Meg vagyok dőbbenve. Nem

emlékszem, mi történt. Nem tudom, hogy kerültem oda. Mondtam neki azt is, hogy jól vagyok, de ő jobbnak látta, ha mégis kórházba visznek. Nem ellenkeztem. A mentőautóból búcsút intettem a horgászoknak, nem nagyon tudtam mit mondani. Gondolom, azért mégiscsak megviselt ez a dolog. Ők visszaköszöntek nekem, egyikük még biztatóan mosolygott is, legalábbis nekem úgy tűnt. Az ablakon kinézve a víz felé még láttam, ahogy a szeméttel körülvett farakás lassan darabjaira esik szét, és részei tovább sodródnak a folyón lefelé.

A kórházban, ahová bevittek megfigyelésre, tovább kérdezgettek, hogy volt ez az egész, hogy kerültem oda. Mit felelhettem volna? Ők a rövid verzióra voltak kíváncsiak. Azt mondtam hát nekik is, nem tudom, nem emlékszem. Ezzel meg is elégedtek, csak a fejüket csóválták értetlenkedve, és nevetgéltek rajtam. Hisz nem volt nagy a baj. Megvizsgáltak és mindent rendben találtak.

De hogy is kerültem én oda valójában? Mi volt az az eseménysor, ami elvezetett engem ehhez a mai naphoz, amikor is egy úszó tutajon találtam magam, magamat is meglepve, ráeszmélve, hogy a folyón utazom, öntudatlanul sodródva az árral? Talán ez egy utolsó figyelmeztetés lenne?

Kétségkívül megmentették az életemet jó szándékú emberek hajnalban.

Azonban életem olyan pontján vagyok éppen, ahol nem tudom eldönteni, hogy örüljek-e ennek a fejleménynek, vagy inkább bosszankodjam miatta. Tovább kell menni, ha tetszik, ha nem. Ha ember vagy, talpra állsz, nem igaz? Nagypám ezt mondta. Eszerint is élt. De meddig ember az ember? Az én válaszom ma erre a kérdésre az, hogy addig, amíg csak azt mondja, ami

szerint élni is képes. Van, hogy olyan sok cipelni való gyűlik össze, hogy már sehogy se akaródzik cipelni tovább. Ilyen ponton vagyok én. Mit mondhatnék akkor? Jobb, ha semmit se mondok inkább. Hol van az az erő, ami nagyapámat lökte tovább a végsőig? Ott vagyok épp, ahol elgondolkodom ezeken a dolgokon, és felteszem magamnak a kérdést: mi végre ez az egész? Az uszadékfán vagyok én, még mindig.

Megölni ugyan nem akartam magam, nem vagyok az a típus. Sötét volt már, mire kiértem a partra. Előtte hosszú órákon keresztül homályos eredetű vágyaktól hajtva bolyongtam, szűk utcákon és sugárutakon át, egyik zugból a másikba űzve csüggedt lelkemet. Félig sikerült csak berúgnom is. Magányosan. Nagyon elfáradtam, és ledőltem egy kicsit. Aztán biztosan elaludtam, a víz meg velem együtt elsodorta a farakást, amire lefeküdtem. Csak így lehetett. Az a sok szemét már csak a folyóban csapódott az uszadékfához. De könnyen lehet, hogy a partról sodródott tovább az is. Nem mintha számítana.

A kórházról jut eszembe. Az öreg ott adta fel végül. Otthon sokat szenvedett, mielőtt bevitték. Nem tudtam volna elítélni, ha kiugrott volna az ablakon. Segíteni se tudtam. Nem enyhíthettem a szenvedését. Elláttam, amennyire tőlem telt, de amikor nem volt mit tenni körülötte, bevallom, sokszor elmenekültem inkább. Hisz kifogásként ott volt a család, a munka, bár mindkettőt kerültem. Legtöbbször a parton voltam, vagy valami lebujban.

Úgy döntött, befekszik a kórházba. Bízott volna még valamilyenben? Vagy csak így tartotta helyénvalónak? Mindenesetre így határozott, ezért aztán végig kellett csinálni az egész cirkuszt. Azt az ablakot a kórházban már nem lehetett csak úgy kinyitni,

mint az otthonit. Az üveget lehetett volna kitörni legfeljebb. Ő már nem tudta volna megtenni, ha akarta volna, akkor sem. Napról napra egyre apróbbá aszalódott a teste, ahogyan természetellenes gyorsasággal távolodott az élettől. Egyszer azt mondta, azt akarja, hogy ne látogassam meg többé, menjek el. Nem mondtam rá semmit, de nem is mentem sehová. Olyan dühös volt, hogy hozzám se szólt vagy tíz percig. Csak ültünk ott. Ő az ablakon bámult kifelé, én meg azt a párnákkal kitámasztott, kiszáradt madártestet néztem, amivé vált ott bent. A mellkasa ütemesen mozgott fel és le, jelezve, hogy még ott van, valahol bent a csontokra száradt bőr alatt. Attól féltem, hogy bármelyik pillanatban szétrepedhet, mint egy padláson porosodó, ócska dobra feszített hártya, amely az első érintésre elpattan. Nem voltak nagy fájdalmai, a kórházban már nem. Olyan végérvényes volt ott minden. Épp ezt nem lehetett elviselni benne. Nem a látványt, nem a szagot. Aztán mégis beszéltünk, csupa semmitmondó, értelmetlen dologról, például, hogy a villanyóra állását hányadikán kell bediktálni. Pedig a villanyóra állása már nem változott. Legalábbis addig, amíg kényszerűségből vissza nem költöztem Nagyapa lakásába, de ez már jóval később történt. Addigra ő már rég megszabadult innen. Később Anniról beszéltünk, hogy milyen tündéri az a kislány, meg, hogy hogy van az Eszti, jaj, be ne hozzam őket a kórházba, nem nekik való ez a hely, ez a látvány, meg a szag se. Eszemben sem volt bevinni őket oda, de azt mondtam, hogy majd ha jobban lesz, akkor mégis bejönnének hozzá látogatni, ha nem bánja. Tudtuk persze, hogy ez úgysem fog megtörténni. Nagyapa csendben bólogatott. Akkor még rendben voltak a dolgok odakint, nagyjából. Persze könnyű sose volt.

– Most én fekszem itt, de ez más. Én fiatal vagyok. Én a forgóajtón át fogok kisétálni innen, a főbejáraton át, magammal cipelve a rejtett kórt, amire itt senki sem fog felfigyelni. A túlterhelt ápolók között van legnagyobb biztonságban a nagy titok, hogy bizony belül engem titkos féreg foga rág. Itt nyugodtan rághat tovább. Annyi itt a baj, hogy az én kis bajom nem feltűnő. Mosolyognak rajtam, milyen hóbortos figura is lehetek, én meg velük mosolygok, hogy hát igen, az vagyok, komolytalan ember. Aztán ők tovább sietnek, hiszen olyan sok a valódi rászoruló, akiken segíteni kell. Igazuk van, én örülök is neki, ha rám nem marad idő. Majd a cigarettaszünetben felidézik, hogy micsoda alakok vannak, hogy lehet elaludni egy uszadékfán, fel sem riadni, hogy szodor az ár, biztos taj részeg volt a pasas. Újra mosolyognak majd és egy fél percre jobb kedvük lesz. Aztán úsznak tovább észrevétlenül, a saját uszadékfájukon, a saját folyójukon lefelé. Az utcán hamarabb fel fog tűnni valamelyik szembejövő, arcomba néző járókelőnek, hogy valami nincs rendben velem. Valószínűleg már ma délután kint leszek – gondolom a kórházban ma délelőtt.

Amúgy az öreg nevelt fel. A nagyapám. Ő állt hozzám legközelebb, egész életemben, leszámítva mondjuk Janie-t, de az más. Ezért gondolok ennyit Nagyapára. Többet, mint apámra, anyámra együttvéve. Ők élnek, nem is messze innen, de idegenek a számomra. Az öreg állóképpé merevedett időközben. Igyekszem olyannak megőrizni őt, amilyen volt, de néha észreveszem, hogy már elkezdtem átértékelni a szavait és a tetteit. Csak az emlékeimben létezik már ezen a világon. Vajon mennyire lehet megőrizni valóságosan egy embert, ha ilyen képlékeny és megbízhatatlan helyre tudjuk csak rögzíteni az emlé-

keket, mint a tudatunk? Ez a helyzet Annival is. Az ő képével bennem, négy és fél évesen. Vajon mi köze ennek a képnek a valódi, ma létező kislányhoz? Ahhoz a lányhoz, aki belőlem szakadt ki, legalábbis fele részben. Már hallom is, hogyan gúnyolna ki Eszti emiatt a gondolatom miatt:

– Még hogy belőled szakadt ki! Belőlem szakadt ki, én vajúdtam vele, én szültem, miközben te ittál valahol a haverjaiddal.

Igen. Igaza van. Ha állhatatlan, szar ember voltam abban a pillanatban, amikor a lányom született, meg még sok más pillanatban is az előtt a pillanat előtt, és utána is, vajon mindig az maradok? Egy vajúdo asszonynak, akinek a karomat kellett volna nyújtanom, hogy belekapaszkodhasson, szoríthassa, míg el nem kékül ez a kar, az ő számára biztosan az maradok. Eszti pedig ez a vajúdo asszony akar maradni most már mindörökké. A karomat nézem. Pedig nincs mit nézni rajta. Nincs rajta karcolás, seb, se kékülés. Valahová a múltba nézek most. Nézem a kékülés hiányát ezen a karon, ami az enyém. De hiába. Ami kékülés van, az belül van, a mélységbeli tájakon.

– Valahányszor megsebzünk valakit, magunkat is megsebezük ott belül, de nem vesszük észre időben, csak amikor már túl sok a seb – valaki ezt mondta egyik este. Nem is ismerem igazán, egy srác, akit előtte már sokszor láttam, de sose beszélünk, csak akkor az egyszer. Aztán vagdosni kezdte magát. Ez is a folyó partján történt. Én pofon vágtam és kicsavartam a kezéből a pengét. Ő nevetett rajtam és otthagyt. Talán a mélységbeli sebeket akarta feltárni az a fiú, hogy megszabadulhasson tőlük? Akkor nem értettem őt. Most talán magam is megtenném. Legalábbis érzek valami kísértésfélét rá. Persze

tudom, hogy nem lehet megszabadulni azoktól a sebektől se-hogy se.

Hiányzik Nagypapa, de valahogy átvészelem. Ő már mozdulatlan, már nem bánthatja senki, én sem. De tudom, hogy Anni nem mozdulatlan, csak a bennem lévő képe az. Ő maga elszakadt ettől a képtől, kinőtt belőle. Nekem az igazi, az élő Anni kell. Részt akarok venni az életében, azt akarom, hogy ismerjen, meg azt, hogy megóvhassam, hiszen őt még óvni kell, azt akarom, hogy tudja, hogy az apja mellette áll. Eszti szerint Annit tőlem is meg kell óvni. Esztinek igaza van persze. Nem, nincs igaza.

– Vajon ha Janie lenne a feleségem, akkor milyen lenne az élet? Úgy képezem, hogy Janie élete most is ragyogó, talán az enyém is az lenne mellette, jutna rám is az ő fényéből. Persze az enyém nem lenne olyan ragyogó, mint az övé, de azért mégis, egy kicsit. Mint a nap, meg a hold. Mindig is láttam, hogy fényt áraszt magából. Ha akkor nem hagytam volna elmenni, minden más lenne most, ez biztos. De nem voltam méltó rá, ezért is ment el – gondolom ma délután, a kórházból kísétálva. Újra céltalan lettem. A nap melegen sütött minden teremtményre, rám is. A vasútállomás felé vitt az utam. Kedvem támadt kimenni a vágányokhoz, csak azért, hogy szemügyre vegyem a távolba vivő sínpárokat.

– Mihez kezdjek? Hogyan menjek tovább? – tőlük, a párhuzamosan futó acélszálaktól akartam megtanulni. Felfedeztem egy bujkáló kalauznőt a negyedik vágány melletti padon. Dohányzott a dohányzásra nem kijelölt helyen, közben maga elé bámult. Megszólítottam, nem Lambert Klári-e. Ő rám nézett, úgy, mint aki nincs feldobva a lehetőségtől, hogy a cigarettaszünetében felmerülhet egy zavaró tényező a múltjából.

- Attól függ, ki kérdezi – felelte. Majd lassan rám ismert ő is.
- Ritka szarul nézel ki, – közölte – alig ismertelek meg, mi történt veled? Cigit kérsz?
- Csinos vagy az egyenruhában – hazudtam. Nagyon lesóványodott és beesett a mellkasa. Persze őt fel lehetett ismerni könnyen, ami rólam nem volt elmondható. Elmesélte, hogy nem jött össze a főszuli annak idején, erre még én is emlékeztem. Aztán férjhez ment ahhoz a fiúhoz, aki kalauz volt a vonaton, amivel bejárt a városba. Minden évben utazgatnak vonattal, bejárták már egész Európát. Gyerek? Az nincs. De még lehet, ennyiben maradunk. Kínos csend után elmondom, hogy megnősültem, nem, őt nem ismerheti, nem idevaló. Meg hogy Nagyapa meghalt. Azt mondja, sajnálja. Aztán elváltunk, van egy kislány, de nem láthatom a távoltartási végzés miatt. Úgy tesz, mint aki elhiszi, hogy nem csináltam semmit, hogy a feleségem, a volt feleségem csak kitalált dolgokat, mert nem tart alkalmas apának. Úgy tesz, de érzem, hogy méreget. Megint kínos csend. Lambert Klári nem hisz nekem. Ha összefutunk megint, kerülni fog, azt mondja majd, hogy siet, épp most nincs egy perce sem, szóval most kell megkérdeznem.
- Te Klári, tudsz valamit Janie-ről? – nem nézek rá, mégis tudom, hogy elmosolyodik.
- Á, igen, Dzsonni és Dzséni. Majd’ elfelejtettem – a hangja gúnyos kicsit, hallatszik, hogy a mosolya is az.
- Nem szólok semmit, csak magam elé bámulok lefelé, a peronra. Ő folytatja.
- Hogyne tudnék róla. Zsanett is itt dolgozik. Egész normális lett, legalábbis nem olyan holdkóros, mint volt.
- Egy kérdőjel vagyok. Nem bírok semmit se mondani. Ő folytatja.

– Ő is kalauz. Azt hiszem, ha vársz egy kicsit, találkozhatsz is vele, az óratizenötös érkezőn van. Nekem viszont lassan indulnom kell – mondja.

Felállok, sajnos nekem is mennem kell. Azt hadarom neki, hogyha találkozik Janie-vel inkább ne említse, hogy itt jártam, illetve azt se, hogy találkoztunk, vagy, hogy a világon vagyok.

– Nekem nyolc – mondja ő. – Amúgy a férje neki is alkoholista és szerintem veri is. Még jó, hogy gyerek nincs. Szegénykém. De azért rá lehet ismerni.

– A te férjed is alkoholista? – kérdezem.

– Dehogy, honnan veszed? – háborodik fel – Ha utazgatunk, akkor megkóstoljuk a helyi italokat, de ennyi. Meg néha egy-egy sör az erkélyen, vagy a tévé előtt. Mi teljesen rendben vagyunk.

– Á, értem. Bocsánat.

Ezzel köszönök el Kláritól, aki az osztálytársam volt négy évig, akinek mindig hagytam, hogy lemásolja a leckémet, aki szemtelenül megdézsmálta a kajámat, de kedves volt velem; vidám, életteli lány, aki táncolt és kézilabdázott, meg engem cikizett, amiért az elérhetetlen Janie-be voltam szerelmes; aki sohase járna velem, mert túl szép hozzám, bár az igaz, hogy az a csaj se százas, ahogy én se, meg amúgy is én olyan béna gyerek vagyok, aki csak tanul, nem is sportol semmit, miért nem megyek vele el egy meccsre legalább. Klári szerint alkoholista vagyok. Biztos úgy is nézek ki. Klárinak igaza van. Inkább Klárira gondolok, mint Janie-re, amíg csak bírok, nem, nem gondolok Janie-re. De igen, Janie-re gondolok. Senki sem tudta a suliban, hogy Janie minden délután velem van fenn a szobámban. Csak ő és én, egy külön világban, amihez csak kettőnknek volt kulcsa. Egészen addig, amíg ő el nem dobta

azt a kulcsot. Rájött, hogy nincs saját fényem, csak ez lehet a magyarázat. Nem mertem sem követni, sem visszatartani. Neki az volt a sorsa, hogy fényt vigyen az emberek életébe, nem tarthattam meg magamnak. Mindig azt képzeltem, hogy Párizsban, vagy Koppenhágában, Madridban jár, átrepül az óceán felett New York és Rio de Janeiro, vagy Sidney, mindegy, mindenütt otthon van és mindenütt ünnepli őt az, aki elég szerencsés ahhoz, hogy vele lehet, minden napon és minden éjszakán. Aki méltó. Janie, az én Janie-m nem lehet megfáradt, megtört ember, nem lehet boldogtalan. Ez nem igazság. Neki nem itt van a helye.

Mindig is az a gondolat tartott életben, hogy ő valahol egy másik, egy szép világban van. Nem fordulhat elő, hogy fennakadt, hogy megragadt. Azt kívántam akkor, bárcsak magával sodort volna a folyó ma reggel, bárcsak sohase ébredtem volna fel. Hülye horgászok.

Kitántorogtam a pályaudvarról, szerintem nem is búcsúztam el Kláritól rendesen. Az „ártembocsánat” végtére is nem egy rendes búcsú. Hallottam, amikor bemondták az érkező vonatot. Óratizenöt volt. Nem néztem vissza, minél messzebb innen, csak el, el.

A folyópartra mentem megint. Még jó, hogy nem vagyok öngyilkos típus. Még jó, hogy nincs nálam penge se. Pénzem annyi, hogy egy felesre, ha elég. Nem maradt már semmi, amibe bele lehetne menekülni. Kicsit bánom, hogy visszautasítottam a cigarettát, amivel Klári kínált, még a beszélgetésünk elején. Nem dohányzom, nem vagdosom magam, inni se sokat és azt is csak azóta, hogy... na, jó, ez nem igaz. Elég sokat iszom. Nem akartam azt gondolni, hogy ki ne inna az én he-

lyemben, de tényleg megsajnálta magam. Minek jöttem a folyóhoz?

– Arra vársz, hátha megsajnál az ördög is, és elvisz?— önkéntelenül is elmosolyodom, amikor eszembe jutnak nagyapámnak ezek a régi szavai. Ezt mondta, ha önsajnálaton kapott. Ez az emlék segít. Az öreg, ő itt van velem, még mindig. Lassan összeszedem magam és elindulok hazafelé. A rövidebb úton, nem a kocsma felé. Mégiscsak maradt hát valamim, Nagyapa.

Otthon majd magamra zárom az ajtót, és felhívom Esztit, aki azt hazudja majd, hogy Anni nem tud velem beszélni, mert tanul, vagy épp fürdik, vagy pont vacsoraidő van. Nem baj, nem adom fel. Szépen fogok beszélni vele, megígérem. Holnap már tényleg be kell mennem dolgozni, nehogy kirúgjon az a barom. Akinek persze szintén igaza van. Mindegy.

Az a lényeg Nagyapa, hogy nem vagyok már az uszadékfán. Jeges vízben állok derékig, de megyek tovább, a part felé.

Varga Szilvia

Varga Szilvia a nevem, 1972-ben születtem, Szeghalmon. Van többféle képzettségem és van, amelyiket szeretem is űzni. Amit a mindennapi cselekvések felszíne alatt művelek, szinte egyfolytában: kérdéseket teszek fel, kísérletezem, néha túlzásokba esem. Érvényes válaszok után kutatok és persze rengeteget hibázom. Nem vagyok kivételes. Úgy gondolom, mindannyian ezért vagyunk itt.

Erdei Gyöngyi

Van még idő?

Majdnem kicsúszott a kezéből a bögre, amit éppen mosogatott. Úgy végezte a munkáját, mint egy robot. Oda se figyelt közben. Teljesen máshol jártak a gondolatai.

Nagyon húzós hetük volt. Annyi minden érte ezen a héten őket, hogy egyszerűen azt sem tudta mihez fognak kezdeni. Hogy fogják az életüket egyenes mederben tartani. Már a hétfő rosszul indult. Ákos munkahelyén bejelentették, hogy tulajdonos váltás történt. Nem küldenek el senkit, de az idei fizetésemelés elmarad, és átszervezések is lesznek. Számítottak arra a fizetésemelésre, még ha tudták is, hogy nem lesz sok. Eddig minden évben legalább az addigi vásárlóerő értéke megmaradt a fizetésnek az emelés után. Szerencse a szerencsétlenségben, hogy nem rúgnak ki senkit, de egy enyhe fenyegetést azért meglebegtettek: „átszervezések lesznek”. Ez nem annyira biztató.

– Ebből még akármilyen is lehet – mondta a férje este, amikor Lili, a lányuk elaludt, és részletesebben, nyugodtabban meg tudták beszélni a nap eseményeit.

Apropó Lili.

Kedden kapták meg a végleges diagnózist, miután megjöttek az utolsó eredmények is, hogy Lili valóban gluténérzékeny. Az orvos elmondta, hogy a gluténérzékenység egy alattomos betegség, és kezeletlenül súlyos szövődményekhez vezethet. Sok ember nem is tudja, hogy ilyen betegsége van. Ezért alattomos ez a betegség. De tudják mi váltja ki, és ha a glutént teljesen,

de tényleg teljesen kiiktatják kislányuk étrendjéből, semmi baj nem lesz. Teljes életet élhet. Nagyon sok helyen kaphatnak segítséget. Sok olyan weboldal van, ahol gluténmentes ételeket, alapanyagokat tudnak vásárolni, és már Magyarországon is nagyon sok boltban, üzletlánc hálózatban megtalálhatók ezek a termékek, külön szekcióban. Több weboldal is receptekkel segíti a betegségben szenvedőket. Eddig is megnézték mit vesznek a boltban, és inkább a jobb minőségű alapanyagokat szerezték be a főzéshez, még ha drágább is volt, de most már tényleg betűről-betűre el kell majd olvasniuk a termékek összetevőit. Nagyon oda kell majd figyelniük mindenre. Lili egészsége és fejlődése a legfontosabb. Négy évesen picit le van maradva az ovis társaitól méretben. Az orvos azt mondta, hogy ennek is a gluténérzékenység az oka. De amint ez rendeződik, a fejlődésével sem lesz gond. Egész héten az oldalakat bújtá, hogy mindent megtudjon erről a betegségről, amit csak lehet. Facebook csoportokba is regisztrált, hogy velük hasonló helyzetben lévőktől kérdezhessen. Az óvodában is szólt az óvónőknek, hogy most már nem ehet akármit Lili.

Mosogatás közben lopva hátrapillantott, és megnyugodva nézte, amint Lili az apja ölébe kucorodva békésen piheg. Ákos gyengéden simogatta a haját, és ő is azt figyelte, hogy minden rendben van-e a kislánynál. Tegnap ugyanis minden ok nélkül belázasodott. Nem is vitték oviba. Ákos maradt itthon vele, mert Noémi nem tudott szabadságot kivenni. Egy nagy projekt közepén tartottak, ahol ő tartotta a prezentációt. Náluk is rezeg a léc nagyon, mert nem hozták a terveket. Mindenki attól fél, hogy rossz irányba fordulnak a dolgok a cégnél.

Tehát Ákos maradt itthon Lilivel, annak ellenére, hogy a cégüknél most ilyen bizonytalan a helyzet. Az a rossz, hogy a

szülők messze laknak. Néha jól jönne egy kis segítség, és Lili-nek is jót tenne, ha többet láthatná a nagyszüleit. Igaz itt van neki Dédi, aki két utcával arrébb lakik, és nagyon imádja, de ő mégiscsak 85 éves már. Nehezebben tud a kis virgonc lányka után szaladni. Ráadásul őt is most szerdán bevitték a kórházba, mert valamitől nagyon magas lett a vérnyomása. Majdnem 200. A körzeti orvos azonnal mentőt hívott, hogy a kórházban majd kivizsgálják, és újra beállítják normálisra a vérnyomását. Hazafelé munkából beugrott meglátogatni szeretett nagymamáját, de még nem nagyon tudtak mondani semmit. Várják a vizsgálatok eredményeit. Először még be sem tudott menni hozzá, mert már lejárt a látogatási idő, és megint karantént rendeltek el a kórházban, ami teljesen jogos, ebben a cudar időben. Ne vigye be senki a sok bacilust az amúgy is beteg emberekhez. Viszont egy percre mégis látni szeretne volna a nagyit, és kis lelkiismeret-furdalás mellett ugyan, de megkérte az egyik volt osztálytársát – aki ott nővér – hogy engedje be mégis pár percre. Így történt, hogy ha csak rövid ideig is, de beszélt vele.

Na, és hogy teljes legyen a hét negatív vonulata, nemrég halotta, hogy a szomszéd faluban egy család édesapa nélkül maradt, mert elgázolták a zebrán. Cserbenhagyás. Felháborító, hogy ilyen emberek élnek közöttünk. Tragédiát okozott, és még csak meg sem állt segíteni. Borzalmas! Az édesanya ott maradt négy gyermekkel egyedül. Ráadásul az apa volt az egyedüli családfenntartó. Szörnyű belegondolni, hogy mi lesz velük ezután.

A mosogatással már régen végzett, de még mindig a kezében tartotta a szivacsot, és azon gondolkodott, hogy lehet az, hogy ennyire összejöjjen minden negatív dolog egy hétre.

Háta mögött a TV híradóból is csak a tragédiák és természeti katasztrófák felsorolása ömlik. Nem értette soha, hogy miért kell felhozni egy aznap történt tragédiához az elmúlt egy év vagy tíz év statisztikáit, és előző katasztrófák képeit, számadatait. Nem elég nagy baj az, amiről éppen tudósítanak? Miért kell még ezt fokozni az előzőek bemutatásával is? Valószínű azért, hogy nagyobb legyen a hatás, a szenzáció, vagy nincs elég anyaguk az adott esetről, és nem töltené ki a műsoridőt.

Megrázta magát, épp elég a hétre a sok bajból. Nem akart tovább ezen rágódni. Megtörölte a kezét a konyharuhába. Úgy döntött most nem törölgeti el az edényeket, majd elpakolja, ha megszáradtak. Inkább ő is odabújt a kanapéra férje és kislánya mellé, és keresett valami emészthetőbb műsort a TV-ben, ami elterelheti a figyelmüket egy kis időre.

A TV-ben már csak a hangyafoci ment erős sercegés mellett. De nem is ez a hang ébresztette fel, hanem az orrát facsaró erős füst. Kinyitotta a szemét, és elsőre az emeletről hömpölygő sűrű szürke már-már fekete füstöt látta meg. Abban a pillanatban rátört a köhögés, amint elért hozzájuk az első füstgomolyag. Pánik tört rá hirtelen, de megpróbált uralkodni rajta. Még jó, hogy Lili nincs fent a szobájában, hanem itt van mellettük a kanapén. Úgy látszik a fáradtságtól férjével elaludtak filmnézés közben. Fel akarta rázni Ákost, de addigra már ő is köhögni kezdett a füst miatt. Ákos felriadt és gyorsan körbenézett. Felkapta Lilit, és szólt a feleségének, hogy hozzon valami meleg takarót, vagy ruhát maguknak, és szaladjanak kifelé a házból, mert nagyon nagy a baj, ha ekkora tömegű füst jön az emeletről. Noémi felkapta a vastag plédet, amivel a kanapén takaróztak, az előszobában még magához kaparintotta a kabátokat és rohant férje után ki az udvarra. Fél szemmel azt is

látta, amint Ákos kifelé menet az asztalon lévő telefonja után nyúl. Hogy van ekkora lélekjelenléte a férjének! Ő majdnem esztét veszti a félelemtől, azt sem tudja, mit csináljon. Ákos pedig már menet közben tárcsázza a tűzoltóságot, karjában a kislányukkal kifelé rohanva.

Kiérték az udvarra. A friss, de nagyon hideg levegőt belélegezve a kislányt is elérte egy köhögési roham. Lázás kis fejét, már anyja vállára hajtva ébredezett. Noémi gyorsan feladta rá a kabátot és még a plédbe is beburkolta. Felvette ő is a kabátját, aztán ismét magához szorította Lilit. Megpróbálta nyugtatni a rémült kislányt, aki nem értette mi történik körülöttük. Közben a szomszédok is szaladtak kiabálva, amint észrevették a tüzet. Hajnal két óra is elmúlt már. Noémi nem is értette, hogy-hogy még fent vannak a szomszédok. De amint ezt végig gondolta, és felnézett a házra, megértette. A lángok óriási tűzcsóvája csapott ki a felső emeletről. A tető is lángra kapott. Sercegve, pattogva repkedtek a tűz szikrái a magasba, a lángnyelvek pedig égő vörös színűvé festették az éjszakai eget. A nyitva hagyott bejárati ajtóból ömlött a füst kifelé. A férje tehetetlenül ott állt előtte kezében egy vödörrel, amit hirtelen felkapott a kerti csap mellől, de már látta, hogy nincs remény. Oda az egész ház. Nincs értelme berohanni és a tüzet oltani. Amúgy sincs víz a vödörben, hiszen télire a kerti csapot mindig elzárják.

– Ez nem lehet igaz, ez nem lehet igaz! – motyogta az orra elé teljesen megkövülten. Aztán a szomszédok kiabálását hallva, hátrafordult. Hirtelen magához tért.

Észrevette rémült feleségét, karjában a kislányukat szorongatva. Úgy ölelte magához lányukat, mintha soha többé el nem

akarná engedni. Meg sem lepődött ezen, hiszen annyira szerették és féltették Lilit. Ő egy csoda az életükben. Annyi kezelésre jártak már, hogy meg sem tudták számolni, mire végre egyszer mégis megtörtént a csoda. Noémi várandós lett. A terhesség ideje alatt Noémi még jobban kivirult, még szebb lett. Amikor pedig Lili megszületett – persze apás szüléssel – életük, szerelmük és boldogságuk teljessé vált. Most pedig ez a katasztrófa, ezek a vörös lángnyelvek el fogják hamvasztani a házukat. A házat, amit két évig építettek. Saját keze munkája ott van azokban a falakban, a tetőben, a belső otthonos lakberendezés pedig Noémi keze munkáját dicséri.

Kulcsra készen is megoldhatták volna az építkezést, de nem akartak annyi kölcsönt felvenni. Inkább olyan mestereket fogadtak, akik mellett ő is segíthetett. Annyival is kevesebbe került a munkadíj, és hát szemmel tudta tartani őket az egész építkezés ideje alatt. Nem volt könnyű, mert csak úgy tudta ezt megvalósítani, hogy munkahelyet váltott. Olyan munkát vállalt el, amit kötetlen munkaidőben lehetett csinálni, tehát délután vagy este, mikor a mesterek elmentek. Noémivel sem tudott eleget lenni, de ezt előre megbeszélték, és ilyen támogató háttérrel olyan házuk lett, amilyenre mindig is vágytak. Melegség, kényelem, harmónia, szépség és szeretet lakozott ebben a házban. Pár év múlva pedig Lilit ebbe az idilli környezetbe tudták hazahozni. Most pedig a lángok martalékává lesz az utolsó szögig. De az a fő, hogy nekik nem lett bajuk. A ház eléghet, de ők megmenekültek. Ez a lényeg most. Bele sem akart gondolni, hogy mi lett volna, ha nem ébrednek fel. Mindhárman bent égtek volna a házban. Nagy erőfeszítések árán összeszedte magát. Nem szabad pánikba esni. A családját kell védenie. Nincs helye bizonytalanságnak. Odarohant, és az utcára terelte

csaladját, és a szomszédokat is kint tartotta, akik épp be akartak az udvarra szaladni a kezük ügyébe akadó locsolókkal vagy vödörrel. Az egyiknél még egy kisméretű poroltó is volt. A szolgálati autójából kapta ki éppen. De már hiába. A ház teljes nagyságában lángolt. Mint egy óriási tábortűz. Az ő házuk, aminek a részleteit már lassan hét éve fizetik, most egy szempillantás alatt az enyészeté lesz. Persze nem csak a ház, hanem minden, ami benne volt. Az egész életük porrá ég.

Szirénázás hangja harsogta túl a szomszédok kiabálását. Két tűzoltóautó, egy mentő és egy rendőrségi autó ért oda szinte egyszerre. Később a közeli város TV stábja is megérkezett. A tűzoltók serényen lepattantak a tűzoltó kocsiról, és már a tűzcsap felé közelítettek a tömlőkkel. A mentőből kiszálló orvos, jobbra-balra tekintgetve azt kereste kin kell segíteni, amikor is észrevette a felé integető nőt. Az egyik szomszéd nő volt az, aki Noémi hátát simogatva próbálta őt nyugtatni. Az orvos odarohant, de látta, hogy szerencsére nincs sérülés. Azért megpróbálta a reszkető kislányt Noémi kezéből kivenni, de ő úgy szorította öntudatlanul is, hogy az orvos nem járt sikerrel. Azután inkább ő is megpróbálta megnyugtatni a zaklatott anyát, kedvesen, halkán duruzsolva beszélt hozzá, amíg Noémi fel nem fogta ki áll vele szemben. Akkor odaadta Lilit az orvos kezébe, hogy meg tudja vizsgálni. Ő bevitte a mentőbe, és szólt a szomszédasszonynak, hogy Noémit is kísérje a mentőhöz, mert fel kell melegíteni. Noémi ekkor érezte meg, hogy a lába jéggé van fagyva. Csak papucsban, mezítláb állt a hóban. Kifelé rohanva a házból, csak a kabátokat tudta magához venni, nem volt idő a csizmával is foglalkozni. Eddig nem vette észre, mert arra koncentrált, hogy ölelésével kislányát melegítse. De most, hogy kivették a kezéből, végig futott rajta a jeges

borzongás, és alig tudta kordában tartani vacogó fogait. Lábu-jai teljesen elkékvülve, elgémberedve meredtek ki a papucsból. Csak nagy erőfeszítések árán tudott elindulni, annyira fájtak a lábai. Beült a mentőautóba, de a nyitott ajtón keresztül figyelte tovább, mi történik odakint.

Ákos szintén papucsban állt az utcán. Éppen akkor hozott egy bakancsot neki a szomszéd. Megköszönte, felvette, és elindult a tűzoltó autók irányába, miután látta, hogy családját a mentőautóban ellátják. A tűzoltók minden energiájukat és felszerelésüket a tűz eloltására fordították, de sajnos nem tudták a házat megmenteni. Üszkös, vizes fekete váz maradt csak reggelre az épületből. Néhol még az is összerogyott.

Szinte az összes szomszéd kint volt reggelig az utcán, és sajnálkozva nézték a fiatal párt, amint odalett mindenük a tűzben. Néhányan már azt beszélték, mivel tudnának rajtuk segíteni. Az egyik azt mondta, hogy van egy sarokülője, amit épp le akar cserélni. Azt odaadja nekik. Tudja, hogy Noéminek kifinomult szépérzéke van, és a lakásuk otthonosan, de a mai divat szerint volt berendezve, azért amíg össze nem szedik magukat, biztosan jó lesz nekik ez a bútordarab is. A másik szomszéd is helyeselt, hogy amit lehet, összeszednek a családnak az ismerőseiktől és a szomszédoktól. A harmadik kitalálta, hogy ha már itt van a TV stáb, akkor elindíthatnának egy gyűjtőakciót a család számára. Meg is keresték a TV riportert, és elővezették neki mire gondoltak. A TV-s szakember is jó ötletnek tartotta, és rövid riportot is készített a szomszédokkal.

Mire kivilágosodott, az egész falu tudta, milyen tragédia történt az éjszaka. A polgármester összehívta a testületet, hogy megnézzék, mennyivel tudják támogatni a családot az újramezésben. Délelőtt a helyi TV és rádió híreiben is benne volt az

eset. Sőt az internetes újságban is. A polgármesteri hivatalba érkeztek is a telefonhívások idegenektől és falubeliektől egyaránt, hogy hogyan tudnának segíteni a családnak, ezért a helyi Takarékbán nyitottak egy folyószámlát erre a célra.

A család eközben a dédi házában ülve próbálta felfogni, hogy mi is történt az éjszaka. A tűzoltók még vizsgálják, hogy mi okozhatta a tüzet. De ez már mit sem változtat a tényen, hogy nincs többé otthonuk. Nincs többé semmijük. Minden tárgyi dolgot elveszítettek, amijük csak volt. Csak ők hárman maradtak egymásnak. Ákos és Noémi csak néztek egymásra a konyhaasztalnál könnyökölve. Nem tudták mi lesz ezután. A tehetetlenség és a fájdalom kiült az arcukra, és nem tudták szavakba önteni, mit éreznek. Csak akkor enyhült meg az arcuk, amikor Lili botorkált ki a szobából a fehér plüssmacival a kezében – „aki itt lakott mindig dédinél” – és csak akkor játszott vele, ha itt volt nála.

"Legalább ez az egy játéka megmaradt szegénykének." – gondolta Noémi, mert egyéb semmi. Hogy fogják ezt elmagyarázni Lilinek? Egyáltalán el kell magyarázniuk? Vagy a gyermekek ösztönösen megértik? Biztos lesznek azért kérdései, még így négyévesen is. „De hát még én sem értem, akkor szegény, ő hogy értené?” Noémi elfordult az ablak felé, hogy kislánya ne lássa meg a szemeiben összegyűlt könnycseppeket. Ez a pici lény hajszálpontosan meg szokta érezni, ha neki valamilyen gondja, baja van. Nem akarta, hogy most is észrevegye. Ákos viszont észrevette, és gyengéden megszorította a kezét bátorításképpen. Szeme tele volt aggodalommal és féltéssel, de határozottsággal is. Ezt is nagyon szerette a férjében, hogy ha bármi nehézség állt az útjukba, mindig talált rá megoldást, és soha nem adta fel. Erőt adott neki is. Bár ő is küzdő típus volt,

de így ketten mindig mindent megoldottak. Most viszont nagyon kilátástalan a helyzet. Ideköltöztek ugyan a nagymamája házába, ami nem is nevezhető költözésnek, mert semmit nem tudtak magukkal hozni, csak ami rajtuk volt. Tehát ez nem költözés. Ide jöttek át a dédihez. Ő még a kórházban van, és nem is voltak ma még bent nála, mert nem tudták, hogy mondják meg az idős asszonynak a történeteket. Az biztosan nem lesz ellenére, hogy bejöttek a házba, hiszen volt kulcsuk, mert ők szoktak figyelni rá. Naponta átjöttek egy kicsit hozzá, hogy ne érezze magányosnak magát, és a táplálkozására, meg a gyógyszereire is figyeltek. De vajon nem viseli meg túlzottan a hír a szívbeteg és magas vérnyomásos nagymamáját? Hogyan kellene ezt neki beadagolni kíméletesen? Lili oda sem figyelve, mit beszélnek a szülei, jól eljátszott a fehér plüssmacival a szobában.

Kopogás hallatszott. Noémi nyitott ajtót. Az egyik szomszédasszony jött át, és meleg ebédet hozott nekik.

– Úgy gondoltam hozok nektek egy kis ebédet. Nemigen van eszetekbe most az ilyesmi. Remélem, elfogadjátok. Bármiben a segítségetekre tudunk lenni, nyugodtan szóljatok!

Noémi és Ákos egymásra néztek, és meghatódva, szeretettel megköszönték. A szomszédasszony nem is zavart tovább, hagyta, hogy a meglepett pár nyugodtan elfogyassza a hozott ebédet. Eddig észre sem vették, hogy éhesek, de amint felémelték a fedőt, és a forró húsleves illata megcsapta az orrukat, mindkettőjüknek megkordult a gyomra. Lilit is kihívták, hogy jöjjön ebédelni, mert már fél egy is elmúlt. Mire Noémi elmosogatta az edényeket újabb kopogás lepte meg őket. Ezúttal Ákos nyitott ajtót, és Lili egyik ovis társát meg a tíz év körüli bátyját találta az ajtóban.

– Lilihez jöttünk. Bemehetünk? – kérdezte a fiú.

Ákos kerekre nyílt szemmel félreállt az útból, és szólt kislányának, hogy vendégei jöttek.

Lili ugrándozva jött elő a konyhából, és nagyon megörült Emesének, a kis ovis társának.

– Hoztunk neked játékokat, mert tudjuk, hogy neked már nincsen. – és Lili kezébe nyomott egy rózsaszín ruhás, porcelán arcú hajas babát.

– De azért még én is játszok vele – tette hozzá gyorsan Emese.

– Jó. Gyere, menjünk be a szobába.

A kisfiú kicsit esetlenül állt ott az ajtóban, de Ákos behívta a konyhába, és szörppel kínálta őt, amíg a lányok odabent játszanak. Némi tárgyaltan beszélgetés után a kisfiú beszólt a húgának, hogy most már menniük kell. A lányok nevetgélve kijöttek a szobából.

– És ti most itt fogtok lakni? – kérdezte Emese búcsúzásképpen.

– Igen. Csak dédi beteg, és még nem mondtuk meg neki, ne-hogy meghalljon – mondta teljes meggyőződéssel és természetességgel Lili.

A gyerekek elköszöntek, és a szülők mosolyogva és szeretettel nézték, amint lányuk beugrál a kapott babával a szobába. „Mindig ugrándozik, ha jó kedve van” – gondolta Noémi. Nagyon örült, hogy jól van a kislány és a láza is lement reggelre. Ez köszönhető volt annak is, hogy a mentős orvos még egy adag lázcsillapítót adott neki éjszaka a mentőben. Valószínű, hogy csak megfázott, ami nem csoda ebben a téli időszakban. De szerencsére már nincs baja.

A délután folyamán még nagyon sok ismerős és ismeretlen ember jött hozzájuk, hogy megkérdezzék, miben segíthetnek

és hoztak ruhákat, játékokat is. A házaspár nem győzte megköszönni őket. A sok segítség láttán kicsit megnyugodtak, és már nem látták annyira sötétnek a jövőt. A saját szüleiket is felhívták, és elmesélték az éjszakát. A sors furcsa fintora, hogy még ők nyugtatták a szüleiket, akik megígérték, hogy azonnal indulnak a segítségükre. Hiába mondták, hogy most még nem nagyon tudnak segíteni semmit.

Délután bementek a nagymamához a kórházba és megpróbálták óvatosan a tudtára adni, hogy mi történt a házzal. De a 85 éves idős asszony sokkal erősebb volt annál, mint ahogy gondolták. Semmi jajgatás, semmi rosszullét. Határozottan kijelentette, hogy nincs gond. Odaköltöznek hozzá, és majd újra felépítik a házat.

– Szóljatok az orvosoknak, hogy írjanak már fel nekem egy másik vérnyomáscsökkentő gyógyszert, aztán hadd menjek hazafelé. Nincs nekem időm itt fetrengeni.

– Azért a vizsgálatok eredményét még meg kell várni. Nem írhatnak akármit fel. Egy-két napot azért még kibírsz itt Nagyi.

– Jó! Jó! Persze! Csak nem szeretem én itt fecsérelni az időmet.

Mire hazaértek, illetve a nagymama házába értek, már ott voltak Noémi és Ákos szülei is. Időközben megnézték a leégett ház maradványait, és nem voltak nyugodtak a jövőt illetően. Tudták mennyi pénzt és energiát fektettek a gyerekek ebbe az otthonba. A kis Lilit is úgy kényeztették, hogy az már túlzás volt. De szerencsére a kislányon nem látszott sem ijedség, sem szomorúság. Örült az új játékoknak és a nagyszülőknek.

A következő hetekben a fiatal házaspár rengeteg segítséget kapott mindenhol: ismerősöktől, falubeliektől, kollégáktól, ismeretlen emberektől egyaránt. Pénzbeli, tárgybeli és erkölcsi

támogatások egész sorát. A sok holmit, amit kaptak nem tudták hova tenni, ezért az önkormányzat egyik raktárában helyezték el ideiglenesen. Megszervezték a romok eltakarítását, az adományokból kifizették a hátralévő kölcsön részleteit, hogy egy újabb kölcsönt tudjanak felvenni az új építkezésre. Elkészült az új ház tervrajza.

A rendkívüli szabadság után újra munkába álltak, Lili pedig újra oviba ment. A dédinél laktak az egyik szobában. Úgy tűnt minden szépen rendeződni fog. Újra talpra fognak állni, még ha ilyen nagy veszteség is érte őket. De a szerencsétlenség szála nem szakadt meg.

Noémi munkahelyén egyik pillanatról a másikra kiderült, hogy a cég a csőd szélére sodródott. Első körben néhány embert küldenek el, majd ha ez nem elég a fennmaradáshoz, az egész céget megszüntetik. A marketing osztályt, ahol Noémi dolgozott, egy az egyben megszüntették. És nem ez volt az egyetlen ésszerűtlen lépése a vezetőségnek, így valóban csődbe ment a cég.

Újabb dilemmába került a házaspár. Egy fizetésből nem fogják tudni fizetni az új kölcsönt. Elhúzódhat, vagy meg is állhat az építkezés. Most biztos nem fogják két év alatt felépíteni, mint az első házukat. Főleg úgy, hogy Ákos csak hétvégéken tudott segíteni az építkezésen.

Ákos gyözködte Noémit, hogy nyissa meg a régóta tervezett fodrász szalonját. Úgy sincs most munkája. Mi tarthatná vissza?

– De hát egy vállalkozás beindítása, sok pénzbe kerül. – Erre most tényleg nincs pénzük. Azt a kis megtakarítást, ami volt nekik a tűz előtt, ugyan meg tudták tartani, mert a kölcsönt az

adományokból fizették vissza, de azt is inkább a lakásba kellene beleölni, hogy hamarabb készen legyen.

– Azzal nagyon sokra nem haladnánk. De legalább neked lenne munkád, és azt csinálhatnád, amit szeretsz. Már két éve is ezt beszéltük, amikor munka mellett elvégezted az iskolát. Miért adnád fel a tervedet?

– Hol lenne egyáltalán a szalon? Tudod te, mennyi minden kellene bele, hogy elindulhasson?

– Hát az új házunk mellett azt is felépíthetnénk. Széles a telek, jó helyen a faluközpontban van. Ideális lenne.

– De falun nem is biztos, hogy lenne annyi ügyfél, mert aki városban dolgozik, az ott megy el fodrászhoz is.

– Nem olyan biztos az, főleg ha alkalmazkodsz és munkaidő után vagy nyitva. Mindenki igyekszik haza a munkából. És ha itthon is megkapja azt a kiszolgálást és szolgáltatást, nem a városit választja.

Ilyen és ehhez hasonló beszélgetések zajlottak közöttük esténként, amikor a napjukat szokták átbeszélni, és végül Ákos meg tudta győzni a feleségét, hogy vágjanak bele.

Miközben Noémi megszerezte a vállalkozáshoz szükséges engedélyeket, Ákos megbeszélte az építkezési vállalkozóval, hogy a házépítés most egy kicsit szünetel, de fel kellene a telek másik oldalára húzni egy kis házat fodrász szalonnak. Tervrajz, engedélyek, építkezés. A nyár még el sem múlt, a szalon kész lett. Közben a ház építése is folytatódott, mert a nagylelkű segítségék pár hónap után sem szüntek meg. Jöttek az emberek segíteni hét közben, hétvégén, hogy a munka haladjon. Egy-két vállalkozó is besegített fuvarozással, alapanyaggal.

Noémi valóban úgy alakította, hogy munkaidő utáni órákban volt nyitva a szalon, és nagyon sok ügyfele lett. Délelőtt vég-

zett a házi munkákkal, reggel és délután vitte-hozta Lilit az oviból, aki este dédivel volt vagy valamelyik ovis társánál, amíg ő dolgozott. Ákos munka utáni minden idejét az építkezés töltötte ki. Reggelente, amikor csörgött a férje telefonján az ébresztő, mindig felkelt Noémi is, hogy egy kis időre még együtt lehessenek. Amíg a férje készülődött, ő lefőzte neki a friss kávé, és pár szót még váltottak indulás előtt. Ez a nyugodt pár perc mindig erőt adott nekik az előttük álló naphoz. Nem sokat volt együtt a család, de amikor este közösen mesét olvastak Lilinek, nem volt meghittebb hangulat a faluban senkinél.

Noémi hirtelen felriadt. Hárman feküdtek a nagy franciaágyon. A férje, Lili és ő. A hálóinge csupa víz. Lili hozzábújva, teljesen rátapadva. Körülnézett. A régi, meleg, otthonos házuk hálószozájában voltak.

De ez hogy lehet? Nem égett le? Nem történt meg az a nagy tragédia? Csak álmodta az egészet? De hát ez nagyszerű! Minden rendben volt. A férje békésen aludt mellette, Lilinek lement a láza. A ház sértetlen volt. Bár azért még feszülten körbeszimatolt, hogy biztosan nem lehet érezni semmi füstszagot? Visszahanyatlott az ágyra, és hálát adott érte, hogy csak rémálom volt az egész. Aztán elgondolkodott rajta, hogy ha tényleg leégett volna a házuk, vajon ugyanígy talpra tudtak volna állni, mint az álomban? És arra jutott, hogy igen. Biztosan így történt volna. Kiment a konyhába, feltett egy kávé, és mire lefőtt, már tudta: megnyitja a fodrász szalonját! Először csak munka mellett, aztán pedig ha beindul fővállalkozásként. Mert erre vágyik már régóta.

Hiszen lehet, hogy a sorsunk meg van írva előre, de csak rajtunk múlik, hogy mi is hozzá írunk-e egy-egy fejezetet.

Erdi Gyöngyi

Mindig is imádtam a történeteket olvasni és hallgatni. Gyerekkoromban szívesen játszottam a felnőttek körül, hogy közben halljam, miről beszélnek. Később pedig, amikor családommal áttelepültünk Romániából, szívesen meséltem a kollégáimnak és új ismerőseimnek az ottani dolgokról. Az olvasás és az írás kikapcsol és feltölt. Ettől jobb gyógyszer nincs a mindennapi stresszre.

Engi Zsuzsanna

Hársfavirág

GIL

– Apu, gyere már, majd az Anyu meg a tesó hozza a cuccokat, siess, csúszdázni akarok! Nézd, már mennyien állnak sorba, naaa...! Gyere már, Apu, ha mondom! – és a pöttöm kislány toppantott egyet a lábával. Kiskacsás strandpapucs csattogott a meleg aszfalton, két karját a zömök, kopaszodó férfi felé nyújtotta és arcán ragyogott a várakozás izgalma. A pattogó beszéd sietésre sarkallta a társaság többi tagját is. A kerítés mellett egymásra pakolták a négy bringát, összezárták jól összszecsavarva a zárat, hogy azt csak valami nagy-nagy szaki tudta volna kibogozni, majd indultak kéz a kézben, Bell és a kislány. Gil közben beállt a sorba jegyet váltani és mosolyogva beszélgetett az ismerős pénztárossal, szóval tartotta, míg megérkezett a felesége a másik rosszcsonttal. Közben a kislány izzadt tenyerével a korlátba kapaszkodott és a már vízben pancsolókat nézte, arcán látszott a vágyakozás, hogy nemsokára, már csak pár perc és ő is csatlakozik a zsibongó társasághoz...

– Minden nálatok van? – Gil készült elvenni Bell kezéből a törülközős hátizsákot, de ő nevetve hozzásimult, megsimogatta barnára sült karját, fölágaskodott és letörölte a férje homlokán gyöngyöző izzadságot.

– Tudod a szabályt, ami otthon maradt, azt nem keressük. Futás öltözni, a szokott helyen az árnyékban találkozunk! – azzal a gyerekek után indult gyors léptekkel, mert a két lurkó már a fűvön nyargalt kedvenc fájuk felé.

– Állj! Ide a ruhákat és első a naptej, anélkül sehova! – Bell hangjára a két apróság egymás mellé állt a leterített pokrócra. Papucsait a nagy izgalomban csak lerugdosták a lábukról, a kacsás egyike a fa alá, a másik a táska tetejére repült, a kék fiús a törülközők halmán landolt. A kis nadrágok kifordítva, a ledobált pólókkal vegyes párost alkotva színezték a frissen locsolt fű zöldjét. Bell nekiállt bekenni az izmos vállakat, a szeplős pofikat, megigazította a zöld alapon fekete pöttyös fürdőruha fodrát a kislány popsiján, majd elengedte őket.

– Csak a kismencedébe, amíg utánatok nem megyek! – hangzott a szigorúnak szánt utasítás, élet azonban elvette a meleg mosoly és a kedves, szeretettel teli hang. Gyorsan rendet rakott maga körül, majd lassan vetközni kezdett, már nagyon kívánta a hűvös víz érintését. Érezte, ahogy a gerincén lassan csorogni kezd az izzadság. Egy lágyan tapogató kéz ölelte át hátulról, és az erős férfikar magához szorította. Hátradőlt, fejét nekitámasztotta férje vállának, és élvezte az ölelő karok biztonságát, az ismerősen simogató mozdulatokat a derekán, a titkos cirógatásokat a melle alatt, amelyek hatására azonnal száguldani kezdett a vér az ereiben, és a bőre szinte szikrált hányt a forró ujjak alatt.

– Ébresztő, már itt vannak értünk! Gyere, bekenem a hátadat és irány úszni! – a röpke mánornak vége szakadt, már érkezett is a két fröcskölő törpe. A hajuk nedvesen meredt minden irányba, gyöngyözve patakzott róluk a víz, körbetrappolták az összesimult párt, majd a kislány megrángatta a férfi kezét: – Apuuu, menjünk már, Anyu majd bekeni magát! – azzal Amy kisajátította a férfit, és már vonszolta is a nagymencede felé, majd előreszaladt, hogy helyet foglaljon a sorban. Peter, a bátyja, utána vágatott, végül a férfi is lassú futásnak eredt;

micsoda dolog, hogy a két kis törpe így le hagyja őt, a felnőttet. Bell mosolyogva nézte őket. A hirtelen meglibbenő szél illatot sodort felé. Hársfaillat, kellemes, mély, dús, édes. Néhány apró szírom pottyant a hajába. Felnyúlt és letépett egy apró virágfürtöt, szétmorzsolta az ujjai között, és ismét érezte az áradó illatot. Egy perc volt csupán, de az illat ott és akkor mindörökre összekötődött egy érzéssel. Ahogy nézte a három, csúszáshoz készülődő izgatott alakot, a két kócos pöttömöt és az erős, picit már pocakosodó férfit, tudta, hogy ezért érdemes élni, ez a boldogság.

A fáradt fürdőző csapat libasorban közeledett a hársfa alatt olvasgató Bell felé. Gil maga előtt terelte a két gyerkőcöt, és már messziről érződött, hogy valami turpisság van a dologban, valami közös titka van a hármas fogatnak, és most Bellt fogják beugratni vagy megviccelni. Bell gyorsan becsukta a könyvét, betette a hátizsákba, és felkészült az éhes társaság fogadására. Lehet választani két kívánság között, pattogatott kukorica vagy gofri. De először a titok, vajon mi történt?

– Bell édes, van nálad tű meg cérna ugye? – azzal Gil és a két gyerek egymás mellé állt háttal Bellnek és mutatták a fürdőruhákat: a csúszda mindegyik ruci popsiját apró lyukakkal látta el. Bell nevetni kezdett, és ahogy nekitámaszkodott a hársfa törzsének, a rázkódástól potyogni kezdtek az illatos virágszirmok, tele lett velük a haja és a fürdőruhája. Hársfavirágeseő hullott az égből.

BELL

Végre kisütött a nap és egyre melegebb lett a levegő. Bell szomorúan támasztotta a homlokát az ablaküveghez. Csak bámulta a felhőket, de azok nem méltatták figyelemre. Lom-

hán, méltóságteljesen úsztak tova, nem érdekelték őket az emberi homlokokat felhőző gondok. A percek múltak, a nő megrázta a fejét, mintha el akarná hessegetni a fájó gondolatokat. Megfordult, felkapott egy könyvet, és szelesen lefelé indult az emeletről a lépcsőn. Nem engedi elromlani a napot, még van pár óra nyugalom, amíg a gyerekek hazaérnek az iskolából, az ebéd kész, kiül a kertbe olvasni. A lépcsőfordulóban megkapaszkodott a korlátban és lendületesen lépett egyet lefelé. A lábán lévő klumpa megcsúszott, a korlátba kapaszkodó kéz hirtelen rántást érzett és fájdalom nyilallt a vállba, de az esést már nem lehetett megállítani. Bell egy percre csak feküdt mozdulatlanul, nem értve, mi történt, majd lassan megmozdította a karját, érezni akarta, eltört-e valamije. Furcsa pozícióban feküdt a folyosó hideg kerámia padlóján, és ha nem fájt volna minden porcikája, még talán nevetni is kezdett volna a spárgán, amit fiatalon nem tudott megcsinálni, de egy csúszással, negyven felett ugyan, simán megoldotta. Lassan oldalra fordult, maga elé emelte a lábát, letette a földre és óvatosan felnyomta magát álló helyzetbe. Az első pillanatban megtántorodott, ahogy a súlya, ami azért becsületesen száz kiló fölött volt már, ránehezedett a térdeire. Pici csusszanó léptekkel bement a konyhába, hideg víz alá merített két törlőruhát, betekerte velük a lábát és kiment a teraszra. A könyv... Olvasni akart, hol a könyv? Megfordult és döbbenet meredt a folyosó szürke kerámia lapjait borító lapokra. A regény olyan erővel csapódott a félemeleti lépcsőfordulóból a földre, hogy a borítója szétrepedt és a lapok szanaszét szóródtak.

– Istenem! És nekem nem lett nagyobb bajom, köszönöm. – lehelte magában Bell.

PETER

– Most mi lesz? Így nem tudja végigcsinálni! – a suttogó hangra Bell magához tért. Iszonyatosan fájt a térde, hasogatott és nem tudott már két napja megmozdulni. Egy kemény párnát csúsztatott a térde hajlata alá, jéggel teli nejlontasak hűtötte a duzzanatot, azt pedig egy körbetekert törölköző rögzítette, óvva a leeséstől és tárolva a kellemes hideg kását.

– De igen! Ha segítesz kivasalni a bátyád ingeit és rendbe tenni az öltönyét, akkor ma még pihenhetek, és holnap ott leszek az ünnepségen, veletek együtt nézzük majd a fiúkat. – Bell igyekezett nyugodt hangon beszélni, tudta, hogy egy arczezdüléssel sem árulhatja el, mekkora a baj, mert Amy és Lora, a barátnője, azonnal mentőt hívnának az engedélye nélkül. Már pedig most nem lehet, nem szabad. Holnap nagy nap lesz: Peter ballagása. És neki ott kell állnia, mosolyogni, büszkének lenni kettőjük helyett, Gil nevében is.

– Várjál már, megigazítom a nyakkendődet, ez a csomó nem éppen a legszebb! – Bell igyekezett a legnormálisabb hangszínt megütni, noha reggel óta bujkált a torkában a sírás.

– Anyu, hagyjál már! Tudod, hogy Apu is mindig maga igazította meg! Itt van a kis kép, amit a szekrényében tartott, megtanultam arról magam. – Peter önérzetesen utasította vissza a segítséget, elvégre ő a férfi a házban, mióta Apu nincs, nem kell őt babusgatni. Bell szavak nélkül is értette a fiát, látta felnőni, a fürgé, izgó-mozgó, folyton szerelő gyerekből kifejlődni a kamaszt és a fiatal, immár borotválkozó fiatalembert, akinek barna szemeiből az oly drága férfi mélybarna tekintete pillantott vissza rá, és a fel-felcsattanó nevetésből is kihallatszottak a régi szólamok, amelyek annyira megdobogtatták mindig a szívét.

– Viszem az autót, és ott találkozunk, a lányok veled jönnek, ugye? – a válaszokat be sem várva Peter indult lefelé a lépcsőn, és hamarosan már csak a csikorgó gumik hangja visszahangzott az utcában.

– Lányok, lekéssük a buszt, induljunk! – Bell végignézett magán, olajzöld, bő szoknyáján, világosabb színű topján és rövid ujjú blézerén. Nem vett új ruhát erre az alkalomra, nem igen telt volna rá, mindig másra kellett a pénzt. A két grácia, Amy és Lora bájos ifjúságukban bármit vettek is fel, jól állt rajtuk, de azért Bell elővette anyai szigorát és elmagyarázta a lányának, hogy ez az alkalom egyszer adódik csak, és a bátyját illik megtisztelni azzal, hogy ünneplőbe öltözik. Fintorgás volt a válasz némi vállvonogatással kísérve Amy részéről, de Lora, aki amolyan póttestvér szerepét töltötte be egy ideje már a családban, lecsitította. Kisminkelték magukat, és végre indulásra készen állva toporogtak az ajtóban, Bellre várva. Bell alig tudott megmozdulni, a térde duzzadt volt és most, két órával az ünnepség előtt már kénytelen volt beavatni a lányokat a titokba, hogy azért nem fordult orvoshoz, mert gipszbe tették volna a lábát, márpedig ő ott akar lenni a fia ballagásán. A lányok hallgattak, majd szépen belekaroltak, és lassan lépegettek a buszmegálló felé. Már értették, miért utasította vissza az autót, nem bírta behajlítani a lábát, be sem tudott volna ülni.

Az iskola udvarán nagy tömeg toporgott, büszke szülők fiatal és idősebb rokonok kíséretében, virágcsokrokat, ajándékokat szorongatva. Bell szomorkásan elmosolyodott, ő nem hozott semmit. Nincs olyan ajándék, ami a mai napon feledtetné azt a fájdalmat, amit mindannyian éreznek. Büszkéek a fiúra, Peterre, és szomorúak, mert nincs mellettük a férfi, aki apai feladatát félbehagyva elszólíttatott egy magasabb rendű feladatra. A

többiek ünnepi ebédre sietnek majd később, de Peter azt kérte, Apu nélkül ők ne menjenek.

– Rendben, akkor ezt a napot olyan egyszerűen ünnepeljük, mintha hétköznapi lenne – döntötte el Bell. – Az ünnepet csak a tortaszeletek jelentik majd.

– Anyu, nézd, ott jönnek! – a két karcsú, szőkés hajú teremtés belekapaszkodott Bell karjába, ahogy lassan, a zene hangjára elvonult előttük a ballagó fiúk sora. Fiatalok, nevetősek, fel-emelt fejjel, teli szájjal mosolyogva, énekelve jöttek, elhaladtak és a forró napsütést hirtelen langyos fuvallat enyhítette. A szellő megmozdította a leveleket, megpörgette a vékonyabb ágakat, majd játékosan lesuhant a nézők közé, tekergett, hajladozott, megsimogatta a lányok lábát, meglibbentette Bell szoknyáját, megcírógatta felhevült arcát, majd visszasuhant a magasba és elbújt az ágak között. Az ünnepség befejeződött, a boldog szülők magukkal cipelték a frissen elballagott fiúkat, akiknek a karja tele volt virágcsokrokkal, és rémült fintorokat vágtak egymásra, nehogy valaki ilyen képet tegyen ki róluk a világhálóra.

Peter kezében csak egy szál szegfű volt. Odalépkedett a rá váró kis csoporthoz, amolyan tesósan oldalba bökte a lányokat, majd odaadta a virágot Bellnek. Nem szólt, csak nézett. A szellő ismét megmozdult, érezte, hogy oldania kell a feszültséget. Megrázta a fát, és a levegő megtelt virágillattal. Korán volt még, de néhány kis virágfürt már kibomlott, és Bell ismét érezte a hársfavirág bódító illatát. A két szempár egymásba kapcsolódott, nem kellettek szavak, mindketten Gilre gondoltak, aki már nincs velük és mégis, mintha a suhanó szellő az ő távoli üzenetét közvetítené, az ő lágy kezei simogatták végig az arcokat.

AMY

– Nagyon meleg van, hol lesz a helyünk? – Peter érdeklődve nézte a feldíszített termet.

– Lora családja mellé kértem a jegyeket a lelátóra. A húgod már egy hete valami táncot próbálgat a tükör előtt, gondoltam, jobban látunk fentről.

Azzal Bell odalépett az osztályfőnökhöz és mosolyogva üdvözölte, majd fekete blézerét levetve apró léptekkel megindult a helyük felé. Lora teljes családja ott szorongott már, a többi ismerős anyuka is oda-odaintegetett, és a szüleiket keresgélő lányok is csicseregve kiabáltak oda Peternek és Bellnek egy-egy köszöntést, amely néha kimerült egy hellóban, de Amy közelebbi barátnői mind odafurakodtak egy-egy pusziért, vagy simogatásért Bellhez. A nő örömmel vette tudomásul, hogy az Amy-Lora páros miatt ő is a figyelem középpontjába került, de nem zavarta. A házuk mindig nyitva állt a fiatalok előtt, a konyha többnyire tele volt tanuló, csivitelő szelfikészítőkkel.

A teremben kigyúltak a reflektorok, megvilágítva a lelátók előtti színpadot, elindult a zene, és Bell lelkét elöntötte a nyugalom: útjára indítja hát a második gyereket is. Az osztályok sorban vonultak el a nézők előtt az osztályfőnökök vezetése mellett; gyönyörű kosztümökben a lányok, egymásba karolva, ragyogva, öntudatosan. Megkezdődött az ünnepség. Bell csak a sajátját látta, Amy és Lora most is párban, szorosan egymás mellett lassan lépegettek. Amy hajában csillogott a szív alakú, fehér gyöngyökkel díszített csat, rövid szürke szoknyája megmutatta karcsú lábait, a barackrózsaszín selyemblúz kiemelte bőre halványbarna színét. Néha összesúgtak Lorával, akinek hosszú szőke fűrtjeit édesapja igazította meg mereven ünnepélyes loknikba, de Amy nem kért a segítségből. Simán hajvasa-

lóval kiegyenesítette a haját és két oldalra fésülve bájosan egyszerű frizurát varázsolt magának, amely pont az egyszerűsége miatt vált kiemelkedően ünnepélyessé. A bevonulás utáni műsor folyt, beszédek hangzottak el, míg egyszer csak Peter megbökte édesanyja vállát:

– Emlékszel, hogy nálunk milyen meleg volt? Az egyik haverom ki is bukott a sorból. – Bell fejében is hasonló gondolatok jártak, és folyton Amy sápadt arcát figyelte a távolból.

– Egyébként miért néztétek meg a héten olyan sokszor azt a filmet? Nem tudjátok már fejből? – Bell elgondolkodva nézte Petert, és nem tudta, válaszoljon-e. A film egy lányról szólt, aki elment megkeresni az édesapját, mert szerette volna vele táncolni egyszer majd az apa-lánya táncot. Hát csak őszintén, Peternek tudnia kell Amy kívánságáról.

– Csak beszélgettünk arról, milyen érzés édesapa nélkül felnőni. Tudod, a film végén a lány apja megkeresi a kislányt, és happy end a vége. Amy nem fog ma senkivel sem táncolni, ha Apu nem lehet itt, helyettest nem kért. – Bell nem tudta, mit szól ehhez Peter, hiszen az utóbbi időben egyre többet segített a ház körüli férfimunkában, de azt meg kell értenie, hogy ebben az esetben Amy kívánságát tiszteletben kell tartani.

– Anyu, nézd! Maradj, majd én! – és Peter már indult is lefelé a sorok között. Amy szőke feje rábukott Lora vállára és csak a zárt sorokban álló tömeg fogta fel attól, hogy a földre zuhanjon. Lora átkarolta, és két másik kislánnyal a legközelebbi székhez támogatták Amyt. Többen is látták, hogy baj van és azonnal megittatták a kislányt, a homlokát pedig vizes ruhával törölgették. Peter odaért a hűgához és lehajolt hozzá megkérdezni, mi van, de Amy nem akart felfordulást, és azonnal visszaparancsolta Petert a lelátóra, Bell mellé.

– Azt üzeni, már jól van, de soha többé nem fogja ezt a blúzt felvenni, még az érettségire sem, annyira meleg! – azzal Peter megnyugodva foglalt helyet, és Bell is fellelegzett. Amyből igazi küzdő lélek nevelődött. A műsor folytatódott, a zene hal-
kan átváltott a keringő ismert dallamára, a tömegből kiváltak az édesapák, és elindultak a lányok felé, néhány fiú pedig az édesanyját hívta táncolni. Bell Amyt figyelte, aki megsimogatta Lora karját, rámosolygott annak édesapjára, felemelte a fejét, megkereste a lelátón Bellt és elindult felé. Odaérve átölelte őt, és amíg a zene tartott hozzábújva állt. Bell állát csiklandozták az illatos hajfürtök, és megérezte Amy virágillatú parfümjét. Tavaszi illat, édes, mint a hársfavirág.

MATT

– Egyszer elmegyünk, majd egyszer... – ígérték egymásnak Gillel, de mindketten tudták, annak a realitása, hogy oda eljussanak, nagyon kicsi. A legolcsóbb jegy is annyiba került, hogy a családi költségvetést ezzel nem lehetett megterhelni. Maradt számukra a tévéközvetítés, de azt nagyon komolyan véve, a műsorhoz igazítva az ünnepi ebédet, élvezve a hangversenyt és egymás közelségét az újév első napján. Mintegy ezzel is bizonyítva a család fontosságát, azt, hogy ők ketten olyan szülők, akik szeretnék, ha a példa maradandót hozna létre Amy és Peter lelkében. Erre az első hűvös, fenyőillatos napra ők is úgy emlékezzenek mindig vissza, hogy Anyu és Apu várta őket, közben a bécsi keringő dallama hangzott a tévéből, balett számok és városképek bejátszása közben. Aztán mást hozott a sors. Az újév első napján Bell ugyanúgy elkészítette az ünnepi ebédhez valókat, hogy csak az utolsó melegítések maradjanak hátra, majd leült a tévé elé, és várta a bevezető akkordokat,

maga mögé tett egy párnát, kényelmesen összekuporodott a kanapén, megpróbálta egy pokróccal betakarni a hátát, ami persze nem sikerült, rövid ehhez a karja, ez mindig Gil feladata volt. Bell pedig olyankor élvezte a simogató kezeket, dorombolt és nyújtózkodott, mint egy hatalmas macska, és hallgatta a mosollyal kísért álmorgást, hogy így Gil nem fog elférni, húzódjon már kicsit összebb...

Bell egy lökést érzett az oldalában, valaki a könyökével megütötte. Sötétedett, az alkonyodó égbolton haragos felhők úsztak, fenyegetően ijesztgetve a tömeget, amely mind csak egy irányba fókuszált és figyelt, a távolabb lévő emelvényen ülő zenekarra, a kivetítőkre és a gyönyörű zenére, mely dallamokkal töltötte be a kora nyári éjjelt. Még most sem hitte, hogy annyi idő után tényleg itt lehet. Az utolsó pillanatig bujkált benne a félelem, hogy történni fog valami: esős lesz az idő, vagy Matt meggondolja magát és ismét nyakig belebújik a munkába, hiszen többször is mondta, hogy a komolyzene nem az ő asztala. Bell ilyenkor csak mosolygott és nem akart vitát nyitni arról, hogy egy ilyen koncerten a részvétel a lényeg, a tömeggel való együtt lüktetés, a közös átélés, a környezet szépsége, a varázslatos éjszaka. Ezek mind-mind együtt alkotják az élményt, és a zene csak háttér lesz. Úgy érezte, a férfi tudja ezt magától is, csak fél a helyszíntől, nem akarja újraélni az elveszített múltat, még túl közeli a veszteség. Ezért állt fenn a veszély, hogy képzelt akadályokat helyez majd ki. A nő áthelyezte a testsúlyát a másik lábára, kicsit fájt a lába a több órás álldogálástól, de annyira élvezni akart minden pillanatot, hogy nem is törődött a fáradtsággal.

Meglepődve figyelte önmagát és a reakciókat, amelyeket teste produkált. Már régen nem érzett ilyen felszabadult örömet és

ilyen nyugalmat. És mindezt egy olyan férfi váltotta ki belőle, akit csak pár hónapja ismert közelebből, mégis mintha egész életében ismerte volna. Hasonlóak voltak a gondolatok, ennek ellenére minden válasza új kérdést szült, és Bell úgy érezte, egyre többet akar tudni. A Matt-tel való beszélgetések új irányokat, lehetőségeket tártak fel, egy másik világ nyílt meg előtte, mely ismerős volt ugyan, mintha már megtörténtek volna egyes dolgok, és mégis más, mert másvalakivel más. Bell eltűnődött azon, hogy Matt-ben mintha két ember élne. Az egyik magasan társaságbeli, bőbeszédű, minden témában jártos, szellemesen kifejező és olyan elegáns, mintha divatszakerítő öltöztetné, de a nő úgy érezte, mintha ezzel Matt valamit leplezni szeretne, mintha ki akarna védeni sok-sok tolakodó, magánéletet firtató kérdést. Persze, kedvelte ezt a Matt-et is. De a másik, a neki kedvesebb, egy egyszerű, családcentrikus, kertet, könyveket imádó pasi volt, aki úgy tudott Lisáról, a feleségéről és az otthonáról mesélni, hogy Bell vele együtt érezte a szeretetet és az elmúlás fájdalmát, alig tudta a könnyeit elrejtteni, és akivel pont ezért, úgy tűnt, mintha közös rég-rég múltjuk lenne, amelyben közös az idő – csak éppen más a táj. Olyan témákról tudott vele beszélni, amiket már réges-régen mélyre eltemetett magába, mert utoljára Gillel beszélt meg. Azt vette észre, hogy alig várja a reggelt, sürgeti az időt, mert újra hallani szeretné a férfi dinamikus, gyors beszédét, logikusan összeállított levezetéseit és a nevetését. A benne kavargó zűrzavar a Matt-ből sugárzó erő és biztonság jeleire elcsitult, újra energikusnak érezte magát, egyre többet nevetett. Odahaza Amy és Peter mosolyogva simogatták meg édesanyjuk karját, mintha most ők szurkolnának, és az Anyu lenne a gyerek, ők pedig a felnőttek.

LIL

– Apa! – sokszor hangzott el a nap folyamán Lil szájából a szó különböző hangsúllyal, attól függően, mit akart mondani az Apunak. Bell csöndben figyelte apa és lánya párbeszédeit, ritkán kapcsolódott be, mert rá akart érezni a lényegre. Odahaza Amy barátnőivel jól kijött, annak ellenére, hogy megtartott bizonyos távolságot, mert úgy érezte, így könnyebben irányítja a fiatalság néha sületlen ötleteit. De ez most valami új volt. A középiskolás Amy és az édesapa kapcsolata nem valósulhatott meg, és Bell bizony kénytelen volt néha lemaradni, hogy kisplogja a szemében összegyűlt könnyeket az Amytől fiatalabb korú, de hasonló temperamentumú Lil és Matt szoros kötődése láttán. Úgy kezelték egymást, úgy ismerték egymás gondolatait, hogy Bell fájdalma ellenére örült, hogy így láthatja őket. Felismerte az apa néhány cselekedetét, amit maga is alkalmazott, hogy elvonja a lánya figyelmét néhány veszélyes vitát kiváltható pillanatban, és felfedezte a kislány viselkedésében is a mintát, mert apróbb korában Amy ugyanígy istenítette Gilt, hozzábújt, az ölébe ült, összekócolta a haját, majd helyreigazította. És most itt volt előtte a példa, hogyan folytatódhatott volna a történet. Nagyon jól mulatott magában, amikor néha észrevette, hogy Matt túlbonyolítja a dolgokat, és Lil az égre emeli a tekintetét, mintha öregnek és tehetetlennek tartaná az Aput, akire öneki kell vigyázni, mert különben eltéved. Ennek ellenére minden pillanatban az Apu volt a világ közepe. Nézte őket, a magas, nagyon erős férfit, ahogy magához szorítja a válláig erő, pillekönnyű, lamentáló kislányt, aki megfellebbezhetetlen hanghordozással közölte vele újabbnál-újabb óhajait a

jövőre tekintettel, és a szomorúság apró tüskéje ellenére úgy érezte, ezt látnia kellett.

A zene egyre dinamikusabb lett, mintha bevezetne valami váratlant. Hirtelen sugarak kezdtek pásztázni az eget, az akkorok ritmusára körbeforogtak, pötyögtek és csíkoztak, a színük sokféle lett, de vezetett továbbra is a mélykék lézerfény. Bell felnézett a magasba, fejével nyomon követte a sugarakat. Lábában lüktetett a ritmus, és lassan hullámozott a teste a zenére. Arcával Matt vállához simult, olyan jól esett egy kicsit megpihenni. A dobszó fokozódott, és egyszer csak felröppentek a tűzijáték első rakétái, millió fénylő csillaggá robbanva szét a nézők fölött az eget. Bell szeme káprázott, és nem is akarta kimondani hangosan, hogy milyen gyönyörű, csak állt, hátulról átkarolta Matt derekát, és remélte, hogy a férfi is érzi a pillanat varázsát. Talán ettől a sok apró szép pillanattól kicsit nyugszik majd lelkének fájdalma. A gondolatok hasonló síkon mozognak néha, mert Bell derekát átölelte egy erős férfikar.

A tömeg hömpölyögve áradt a kijáratok felé, Lil belekapaszkodott Matt-be, nehogy elveszen. Bell igyekezett a közelükben maradni, hátulról átölelte a kislányt, de aztán felhagyott az udvarias viselkedéssel, átkerült a férfi bal oldalára és belekapaszkodott a karjába, így már biztosabb volt az együtt maradás lehetősége. Amikor kijutottak, vett egy mély levegőt és viszanézett. Csak egy pillantást akart vetni még egyszer megvalósult álma helyszínére. Mintha megéreztek volna a kívánságát, a rendezők nem kapcsolták le a lézerfényt, a kastély kivilágítva állt, és fölötte az éjjeli égboltot átlósan szelték át a fénysugarak. Bell hallgatva gyönyörködött, és közben az járt az eszében, hogy ez a gyönyörű nap a kiemelkedőek közé ke-

rült, azok közé, amelyek erőt adnak majd a mindennapok elviseléséhez, színesítik azt és melegítenek.

STEVEN

– Várj, ezt nem értem! Hogy kerültetek oda? – tette fel a kezét Bell, megakasztva egy pillanatra a mesélésben Stevent, de annyira kíváncsi volt a fiú élményeire, hogy fontosnak tartotta mindjárt az elején tisztázni a mellékszálakat. Közben nem hagyta abba a paprika mosását sem, noha a fiú a gyakorlati kérdéseire, hogy szeletekre vágja, vagy karikára, csak a vállát vonogatta, és nem sok segítség volt a döntésben. Amíg Bell a konyhában ügyködött, körülötte téblábolt és válaszolgatott a kérdésekre, majd amikor látta, hogy a nőt tényleg érdekli a téma, külföld, utazás, tanulás, fiatalság, élmények, mintha minden a helyére zökkent volna, a fiú megnyílt, és Bell csak ámult Steven éles meglátásain, józan következtetésein és magán a filozófián, amit az egész tanulmányútból levont.

Közben már az emeleten serénykedtek, Bell a virágokat tisztította még egy kicsit és közben figyelt. A fiú nagyon hasonlított az apjára, és nem csak kinézetében az arca, a szeme, de a gondolatai is visszatükrözték Matt magas erkölcsi elveken nyugvó nevelését. Bell magában tisztelettel adózott a férfinak a következetességért. A fiú minden kérdésre válaszolt, és nem csak udvarias, idegennek, vendégnek kijáró igennel vagy nemmel, hanem kimondott érdeklődéssel hallgatta Bell fejtegetéseit és tapasztalatait, és reagált rájuk saját gondolatokkal. A nő nagyon élvezte a beszélgetést, és már értette, miért olyan büszke Matt a fiára. Vajon tudja ezt a gyerek? Bell ugyanígy gondolt a saját gyerekeire, és nagyon remélte, hogy Matt sokszor elmondja otthon, mennyire szereti őket. Amikor az apa

annyira erősen domináló jellem, mint Matt, nehéz lehet a fiúnak érvényesülni, és bebizonyítani, hogy képes már sok mindegyikre önállóan is. Vajon tudja Matt kezelni ezt a helyzetet? Kis meglepetéssel érzékelte, hogy amerre fordul, a fiú követi, mint akinek jól esik, hogy most egyedül ő van a figyelem középpontjában. Bell ösztöne súgott, mintha már megtörtént volna valami ilyesmi vele. Otthon Peterre vigyáztak mindketten, Amy és Bell is, mert úgy érezték, eltűnt mellőle az apai példa és segítség. Mintha tükörképet látna, itt a figyelem Lilre összpontosul. Jól érzékeli? Matt és Steven is a kislányra vigyáz, de ki óvja és vigyázza Stevent? Ki a bizalmasa, ki pótolja a hiányt nála? Kinek mesél az álmairól, a vágyairól úgy, ahogy azt Peter teszi odahaza és Bellnek szöveget órákon át? Amynek az apai szó hiányzik, lehet, hogy jól súg az intuíció és Stevennek meg az anyai figyelem kellene?

– Megnézzük a képeket? – kérdezte a fiú, aki előző nap hevesen tiltakozott az ellen, hogy az idegen nő bepillantson a szobájába, és már vette is elő a gépét, keresve a fájlokat. Bell nagyon örült a lehetőségnek, mert egész más szóban hallgatni egy történetet, de sokkal élvezetesebb, ha képeket is mutatnak hozzá. Steven fotói nagyon jók voltak, rengeteg épületet fényképezett le, és a részleteket sem hagyta ki. Látszott, hogy nem cél nélkül kattintgatott, hanem vannak számára érdekes tárgyak, ezeket célozta meg. Bell sorban tette fel a kérdéseket, Steven magyarázott, lelkesen, tiszta szívből, és a nő teljesen elfeledkezett arról, hogy ezt a gyereket alig ismeri, valami mélyről jövő szimpátiát érzett feléje. Már tette volna fel a következő helyszínre vonatkozó kérdést, amikor Matt sürgető hangja félbeszakította a beszélgetést. Összevillant a szemük,

és a nő érezte, hogy most ugyanarra gondoltak: jó lenne folytatni.

HÁRSFAVIRÁG

A betonfalak közé szorított kis patak habzón tajtékos hullámokat lökött a magasba, háborogva hurcolta magával az előző esti vihar nyomait, letört ágakat és faleveleket, fehér és antracit színű közúzalékot és vöröses barnás iszapot. A partján kőpárkányon könyöklő diákok gyönyörködtek a természeti erők vad haragjában, mert a patak még ebben az állapotban is imponáló szépség volt. Szerették, amikor kristálytisza szalagként suhant a városon át kenek tömegét ringatva hátán, de tisztelték harsogó, árvizet hozó természetét is. A kora nyár zivatarokkal érkezett, a levegő párás volt, virágillattal teli, tömény és dús. A tér közepén álló vörös köves épületből ünnepélyes zene hangjai szálltak a nyitott ablakon keresztül, majd egy hűvös férfihang szólalt meg:

– Doktorra fogadom...

Kisvártatva kinyílt a nehéz díszes kapu, és a lépcsőn egy kis csoport hagyta el az épületet. Amy és Peter mögött lassan lépegetett fekete-fehér ünneplőbe öltözve Bell, kezében szorongatva több éves kutatómunkájának eredményét, a doktori oklevelet. Magas sarkú cipőjében óvatosan kerülgette a tócsák maradékát a macskaköves úton.

– Milyen érzés? – kérdezte a vállát átölelő magas, ősz hajú férfi. – Nem fog hiányozni?

– Nem Matt, befejeztem. Lesznek még kihívások, de most inkább pihenni szeretnék, veletek.

Lassan kisütött a nap és felszárította a párát, apró pamacsok emelkedtek a domboldalból felfelé. A víz őrjöngő zúgása le-

csillapodott, a színe lassan visszaváltozott az eredeti mélyzölddé, leülepedett a sok hordalék és a patak megbékélve folytatta útját a távoli tenger felé. Nem tudta, hogy Bell róla írta dolgozatát.

Másnap Bellre még várt egy feladat. Egy tartozást kellett rendeznie, beszámolni egy megtartott ígéretről, és a megvalósult álmról. Erre az útra nem kísérte el senki. Állt Gil sírköve előtt és mesélt. Valami roppant a melegtől felpúposodott aszfalton. Bell lenézett és meglepődve látta, hogy sárga szirmok szőnyegén tapos, a hársfa elkezdte levetni virágruháját. Egy virágzó ág az arcába csapódott, végigsimította befont haját, megkarcolta a nyakát és beleakadt a bordó top vállába. Amíg Bell felnyúlt és kiszabadította magát az ág fogságából, egy kis hársfavirág belepottyant a nyitott táskába. A nő benyúlt érte, a tenyerébe vette, majd gyengéden megsimogatta az illatos virágok vajszínű szirmait. A hársfavirág apró gyöngyközepe bátorítón pislantott vissza, mintha rajta keresztül üzent volna valaki a távolból:

– Minden rendben van, folytasd!

Engi Zsuzsanna

Engi Zsuzsanna vagyok. Álmodozó, mesemondó, történetíró, hagyományok őrzője. Mellette racionálisan gondolkodó építőmérnök; gyakorló édesanya; feleség, aki elveszítette a párját; egy

nő, aki újra megtanult szeretni; aki elhatározta, hogy talpra áll, maga szabja meg a határait és megtanulja újra élvezni az élet minden percét sérülékenyen, harcolva, teljes életet élve, mert „bátraké a boldogság” ötvenen túl is.

Zsubrits Zsolt

Az albérlő

Adelé a fürdőszoba ajtajában végérvényesen leszámolt az ösz-szes ábrándjával. Marcus ugyanis megint szapulta és üvöltözött vele, mint általában a közös életük elmúlt öt évében minden héten legalább hétszer. Most éppen a fogkrém miatt. Előtört és fröcsögött belőle valami éktelen állatiasság. A nő gyakorlatilag egy dúvad áldozatává vált. Bár ennyi idő után már érzéketlenné vált a terror hozzá elérő hullámaival szemben. Legalábbis a felszínen. Kész. Vége. Ott a fürdő bejáratánál, az utolsó drámai jelenetük tetőpontjánál elpattant benne valami. Zokogva, önmagát teljesen átadva a megsemmisülésnek szaladt föl a hálósobába. Kisírt szemekkel fürta bele arcát a kedvenc párnájába. Magán kívül zokogott, hüppögött. Ugyanakkor érezte, hogy véget ért egy fejezet életében, mert belátta, hogy a párjával nem lehet mit kezdeni. Ezen az estén beismerte, és a könnyeit törölve elfogadta az elmúlt közös éveik minden egyes fájdalmas pillanatát.

Tudta, nem róla szólt a történet egyetlenegy dühvel túlfűtött perce sem. Az élettársa igazából sohasem ő miatta jött indulatba. Az erőszakos megnyilvánulásaihoz, kötekedéseihöz neki tulajdonképpen alig volt köze. Nem is őt látta a fürdőben, amikor ismét jól leteremtette. Valaki egészen mással viaskodott. Azokkal a korábbi emlékeivel, azokkal a korábbi szereplőkkel csatározott, akik valamikor megsértették, és örök, szívbe hasító sebeket ejtettek benne.

Marcus Adelé-lel ismételte azokat a kínzó és gyötrő élményeket, amelyekben iszonyú és fájó érzéseket élt meg. Ő már tudta, hogy nem vele van baja a férfinak, hanem akit, amit oda képzelt a sajgó múltjából. Vajon mi minden történhetett korábban Marcus életében, ha ennyire fel- és kitört belőle hétről hétre? Hiszen újra és újra felcsattant és kiborult. Folyamatosan felcserélte a helyet és időt, meg Adelét, azzal a körülménnyel és azokkal a személyekkel, amik, akik valóban megsebeztek a lelkét, a legérzékenyebb részét valamikor és valahol.

Adelé szeméről hirtelen leesett a hályog. Többször egymás után mély levegőt vett. Majd elkeseredését félre téve, aztán elfeledve, megkönnyebbülve és mosolyogva ment vissza a tett színhelyére, ahol a férfi még mindig hisztizett, mint egy elégedetlen kamasz. Eléje lépett. Arcába nézett. Szemeit fürkészte. Csak állt előtte, mint az öreg Dunában a pihenő szürke gém a természetfotós előtt. Rezenéstelenül.

Marcus gyűlölettel feltöltve az arcába vágta a nedves törülő szivacsot, és üvöltve vette fel a fonalat ott, ahol Adelé korábban kilépett a jelenetéből.

– Mit képzelsz, te ingyenélő! Azt hiszed, azért tartalak, hogy ne takaríts?! Hogy néz ki ez a mosdó?!

A nő szelíden mosolygott továbbra is, nem moccant. Kihívta maga ellen a sorsát. Marcus szembeköpte. Folytatta a harcot. Igaz, akkor már csak ő viaskodott. Adelé meg ugyanúgy várt, és továbbra sem mozdult. Nem hátrált és nem is védekezett. Nem is válaszolt. Nem kívánt már részt venni a férfi drámájában. Így zajlott tovább a színdarab. Egyszereplős előadássá változott, amit csak egy néző figyel. Igazi, vérbeli monodráma.

A férfi elbizonytalanodott. Kicsit visszavett erejéből. De a nő tisztában volt azzal, hogy még nem ért véget a csata.

– Most meg mi van? Megnémultál? Legalább válaszolj, ha kérdezlek!

A színpadról a nézőtérre került Adelé azonban még mindig szenvtelenül mosolygott. A kötekedő nem bírta sokáig. A hatalmától, a méregfogától megfosztottak szégyenével újra töltött és tüzelt.

– Te nem is ember vagy, hanem valami mutáns — és tehetetlenségében faképnél hagyta Adelét.

Ekkor valami egészen rendkívüli és időtlen nyugalom szállta meg a nőt, amit persze nagyon élvezett. Lubickolt ebben a végtelenből érkező, megmagyarázhatatlan békében. Aztán gondolkozott, igaz nem habozott sokáig. Gyorsan felhívta Mike-ot, és találkozót kért tőle. Szerencséjére aznap este a férfi teljesen szabad volt. Felszabadultan, derűsen indult hozzá, hogy jól kipanaszkodja magát. Enyhén csapzottan és idegesen érkezett meg a kávézóba.

Gyorsan terepszemlét tartott. Kissé ugyan félt és aggódott, mégis elégedetten nyugtázta, hogy Mike már vár rá az egyik kisasztalnál.

– Szia! Régóta? – kérdezte lihegve.

– Én is csak most érkeztem. – húzta mosolyra száját a férfi. – Nem nézel ki valami fényesen.

– Ne is mondd! – legyintett felé bosszúsan, és kimerülten hupant bele a szemközti székbe.

Mike hagyta, hadd nyugodjon meg kicsit. Hosszú kávé rendelt a nőnek, magának pedig egy pohár fehérbort. Próbálta kiismerni, megtudni, mi zajlik a nőben.

Váratlanul, minden ok nélkül ingerült lett. Talán a nőről tapadt rá valami kellemetlen dolog. Talán a megsejtett jövője miatt vált kissé feszültté. Egyelőre nem tudta eldönteni. Segítségére sietett a felszolgáló a tálcán érkező italokkal. Átmenetileg lehetett mivel babrálni. Akkurátusan lefoglalták magukat a kávéval és a borral.

A nő hamar belekortyolt a tejes feketéjébe, amitől kapásból jobban érezte magát.

– Nézd, ha nem akarsz, nem beszélsz róla – törte meg a körülöttük ólálkodó csendet Mike.

– Ugyan, – csattant fel a nő – ismersz, úgyse bírom sokáig magamban tartani. Meg látod is rajtam... Szóval elköltözöm Marcustól. Megelégedtem. Eddig bírtam. Nincs tovább együtt. Majd sírásba fordult a tehetetlensége és fájdalma. Perceken át bőgött, mint az a riadt gyerek, akit elvesztettek a piacon. A férfi türelmesen várt a sorára. Egyszer majd csak alábbhagy a benne dúló vad káosz, és elfogynak a könnyei. Nagyjából tíz zsebkendő és a latte elfogyasztása után már be is következett ez.

– Ez egy szörnyeteg. Csak követel, csak vádol. Mindig szidalmaz. Mintha bokszsák lennék, akit kedvére püfölhet, ahogy úri kénye-kedve kívánja – szipogta. Majd újra rázendített.

– Nem is tudom, hogy mi miatt indult be ez a délutáni veszekedésünk. Valami apróságon megint. Aztán ordított, lehordott mindennek. Végül leköpött.

Újabb síróroham kapta el. Rázkódott az egész teste, kezei remegtek. Mike simogatni kezdte, és nyugtatgatta, ahogyan egy férfitől telik.

– Nyugodj meg kedves Adelé, már elmúlt. Nincs semmi baj. Itt vagyok veled.

– Én meg eldöntöttem – folytatta hüppögve –, azért se megyek bele a civakodásba. Vártam. Hallgattam. Tűrtem. Végül ott-hagytam.

Szemmel láthatóan többé-kevésbé lehiggadt a nő. Mike gyengéden megszorította a kezét, és közelebb húzta magához.

– Miért csak most mertem ezt meglépni? – burjánzott fel Adelé-ben a bosszankodás.

Ennél a pontnál abbamaradt a beszélgetés. Néma csend ült kettőjük közé. Majd a férfi folytatta.

– És hová költözől?

– Elhoztam magammal, amire feltétlen szükségem van. Azt hiszem, visszamegyek anyámhoz... De csak átmenetileg.

Adelé ekkor kicsit elbizonytalanodott. Tétován, kérőn pillantott a férfitra, egyenesen a szívének célózta az őszinte vágyát.

– Figyelj Mike! Nagyon nem bírom anyámat. Nem hinném, hogy sokáig tudnék vele lakni. Esetleg nem mehetnék hozzád? A kisházban meghúznám magam, ha nem bánod.

A férfinak egy csapásra leesett a tantusz. Az előbb ezért vált bizonytalanná, mert ettől félt a legjobban.

– Persze. Gyere! – jött a gyors válasz a fejéből.

De belül szorítani kezdte valami a gyomrát. Megint aggódni kezdett. Szomorúság lepte el. De nem igazán akarta Adelé-lel megosztani a rossz érzéseit. Csupán segíteni akart rajta, hiszen bajban van szegény. Legalábbis ezzel nyugtatta magát. Idővel úgyis rendeződik minden. Akkor már el fogja mondani a változást, az új kapcsolatát. No meg Margarethnek is, hogy albér-lője lett.

Marcus ugyanúgy ott hagyott csapot-papot, ahogyan Adelé. Autóba ugrott, és elviharzott, egyenesen ki az autópályára. A 15-ös kilométerkönél aztán letért északi irányba. Tolta neki, ami belefért. Csak akkor kezdte összpontosítani figyelmét, amikor a kocsi bal hátsó irányából egyenletesen visszatérő, tompa pattogás ütötte meg a fülét.

– Ez nem lehet igaz! Most még ez is! – majd gyorsan félrehúzódott.

Kiszállva dühösen vágta be az ajtót. Az indulatai vették át az irányítást, mint oly sokszor a mai nap során. Akár egy felbőszült bika, prüszkölt és fűjtatott. Mérgében rugdalni kezdte azt a kereket, amelyik megadta magát. Káromkodott, ahogy a száján kifért. De ettől sem szállt el a dühe. Csak dült-fült. Szidta felmenőit, és közben önkéntelenül ökölbe szorult a jobb keze. „Már megint velem történik ilyen! Ezt nem hiszem el! Hogy az a...!” Pulykavörös arccal durrogott, csapkodott.

Izzadságcseppek ültek ki a homlokára. Néhány percnél el kellett tennie, mire ura lett a helyzetnek. Összeszedte magát. Haragja is alábbhagyott kissé. Feltúrte ingujjszárát mindkét karján, és sóhajtozva nekigyürkőzött a kerékcserének. Kapkodva, csapkodva, még mindig puffogva vette elő a szerszámokat és a pótkereket. Olajtól ragacsos rongyot terített a térdai alá. Körülötte belepte az üde tavaszi estét a fáradt kenőolaj kesernyés, szúrós, orrot facsaró szaga. De most nem érdekelte annyira a bűz. Sőt, az attól felébredő undorával sem foglalkozott különösebben. Az elmúlt percek kapkodása és felkorbácsolódó indulatai felemésztették szabad energiáinak jelentős részét. Arcára kimerültség, fáradtság ült ki. Szomorúan és megadóan,

mint egy csatát veszített hadvezér, állt neki az emelő felkurbli-
zásához. Oldalt lépett, hogy nagyobb erőt tudjon kifejteni, de
váratlanul kicsúszott alóla a talaj. A férfi teste fölötti irányítá-
sát elvesztve bukott bele a nem látható szakadékba. Csak egy
tompa puffanás jelezte, hogy földet ért.

Még aznap éjjel megkapta Adelé a Marcus haláláról a szomorú
hírt. Először nem is akarta elhinni. Teljesen sokkolta. Egészen
beleborzongott, és fájt is a szíve, bármennyire szeretne volna
eltussolni magában ezt a kíméletlen érzést. Igaz, idővel elfo-
gadta, ami történt.

Egy héttel később Mike idegesen várta Margarethet a nappali-
ban. Tudta jól, hogy nehezen fog menni újdonsült albérlőjének
az elfogadtatása. Főleg, hogy jól ismerte Adelét a párja. Hihe-
tetlen mértékű feszültség uralkodott a levegőben, amíg megér-
kezett Margareth. Mindkét irányban megfelelési kényszert
érezett. Adelének hogy mondja majd el, hogy már erősen fog-
lalt egy ideje? És a nagyobb dió: Margarethnek hogy mondja
el, hogy ki az albérlője? De már nincs visszaút. Döntött. Rá-
adásul Adelé már be is lakta a vendégszobát az emeleten. Mit
szépítse a dolgot, egészen összeemelegedett vele a közösen
töltött estéken. Néha már hiányérzete támadt, ha nem láthatta.
Nagyon is megkedvelte őt. Meg nem szeretett egyedül lenni a
házban. Mit fog ezért kapni Margarethtől?

Margareth a szokott vidámságával, és egy kis huncut mosoly-
lyal lépett be a házba. Puszi, puszi. Egy-két hogy is vagy, meg
tiszteletkör után Mike a lényegre tért.

– Kiadtam a fenti szobát egy ismerősömnek.

Margareth kicsit elsápadt, leült a közelebbi fotelba. Arcára kiült minden féltékenysége és félelme.

– Remélem, nem nő?

– Miért? Gond?

Margareth felállt, falfehér lett az egész arca, és mint a büszkeségében megsértett eladósorú lány, elfordította egész testét a férfitől.

– Ne tedd velem ezt! Nem ezt ígérted! Mike! Mit művelsz velem?! – és vörösbe váltott az arcszíne. Mintha szégyen érte volna.

Mike csak állt megkövülten. Erre azért nem számított.

– Akkor részemről ennyi volt – sziszegte a fogai közül a nő. Aztán határozott, széles mozdulatokkal, és nagyjelenetet tartva zajosan távozott Mike házából.

Adelé mindent hallott odafönről. Lassú lépésekkel, szinte nesztelenül ért le a pórul járt férfihoz.

– Azért ezt nem gondoltam volna róla. Ez gáz, ha ennyire eszi a kefét.

Majd ő is helyet foglalt abban a fotelban, ahonnan az imént felpattant Margareth.

– Tudod, Mike, ez a nő birtokol téged. Kisajátít teljesen magának. Hogy bírod ezt a fogságot?

Enyhe, cinikus gúny hallatszott ki az utolsó mondatából. Lába-it keresztbe tette, kényelmesen hátradőlt. A legnagyobb nyugalommal és elszánással hívta magához a férfit.

– Na, gyere ide, te kurafi! – nevetett fel harsányan Adelé.

Mike alól azonban kicsúszott a talaj. Teljesen elvesztette a fejét. Föl s alá járkált, mint a ketrecbe kényszerített oroszlán. Ingerült lett, s türelmetlenné vált közben. Forrt benne valami szokatlan és éktelen keserűség. Ráadásul mérgének nem talált

kijáratot magából. Fejében mindenféle kusza gondolatok és alaptalan vádak kavarogtak. Könnyen elérhető bűnbakot keresett, akin elverheti a port. Mivel nem tudott kikeveredni elméjének csapdájából, még feszültebbé vált. Kis idő múlva azonban egy huszárvágással megoldást talált a bajára.

– Figyelj ide, Adelé!

A csábítója kacéran, ahogyan csak egy nő képes, előrehajolt. Csupa füllé vált.

– Legjobb lesz, ha most visszaköltözől anyádhoz. Sajnálom. Egyedül szeretnék lenni magammal. Nekem ez túl sok, ami az utóbbi időben...

– Biztos, hogy ezt akarod?– vágott közbe riadtan Adelé.

– Nézd! Nekem sem könnyű. Megérthetnél. Gondoljuk át ezt az örületet. Aztán majd meglátjuk, hogyan tovább. De én egy darabig biztosan egyedül akarom folytatni.

Adelé komorra vált. Amilyen halkan érkezett le a nappaliba, ugyanolyan csendesen távozott fentre, az ideiglenes szobájába. Ott gyors, rutinos mozdulatokkal összecsomagolt. Szedte a cókmojkját, aztán elbúcsúzott Mike-től.

– Azért, ha hiányzom, hívjál fel.

– Természetesen. Majd jelentkezem.

A nő viszont tudta, hogy mindkettőjük útja ezentúl más-más irányba halad tovább. És ettől a bizonyosságtól bánatosnak, de szabadnak érezte magát. A búcsúpuszt még jól kiélvezte, és elraktározta örökre emlékezetébe a kedves élményeinek fenntartott polcon, aztán sietve távozott. Nem nézett vissza többé.

Zsubrits Zsolt

Nevem Zsubrits Zsolt. Győrben élek és dolgozom. 3 nagykorú gyermekem van. Mindig is érdekelték az emberek, emberi sorsok, az emberben működő erők, lelki történések, a rezdülések. Közel 6 éve kezdtem el rendszeresebben írni, a gondolataimat és érzéseimet papírra vetni. Szeretem az életet minden örömével és bánatával együtt.

Litavszky Zsuzsa

46-os sportcipő tépőzárral

„Nem a körülmények határozzák meg, hogy boldogok vagy boldogtalanok vagyunk. Hanem a körülményekhez való viszonyunk.” Ismeretlen eredetű gondolat

Nem tudom, Ön hogy van vele, de én utálok várakozni. Sajnos, ezt azonban nem tudom megúszni. Megtanultam elviselni. Beletörődtem. Sokkal könnyebb ilyenkor, ha gondoskodom a magam szórakoztatásáról. Zenét hallgatok, persze fülhallgatóval. Közben meg nézelődök is. De amikor huszadszor akad meg a tekintetem ugyanazon a plakáton, akkor már egyáltalán nem tartom szórakoztatónak a várakozást. Ezért inkább olvasok. Nem mindig a technika segítségével. Van, amikor egyszerű, normális formában lévő könyvet tartok a kezemben. Természetesen a lapokra nem Dickens vagy Shakespeare írását nyomtatták. Valami könnyebb, bármikor abbahagyható, puhafedelű kiadványt viszek magammal. Tudom, hogy az ilyen típusú darabot régen egyszerűen „ponyva” névvel illeték, amely egyfajta nivótlanság szinonimája volt. Merthogy az ócskapiacra pult helyett erre az anyagra szórták az olvasnivalót, ahol a vásárló kedvére válogathatott a rongyosra olvasott, és a kevésbé rossz állapotú darabok között.

Ilyen könyvvel a kezemben a kórházi folyosón lévő, unalmas fehér padok egyikén ücsörögve múltattam az időt. Vártam és közben elmerültem a sorok között. Az ott leírt történet szerep-

lőjéhez csatlakozva valahol az amerikai erdők egyikében menekültünk üldözőink elől.

Tudtam, hogy egyedül ülök a padon. Ezért, amikor egy férfihangot hallottam, meglepődve néztem fel.

– Asszonyom, bocsásson meg, kérdezhetek valamit?

Megszoktam, hogy az információk kiapadhatatlan forrásaként tekintenek rám azok az emberek, akik mások segítségére számítva szerzik be a számukra szükséges válaszokat. Nem szoktam csalódást okozni nekik. Ha tudok, készségesen felelek.

Most is ez történt.

– Miben segíthetek? – Hogy jó szándékomat kifejezzem, becsuktam a könyvem és letettem a padra.

– Nem tudna nekem abban segíteni, hogy honnan tudnék tépőzáras, 46-os méretű sportcipőt olcsón beszerezni?

Mielőtt válaszoltam volna, a másodperc töredéke alatt végigfutott pillantásom a kérdezőn. Kétkerekű tolókocsiban ült. A „legegyszerűbb típus”, a kerekesszékek Trabantja. Semmi elektromos kütyü, semmi extra. Ki tudja hány embert szolgált már ki? Viseltes volt, mint egy rossz kabát, ami igazából soha nem volt elegáns, női vágyakat ébresztő darab. Egyébként is, ki az ördög vágyai között szerepel fiatal korában „márkás” tolókocsi? Mert abban egy viszonylag fiatal, elég testes, bár kövérnek nem mondható szőke férfi ült. Talán harmincas évei elején járt. De akár egy jó karban lévő ötvenesnek is gondolhatta az ember. Kedves, mosolygós volt az arca, amit erősen aszimmetrikussá tett a kissé balra húzódó szája. Bal keze mozdulatlanul, félig ökölbe merevedve hevert az ölében. Ez a karja jóval vékonyabb volt, mint a másik, az egészséges. Gesztikuláláskor a jó kezét használta. Ezeket a mozdulatokat azonban nem nevezném olaszos heveségűnek.

Kopott, rövid ujjú pólót viselt. Ebből gondoltam, hogy csak az épületben mozoghat, mert kint ebben a szerelésben meg sem kísérelhette volna a sétát. Ehhez túlságosan hideg volt. Rövid, short szerű nadrágot viselt, amiből a tolokocsiban nem sok látszott. A guruló székre való jogosultságát igazolta, hogy a bal lába nem igazi volt, hanem protézis. Combja felétől látszott az eszköz. Nem tudom, hogy a gyalogos járáshoz már megszerezte-e szükséges gyakorlatot, mindenesetre mankót nem láttam a székére szerelve.

Mindkét lábán cipő volt, az a bizonyos tépőzáras sportcipő, 46-os méretben. Valóban, igencsak viseltes állapotban. Ha így dobná be a szemetesbe, nincs az a kukázó, aki örömmel kaparta volna ki a szeméthalomból. Hogy meggyőződhessenek szavahihetőségéről, készségesen megmutatta, milyen rosszul működik a tépőzár. A lábbelijének az ő számára ez volt a legfontosabb része, hiszen csak egyik kezével tudott a cipő felvételén dolgozni. Ha a tépőzár nem működik, kidobhatja mind a két darab surranót, annak ellenére, hogy a talp része jóval kevésbé tűnt kopottnak. Új cipő vásárlásának luxusát nem nagyon engedheti meg magának. Természetesen ezek a gondolatok hamarabb átfutottak a fejemen, mint ahogy Ön ezt a pár sort elolvasta.

Mivel a turkálók állandó vendége vagyok, mint Feri, a makkoshotyкаи „kocsmának”, rögtön azt akartam válaszolni, hogy elvállalom a beszerzést. De aztán rájöttem, hogy könnyelmű ígéretet nem teszek, hiszen nem sűrűn találni – még a használt ruhák kincsesbányájában sem – ilyen nagyméretű cipőt. Inkább arra gondoltam, majd körül nézek, és ha találok, akkor boldogan elhozom neki.

Viszont, mivel időm volt, úgy döntöttem, beszélgetek vele egy kicsit. Nem csak úgy felületesen, hanem őszinte, igazi érdeklődéssel.

– Nincs felesége vagy más rokona, aki megvenné magának azt a bizonyos cipőt?

Kérdésem rögtön megnyitotta a beszélőkéjének a csapját. Látszott rajta, nagyon örül, hogy kimondatlanul arra kértem, beszéljen, beszéljen magáról. Ki volt éhezve egy ember társaságára, mint a várbörtönben senyvedő rab, akinek napok óta elfelejtették behozni a pocsolyaízű ivóvizét.

– Nincs nekem családom. Tessék elképzelni, itt élek a kórházban a bel-utó osztályon. Szépen hangzik ez a név, de valójában azok vannak ott, akiknek ezen az osztályon van az UTOLSÓ ágy, amit magukénak mondhatnak. Onnan már csak lábbal kifelé és lifttel lefelé viszik az embert a beteghordók. Tetszik tudni, a hűtőbe!

Hogyne tudtam volna, miről beszél. Belém hasított a sajnálat, hogy egy fiatal férfi úgy beszél minderről, mint ami nála akár már holnap is bekövetkezhet. Se nem boldogan, se nem szomorúsággal a hangjában. Mintha csak azt említené, hogy azért kell meghámoznia az almát, mert elől hiányzik két foga.

El akartam terelni a figyelmét erről a témáról, ezért feltettem a kérdést.

– Azért van tolókcocsiban, mert baleset érte?

Valószínűleg sokszor kellett erre válaszolnia, ezért ömlött belőle a kész története.

– Tetszik tudni, én a város szélén egy kevésbé jó állapotú házban laktam pici gyerekkorom óta. Apám cigány, vagy, ahogy önök mondják, roma volt. Anyukám paraszt. Félcigány vagyok, de ez soha nem zavart. Amíg apukám élt, viszonylag

elfogadhatóak voltak a körülményeink. Fuvaros volt. Lóval, szekérrel mindent mindenhova elvitt, amit abban az időben szállítani kellett egyik helyről a másikra. Nem mondom, hogy nem szeretett iszogatni, de szigorúan csak a társaság kedvéért. Meg leöblíteni az út porát, amit a lovak patkója felvert. – Mesélőm félhangosan felnevet, mikor ezt mondja.

– Anyukám nem dolgozott – folytatja a történetét –, fizetést nem kapott sehonnan. Otthon főzött, mosott, takarított, ahogy tudott, ahogy kedve tartotta. Néha-néha a piában keresett egy kis vigaszt. A kávé mellé meg a cigit használta kísérőnek. Én nem szerettem a piát, pedig italt fuvaroztam kocsmákba, boltokba, még eldugott büfékbe is. Ahol a turisták megették az otthon csomagolt elemózsiát. Aztán meg itták a jól lehűtött sört. Sajnos viszont a cigit nagyon szerettem. A teherautó vezetése közben is mindig ott volt az ujjaim között, de inkább a szám sarkában az átkozott bagó. Unalmamban is szívtam. Mi a fenét lehet csinálni vezetés közben azokon az utakon, ahol már bekötött szemmel is végig tudtam volna menni?

– És mi a helyzet a lányokkal? Lányok nem voltak? – ösztökélem a további mesére.

– Dehogynem. Voltak, néha túl sok is volt belőlük. Cigi, kávé és stampó kellett nekik. Amit aztán én fizettem. Persze kaptam is érte valamit. – Kisebb kacintással jelzi a mondat kétértelműségét. De azért a büszkeséget érzem a hangjából.

Ahogy a másodperc töredéke alatt végig nézek rajta újra, felfedezem az egykor nagyon is vonzó fiatal férfi vonásait. Még így, a tolókocsiban is látni vélem, ahogy lehajtja a fejét, nehogy beüsse az ajtófélfába, amikor belép valamelyik helyiségbe.

– Na és a baleset? – terelem vissza a témához.

– Hát az a baleset, az nem baleset volt, hanem hosszú, de mégis viszonylag gyors folyamat. Egyik este, fürdés után azt vettem észre, hogy bal lábamon a nagyujjam duzzadt, piros. Azt gondoltam, biztos megütöttem. Előfordult, hogy a két kezemben összesen négy italos rekeszt vittem. Persze üvegekkel együtt. Mindig siettem, mert minél előbb végezni akartam a munkával, hogy mehessek pihenni. Szóval, nem törődtem a lábujjammal. Nagy hibát követtem el. Mint később kiderült, a lábamon a vérereim úgy eltömődtek, hogy mire orvoshoz kerültem, nem lehetett a lábamat megmenti, le kellett vágni. Műlábát kaptam. Megtanultam vele járni. De néha elfáradok. Ezért kell a tolókocsi. Biztonságot ad. Nagyon meg akartam gyógyulni. Ne tessék ezt úgy érteni, hogy arra vártam, hogy kinőjön a lábam. Nem vagyok én kisgyerek – mondja nem kis büszkeséggel a hangjában.

– Nem is gondoltam – igyekszem együttérzésemről biztosítani.

– Mindent, amit a gyógytornászok mondtak, mindent megcsináltam. Szegényeket állandóan azért nyaggattam, hogy mondjanak nekem gyakorlatokat, amik segíthetnek nekem a gyógyulásomban. Elárultak nekem apró trükköket. Biztos vagyok benne, hogy javítottak rajtam.

– Akkor már meggyógyult? Mikor mehet haza? – kérdezem.

– Lényegében, amit lehetett mindent megtettek értem. Ja, időközben cukorbetegséget állapított meg nálam. Egy kisebb stroke-om is volt. Abban a kezem vált sérültté. Sajnos, nem csak a lábam, de a kezem is csökkent értékűvé lett. Tehát egy kezem van, és nem egészen másfél lábam, meg egy tolókocsim. Még mindig jobb, mint ha egy lábam se lenne. Látom, hányan élnek így. De élnek, és én is élni akarok, hiszen még nem vagyok öreg. Nem vagyok kész a halálra.

– Maga szerint mikor van kész az ember a halálra? – teszem fel a költői kérdést.

Nem vár a válaszással:

– Tetszik tudni, ahol én alszom, lakom a bel-utón, az egy háromszemélyes szoba. Szinte minden éjjel meghal valaki. Néhány ember az utolsó lélegzetvétele, vagy inkább hörgése előtt könyörög, hogy szabadítsa meg a Teremtő a szenvedéstől. De szerintem ők is inkább a kínoktól, a fájdalomtól akarnak megválni, nem az élettől. Mivel nekem nem fáj semmim, én még élni szeretnék. Az időmből kitelik, hogy segítek azoknak, akik tőlem nehezebben, rosszabbul viselik a kórházi tartózkodást. Bemegyek a kórtermekbe, beszélgetek a betegekkel, persze csak azokkal, akik igénylik a velem való társalgást. Látom rajtuk, hogy egy rövid beszélgetés is jobb kedvre deríti a panaszkodó, csüggedt beteget. Elintézek nekik ezt-azt. Lemegek a büfébe, hozok nekik valami finomat. Kávét, édességet. És ez engem jó érzéssel tölt el.

– Miért van bekötve a bokája? – figyelek fel a bekötözött lábára.

– Ó, csak egy kis seb. Tetszik tudni, nekem minden este felhúzzák az ágyam rácsait. Na, nem azért, mert attól tartanak, hogy őrjöngeni fogok. Csak azért, hogy ne essek le az ágyról, mert nem tudnék felkelni és visszamászni. Szóval egyik éjszaka valahogy beakadt a lábam a rácsba, és nem tudtam kiszabadítani.

– Nem szólt a nővérnek, hogy segítsen? – vetem közbe.

– Már hogy tehettem volna ilyet? – kérdezi kissé felháborodott hangszínnel. – Tetszik tudni hány nővér van éjjel az osztályon? Egy, egyetlen egy harminc betegre! Hogyan zavarhatnám ilyen semmiséggel? Ennél fontosabb dolgokat kell intéznie!

Kissé megdöbbenek. Ilyen hozzáállást ritkán tapasztalok

– Szóval miért is nem ment haza? – térek vissza a korábbi kérdéshez.

Elszomorodik, mintha könnyes is lenne a szeme. Lehajtott fejjel, halkan mondja:

– Anyám nem akar hazavinni.

– Miért? – kérdezem döbbenten.

– Anyám, apám halála után csekélyke özvegyi nyugdíjából próbált életben maradni. Nem sikerült a feladatot jól megoldani. Rászokott a piára. Az tartja benne a lelket – mondja. – Most már látogatóba sem jön be hozzám. Otthonról mindent, de mindent eladott. A gépeimet, a járműveket, a bútorokat. A házban kikapcsolták a villanyt, a gázt. Hazamenjek megfagyni vagy éhen halni? Inkább maradok, és élek itt. Kicsik a lehetőségeim. Most azt mondják a látogatóim, hogy Édesanyám nem tud járni, a csípője annyira elkopott, hogy iszonyatos fájdalmai vannak. Talán meg fogják műteni. Akkor biztosan hazavisz, mert segítségre lesz szüksége.

Istenem, mit mondjak? Mit lehet ilyenkor mondani?

Hallgatunk mind a ketten. Aztán annyit mondok:

– Tudja, nekem is van két nagylábon élő fiam. Megpróbálok magának tőlük cipőt szerezni. 46-os sportcipőt, tépőzárral.

– Megtenné? – ragyog fel a szeme.

Hogy szavaimnak hangsúlyt adjak, sűrűn bólogatok a szóbeli ígéret mellé.

A sorsom kereke úgy fordult, hogy röviddel a beszélgetésünk után, ismét ott ültem a fehér kórházi padon. Most nem olvastam. Percenként forgattam a fejem, hogy meggyőződjek róla, látom-e a Trabant-tolókocsit, benne az én nagy lábon élő ismerőssémmel. Nagyon szerettem volna vele találkozni. Meglepe-

tést akartam szerezni. A neki szánt ajándékom a táskámban lapult.

Azt már tudtam, hogy ilyen idő tájban eljár egy speciális kezelésre, amit az ő esetében testmozgásnak is nevezhetünk. Azt az ilyen célra kifejlesztett, természetesen egyhelyben álló kerékpáron kell végezni. A beteg a pedált hajtja az ép lábával. Ugyanis az izmait a fokozott igénybevétel miatt erősíteni kell. Az én beszélgetőtársam szorgalmasan edzett. Előtte, utána kint ült a folyosón, és beszélgetésbe elegyedett azzal, aki hajlandó volt vele szóba állni. Mint ahogyan azt velem is tette a múltkor.

Várakozásom nem volt hiábavaló. Nyílt az egyik ajtó, ahonnan kigurult a hétköznapi hőse. Ő volt a SUPERMAN. Nem viselt ilyen feliratú pólót, de az én szememben hős volt. A szomorú, az eseménytelen, a rideg hétköznapi hőse.

Amikor kiért a folyosóra, körülnézett. Láttam rajta, hogy észrevett. Intettem neki, értésére adva, hogy mondanivalóm van a számára.

Látható öröm terült szét az arcán, igyekezett minél előbb a közelembbe kerülni. Köszönés után rögtön rá is kérdezett:

– Tetszett nekem 46-os sportcipőt hozni?

– Nem, sajnos nem találtam. De nem adtam fel a reményt. Keresek tovább – ígértem neki. – Hoztam viszont valami mást! – nyúltam a táskám után, ahonnan egy zizegő zacskót húztam ki. Látszott, hogy valami ruhadarab van benne.

– Mi van benne? – a tekintete a csomag és az én arcom között vándorolt.

– Bontsa ki, nézze meg! – bíztattam, miközben az ép kezébe tettem a csomagot. Azt akartam, hogy ő vegye elő, ő fogja meg azt, ami ott lapult. Szerettem volna, ha a várakozás pilla-

natai gyermeki kíváncsiságot ébresztenének a lelkében. Mint ami engem öntött el kislányként, amikor a Mikulás bácsi piros papírba csomagolt ajándékát vettem a remegő kezembe, és azt találgattam, hogy mi lehet benne.

Kicsit lassabban ment a kibontás, hiszen csak az egyik keze tudott bonyolult mozdulatsort végrehajtani. Végre sikerült. Kezében volt egy összetekert ruhadarab, amiről még nem derült ki a számára, hogy pontosan micsoda.

– Segítsek? – igyekeztem a hangsúlyomat a lehető legtermészetesebbre alakítani.

– Megtenné? – nézett rám mosolygó, de kíváncsi arccal.

– Hogyne, nagyon szívesen. Kivettem a kezéből a ruhadarabot, amelyet aztán mintha most vettem volna ki a mosógépből, szétráztam. És akkor megjelent a teljes, örömteli valóság.

Egy férfiing. Egy nagyméretű, apró kockás, hosszú ujjú férfiing. Igazi, szolid, de nagyon divatos, Levi's márkájú férfiing.

A férfi legszívesebben kiugrott volna a tolókcсібól, hogy kivegye a kezemből ezt a csoda ruhadarabot. Minél előbb meg akarta tapintani, simogatni, felvenni. Hogy tényleg elhiggye, ez mostantól csak az övé, és akkor veszi fel, amikor csak akarja.

Odaadtam a kezébe, nézte, mozgatta. Nem szólt. Úgy éreztem, hogy most, szavak nélkül az inghez beszél. Becézi, mint valamikor azt a nőt, akit az egészséges karjaiban tartott. Amikor már tudta, hogy nemsokára az övé lesz.

– Felveszi? – kérdeztem.

– Hát persze! – hallottam a sürgető választ.

– Várjon, segíték – ajánlkoztam, és ő máris ép kezével fel emelte a sérült karját. Ezzel jelezte, hogy a rajta lévő pólóból a segítségemmel szeretne kibújni.

A másodpercek töredéke alatt átváltoztam anyukává, aki a pici babát öltözteti. Ugyanazokkal a mozdulatokkal segítettem megszabadulni a ruhadarabtól, ahogyan azt a saját gyerekeimmel tettem. Aztán óvatosan bebújtattuk a karokat a gyönyörűséges ingbe. Éreztem rajta a türelmetlenséget, alig várta már, hogy megnézhesse magát az új ruhájában.

A gombolásba segíteni akartam, de azt már elhárította azzal, hogy

– Tetszik tudni, ezek az apró mozgások, amit a gombolás jelent, tornáztatják az ujjaimat. Kicsit tovább tart, mint másnak, de megoldom.

Én visszaültem a padra, és néztem őt. Elérzékenyültem, amikor láttam az arcán az örömet. Már régen elfelejtettem, hogy határtalan boldogságot érezhet az ember akkor is, ha kap valakitől egy használt inget, amely éppen jó rá. Boldog voltam. Attól, hogy valakinek boldogságot okoztam.

De a 46-os, tépőzáras sportcipővel még adós vagyok.

Litavszky Zsuzsa

Ártatlan és hatalmas gyermeki kíváncsiságom soha nem szűnt meg. Bár sem ártatlan, sem gyermek nem vagyok már. A „mindent tudni akarok” érzést a koromból adódó bölcsességgel színezem. A világ számomra csodákkal van tele. Mindenre és mindenkire figyelek. Ha a lelkemet valaki vagy valami megérinti, nyugtalanság vesz rajtam erőt, mely csak akkor csillapodik, ha megírom.

Rónai Katalin

A toll

– Azt gondolom – szólalt meg mellettem egy női hang, miközben zöld jelzésre vártunk –, hogy életünkben minden csalódás, veszteség, vereség egyfajta kis halál. Ezeket gyászként éljük meg, és csakis a gyászfolyamat lezajlása után vagyunk képesek újra ugyanazon az energiaszinten létezni, mint azelőtt, mert a tagadáson, a haragon, az alkun, az önsajnálaton végig kell menni, és utána jöhet csak a történetek elfogadása.

Kicsit zavartan néztem körbe, vajon ki lehet az, és kihez beszél.

Egy hölgy volt, ezüstfehér hajjal, angyali, ápolt, tiszta energiával, pont olyan, amilyen nagymamát szerettem volna gyermekkoromban.

De hát ez képtelenség!

Az, hogy a bennem dúló kérdések és válaszok manifesztálódnak, úgy fejbe kólintott, mint amikor gyermekkoromban körbe-körbe forogtam, és amitől eltűnt a kint, és elveszett a bent.

Ó, pedig hogy utálok, ha valaki az utcán, járművön elkezd nekem, vagy csak a levegőbe magyarázni! Azokat sem értettem soha, akik idegen embereknek kezdik el sorolni mindenféle bajukat, hangosan panaszkodnak, káromolnak, vitáznak a semmivel; s bár még mindig nem tudtam eldönteni, hogy magában, vagy hozzám beszél-e, mégis, e hölgy hangja, mondanója lelkem közepébe talált.

A hölgy pedig folytatta, mintha tudná, értené, venné a gondolataimat, és arra válaszolna éppen.

– Tegyük föl, ön most egy találkozási, tárgyalási, bármilyen olyan helyről jön, legyen az állásinterjú, randevú, üzleti megbeszélés, ahol azt vereséggént élte meg, azt érzi megaláztatás, kisémmizték, elárulták, ezért borzasztóan csalódott. Az is lehet, hogy anyjával, apjával, gyerekével, főnökével zajlott beszélgetés mozdította ki az egyensúlyából. Esetleg komoly konfliktust, vitát, játszmát generált maga körül az élet. Az is lehet, hogy egyszerűen egy történésre várt, napok óta dédelgette, elképzelte, megtervezte szépen önmagában, és ez mégsem úgy valósult meg, ahogy ön szeretne volna. S mert ön emberről, sőt nőből van, most azt érzi, elveszett a világ, mindennek vége. Szeme színe megszürkül, háta begömbül, lépése lelassul, torka elszorul, és a felszabadító könnyek is váratnak magukra. Gondolatban hol önmagát, hol másokat ostromoz, tépkedi, harapdálja a bőrt körmei sarkából. Bizony-bizony, ezek a személyes gyászfolyamat tükörcserepei...

A járművek hangja felerősödött, a vezetők egyként pörgették a motort; olyan volt a tér, mintha felhergelt lovak álltak volna a kapuknál, csata, vagy lóverseny előtt. A hangok elnyomhatták volna a hölgy mondatait, de hangja áthatolt a hangok kavalakádján, és azon a védőburkon is, amelyet magam köré vontam az elmúlt fél órában, s bár mindenem tiltakozott ellene, mégis érzékelttem őt, anélkül, hogy fejemet felé fordítottam volna.

Szemem sarka, mint egy célfotót kereső lencse kitágult, és szinte láttam teljes valójában, ahogy fénylő belső mosollyal beszél, eközben szinte a pillanat tört részéként csak azt érzékelttem, hogy lépéseink egyforma ritmusra koppannak, hogy

egy villanás, és együtt állunk a megállóban, majd őt előreengedve, felszállunk az éppen érkező metrópótlóra.

A buszra e kora délelőtti órán viszonylag kevesen szálltak fel. Ő leült az ajtó közelében, én tisztes távolságban álltam meg tőle, az állórészben, véletlen sem akartam azt a látszatot kelteni, hogy összetartozunk. Hiszen az idős hölgy szakadatlanul mondta, formálta a szavakat, mondatokat, amelyeket felém irányított, ezért próbáltam úgy tenni, mintha nem érdekelne a szóáradat.

Így hát lopva figyeltem őt, mert ugyan csűrtem-csavartam magamban az egész hihetetlenségét, azt, hogy egy számomra ismeretlen idős hölgy ilyen szinten belém lát, és ennyire betalál, ez félelmetes volt, mégis az egész félelmetessége mellett kíváncsivá is tett.

– Kedvesem, ön olyan ember, aki mindig feláll, és megy tovább. Azt is érzem, hogy az elmúlt pár órában valami nagyon nagy csalódást élt meg – folytatta, s a kettőnk között lévő távolság ellenére, amely az ülőhelye, és az állóhelyem közt volt, szemembe nézett.

– Érzem, és értem önt, és remélem, most is hamar önre talál a megoldás öröme, ahogy más alkalmakkor mindig... Ön kedves, csinos és fiatalos, egy igazi érett nő, nem az a típus, aki könnyen feladja. Mégis mindig talál valamit, amin szoronghat! Rágja magát azon, hogy hol van már a szerelem, lesz-e munkája, mennyi a pénze! Pedig az élete minden pillanatában úgy érezhetné, hogy öné a lottó főnyeremény! Tudna úgy járni-kelni az utcán, hogy szinte lebeg a boldog tudattól, hogy él, hogy *most* él, s, hogy önt is annyira szereti az élet, mint ön az életet! Vágyhatna arra, hogy mindenkit megöleljen az utcán, és mindenkire mosolyogjon a postán, a hivatalban, a boltban, a

járműveken, a bankban! Csak higgyen magában, tudja mindezeket, hisz már oly sokszor megélte mindezek gyönyörűségét, csak gyakorolnia kellene! Ha felidézi az ismeretlen gyermek kacagását a villamoson, és ahogy az a gyermek önre nézett kacagása közben, mintha ezer éve ismernék egymást! Vagy a segítő kezeket, amikor a sok csomagjával lesegítették a vonatról leszállva! Vagy a hálát, amely megfogalmazódott önben este és reggel egy-egy esemény után. A gyermekei, unokái születésekor megélt hatalmas csodát, azt az érzést, amely semmivel sem cserélhető, ha ezek mindig ott vannak önnel, ezek olyan energiák, amelyek nap, mint nap megjelenhetnek az életében, a kreativitásában...

Mindeközben belső sárkányom, amely mindig gondoskodik a kellemetlen érzésekről, a lehúzó folyamatok melegágyának megteremtéséről, a szégyenről, a büntudatról, az önbizalomhiányról, az elkeseredésről, hitem elvesztéséről, figyelmem eltereléséről fontos információk beáramoltatásakor, és mindenről, amely lebénít, elkésérít, depresszió-közeli állapotba sodorva kínoz, egyfolytában ott duruzsolt a fejemben:

„– Hé, ne figyelj rá, ez csak egy bolond öregasszony, ez is csak a szokásos szövegelő vénség, akivel rendszeresen találkozol utazás közben! Naponta mindenféle magában beszélő hangyás rád cuppan, téged használ lelki szemetesének, ne hagyd magad! Budapesten nincs High Park, ahol elmondhatják hétközi gondjaikat, gondolataikat az emberek. Itt van helyette a BKV, és azok közönsége! Mindenki jót mulat ezen, hiszen mindenki mondhat bármit, nem kell odafigyelni! Senki sem tud a titkaidról, belső csatáidról, amelyeket vívsz, hisz csak velem és a naplóddal szoktad megosztani őket. Akkor honnan

tudhatná ő, hogy miken mész keresztül nap, mint nap? Egyéb-ként is, van elég bajod, nem kellene ezt hallgatnod!”

De a szempár masszívan belekulcsolódott a szemembe. A hölgy mágikus alakja, szikrázó fehér haja, az a tűz, amely idős kora ellenére abban a sötétkék szempárban csillogott, az az energiasugár, amellyel magához vonta tekintetemet, nem engedte, hogy figyelmem befelé kalandozzon, és hogy belső sárkányom tovább marcangoljon. Szemében láttam magam különböző élethelyzeteimben, szinte úgy, mint amikor az embereknek haláluk előtt felvillan, végigpörög életük filmje. A hölgy – mintha láthatatlan kezeiben lenne a csapó – hozzám, és talán a világhoz intézett szólamával indította el a vetítést.

Láttam a történeteimet időről-időre, eközben pedig éreztem, hogy valami láthatatlan erő kiragad a jelenből, és száguldozunk együtt a múltban.

Láttam elfeledett és elfeledésre váró történéseket, és e folyamat megélése közben azt éreztem, hogy testem, mintha védekezne, tartást keres, mereven a busz oldalának dől, eközben görcsösen, két kézzel kapaszkodik, és meredten, szinte hipnotikusan néz farkasszemet az ismeretlen idős hölgygel.

Sőt, egyenesen a szemébe egy olyan valakinek, akit eddig sohasem láttam, mégis egyre ismerősebbnek tűnik, ahogy beszél, ahogy nekem mondja, eközben lelkem, valahol ott lebeg félresikerült kapcsolataimban, a férfiakkal sorozatosan elszenvedett anomáliákban, a munkahelyi, családi konfliktusokban, mindazokban a helyzetekben, amikor billent a mérleg.

És már ott is voltam az anyámmal, volt férjemmel vívott napi csatáimban és mindezek mellett anyósommal és apósommal való sorozatos meghalásokban, és felélédekben, nem beszélve igazi gyászaimról, imádott emberek elvesztéséről, legdrá-

gább nagyanyám, és istenített apám haláláról. Halálukkal minden alkalommal picinyke lélekreszem elhalt velük, de ugyanakkor erőt adott, hogy a többi még erősebben, hatalmas, csodálatos főnixmadárként újraéleszthesse magát.

Ekkor száguldozó képeimen és érzéseimen egy meleg, bársonyos hang hatolt át, amely azonnal visszakapcsolt a jelenbe, és ijedten tapasztaltam, hogy a hölgy ott áll velem szemben, tőlem egy lépésnyire, ráadásul, valahogy sokkal magasabbnak is tűnt, mint előtte.

Egy pillanatra az is kétségesnek látszott, hogy ugyanaz a hölgy. Sőt még az is megfordult a fejemben, hogy ez az egész semmi más, csak egy hallucináció, amely a megélt sokk következménye.

Az a magamból kifordító sokk, amelyet a könyvkiadó irodájában éltem át, ahol az addig istenített, non-plusz ultrának nevezett novelláskötetem kéziratára egyszer csak a kiadó vezetője egészen más jelzőt használt.

Azt hiszem, ezután csaptam rá az ajtót, középső ujjamat felmutatva, káromkodva, vörös fejjel, mert elegendő lett a szűkre húzott szeméből, melyből csak úgy áradt a sunyiság, és monoton hangjából, amellyel akkor már tíz perce bizonygatta, hogy novelláim „túl vannak írva”.

Ugyanakkor, amúgy „rettentően sajnálja”, hogy előzetes ígéretet tett, arra, hogy megjelenteti őket. Bla-bla-bla...

Hát ezért gondoltam arra, hogy ez az egész nem más, mint egy érzéki csalódás, mert amikor a hölgy hirtelen előttem termett, magasabbnak tűnt, mint én, és valahogy fénylett is.

Már nem nagymamámat idézte. Ez a hölgy más volt, mint előbb, csodálatosan elegáns, bizalmat árasztó, erős. Szeméből

végtelen szeretet áramlott. Belsőmben szikrázott ez a nézés, és kérdéseket tett fel nekem.

Azt éreztem, gondolataim, kétségeim, elkeseredett önmarcan-
golásaim szószólói, belőle szólnak, és általa.

– Mert ugye, most ugye úgy érzi, az egész világ az Ön ellensé-
ge, azt gondolja, miért pont velem történik mindez, hogy
mindez csakis magával történhetett meg, ahogy már számtalan
esetben ezelőtt? Hogy az élet szörnyű és igazságtalan! Hogy
hol van ilyenkor, és hol volt legutóbb is, amikor keresztülgya-
logoltak önön, hol a jó Isten?! Ugye-ugye?! Ó, hozzám képest
mennyire fiatal! Egy fénylő csillag! Lehet vagy hatvan?! Higgy-
gye el, ha belegondol, a mai napig hányszor állt már föl, és
kezdte újra és újra?

Emlékszik, amikor a Balaton-parton Józsika széttaposta a ho-
mokvárat, amelyet édesapjával épített egész délelőtt? És arra,
amikor az anyjával közös nyaraláson egyedül maradt a hatal-
mas kutyaival, mert az anyja, egy gyermekkori sérülése miatt
annyira félt, hogy önt hátrahagyva elrohant? És lám-lám, ön
sértetlenül megúsza! És arra, amikor hathetes korában bölcső-
débe került, mert az anyjának dolgoznia kellett, így az anyatej,
és az anyai simogatás is elmaradt?

És emlékszik, miközben ön az anyja hasában növekedett, az
anyja gyalog rótt a budapesti utcákat, mert a frissen megal-
kult kommunista párt mellett kellett agitáljon? És arra, amikor
a születésénél, a katonai kiképzésről épp megérkezett szülés-
orvos azt üvöltötte az anyjának, hogy akkor kellett volna meg-
gondolnia és kiabálnia, amikor ön megfogant, és hogy az anyja
ebben a szellemben vajúdott negyvennyolc órán át? Mert ön
már ekkor nem akart erre a világra megszületni. Emlékszik
bizonyára az összes sejtje, hogy ezért csak az utolsó pillanat-

ban fordult meg, hogy aztán rémülten keresse a fényt, amely útbaigazítja. Mégis akkor értette meg, milyen fontos, hogy megszülessen tapasztalni, ide a földre.

Emlékszik, amikor száz úttörő előtt alázták meg, mert visszabeszélt a vezetőnek, vagy amikor az osztályfőnöke kigúnyolta, hogy csámpásan jár? Mindig kiállt önmagáért, meggyőződéséért, hitéért! Mindig, minden alkalommal fel tudott állni, és tovább tudott menni, akármilyen mélyre is került.

Vagy az első munkahelyén, tizennyolc évesen, amikor folytonos szexuális megjegyzésekkel zaklatták a brigádban önnel együtt dolgozó férfiak? Vagy az első testi kapcsolatára, arra a férfira, akibe húsz évesen szeretett bele, és aki tárgyként kezelte? Hát az alkohol rabjává váló férjére, akivel hosszú-hosszú éveken át kínozták egymást? Ó, hiszen, mindenre emlékszik, estig sorolhatnám. Hát, arra, amikor kirabolták? És arra is emlékszik ugye, amikor spirál mellett terhes maradt, és attól félve, hogy a gyermek sérülten jöhet a világra, ezért elvetette? Hát arra, amikor szeretője adósságba rántotta? Csupa húsba vágó, elkészerítő történet, és még a tizedét se soroltam, s ön még mindig itt van, mindig újra és újra él és remél, rácsodálkozik a világra, kinyílik, mint tavasszal a virágok.

Ahogy a virágok, és az egész természet minden tavasszal megmutatja, ön is vállalja, hogy mindig létezik újrakezdés. Tudja, mert vallja, hogy csak akkor lehet túlélni az örvényt, ha hagyjuk, hogy levigyen a legmélyére, mert csak akkor van esély, hogy az örvény, ahogy beszippantotta, ugyanazzal az erővel ki is lökje magából. Vállalja a mélységet, hogy felemelkedhessen, az örvénnyel együtt a létező legmagasabbra? Ó, drága, nincs itt bűnös, nem kell keresni, hogy hol is van a jó Isten, hisz ő itt van, önben, ott van a lelke közepében, ahogy

minden létezőben, mert mindannyian magunk vagyunk a jó Isten maga, de ezt Ön tudja a legjobban, évek óta.

Ebben a pillanatban a busz hatalmasat fékezett, és én nekicsapódva a fogódzkodónak, bevertem a halántékomat. Azt éreztem ugyanakkor, hogy ez a fizikai fájdalom és a hölgy által felsorolt, teljesnek nem nevezhető lista, az évek alatt elszenvedett megaláztatások, a felgyülemelő kérdések, és ki nem mondott válaszok oldották ki, a daccal és túlsorduló érzelmekkel generált könnyeim szabad áramlását.

A könnyecseppek utat engedtek a fájdalomnak, dühnek, elkeseredésnek, kiszolgáltatottság elutasításának, de utat az örömnak, a felszabadultságnak, a lehetőségek bőséges tárházának, a fennköltségnek, és mindennek, amely szabaddá teszi a lelket, méregteleníti a testet, az erőtlenségből erőt varázsol.

Ömlött a könnyem végeláthatatlanul, ugyanakkor végtelen boldogság vett erőt rajtam. A könnyek fátylán át láttam egy burkot, amely körülvesz, éreztem, hogy a könny és az egyéb váladékok csípi az arcom, csiklandozzák a bőröm, hogy lecsöppen, és szinte hallottam, hogy koppan a busz padlóján, és ugyanakkor csodálkozva éreztem, hogy a fény kihunyt előttem, a hang nem kívül, hanem bennem zakatol, nincs üvöltő síró hang, csak egy belső zokogás.

Tán csak egy perc lehetett, talán még annyi sem, kinyitottam a táskámat, hogy papír zsebkendőt kotorjak elő, kifújtam az orrom; szemeim sarkából, és aljából kitöröltem a szemfesték irritáló maradványait, s a burok, amely körülvevett, egyszerre eltűnt, és már a hölgyet sem láttam sehol.

Nem lehet, nem tűnhetett el egy pillanat alatt!

Érzékeltem, hogy a hangosbemondó a szokásos, önmagát ismételő, magyartalan szöveget darálja a metró útvonaláról, és az egyéb, már milliószor hallott információ is kezdett belekúszni a fejembe, csodálkozva érzékeltem azt is, hogy a jármű a megállóhoz érkezett, s mintha mi sem történt volna, ugyanúgy, ahogy bármely napon, fel- s leszállnak az emberek. Fogalmam sem volt, merre járunk, s hogy hány megálló még a végállomás.

Kissé csalódottan forogtam minden irányba, kerestem a kedves ezüsthajú hölgyet, aki még tán egy perce is előttem állt, és mintha sejtjeim emlékezetét olvasta volna, sorolta és idézte legbelsőbb titkaimat.

Ekkor állt meg előttem az a férfi, aki körülbelül annyi idős lehetett, mint én, s ahogy előzőleg az idős hölgy, ő is egyenesen a szemembe nézett, majd megszólalt.

– Helló, nem szeretnék zavarni, de az előbb a megállóban segítettem leszállni egy idős ezüstfehér hajú hölgynek, ő ezt hálásan megköszönte, aztán ide mutatott, és a lelkemre kötötte, hogy ezt adjam át. Azt mondta, hogy elbeszélgették az időt, s vagy azért, mert az ő korában feledékenyek az emberek, vagy, azért, mert kapkodott, hogy időben le tudjon szállni, elfelejtette odaadni. Tessék, ez az.

Ezt mondta, és átnyújtott nekem egy, kéttenyérynyi celofánba csomagolt, a szivárvány összes színében pompázó csillámos varázslatos madártollat.

A celofánon „Főnix vevőszolgálat. Hívjon, jövünk, segítünk!” volt látható, csupa arany betűvel, és alatta egy elérhetőség: www.fonix.com.

Rónai Katalin

Sosem tudom, mikor és hol csiklandoz meg a múzsa, mert elvarázsolt pillangószárnyon érkezik hozzám, a novella, a mese, a poszt, a vers megírásának vágya, hogy aztán a lelkem, s szívem mélyéről előkerülő szavakból egységet alkothasson. Együtt alkotunk hát, a belső énem, a jobb agyféltekém, és a billentyűzet.

Tartalomjegyzék

Felállni, menni tovább – rövid előszó –	3. oldal
Timár Anikó: Szerethetnél volna így is –	5. oldal
Kristóf Benjamin: Gyémántszív –	17. oldal
Danicska Rita: Meddig kell futnod...? –	37. oldal
Szabó Ágnes: Mégis, merre tovább? –	53. oldal
Léner Szilvia Mária: A napfény íze –	65. oldal
Zilaji Krisztina: Virágokkal suttogó –	83. oldal
Nagy-Laube Csilla: Mörsziö Bacon első kalandja –	97. oldal
Pekkel Edina: Pályára álltam –	109. oldal
Bodó Tünde: A bűnlista –	123. oldal
Kovács Magdolna: Sorsfordító –	137. oldal
Mudri Krisztina: Állj fel! Menj tovább! –	149. oldal
Lesták Zsuzsa: Második esély –	163. oldal
Korom Kata: Holtomiglan-holtodiglan? –	171. oldal
Szőke Anikó: Eső nélkül nincs szivárvány –	181. oldal
Szekeres Veronika: Kérd és megadatik –	193. oldal
Tímár Klára: Remény –	205. oldal
Sinka Júlia: Hosszú az út hazáig –	217. oldal
Nagyfi Krisztina: Szeánsz –	229. oldal
Varga Zsófia: Teadélután –	241. oldal
Márton Panna: A kariatidák –	253. oldal
Köbli Szilvia: Szülők gyermek nélkül –	259. oldal
Menyhártné Zana Éva: Mimóza –	269. oldal
Bodnár Gyöngyi: Anyakereső –	295. oldal
Parlagi Erika: A csodák természete –	307. oldal
Borbély Annamária: Merengő –	321. oldal
Varga Szilvia: Uszadékfán –	337. oldal

Erdei Gyöngyi: Van még idő? – 349. oldal
Engi Zsuzsanna: Hársfavirág – 365. oldal
Zsubrits Zsolt: Az albérlő – 385. oldal
Litavszky Zsuzsa: 46-os sportcipő tépőzárral – 395. oldal
Rónai Katalin: A toll – 407. oldal
Tartalomjegyzék – 419. oldal